

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SENARIST

BİR HENNING JUUL ROMANI

THOMAS ENGER

PEGASUS

Vahşice öldürülmüş bir kurban: Bir çadırdaki yarısı toprağa gömülü bir kadın cesedi bulunur. Genç kadın taşlanarak öldürülmüştür. Sırtında kırbaç izleri vardır ve ellerinden biri kesilmiştir. Polis bunun şeriat usullerine göre işlenen bir namus cinayeti olduğundan şüphelenmektedir.

Yalnız bir ses: Henning Juul, geçmişinin etkisinden kurtulamayan bir gazetecidir. İki yıl önce oğlu Jonas'ı evinde çıkan bir yangında kaybetmiştir. Duygusal ve fiziksel yaralarıyla yeniden çalışma hayatına dönerken bir gazeteci olarak meslektaşları, eski karısı ve polis tarafından tekrar ciddiye alınmak için mücadele eder.

Çözülmeyi bekleyen bir gizem: Kendisine çadırdaki kadınla ilgili bir haber yazması söylendiğinde Juul, her adımda daha tehlikeli olan bir yola girer. Polisin aksine Henning olayın görüldüğü kadar basit olmadığına inanır. Çok geçmeden bir ölüm daha gerçekleşir...

"*Senarist*, son zamanların en iyi cinayet romanı. Güçlü diliyle görüntüleri zihninizde canlandırmayı çok iyi başarıyor ve hızıyla nefesinizi kesiyor."

Kristeligt Dagblad

"Eğer süslü cümlelerle vakit harcamadan merak uyandıran bir gerilim istiyorsanız *Senarist*'i seveceksiniz!"

MyBookishWays.com

"*Senarist*, edebî üslubu, güçlü temaları ve karakterler üzerindeki derin psikolojik analizleriyle dikkat çekiyor. Klişelere yer vermeyen, okurken bir an bile sıkılmayacağınız bir roman."

Emilia Lodigiani, Iperborea

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-659-1

9 786053 436591

SENARIST

Pegasus Yayınları: 1147
Bestseller Roman: 512

SENARİST
THOMAS ENGER
Özgün Adı: Skindød

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Ömer Çiftci
Düzeltili: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarım: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ağustos 2015
ISBN: 978-605-343-659-1

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015
Copyright © Gyldendal Norsk Forlag AS, 2010

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Gyldendal Norsk Forlag AS aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

THOMAS ENGER

SENARİST

İngilizcesinden Çeviren:
ZELİHA BABAYİĞİT

PEGASUS YAYINLARI

Diğer kalplerim

Benedicte, Theodor ve Henny'ye

Bütün kalbimle söz veriyorum ki hayatım,
ölüm sana karşı olan yakıcı tutkumu söndürene
kadar senin olacağım.

Halldis Moren Vesaas, *Til Livet*, 1930

GİRİŞ

Eylül, 2007

Etrafının karanlık olduğunu düşünüyor ama emin olamıyordu. Gözlerini açamıyordu. Yer soğuk muydu? Yoksa ıslak mı?

Belki de yağmur yağıyordu. Yüzüne bir şey dokundu. Erken kar mı? İlk kar mı?

Jonas karı çok severdi.

Jonas.

Kardan adamların yüzlerindeki buruşmuş havuçlar, çimen ve toprak parçaları. Hayır, şimdi olmaz. Kardanadam Frosty, sen olamazsın. Değil mi?

Sağ kolunu kaldırmaya çalıştı ama hareket edemedi. Elleri? Elleri hâlâ var mıydı? Başparmağı kımıldadı.

Ya da kendisi öyle sandı.

Derisi gergin ve kar taneleri kadar narindi. Her yerde alevler vardı. O kadar sıcaktı ki... Yüzü, cızırdayan bir kızartma tavasındaki yağ gibi kayıyordu.

Jonas krebe bayılırdı.

Jonas.

Yer sarsıldı. Sesler. Sessizlik. Harika bir sessizlik. Beni koru, lütfen. Sen, beni izleyen kişi.

Her şey yoluna girecek. Korkma. Ben sana bakacağım.

Kahkahası hafifledi. Nefesi kesildi. Elimi tut, sıkı tut.

Ama sen neredesin?

İşte. İşte buradasın. Buradaydın. Sen ve ben.

Jonas “sen ve ben” olayını çok severdi.

Jonas.

Ufuklar. Sınırsız mavi yüzeye deli gibi yağmur yağıyordu. Yüzeyde bir kabarcık patladı.

Ayaklarının altında soğuk ahşap vardı. Gözleri sıkıca kapalıydı

Sorun yok. Korkma, Ben sana bakarım.

Ayaklarının altındaki balkonu hissetti. Basılacak sağlam bir zemin vardı.

Ya da o öyle sanıyordu.

Boş eller. Neredesin? Her şeyi geri sarın, lütfen geri sarın!

Karanlıktan bir duvar. Her yer karanlık. Siren sesleri yaklaşıyor.

Bir gözünü açmayı başardı. Kar değil. Yağmur değil. Yalnızca karanlık vardı.

Daha önce hiç karanlık görmemişti. Gerçekten görmemişti. Karanlığın ne gizlediğini bilmiyordu.

Ama şimdi görüyordu.

Jonas karanlıktan korkardı.

Jonas'ı seviyordu.

Jonas.

1. BÖLÜM

Haziran, 2009

Sarı bukleleri kan içindeydi.

Yer açılmış, onu yutmaya çalışıyordu. Kızın yalnızca başı ve gövdesi görünüyordu. Kaskatı bedeni nemli toprakla destekleniyordu. Uzun saplı, tek bir kırmızı güle benziyordu. Kan, kederli bir yüzden akan gözyaşları gibi ince, uzun çizgiler halinde sırtından aşağı iniyordu. Çıplak sırtı soyut bir tabloya benziyordu.

Adam çadırın içinde tereddütlü birkaç adım atıp iki yana baktı. Arkana dön, dedi kendi kendine. Bunun seninle bir ilgisi yok. Arkana dön, dışarı çık, eve git ve gördüklerini unut. Ama bunu yapamazdı. Nasıl yapabilirdi ki?

“M-merhaba?”

Yalnızca ağaç dallarının hışırtısı ona cevap verdi. Birkaç adım daha attı. Hava boğucu ve yapış yapıştı. Koku ona bir şey hatırlatıyordu. Ama ne?

Çadır dün orada değildi. Onun gibi, köpeğini her gün Ekeberg Parkı'nda gezdiren biri için büyük, beyaz çadırın görüntüsü karşı konulmazdı. Çadır kurmak için garip bir yerdi burası. İçeriye bakmak *zorundaydı*.

Keşke kendini tutabilseydi.

Kızın eli yerinde değildi. Bileğinden çıkmış gibi kolunun yanında, kesik bir şekilde duruyordu. Başını omzuna düşmüştü. Adam sarı buklelere tekrar baktı. Çeşitli yerlerindeki kurumuş, kırmızı parçalar bir peruk gibi görünmesine neden oluyordu.

Genç kadına doğru yürüdü, ama birden durdu. O kadar hızlı nefes alıyordu ki birden nefesi kesildi. Midesi bir yumru halini aldı, kahvaltıda yediği muz ve kahveyi çıkaracak gibi oldu, ama bu refleksi bastırdı. Dikkatle geri çekilip gözlerini kırptırdıktan sonra bir daha baktı.

Kızın bir gözü yuvasından çıkmıştı. Burnu ezilip dümdüz olmuş, kafatasının içinde kaybolmuş gibi görünüyordu. Çenesi morluklar ve kesiklerle doluydu. Alnındaki yaradan fışkıran yoğun siyah kan gözlerine ve burnundan geriye kalan yere inmişti. Alt dudağındaki kurumuş kandan bir diş sarkıyordu. Bir zamanlar yüzü olan kadının önündeki çimenlere birkaç tane diş düşmüştü.

Kadının artık bir yüzü yoktu.

Thorbjørn Skagestad'ın sendeleyerek çadırdan çıkmadan önce hatırladığı son şey kızın tırnaklarındaki ojeydi. Kan kırmızısı oje.

Etrafındaki ağır taşlar gibi.

*

Henning Juul neden burada, tam bu noktada oturduğunu bilmiyordu. Yamaca açılan kaba yer sertti. Kaba ve sert. Acı verici. Ama o her zaman orada otururdu. Tam o noktada. Dælenenga Kulüp Evi'ne doğru yükselen yamaçta ölümcül itüzümü yetiştirirdi. Yaban arıları zehirli böğürtlenlerin etrafında hevesle vızıldardı. Kalaslar nemliydi. Bunu sırtında hissedebiliyordu. Eve gittiğinde pantolonunu değiştirmesi gerekiyordu, ama bu zahmete girmeyeceğini biliyordu.

Henning eskiden buraya sigara içmeye gelirdi. Artık sigara içmiyordu. Sigaranın sağlıkla veya sağduyuyla bir ilgisi yoktu. Annesi sigarayla ciğerlerini mahvetmişti, ama onu durduran şey bu değildi. Sigara içebilmeyi çok istiyordu. İnce, beyaz dostlarını görmek her zaman mutlu ederdi onu, hiçbir zaman çok uzun kalmasalar da. Ama içemezdi, içemezdi işte.

Etrafında insanlar vardı, ama kimse yanına oturmadı. Yapay çimlerin oradaki çocuklu bir anne ona baktı. Sonra hızla gözlelerini kaçırdı. Henning insanların kendisine bakıp bakmıyormuş gibi yapmalarına alıştı. Kim olduğunu, başına ne geldiğini ve neden orada oturduğunu merak ettiklerini biliyordu. Ama kimse bu soruları sormazdı. Sormaya cesaret edemezlerdi.

Onları suçlamıyordu.

Güneş batmaya başlayınca kalktı. Bir ayağını sürüyerek yürüdü. Doktorlar ona olabildiğince doğal bir şekilde yürümeye çalışmasını söylemişlerdi, ama bunu başaramıyordu. Canı çok yanıyordu. Ya da belki de yeterince yanmıyordu.

Acının ne olduğunu iyi biliyordu.

Birkelunden Parkı'na doğru yürüdü, çatısı kısa bir süre önce restore edilmiş kameriyenin önünden geçti. Bir martı öttü. Birkelunden Parkı'nda bir sürü martı vardı. Martılardan nefret ederdi. Ama parkı seviyordu.

Yerde üstleri çıplak yatan aşıkların, bira kutularının ve kendi kendine yanıp biten barbekü dumanlarının yanından topallayarak geçti. Yaşlı bir adam dikkatle kaşlarını çatarak çakıl taşlarının üzerindeki bilyelerin arasına metal bir bilye fırlattı. Iskaladı. Hep ıskalıyordu.

Senin ve benim çok ortak noktamız var, diye düşündü Henning.

Seilduksgate'ye dönerken ilk yağmur damlası düştü. Birkaç adım sonra Grünerløkka'nın keşmekeşini geride bıraktı. Gürültüyü sevmiyordu. Chelsea Futbol Kulübü'nü, trafik polislerini de sevmiyordu, ama bu konuda yapabileceği fazla bir şey yoktu. Seilduksgate'de bir sürü trafik polisi vardı. Onların Chelsea taraftarı olup olmadıklarını bilmiyordu. Ama Seilduksgate onun caddesiydi.

Seilduksgate'yi seviyordu.

Yağmur başına damlarken batıya, caddeye adını veren Old Sail Loft'un üstünde batan güneşe doğru yürüdü. Yağmurun kendisini ıslatmasına izin vererek yürürken önünde beliren bir nesnenin sınırlarını görmek için gözlerini kıstı. Kocaman, sarı bir turna gökyüzüne doğru yükseldi. Hep oradaydı. Henning'in arkasındaki bulutlar hâlâ griydi.

Markvei'n daha yakın olduğu kavşağa yaklaşırken her şeyin farklı olabileceğini düşündü Henning. Bunun orijinal bir düşünce mi olduğunu, yoksa kafasının içine biri tarafından mı yerleştirildiğini bilmiyordu. İki türlü de muhtemelen hiçbir şey değişmeyecekti. Belki yalnızca sesler farklı olacaktı. Biri bağırabilirdi. Biri fısıldayabilirdi.

Belki her şey farklı olacaktı. Ya da hiçbir şey. Ve bu gerilimin içinde altüst olmuş bir dünya vardı. Hâlâ o dünyaya ait olup olmadığını düşündü. Benim için orada bir yer var mı? İç dünyamın derinliklerinde gömülü olduğunu bildiğim sözcüklerin, anıların ve düşüncelerin kilidini açacak kadar güçlü müyüm?

Bilmiyordu.

Bilmediği bir sürü şey vardı.

Ahşabın içine işlemiş kirin üzerinde tozların uçtuğu merdivenlerden üç kat çıktıktan sonra daireye girdi. Evine böyle bir

yoldan girmesi şaşırtıcı değildi. Bir çöplükte yaşıyordu. Böyle olmasını tercih ediyordu. Geniş bir koridoru, alışveriş merkezi büyüklüğünde dolapları, çekmeceleri ve dolapları yeni sulanmış buz pisti gibi görünen bir mutfak, kendi kendini temizleyen beyaz eşyaları, insanı dansa teşvik eden zarif döşemeleri, klasik ve kaynak kitaplarla dolu duvarları, bir tasarımcı saatini, Georg Jensen'den bir Lilia şamdanı, kuş tüyünden bir yatak örtüsünü hak ettiğini düşünmüyordu. Onun yalnızca bir şilteye, bir buzdolabına ve karanlık çöktüğünde oturacağı bir yere ihtiyacı vardı. Çünkü karanlık er ya da geç geliyordu.

Ne zaman kapıyı arkasından kapasa bir şeylerin yolunda olmadığını hissediyordu. Solukları hızlanıyor, her yerini ateş basıyor, avuçları terliyordu. Sağ tarafta, koridorun hemen içinde bir seyyar merdiven vardı. Merdivene çıktı, eski yeşil şapka askısındaki Clas Ohlson çantasını buldu. Bir kutu pil çıkardı, yangın alarmına uzandı, pilleri çıkarıp yerine yenilerini taktı.

Alarmın çalışıp çalışmadığını kontrol etti.

Nefes alış veriş normale dönünce aşağı indi. Duman alarmlarını sevmeyi öğrenmişti. Onları o kadar çok seviyordu ki sekiz tane taktırmıştı.

2. BÖLÜM

Saatın alarmı çalınca düş kırıklığı içinde homurdandı. Bir rüyanın tam ortasındaydı. Gözlerinin yavaşça açılıp şafak aydınlığının içeri süzülmesiyle rüyası sona erdi. Rüyasında bir kadın vardı. Nasıl görüldüğünü hatırlamıyordu ama Rüyalarının Kadını olduğunu biliyordu.

Henning küfrederek doğruldu, etrafına bakındı. Gözleri her sabah kendisini selamlayan ilaç ve kibrit kutusuna gitti. İçini çekip bacaklarını yere indirdi ve bugünü düşündü. Bugün, o şeyi yapacağı gündü.

İçini çekti, yüzünü ovuşturup en basit işle başladı. Haplar tebeşir gibi ve çok çirkindi. Her zamanki gibi hapları susuz yuttu, çünkü böylesi daha zordu. Hapları boğazından aşağı indirip yutkundu, sindirim kanalında kaybolup Doktor Helge'nin ısrarla Henning'in iyiliği için olduğunu söylediği işi yapmalarını bekledi.

İlaç şişesini, kendini uyandırmak istermiş gibi gereksiz bir sertlikle konsola vurdu. Kibrit kutusunu kaptı. Yavaşça açıp içindekilere baktı. Cehennemden gelme yirmi tahta asker. Bir tanesini çıkarıp sülfürünü, yoğunlaştırılmış kötülükten oluşan kırmızı başlığını inceledi. *Güvenli Kibritler* yazıyordu kutusunda.

Çelişkili.

İnce kibriti kutunun kenarına bastırđı, tam yakmak üzereyken elleri kasıldı. Dikkatini yoğunlaştırdı, bütün gücünü ellerine, parmaklarına aktardı, ama sinir bozucu tahta parçası kımıldamıyor, ona itaat etmeden olduğu yerde duruyordu. Henning terlemeye başladı, göğsü sıkıştı, nefes almaya çalıştı, ama olmuyordu. İkinci bir girişimde bulundu. Minik kötölük kılıçlarından bir başkasını aldı ve onunla kibrit kutusuna yeniden saldırdı, ama kısa süre sonra fark etti ki bu kez aynı mücadele ruhuna, aynı iradeye sahip değildi. Düşüncesini uygulamaktan vazgeçti. Nefes alması gerektiğini hatırlayıp çığlık atma isteğini bastırđı.

Sabahın erken saatiydi. Bu her şeyi açıklıyordu. Üst katta yaşayan Arne, gece gündüz Halldis Moren Vesaas şiirlerini okuma alışkanlığına rağmen hâlâ uyuyor olmalıydı.

Henning iç geçirip kutuyu dikkatle yatağın yanındaki konsola, tam aldığı yere bıraktı. Ellerini yavaşça yüzünde gezdirdi. Derisinin daha farklı, daha yumuşak, ama o kadar pürüzsüz olmayan yerlerine dokundu. Dıştaki yaraların içtekilere göre hiçbir şey olmadığını düşünüp ayağa kalktı.

Uyuyan şehir. Orada olmak istiyordu. Ve şimdi oradaydı. Oslo'nun Grünerløkka bölgesi. Sabahın erken saati; şehir hareketlenmeye başlamadan, kaldırımlardaki kafeler dolmadan, anne ve babalar işe, çocuklar kreşe gitmeden, bisikletçiler Toftesgat'a doğru aceleyle giderken olabildiğince fazla kırmızı ışıktan geçmeye başlamadan önce. Pek az insan ayaktaydı.

Olaf Ryes Meydanı'ndaki fıskiyeği geçip suyun sesini dinledi. Dinlemede iyiydi. Sesleri ayırt etmede de. Suyun dışında hiç ses olmadığını hayal edip bunu dünyanın son günüymüş gibi düşündü. Dikkatini yoğunlaştırırsa keman sesini, ardından araya karışan çelloyu ve onun da yerini yavaşça yaklaşan ızdıraba karşı bir uyarıcı gibi olan davula bırakmasını duyabilirdi.

Ne var ki bugün, sabahın müziğinin etkisi altına girecek zamanı yoktu. İşe gidiyordu. Sırf bu düşünce bile bacaklarını tutmaz hale getiriyordu. Henning Juul'un hâlâ var olup olmadığını bilmiyordu. Eskiden yılda dört kez iş teklifi alan, dilsizleri bile konuşturan, avının peşine düştüğü ve ışığa ihtiyacı olduğu için –sırf kendisi için– günleri erken başlatan Juul.

Zamanında kim olduğunu biliyordu.

Halldis'in onun gibi biri için bir şiiri var mıydı acaba? Muh-temelen vardı.

Halldis'in herkes için bir şiiri vardı.

Urtegata'nın tepesindeki sarı tuğladan yapılma devasa heykeli görünce durdu. İnsanlar duvardaki Securitas logosunun, güvenlik firmasının bütün ofis katını işgal ettiği anlamına geldiğini düşünüyordu, ama orada birkaç özel işletme ve kamu kuruluşu da vardı. Henning'in çalıştığı, yalnızca internette yayımlanan ve "1-2-3 Nyheter – 1-2-3 kadar kolay!" sloganıyla reklam veren www.123nyheter.no¹ gazetesi de bunlardan biriydi.

Henning bunun iyi bir slogan olduğunu düşünmüyordu, gerçi umurunda da değildi. Ona iyi davranmış, iyileşmesi ve kafasını toplaması için zaman vermişlerdi.

Binayı siyah metal çubuklardan oluşan üç metrelik parmaklıklar kuşatıyordu. Parmaklıkların bir parçası olan kapı, bir Loomis minibüsün geçmesi için yavaşça açıldı. Küçük, boş nöbetçi kulübesinin yanından geçip giriş kapısını açmaya çalıştı. Açamadı. Cam kapıdan içeri baktı. Kimse yoktu. Üzerinde RESEPSİYON yazan çelik düğmeye bastı. Kaba bir kadın sesi cevap verdi: "Evet?"

"Merhaba," dedi, boğazını temizleyerek. "İçeri girebilir miyim, lütfen?"

1 Norveç merkezli bir internet haber kaynağı. *Nyheter*: Haber(ler). (yay. n.)

“Kiminle görüŖeceksiniz?”

“Ben burada çalışıyorum.”

Bir sessizlik oldu.

“Giriş kartınızı mı unuttunuz?”

Henning kaşlarını çattı. Ne kartı?

“Hayır, kartım yok.”

“Herkesin kartı olmalı.”

“Benim yok.”

Bir sessizlik daha oldu. Henning hiç gelmeyen otomatik sesini bekledi.

“Beni içeri alır mısınız lütfen?”

Tiz otomatik sesi Henning’i yerinden sıçrattı. Kapı vızıldadı. Henning beceriksiz bir şekilde kapıyı itip içeri girdi, tavanı kontrol etti. Gözleri hemen duman alarımını buldu. Yeşil yanana kadar bekledi.

Gri, arduvaz zemin yeniydi. Etrafına bakınca pek çok şeyin değişmiş olduğunu fark etti. Yerdeki büyük saksılarda büyük bitkiler vardı. Duvarlar beyaza boyanıp anlamadığı sanat eserleriyle süslenmişti. Cam kapının arkasında, sol tarafta bir kantin vardı artık. Resepsiyon yine cam kapının arkasında, kantinin karşısındaydı. Henning kapıyı açıp içeri girdi. Tavanda duman alarmı vardı. Güzel!

Bankonun arkasında oturan, kızıl saçlarını atkuyruğı yapmış kadın endişeli görünüyordu. Klavyede deli gibi yazı yazıyordu. Monitörün ıřėı somurtkan yüzüne vuruyordu. Arkasında kğıtlar, broşürler, paketler ve kutularla dolu bölmeler vardı. Bir bilgisayara bağlı bir televizyon ekranı duvara monte edilmişti. Gazetenin n sayfası dikkatini çekince manşeti okudu:

BİR KADIN L BULUNDU

Sonraki satıra geçti:

Ekeberg Parkı'ndaki çadırdaki bir kadın cesedi bulundu.

Polis cinayetten şüpheleniyor.

Henning haber masasının hikâyeyi henüz tamamlamadığını biliyordu, çünkü manşet ve ona bağlı satır aynı bilgiyi içeriyordu. Olay yerinde hiç gazeteci yoktu. Habere, polisin tamamen farklı bir olay yerini kordon altına aldığı bir arşiv fotoğrafı eşlik ediyordu.

Güzel.

Henning resepsiyon görevlisinin kendisini fark etmesini bekledi. Ama kadın onu fark etmiyordu. Kadına biraz daha yaklaşıp, “Merhaba,” dedi. Sonunda kadın başını kaldırdı. Önce Henning kendisine bir tokat atmış gibi baktı. Sonra o kaçınılmaz tepkiyi verdi. Çenesi sarktı, gözleriyle her şeyi –yüzünü, yanıkları, yara izlerini– iyice inceledi. Yara izleri utanç verici derecede değil, ama insanların ona biraz uzun bakmasına neden olacak kadar büyüktü.

“Bir karta ihtiyacım var galiba,” dedi olabildiğince kibar bir şekilde. Kadın hâlâ kendisine bakıyordu ama sonra toparlandı. Bazı kâğıtları karıştırmaya başladı.

“Hım, evet. Ee... Adınız nedir?”

“Henning Juul.”

Kadın donup kaldı, başını bu kez daha yavaş bir şekilde bir kez daha kaldırdı. Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, “Ah, demek o sizsiniz,” dedi.

Henning mahcup bir şekilde başını salladı. Kadın bir çekmeceyi açıp bazı kâğıtları karıştırdı, plastik bir kılıf ve bir kart buldu. “Bu geçici kartınız. Yeni bir kart hazırlamak biraz zaman alıyor ve siz kapıyı kendiniz açmadan önce dışarıdaki kulübede okutulması gerekiyor. Şifre ise 1221. Hatırlaması kolay.”

Kartı Henning'e verdi.

"Bir de fotoğrafınızı çekmem gerekecek."

Henning ona baktı.

"Fotoğrafımı mı?"

"Evet. Kart için. Ve gazetedeki köşeniz için. Bir taşla iki kuş vuralım, ne dersiniz? Ha ha."

Kadın gülmeye çalıştı, ama dudakları hafifçe titredi.

"Ben fotoğraf kursu aldım," dedi herhangi bir itirazı önlemek için. "Siz öyle durun, gerisini ben hallederim."

Bankonun arkasından bir fotoğraf makinesi çıkardı. Üç ayaklı desteğe yerleştirdi. Açtı. Henning nereye bakacağını bilmiyordu, o yüzden boşluğa baktı.

"Böyle iyi. Gülümsemeye çalışın!"

Gülümse. En son ne zaman gülümsediğini hatırlamıyordu. Kadın arka arkaya üç kez deklanşöre bastı.

"Harika! Ben Sølvi," diyerek bankonun üzerinden elini uzattı. Henning kadının elini sıktı. Yumuşak, güzel bir teni vardı. Henning en son ne zaman yumuşak, güzel bir tene dokunduğunu hatırlamıyordu. Kadın onun elini normal bir kuvvetle sıktı. Henning ona baktı ve elini bıraktı.

Henning gitmek üzere dönerken, dudaklarında oluşmaya başlayan gülümsemeyi Sølvi'nin fark edip etmediğini merak etti.

3. BÖLÜM

Henning resepsiyondan ikinci kata gidene kadar kartını üç kez okutmak zorunda kaldı. Ofisi her zamanki yerinde olmasına rağmen yaklaşık iki yıl önce iyice yerleştiği odayı ona hatırlatacak hiçbir şey yoktu. Her şey, hatta halı bile yeniydi. Her yer gri ve beyaz yüzeylerle kaplıydı. Küçük mutfaktaki dolaplarda temiz bardakların olduğuna bahse bile girebilirdi. Masalarda, duvarlarda, her yerde düz ekran televizyonlar vardı.

Odayı kontrol etti. Dört tane duman alarmı vardı. İki tane köpük yangın söndürücü bulunuyordu. Güzel! Ya da yeterli.

Büyük, L biçiminde bir odaydı. Pencereilerin önünde tezgâhlar, renkli cam bölmelerin arkasında masalar ve sandalyeler vardı. Kulak misafirleri ya da gürültü olmadan görüşmelerin yapılabileceği küçük odacıklar bulunuyordu. Engelliler için tuvalet bile vardı. Gerçi Henning en ufak bir engeli olan birini bile görmemişti. Bu tür konularda bazı kuralların olduğunu düşündü. Kahve makineleri hep vardı, ama şimdi son model bir kahve makinesi kullanıyorlardı. Güzel bir fincan kahve yapmak yirmi dokuz saniye sürüyordu. Eskisi gibi dört saniye değil.

Henning kahveye bayılırdı. Kahve sevmeyen biri gazeteci sayılmazdı.

Uğultuyu hemen tanıdı. Aynı haberleri tekrar tekrar veren yabancı televizyon kanalları. Her şey *flaş haber*di. Ekranın altından borsa rakamları geçiyordu. Ekranlar, NRK² ve TV2'nin garip bir şekilde eskimiş ama hâlâ var olan teleteks sayfalarında bildirdikleri raporları gösteriyordu. Haber kanalı haberlerini bir hat üzerinde yayınlıyordu. Yazı bandı hikâyeyi tek bir cümleye sıkıştırıyordu. Henning polis telsizinin tanıdık cızırtısını duydu. Sanki *Yıldız Savaşları* filmlerindeki R2D2 çok çok uzak bir galaksiden ara sıra bu dünyayla iletişime geçiyordu. Bir yerlerdeki radyodan NRK 24'ün sesi geliyordu.

Gözleri kızarmış muhabirler klavyede yazıyor, telefonlar çalıyor, haber yazıları tartışılıyor, bakış açıları öneriliyordu. Her yazının ölçülüp biçildiği, reddedilip alkışlandığı, üzerinden geçildiği ya da yoğun bir düzeltmeden geçirildiği köşedeki haber masasında eski ve yeni birer gazete yığını vardı. Yeni gelen gazeteciler bunlardan alıp günün ilk kahvesini yudumluyordu.

Her zamanki kontrollü kaos hâkimdi ortama. Ama her şey ona yabancı görünüyordu. Sokaklarda çalışarak, *sahada* koştu-rarak, olay yerlerine giderek geçen yıllardan sonraki rahatlığı, kendi ortamında olduğu hissi tamamen kaybolmuştu. Bütün bunlar başka bir hayata, başka bir çağa ait gibiydi.

Kendini yine toy bir gazeteci gibi hissediyordu. Ya da kurban rolünü kendisinin oynadığı bir oyundaymış gibi herkesin ilgilenmesi, ayağa kalkmasına yardım etmesi gereken biriydi. Sølvi hariç kimseyle tek kelime bile konuşmamış olmasına rağmen sezgilerine dayanarak bunun bir işe yaramayacağını düşünüyordu. Henning Juul bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

Birkaç tereddütlü adım atıp kimseyi tanıyıp tanımadığını görmek için etrafına bakındı. Hepsi, *Bu Senin Hayatın*'daki³ gibi

2 Norveç Radyo-Televizyon Kurumu. (yay. n.)

3 *This Is Your Life* (1952-1961). Bir Amerikan televizyon dizisi. (yay. n.)

uzak geçmişte kalmış yüzler ve parçalardan ibaretti. Derken Kåre'yi gördü.

Kåre Hjeltland haber masasında bir muhabirin omzunun üzerinden bakıyordu. Kåre *123nyheter*'de haber editörüydü. Henning bu dağınık saçlı, kısa boylu ve sıska adam kadar tutkulu birini daha önce görmemişti. Kåre, kafasında her dakika yüzlerce haber ve hemen hemen her şeye dair muhtemel bütün bakış açılarını taşıyan enerjik bir Duracell tavşanı gibiydi.

Bu yüzden haber editörüydü. Kåre'ye kalsa her birimin sorumlusu olur, bir de geceleri nöbetçi editör olarak çalışırdı. Ayrıca Tourette sendromundan muzdaripti. Bu da bir haber masasını yönetirken ve aynı zamanda bir sosyal hayata sahip olmaya çalışırken kolay bir şey değildi.

Ama tiklerine ve çeşitli semptomlarına rağmen Kåre bunların üstesinden geliyordu. Henning nasıl olduğunu bilmiyordu, ama Kåre başarıyordu.

Kåre de onu fark etmişti. Henning'e doğru el sallayıp bir parmağını kaldırdı. Henning başını sallayıp sabırla beklerken Kåre muhabire gereken talimatları verdi.

"Ve girişte bunu vurgula. Önemli olan yer burası, kimse çadırın beyaz olduğunu ya da geçen mart ayında Maxbo'dan alınmış olduğunu umursamıyor. Anladın mı?"

"Maxbo'da çadır satılmıyor."

"Her neyse. Ne demek istediğimi biliyorsun. İlk fırsatta kızın çıplak bulunduğunu belirt. Bu önemli. İnsanların zihnine seksi bir görüntü yerleştirir. Onları etkileyecek bir şey verir."

Muhabir başını salladı. Kåre onun omzunu sıvazlayıp Henning'e doğru koştu. Bu arada neredeyse yerdeki bir kabloya takılıp düşüyordu ama yine de yola devam etti. Yalnızca birkaç metre uzakta olmasına rağmen bağırırdı.

“Henning! Seni yeniden görmek çok güzel! Hoş geldin!”

Kåre elini uzattı ama Henning’in elini uzatmasını beklemedi. Sadece Henning’in elini yakalayıp sıktı. Henning alnında bir sıcaklık hissediyordu.

“Peki, nasıl gidiyor işler? Yine internet haberlerini kovalamaya hazır mısın?”

Henning kulak tıkacı almanın iyi bir yatırım olabileceğini düşündü.

“Buradayım işte, bu da bir başlangıç.”

“Süper! Harika! Senin gibi insanlara ihtiyacımız var, halka istediğini veren insanlara. Harika! Seks satar, cepler dolar! Memeler ve popolar para getirir!”

Kåre yüksek sesle güldü. Yüzü kasılmaya başladı ama yine de devam etti. Kåre zamanında bir sürü kafiyeli slogan bulmuştu. Kåre kafiyelere bayılırdı.

“Öhöm, ekibin geri kalanıyla birlikte şurada oturabilirsin.”

Kåre, Henning’i kolundan tutup kırmızı cam bölmeye götürdü. Kare biçimindeki bir masaya karşılıklı olarak konmuş altı bilgisayar vardı. Arkadaki yuvarlak masada koca bir gazete yığını duruyordu.

“İşlerin değiştiğini fark etmişsindir, ama senin çalışma alanına dokunmadım. Her şey aynı. Olanlardan sonra düşündüm de, şey, atmak istediğin bir şey olursa sen karar verirsin dedim.”

“Atmak mı?”

“Evet. Ya da yeniden düzenlemek. Ya da sen bilirsin işte.”

Henning etrafına baktı.

“Ötekiler nerede?”

“Kim?”

“Ekibin geri kalanı?”

“Ah bir bilsem! Tembel tenekeler. Ah, evet, Heidi burada. Heidi Kjus. Buralarda olmalı. Artık ulusal haberlerin başında.”

Henning göğsünün sıkıştığını hissetti. Heidi Kjus.

Heidi, Henning’in yıllar önce işe aldığı, Oslo Gazetecilik Okulu’ndan gelen ilk acemi gazetecilerdendi. Yeni diploma alan gazeteciler genelde o kadar teorilerle dolu oluyorlardı ki iyi bir gazeteci olmak için gereken şeyleri unutuyorlardı: cazibeli tavırlar ve sağduyu. Yapı gereği meraklı olan ve insanların söylediği ilk şeye kanmayan biri bu işte ilerlerdi. Ama bir yıldız muhabir olmak için biraz da arsız olmak, tedbiri elden bırakarak işi sonuna kadar tutkuyla götürebilmek, güçlülere hazır olmak ve iyi bir haberin kokusunu alınca asla vazgeçmemek gerekiyordu.

Heidi Kjus’ta bunların hepsi vardı. Hem de ilk günden beri. Üstüne üstlük Henning’in daha önce hiç görmediği bir açlık da vardı. En başından beri hiçbir haber onun için çok küçük ya da çok büyük değildi. Kısa süre içinde deneyimin yanı sıra bir sürü kaynak edinmiş ve bağlantılar kurmuştu. Heidi işinde ne kadar iyi olduğunu fark etmeye başlarken her sabah yaptığı ağır makyaja bol miktarda küstahlık da eklemişti.

Bazı gazetecilerin, “Benim işim dünyadaki en önemli iş ve ben hepinizden daha iyiyim!” diye bağırان bir havası, bir tavrı olurdu. Heidi sert rekabet eden insanlara hayrandı ve çok geçmeden kendisi de onlardan biri olmuştu. Gazetede geçici kadrodayken bile belli bir ağırlığı vardı. Taleplerde bulunabiliyordu.

Heidi mezun olduğu sırada Henning, *Nettavisen*⁴ için çalışıyordu. Orada suç muhabiriydi; ama yeni gazetecileri ve geçici muhabirleri eğitmek, onlara yol yordam öğretmek ve hepsini yakından kontrol edilmesi gerekmeyen, 7/24 dikkat çekecek en

4 Norveç’in ilk internet gazetesi. (yay. n.)

iyi internet haberlerini getirecek iş delilerine çevirmek de onun göreviydi.

Henning işinin bu yönünü seviyordu. *Nettavisen* genç muhabirler için harika bir ilk işti, ama çoğu her gün daha da büyüyen medya trafiğinin kalabalık yollarında yarış arabası kullandığını bilmiyordu. Birçoğu bu hayata, bu tür düşünme ve çalışma tarzına uygun değildi. Ve sorun şuydu ki Henning'in internet gazeteciliğinde iyi bir gelecek vaat ettiğini gördüğü herkes işten ayrılıyordu. Ya yeni ve daha iyi iş teklifleri alıyor ya da başka bir yerde tam zamanlı iş buluyorlardı.

Heidi ayrıldığında daha dört ay olmuştu. *Dagbladet*'ten reddemeyeceği bir iş teklifi almıştı. Henning onu suçlayamazdı. Ne de olsa çağırın *Dagbladet*'ti. Daha çok statü. Daha çok para. Heidi bunların hepsini hemen istiyordu. Ve almıştı da.

Ve şimdi o benim yeni patronum, diye düşündü. Kahretsin. Bu işin sonu kötü bitecekti.

“İşe yeniden başladığını görmek çok güzel,” dedi Kåre coşkuyla.

Henning yalnızca, “Hmm,” dedi.

“Sabah toplantısı on dakika içinde başlıyor. Geleceksin, değil mi?”

Henning yine, “Hmm,” dedi.

“Çok güzel! Çok güzel! Fırlamam lazım. Bir toplantım daha var.”

Kåre gülümsedi, ona başparmaklarını kaldırıp uzaklaştı. Geçerken birinin omzuna bir şaplak indirdi, sonra köşeyi dönüp gitti. Henning başını iki yana salladı. Sonra bir tekne gibi gıcırdayıp sallanan sandalyesine oturdu. Hâlâ paketinde olan yeni, kırmızı bir not defteri klavyenin yanında duruyordu. Dört kalem. Hiçbirinin yazmadığını tahmin ediyordu. Bir sürü eski çıktı buldu. Onların, üzerinde çalıştığı haberlerin araştırmaları

olduğunu hatırladı. Gereksiz yer kaplayan çok eski bir cep telefonunun yanındaki kartvizit kutusunu fark etti. *Kendi* kartvizit kutusu.

Gözleri, masasında eğimli duran çerçeveli fotoğrafa gitti. İki kişi vardı fotoğrafta, bir kadın ve bir çocuk.

Nora ve Jonas.

Onları tam olarak görmeden fotoğrafa baktı. Gülümsemeyin. Lütfen bana gülümsemeyin.

Her şey düzelecek. Korkmayın. Ben size bakacağım.

Uzanıp çerçeveyi aldı. Sonra geri koydu.

Kapalı bir şekilde.

4. BÖLÜM

Sabah toplantıları. Her gazetenin temeli. Günlük planların yapıldığı, görevlerin dağıtıldığı, haberlerin güncelliğine, önemine ve *123nyheter* için potansiyel okur sayısına göre derecelendirildiği toplantılar.

Her haber masası güne kendi sabah toplantısını yaparak başlardı. Spor, iş, sanat haberleri; yerli ve yabancı haberler. Potansiyel haber listesi çıkarılırdı. Bu aşamada sabah toplantıları ilham verici olabilirdi. İyi bir haber genellikle tartışmalar yoluyla olgunlaşırken diğerleri ya kötü olduğu ya da rakip bir gazete iki hafta önce benzer bir konu işlediği için ortak kanıyla bir kenara atılırdı. Daha sonra editörler bilgilerini tazelemek ve gün içinde ortaya çıkacak olan haber türünde görevli olan sorumlu editörleri bilgilendirmek için toplanırlardı.

Henning'in özlemediği tek şey bu toplantılardı. Toplantının daha başlamadan tamamen zaman kaybı olacağını biliyordu. Onun suçları araştırması gerekiyordu; cinayetleri, pislikleri, kötülükleri. Öyleyse neden bir sporcunun geri döndüğünü öğrenmesi gerekiyordu ki? Ya da Bruce Springsteen'in boşandığını? Eğer böyle şeyleri umursuyorsa ve ilgili gazeteci bu konularda okumaya değer bir şey yazdıysa bunu daha sonra gazeteden

okuyabilirdi. Finans editörü ve spor editörü genellikle sanat konusundan bihaber olurdu, aynı şekilde bunun tersi de geçerliydi. Bu da toplantının verimli geçme şansını yok ediyordu. İkinci olarak da her editör kendi alanıyla o kadar meşgul oluyordu ki birbirlerine değerli fikirler ya da öneriler sunamıyorlardı. Yine de gazete yönetimi bu toplantılarda ısrar ediyor, Henning bu yüzden şimdi bu toplantıya giriyordu. Yeni cilalanmış bir ayna gibi parlayan masanın ortasında plastik bardaklar ve bir sürahi su duruyordu. Henning suyun beklemiş olduğunu tahmin ediyordu.

Henning uzun tartışmalar için tasarlanmamış olan sandalyesine otururken masanın etrafına oturmakta olan diğerleriyle göz temasından kaçındı. O havadan sudan konuşmazdı, özellikle herkes kim olduğunu bilirken ve onun varlığı yüzünden pek rahat değilken.

Neden burada?

Artık editör değil mi?

Bir çöküntü yaşadığımı duydum, doğru mu?

Kåre Hjeltland en son gelip kapıyı kapattı.

“Tamam, başlayalım,” diye bağırıp masanın başına oturdu. Etrafına baktı.

“Başka birini bekliyor muyuz?”

Cevap gelmedi.

“Tamam, dış haberlerle başlayalım. Knut. Bugün elinde ne var?”

Dış haberler editörü Knut Hammerstad, öksürüp kahve bardağını bıraktı.

“İsveç’te seçimler yaklaşıyor. Başbakan adaylarının profillerini çıkarıyoruz, kim olduklarını, neyi temsil ettiklerini filan. Endonezya’da bir uçak düştü. Terörist saldırısı olduğundan kuşkulaniyor. Kaza müfettişleri karakutuyu arıyor. Londra’da

dört terör zanlısı tutuklandı. Parlamentoyu havaya uçurmayı planladıklarını duydum.”

“Harika manşet!” diye gürledi Kåre. “İsveç seçimlerini boş ver. Uçak kazasına çok zaman ayırma. Norveçliler ölmediyse kimse umursamıyor.”

“Kontrol ediyoruz.”

“Güzel. Terör hikâyesini öne çıkar. Ayrıntıları, nasıl planlandığını ve yapıldığını, tahmini ölü sayısını filan.”

“Üzerinde çalışıyoruz.”

“Harika. Sırada ne var?”

Rikke Ringheim, Knut Hammerstad’ın yanında oturuyordu. Rikke, gazetenin en önemli haber masası olan seks ve dedikodu köşesini yönetiyordu.

Kåre onun üstüne gitti.

“Rikke, bugün elinde ne var?”

“Carrie Olson’la konuşacağız”

Rikke gurur ve sevinçle gülüyordu. Henning kadına baktığında yüzündeki kocaman soru işaretinin belli olup olmadığını merak etti.

“Carrie Olson da kim?” dedi Kåre.

“‘*Günde 10 Orgazm*’ın yazarı. ABD’nin en çok satan yazarı, Almanya ve Fransa’da da liste başı. Şu an Norveç’te.”

Kåre ellerini çırpı. Odada bir dalgalanma oldu.

“Harika!”

Rikke kendinden hoşnut bir şekilde gülümsedi.

“Ayrıca Norveçli ataları da var.”

“Daha iyi olamazdı! Başka bir şey!”

“Bir ankete başladık. ‘Ne sıklıkta seks yapıyorsunuz?’ Şimdiden pek çok kez tıklandı.”

“Bir mıknatıs daha. Okuyucuyu çeker. Hehe. Çekmek, anladınız mı?”

“İnternette bir vurgun daha yaptık: bir seksolog, ilişkilerde sekse öncelik vermemiz gerektiğini söylüyor. Bugün ileriki saatlerde bu haberi geçebiliriz.”

Kåre başını salladı.

“Aferin Rikke.”

Kåre tam gaz devam ediyordu.

“Heidi?”

Henning o zamana kadar Heidi Kjus'u fark etmemişti. Hâlâ sıskaydı, yanakları çöküktü, boş gözlerinin etrafındaki makyaj fazla gösterişliydi. Dudaklarındaki rujun rengi Henning'e Noel arifesindeki havai fişekleri ve ucuz şampanyayı hatırlatıyordu. Heidi öne doğru eğilip öksürdü.

“Bugünkü büyük haberimizin ne olacağı konusunda pek şüphe yok: Ekeberg Parkı'ndaki cinayet. Bunun bir cinayet olduğu haberini aldım. Çok vahşi bir cinayet. Polis daha sonra bir basın konferansı düzenleyecek. Iver oraya gidiyor, gün boyu bu konuyla ilgilenecek. Onunla konuştum.”

“Harika! Henning basın konferansında ona katılabilir. Değil mi Henning?”

Henning kendi adını duyunca yerinden sıçrayıp, “Hı?” dedi. Sesi biraz tizdi. İşitme cihazına ihtiyacı olan 90 yaşında bir adam gibiydi.

“Ekeberg Parkı'ndaki cinayet. Bugün basın konferansı var. Senin için iyi bir başlangıç olur, değil mi?”

Saniyeler içinde doksan yaşındaki bir adamdan genç bir acemiye dönüşmüştü. Boğazını temizledi.

“Evet, tabii.”

Bir ses duydu, ama kendi sesini tanıyamadı.

“Süper! Hepiniz Henning Juul’ü tanıyorsunuz sanırım. Daha fazla tanıtmaya gerek yok. Neler yaşadığını biliyorsunuz, bu yüzden lütfen onu sıcak bir şekilde karşılayın. Kimse bunu ondan daha fazla hak etmiyor.”

Sessizlik. Yüzünün içi yanıyordu. Odadaki insan sayısı son on saniyede iki katına çıkmıştı ve hepsi ona bakıyordu. Henning kaçmak istiyordu. Ama kaçamazdı. Bu yüzden başını kaldırıp hepsinin üstünde, duvardaki bir noktaya odaklandı. Bir şeye baktığını düşüneceklerini umuyordu.

“Zaman akıp gidiyor! Bir toplantım daha var. Tıklamaları koalamaya başlamadan önce bilmeniz gereken bir şey var mı?”

Kåre sorumlu editöre hitaben konuşuyordu. Henning’in daha önce hiç görmediği, siyah gözlüklü bir adamdı bu. Adam bir şey söylemek üzereyken Kåre ayağa kalkmıştı bile.

“Tamam o halde.”

Çıkıp gitti.

“Ole ve Anders, bana listelerinizi gönderir misiniz, lütfen?” Sorumlu editörün sesi cılız çıkıyordu. Herhangi bir cevap almadı. Henning toplantının bitmesine çok sevindi, ta ki herkes sandalyelerini geriye itip kapıda bir darboğaz oluşana kadar. İnsanlar ensesinde soluyor, kazayla ona çarpıyor, solukları hızlanıp klostrofobik bir hava yaratıyordu. Ama kimseyi itmeden, paniğe kapılmadan dayandı.

Kapıdan çıkınca rahatlayarak derin bir nefes aldı. Alnı ateş gibiydi.

Cinayet çok çabuk gelmişti. Henning daha yumuşak bir dönüş bekliyordu. Basacağı yeri bulacak, haberleri okuyacak, neler olduğunu anlayacak, eski kaynaklarıyla görüşecek, yayıncılık araçlarını, ofis rutinlerini yeniden öğrenecek, her şeyin nerede saklandığını keşfedecek, yeni meslektaşlarıyla sohbet edecek,

SENARİST

iklime yavaş yavaş alışacak, bir haber üzerinde düşünecekti. Tüm bunlar için zamanının olmasını bekliyordu. Ama artık bunların hiçbiri için zaman yoktu.

5. BÖLÜM

Henning masasına geri dönerken en kötüsünü bekliyordu. Heidi Kjus onu fark etmemiş gibiydi. Ama Henning içeri girer girmez hemen sandalyesini döndürdü. Ayağa kalkıp en parlak Colgate gülümsemesiyle elini uzattı.

“Merhaba, Henning.”

İş. Nezaket. Sahte gülümsemeler. Henning de ona uymaya karar verdi. Elini sıktı.

“Merhaba, Heidi.”

“Seni tekrar görmek çok güzel.”

“Geri dönmek güzel.”

“Evet, güzel bir şey.”

Henning onu inceledi. Gözleri her zamanki gibi coşkusunu yansıtıyordu. Heidi hırslıydı, hem kendisi ve hem de diğerleri için. Henning, onun provasını yaptığından emin olduğu konuşmayı dinlemeye hazırlandı.

Henning, bir zamanlar sen benim patronumdun. Zaman değişti. Artık ben senin patronunum. Ve senden beklediğim vs. vs.

Böyle bir şey olmayınca Henning çok şaşırdı. Heidi onu ikinci kez şaşırtıyordu.

“Ben... Olanları duyunca çok üzüldüm. Sadece şunu bil ki bir şeye ihtiyacın olursa, biraz daha zamana ihtiyacın olursa, bana söyle yeter. Tamam mı?”

Sesi güneşli havada ısınmış sıcak bir taş gibiydi. Heidi'ye ilgisi için teşekkür etti. Uzun zamandır ilk kez bir sohbete devam etme isteği duyuyordu.

“Iver basın konferansına gidiyor, öyle mi?” dedi.

“Evet, dün gece geç saate kadar çalıştı, bu yüzden doğruca oraya gidecek.”

“Iver kim?”

Heidi ona dünyanın düz olduğunu söylemiş gibi baktı.

“Bu şaka mı?”

Henning başını iki yana salladı.

“Iver Gundersen? Iver Gundersen'i tanımıyor musun?”

“Hayır.”

Heidi yüksek sesle kahkaha atma isteğini bastırdı. Heidi bir çocukla konuşuyormuş gibi sesini kontrol etti.

“Iver'i geçen yaz *VG Nett*'ten aldık.”

“Öyle mi?”

“Onlara büyük haberler yapıyordu. Burada da devam ediyor. TV2'nin umutsuzca onu çekmeye çalıştığını biliyorum, ama şimdiye kadar Iver bize sadık kaldı.”

“Anlıyorum. Demek ona iyi para veriyorsunuz.”

Heidi ona kilisede küfretmiş gibi baktı.

“Eh, bu benim alanım değil, ama...”

Henning başını sallayıp gelecek olan lafları dinliyormuş gibi yaptı. Bunları daha önce de duymuştu. Sadakat. Gazetecilikte zayıflayan bir kavramdı. Biraz cömert davranırsa sadık olarak nitelendirebileceği iki kişi sayabilirdi. Gerisi daha iyi bir teklif

gelir gelmez gemiden atlayabilecek kariyer peşindeki gazeteciler ya da çok kötü oldukları için bir yere gidemeyecek olan kişilerdi. Vasat bir *VG Nett* muhabiri rakip bir internet yayıncılığı şirketi tarafından kapılıp daha sonra TV2'nin teklifini reddediyorsa, konu para olmalıydı. Konu hep paraydı.

Heidi'nin, Iver'le iyi geçinmesi dileklerini kabul edip, "Hmm," dedi. "Hmm" demeyi iyi beceriyordu.

"Basın konferansında birbirinizle tanışıp haberde kimin nereyi ele alacağına karar verebilirsiniz. Korkunç bir cinayet."

"Ne olmuş?"

"Kaynağım bana kurbanın bir çadırın içinde yere gömülüp taşlanarak öldürüldüğünü söyledi. Polisin bir sürü teorisi vardır herhalde. Farklı kültürlere ait uygulamaların düşünülmesi gerektiği aşikâr."

Henning başını salladı, ama o, aşikâr düşünceleri pek kabul etmezdi.

"Yaptıkların konusunda beni haberdar et, lütfen," dedi. Henning tekrar başını sallayıp masasındaki not defterine baktı. Paketini hızla açıp dört kalemde birini denedi. Yazmıyordu. Diğer üçünü de denedi.

Kahretsin.

6. BÖLÜM

Basın konferansının yapıldığı Grønland Polis Karakolu, Urtegata'dan çok uzak değildi. Henning acele etmeden, baş editör Sture Skipsrud'un *123nyheter* oraya yerleşirken "basının Kâbe'si" olarak adlandırdığı bölgede dolaştı. Henning bu sözün çok doğru olduğunu düşünüyordu. *Nettavisen* oradaydı, *Dagens Næringsliv*'in yakınlarda son derece modern bir ofisi vardı ve mahalledeki çoğu dairede Mekke'yi andıracak özellikler göze çarpıyordu. Asfalta ve hava sıcaklığının düşüklüğüne aldırmasa, kendisini Mogadişu'da sanabilirdi. Her köşede onu farklı baharatların kokusu karşılıyordu.

Henning en son ne zaman buralara geldiğini düşündü. Röportaj yaptığı bir adam birkaç saat sonra kendini öldürmüştü. Polis ve adamın akrabaları, Henning'in bir şey söyleyip söylemediğini ve eski yaraları deşerek adamın intihara sürüklenmesine neden olup olmadığını sormuşlardı.

Henning onu çok iyi hatırlıyordu. Paul Erik Holmen, kırklı yaşlarındaydı. Holmen'in çalıştığı şirketten iki milyon kron kaybolmuştu. Henning, Holmen'in çıktığı lüks tatilin ve Eggedal'daki yazlık evinin yenilenmesinin kayıp paraların nereye gittiği konusunda bir fikir verebileceğini ima etmekten fazlasını yapmıştı.

Kaynakları güvenilirildi elbet. Holmen'in vicdan azabı ve hapse atılma korkusu ona çok fazla gelmiş ve sonuç olarak Henning kendini polis karakolundaki bir sorgu odasında bulmuştu.

Onu kısa süre sonra bırakmışlardı, ama birkaç kışkanç gazeteci bu konuya bir iki paragraf ayırmanın iyi olacağını düşünmüştü. Kendisi onunla görüşmese de Holmen zaten intihar edecek olsa da Henning bunun haber değeri olduğunu bir dereceye kadar kabul ediyordu, ama böyle haberlerin yıkıcı etkisinden kurtulmak zor olabiliyordu.

İnsan belleği en iyi ihtimalle seçici olur, en kötü ihtimalle yanıltıcıdır. Şüpheler uyandırıldığında veya yaratıldığında spekülasyonu gerçeğe, şüpheyi de kesin hükme dönüştürmek çok zor değildir. Genellikle kurbanın ailesinden biri (örneğin kocası) olan şüphelinin sorgu için getirildiği (yani tutuklandığı) ve bütün kanıtların kocayı gösterdiği pek çok cinayet haberi yapmıştı. Daha sonra polis gerçek katili bulurdu. Bu arada medya sirki kocanın geçmişinden karakterine çamur atacak her şeyi bulup çıkarmak için elinden geleni yapardı. Medya tarafından yargılanmak.

Gerçek, kısa vadede iyi bir arkadaşı, ama şüphe hiçbir zaman ortadan kalkmazdı. Özellikle tanımadığın insanların arasındayken. İnsanlar hatırlamak istedikleri şeyi hatırlardı. Henning, birilerinin onun Paul Erik Holmen'in son hareketindeki rolünü unutmadığını düşünüyordu, ama bu onu rahatsız etmiyordu. Yapmış olduğu şeyle yaşama konusunda bir sorunu yoktu, ama onların işini yapmaya kalkıştığı için polisten iyi bir fırça yemişti.

Buna alıştı.

Ya da en azından eskiden öyleydi.

7. BÖLÜM

Bir kez daha Grønlandsleiret 44 adresinde bulunan gri binanın içinde olmak garip bir duyguydu. Bir zamanlar polis karakolu onun neredeyse ikinci eviydi; temizlikçiler bile onu selamlardı. Şimdi olabildiğince göze çarpmamaya çalışıyordu ama yüzündeki yanık izleri bunu zorlaştırıyordu. Diğer gazetecilerin kendisine baktığının farkındaydı ama onlara aldırmadı. Planı yalnızca basın konferansına katılmak, polisin söyleyeceklerini dinlemek, sonra ofisine geri dönüp haberi yazmaktı. O da eğer gerçekten yazılacak bir şey varsa.

Antreye girdiği an donup kaldı. Hiçbir şey onu muhabir olduğu her halinden belli olan adama doğru eğilmiş olan kadını görmeye hazırlayamazdı. Koyu renk bir kadife ceket, ona uygun küstah bir duruş ve o “dün-yaptığım-atlatma-haberi-herkes-gördü-mü” ifadesi. Yüzünü olduğundan daha sıksa gösteren kirli tasarımcı sakalı. Jölelenip geriye taranmış seyrek saçlar. Ama Henning’in burada, işindeki ilk günde görmeyi hiç ummadığı kişi o kadındı.

Nora Klemetsen. Henning’in eski karısı. Jonas’ın annesi.

Nora onu Sunnaas Rehabilitasyon Merkezi’nde ziyaret ettiğinden beri onunla konuşmamıştı. Bunun da ne zaman olduğunu hatırlamıyordu. Belki de bastırmıştı. Ama yüzünü asla unut-

mayacaktı. Nora ona bakmaya dayanamıyordu. Henning onu suçlamıyordu. Nora'nın buna hakkı vardı. Jonas'a o bakıyordu ve onu kurtaramamıştı.

Oğullarını.

Biricik oğullarını.

O sırada zaten ayırdılar. Nora onu yalnızca boşanmayı tamamlamak, imzasını almak için ziyaret etmişti. İmzayı da almıştı. Başka bir amacı, sorusu, şartı yoktu. Henning bir bakıma rahatlamıştı. Nora'nın hayatında olmasıyla baş edemezdi. Ona sürekli kendi kusurlarını hatırlatırdı. Her bakışı, her sözü aynı izleri taşırdı.

Birbirlerine fazla bir şey söylememişlerdi. Henning ona umutsuzca her şeyi, yaptıklarını ya da yapamadıklarını, o geceye dair hatırladıklarını anlatmak istemiş, ama ne zaman nefes alıp konuşmaya hazır olsa ağzı kurumuş ve tek bir kelime bile edememişti. Daha sonra gözlerini kapatıp hayaller kurduğunda makineli tüfek gibi konuşuyordu; Nora başını sallıyor, anlıyor ve sonra ona yaklaşıp kucagında ağlamasına izin veriyor, ellerini saçlarında gezdiriyordu.

Onu bir dahaki görüşünde anlatmayı tekrar denemesi gerektiğini düşünüyordu, ama şimdi bunun zamanı değildi. Kendisi çalışıyordu. Nora çalışıyordu. Nora bir muhabire çok yakın duruyordu. Ve kahkaha atıyordu.

Yok artık.

Henning, Nora Klemetsen'le *Kapital*'de çalışırken tanışmıştı. O sırada Nora *Aftenposten*'da iş dünyası haberleri yapan çaylak bir gazeteciye. Birbirlerine bir basın konferansında rastlamışlardı. Şirketin yıllık sonuçlarının duyurulduğu, sıradışı bir yanı bulunmayan, olağan bir toplantıydı. Manşetlere taşınacak bir şey olmadığı için yalnızca *Dagens Næringsliv*'de ve *Finansavisen*'in

on yedinci sayfasının sağ sütununda yayımlanacak olan bir paragraflık bir haber çıkarabilmişlerdi. Henning tesadüfen Nora'nın yanında oturuyordu. Kısa süre sonra emekli olacak olan kıdemli bir yöneticinin profilini çıkarmaya gelmişti. Sunum boyunca ikisi de esneyip durmuş, can sıkıntılarını umutsuzca gizleme çabalarına kıkırdayarak gülmüş ve sonunda toparlanmak için birer içki içmeye karar vermişlerdi.

İkisinin de ilişkisi vardı; Nora yarı ciddi bir ilişkisinin olduğu bir borsacıyla birlikte yaşıyordu; Henning ise ara sıra bir şirket avukatıyla çıkıyordu. Ama o ilk akşam o kadar keyifli ve rahat geçti ki aynı haber üzerinde çalıştıklarını fark ettikleri bir başka zaman yine içmeye gitmişlerdi. Henning'in pek çok kız arkadaşı olmuştu, ama hiçbirinin yanında Nora'yla olduğu kadar rahat olmamıştı. Zevkleri ürkütücü derecede birbirine uyuyordu.

İkisi de sosislerinin üstünde taneli hardal seviyordu, o şişe-deki Idun pisliğini değil. İkisi de domates sevmiyor ama ketçaba bayılıyordu. Aynı tür filmlerden hoşlanıyor, video dükkânında ya da sinemanın önünde tartışıyorlardı. Norveç'in sarp kayalıkları ve taze karidesleri varken ikisi de yazları sıcak yerlerde geçirmeyi sevmiyordu. Cumaları *taco* günüydü. Cuma günü başka bir şey yemek düşünülemezdi bile.

Ve yavaş yavaş ikisi de diğeri olmadan yaşayamadığını fark etmeye başlamıştı.

Üç buçuk yıl sonra evlenmişler, tam dokuz ay sonra Jonas doğmuştu. Hayatları sıkıntılarla doluyken, yirmili yaşların sonlarında iki uykusuz kariyer insanının olabileceği kadar mutluydular. Yeterince uyumuyor, çok az mola veriyor, evde ve işte birbirlerinin ihtiyaçlarına hiç anlayış göstermiyor, gittikçe daha çok kavga ediyor, birlikte olmak için gittikçe daha az zaman ve enerji harcıyorlardı. Sonunda ikisi de buna daha fazla dayanamaz hale geldi.

Ebeveynler. En iyi ve en kötü insanlar olabilirlerdi.

Ve şimdi Nora'nın kolu başka bir adaminkine dolanmıştı. Basın konferansında flört etmek hiç profesyonelce değil, diye düşündü Henning. Nora onu kahkahasının ortasında fark etti. Boğazına bir şey takılmış gibi hemen durdu. Birbirlerine sonsuz gibi gelen bir süre boyunca baktılar.

Önce Henning gözünü kırptı. NTB⁵ için çalışan Vidar Larsen omzuna dokunup, "Merhaba, demek geri döndün Henning?" dedi. Henning başını sallayıp Vidar'ı takip etmeye karar verdi; bir şey söylemedi ama Nora'dan olabildiğince uzaklaşmaya çalıştı. Kimseyle göz göze gelmeden, gözleri kapalı bulabileceği kapılardan geçti. Basın odasının en arkasına, diğer insanların sırtlarını görebileceği bir yere oturdu. Oda hızla doldu. Nora ile Kadife Ceket'in birlikte içeri girdiklerini gördü. Ön tarafta bir yere yan yana oturdular.

Yine karşılaştık Nora.

Ve yine bir basın konferansında.

5 Norveç Haber Ajansı. (yay. n.)

8. BÖLÜM

İkisi erkek biri kadın üç üniformalı memur içeri girdi. Henning iki adamı hemen tanıdı: Başmüfettiş Arild Gjerstad ve Dedektif Bjarne Brogeland.

Bjarne ve Henning, Kløfta'da aynı okula gitmişlerdi. Aynı sınıfta olmalarına rağmen hiçbir zaman çok iyi arkadaş olmamışlardı. Aynı sınıfta olmak o zamanlar arkadaşlık için iyi bir başlangıç olabilirdi. Ama onun dışında da önemli şeyler vardı. İnsanın huyu suyu gibi.

Henning daha sonra Bjarne'nin, tek istediği mümkün olduğunca çok kızla yatmak olan bir Romeo olduğunu keşfetmişti. Juullerin evine sık sık gelmeye başlayınca Bjarne'nin gerçek niyetini anlamak zor olmamıştı. Neyse ki Henning'in kız kardeşi Trine onun neyin peşinde olduğunu anlamış ve Henning koruyucu ağabey rolünü oynamak zorunda kalmamıştı. Ama Bjarne'ye karşı duyduğu tiksinti ergenlik dönemi boyunca sürmüştü.

Ve şimdi Bjarne bir polisti.

Bu Henning için yeni bir haber değildi. 1960'larda ikisi de polis akademisine başvurmuştu. Bjarne kabul edilmiş, Henning edilmemişti. Hatta daha kabul süreci başlamadan reddedilmişti, çünkü bilinen her türlü alerjii taşıyordu ve çocukken astım ge-

çirmişti. Ama Bjarne fiziksel olarak güçlü biriydi. Yirmide yirmi görüş kabiliyeti ve fevkalade bir dayanıklılığı vardı. Gençken sporcuydu ve heptatlonda çok iyiydi. Henning, Bjarne'nin sıkla atlamada 4.5 metreyi geçtiğini hatırlıyordu.

Henning'in bilmediği şey Bjarne'nin Şiddet Suçları ve Cinsel Suçlar Masası'nda çalışmaya başladığıydı. Henning, Bjarne'nin sivil polis olduğunu sanıyordu ama herkesin ara sıra değişiklik yapmaya ihtiyacı oluyordu. Şimdi Bjarne kürsüde dikilmiş, karşısındaki topluluğa bakıyordu. Ciddi, profesyonel bir yüze sahipti ve üstüne oturan üniformasıyla heybetli bir görüntüsü vardı. Henning onun hâlâ iyi olduğunu düşündü. Kısa, koyu renk saçlar, şakaklarda hafif beyazlıklar, yarık bir çene, beyaz dişler, bronz ten ve temiz bir tıraş.

Kibirli Bjarne, diye düşündü Henning.

Ve potansiyel bir kaynak.

Diğer adam, Başmüfettiş Gjerstad uzun boylu ve zayıftı. Durmadan okşadığı bakımlı bir bıyığı vardı. Henning suç haberleri yapmaya başladığında Gjerstad cinayet masasındaydı ve görünüşe bakılırsa orada kalmıştı. Gjerstad polisten daha zeki olduklarını sanan gazetecilerden nefret ederdi ve açıkçası Henning kendisinin de bu gazetecilerden olduğunu düşünüyordu.

Ortadaki kadın, Emniyet Müdür Yardımcısı Pia Nøkleby mikrofonun çalışıp çalışmadığını kontrol etti, sonra boğazını temizledi. Gazeteciler beklentiyle kalemlerini kaldırdılar. Henning bekledi. İlk birkaç dakika bir şey çıkmayacağını, zaten bilinen şeylerin tekrarlanacağını biliyordu, ama yine de dikkatle dinlemeye kararlıydı.

Derken bir şey onu hazırlıksız yakaladı. Bir beklenti hissi. Son iki yıl boyunca yalnızca öfke, kendinden iğrenme ve kendine acıma duyan bir adam için işinin yarattığı bu his, bu heyecan

Doktor Helge'nin kesinlikle büyük bir ilerleme olarak nitelendirileceği bir şeydi.

Henning kadının yüksek sesini dinlemeye başladı:

"Günaydın, geldiğiniz için teşekkürler. Bugünkü basın konferansının konusu bu sabah Ekeberg Parkı'nda bulunan bir cesetle ilgili. Ben Emniyet Müdür Yardımcısı Pia Nøkleby. Yanımda, soruşturmayı yürüten Başmüfettiş Arild Gjerstad ve Dedektif Bjarne Brogeland bulunuyor."

Gjerstad ve Brogeland gazetecilere başlarıyla kısaca selam verdiler. Nøkleby ağzını kapatıp öksürdükten sonra konuşmasına devam etti:

"Hepinizin bildiği gibi Ekeberg Parkı'ndaki bir çadırda bir kadın cesedi bulundu. Sabah 6.09'da bir telefon aldık. Ceset, köpeğini gezdiren yaşlı bir adam tarafından bulunmuş. Kurban 23 yaşında, Slemdal'dan gelen bir kız. Adı Henriette Hagerup."

Kalemler kâğıtların üstünde gıcırdadı. Nøkleby, Gjerstad'a işaret etti, adam mikrofona yaklaşıp öksürdü.

"Söz konusu ölümü bir cinayet vakası olarak ele alıyoruz. Henüz bir tutuklama yapılmadı. Şu noktada olay yerinde bulunan delillerle ve takip ettiğimiz ipuçlarıyla ilgili söyleyebileceğimiz çok az şey var, ama hunharca işlenmiş bir cinayetle karşı karşıya olduğumuzu kesin olarak söyleyebiliriz."

Henning "hunharca" sözünü not aldı. Medya ve polis dilinde "hunharca" kelimesi, olayda basının yazmaması gereken bir bilginin olduğu anlamına gelirdi. Amaç, halkı sokaktaki kaçıkların neler yapabileceği bilgisinden korumaktı. Bu gayet mantıklıydı: Akrabalar çocuklarının, kardeşlerinin ya da anne babalarının nasıl öldürüldüğüne dair bütün ayrıntıları gazetelerde görmek zorunda değillerdi. Ama bu, ayrıntıların basına söylenmeyeceği anlamına gelmezdi.

Bunun dışında basın konferansı fazla bir şey sağlamamıştı. Zaten Henning de fazla bir şey beklememişti. Öldürme nedeni bilinmiyorken ortada bir şüpheli de olamazdı ve polis hâlâ olay yerindeki kanıtları topluyordu. Kanıtların polise soruşturmayı sürdürmesi için bir ipucu sağlayıp sağlayamayacağını söylemek için henüz çok erkendi.

Vesaire vesaire.

Başmüfettiş Gjerstad'ın brifingi on dakika içinde bitmişti. Her zamanki gibi sorulara zaman ayrıldı, her zamanki gibi gazeteciler önce kendi sorularını sormak için mücadele ettiler. Henning bu durumu her seferinde başını iki yana sallayarak karşıladı. İlk soru her zaman kıskanç bakışların hedefi olduğu gibi yazı işleri ofislerinde de soruyu soranın sırtının sıvazlanmasına neden olurdu. Bir muhabir ilk olarak kendi sorusunun duyulmasını sağlarsa hem kendisi hem arkadaşları tarafından harika biri olarak görülürdü.

Henning hiçbir zaman anlam veremediği bu durumun penis kıskançlığıyla ilgili bir şey olduğunu tahmin ediyordu. Bu kez yarışı TV2'den Guri Palme kazandı. Onun penisi yoktu, ama güzel, sarışın bir kızdı ve bunun getirdiği bütün dezavantajları kendi lehine çevirmişti. Hırslı ve zeki olduğunu göstererek herkesi şaşırtmış, gazetecilik basamaklarını başarıyla tırmanmaya devam etmişti.

“Cinayetin hangi koşullarda işlendiği konusunda neler söyleyebilirsiniz? Giriş sözlerinizde, Başmüfettiş Gjerstad, cinayetin hunharca işlendiğini söylediniz. Ne demek istiyorsunuz?”

Yerini al: Hazır... Başla!

“Şu anda bu konuda bir şey söyleyemem, ayrıca bunu istemem de,” dedi Gjerstad.

“Bize kurban hakkında ne söyleyebilirsiniz?”

“Kurbanın Westerdals İletişim Okulu’nda öğrenci olduğunu biliyoruz. İkinci yılını tamamlamak üzereymiş ve oldukça yetenekli bir öğrenci olarak görülüyormuş.”

“Ne okuyormuş?”

“Sinema ve televizyon. Senaryo yazarı olmak istiyormuş.”

Guri Palme yalnızca üç soru sorabildi ve sırayı NRK aldı. Henning adamı yalnızca arkasından görmesine rağmen ikinci gelen gazetecinin gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyordu. Ama NRK’den Jørn Bendiksen herkesi şaşırttı.

“Olayın bir namus cinayeti olduğu söyleniyor?”

Gazeteciler. Her zaman soru gibi görünen ifadeler kullanırlardı. Komiser Yardımcısı Nøkleby başını iki yana salladı.

“Yorum yok.”

“Kurbanın kırbaçlandığını doğrulayabilir misiniz?”

Nøkleby, Bendiksen’e bakıp Gjerstad’a döndü. Henning kendi kendine gülümsedi. Bir sızıntı var, diye düşündü. Ve polis bunu biliyor. Yine de Nøkleby profesyonel kalmaya devam etti.

“Yorum yok.”

Yorum yok.

Bunu bir basın konferansında en az on kez duyardınız, özellikle soruşturmanın başında. Bu bir “taktik değerlendirmesi” olarak bilinirdi. Strateji, katil dahil herkese polisin bulduğu ya da takip ettiği ipuçları konusunda olabildiğince az bilgi vermek, böylece gereken bütün kanıtları toplamak için zaman kazanmaktı.

Nøkleby ve Gjerstad bir oyun oynadıklarını biliyorlardı. NRK, Büyük Yapboz’un iki önemli parçasını bulmuştu: Namus cinayeti ve dövülme. Bendiksen doğru ya da çok yakın olduklarını bilme bir basın konferansında asla böyle iddialarda bulunmazdı. Nøkleby gözlüklerini düzeltti. Gjerstad şimdi daha da rahatsız

görünüyordu. O ana dek tek kelime bile etmemiş olan Brogeland daha rahat bir pozisyon almak için kıpırdandı.

Bu her zaman olurdu. Gazeteciler polisin istediğinden çok, çok daha fazlasını bilirler. Hatta bazı vakalarda soruşturmayı engellerlerdi. Bu iki taraf için de karmaşık bir danstı; her iki partner de sonuçlar elde etmek için diğerine bağlıydı. Üstelik gazetecilerin tarafında aynı olaya bakan herkes arasında zorlu bir rekabet vardı. İnternet gazeteleri haberin ömrünü kısaltan bir hızla yayımlanırdı ve her zaman Bir Sonraki Büyük Şeyi bulmak en önemli işti. Bu da polisin üzerine büyük bir baskı yüklüyor, kendi işleri yerine basınla uğraşmak için daha fazla zaman harcamak zorunda kalıyorlardı.

P4, VG ve *Aftenposten* da sorularını sorduktan sonra Nøkleby soru almayı bitirdi. Ama Henning henüz işe geri dönemezdi. TV ve radyo kanallarının da izleyicilerine veya dinleyenlerine ayrıcalıklı oldukları yanılgısını vermek için kendi sorularını sormaları gerekiyordu. Sorular tekrarlandı, Nøkleby tekrar aynı şeyi söyleme fırsatı buldu...

Aynen.

Her yıl aynı performans sergileniyordu. Herkes bilirdi ki asıl gazetecilik basın konferansından sonra başlardı.

Henning, Iver Gundersen'i bulup bu haberi en iyi nasıl verecekleri konusunda bir karara varmaları gerektiğini düşündü.

Ne de olsa işe yeniden başlamıştı.

Ve bu düşünce ona çok tuhaf geliyordu.

9. BÖLÜM

Gazeteciler başka sorular da sormaya çalıştılar ama üniformalı üçlü tarafından savuşturuldular. Bunun üzerine gazeteciler dışarı çıktı. Henning'in etrafını yakınında olmak istemediği insanlar sardı; arkadan itildi, önündeki kadına çarptı. Özür dilercesine bir şeyler gevelerken kendine çaresizce alan ve mesafe arıyordu.

Fuayeye çıktıklarında Iver Gundersen'i aradı. Gundersen'in nasıl görüldüğünü bilse işi daha kolay olabilirdi; ortalıkta en az elli gazeteci vardı. Henning, NTB'den Vidar'ı bulup Gundersen'i ona sormaya karar verdi. Ama Nora görüş alanına girmeden önce bir şey yapacak zamanı olmadı. O da Nora'nın görüş alanında idi.

Durdu. Artık birbirleriyle konuşmaktan kaçamazlardı.

Nora'ya doğru tereddütlü bir adım attı, o da aynısını yaptı. Birbirlerinden birkaç metre uzakta durdular. Gözleri buluştu. Henning'in gördüğü tek şey, üzerinde söylenmeyen bir sürü cümleyi taşıyan bir yüzdü.

“Merhaba Henning.”

Sesi buz gibi bir rüzgârın esintisini andırıyordu. “Merhaba”da sesi yükselip “Henning”de düşmüştü. Sanki kendisine büyük bir haksızlık yapmış ama anlaşılmaya mecbur olduğu bir yaratıkla konuşuyordu. Henning de ona, “Merhaba,” dedi. Nora değiş-

memişti ama Henning onun gözlerinin ardında, her an patlak verebilecek gibi olan acısını görebiliyordu.

Nora çoğu kadından daha kısaydı ve bunu yüksek topuklu ayakkabılar giyerek telafi ediyordu. Saçları kısaydı. Ama bir erkek çocuğununki gibi değildi; arkası aşırı kısa, kâkülleri uzundu. Eskiden uzun saçları vardı, ama kısa saç ona yakışıyordu. Onu son gördüğünde rengi kül gibiydi. Şimdi teni ve yüzü ışıldıyordu. Henning bunun Kadife Ceket’le bir ilgisi olduğunu düşündü. Bu ışıltı ona yakışıyordu.

Tanrım, hem de ne kadar yakışıyordu!

Nora’nın yüzünde pek çok ifade vardı. Korktuğunda ağzını açar, dişlerini gösterir ve gözlerini hafifçe kıstardı. Öfkeliyken göz kapaklarını kaldırır, kaşlarını çatıp dudaklarını sıkardı. Gülümserken bütün yüzü genişler, insan onunla birlikte gülümsemeden edemezdi. Değişim çok garip, diye düşündü. Bir zamanlar onsuz bir hayat düşünemezdi. Şimdiyse onunla yaşamak zor olurdu.

“Demek buradasın,” dedi Henning, sesinin boğulur gibi çıkmasını engelleyemeyerek.

Nora yalnızca, “Evet,” dedi.

“Önceki işinden sıkıldın mı?”

Nora başını önce sola, sonra sağa yatırdı.

“Şeyden sonra bir değişikliğe ihtiyacım vardı...”

Nora sözünü yarım bıraktı. Henning onun bu cümleyi tamamlamadığına memnun oldu. Nora’ya yaklaşıp ona sarılmak için büyük bir istek duyuyordu. Ama bu düşüncüyü harekete çevirmek söz konusu bile olamazdı. Aralarında görünmez bir duvar vardı ve onu yalnızca Nora kırabilirdi.

“Demek... Demek geri döndün?” dedi.

“Bugün ilk günüm,” dedi Henning gülümsemeye çalışarak. Nora onun yüzünü inceledi. Sanki alevlerin en çok zarar verdiği

yerlere odaklanıyor ve bunların yeterli olmadığını düşünüyordu. Nora'nın arkasında Kadife Ceket'i gördü. Adam ikisini seyrediyordu. Umarım kıskanıyordursun, ahmak herif.

"Nasılsın Nora?" diye sordu Henning, ama aslında bilmek istemiyordu. Yeniden mutlu olduğunu, sonunda geleceğe yeniden umutla bakabildiğini bilmek istemiyordu. Onu bir daha asla geri kazanamayacağını biliyordu. Yine de onu kaybetmeyi de istemiyordu.

"İyiyim."

"Hâlâ Sagene'de mi yaşıyorsun?"

Nora biraz tereddüt etti. Sonra, "Evet," dedi.

Henning başını sallarken Nora'nın onu bir şeyden korumaya çalıştığını hissetti. Ne olduğunu bilmek istemiyordu ama bir fikri vardı. Derken ortaya çıktı.

"Artık bilsen iyi olur. Bunu benden duymak daha iyi," diye söze başladı. Henning derin bir nefes alıp aralarına çelikten bir bariyer koydu. Ama Nora'nın bir sonraki sözünü duyar duymaz bariyer eriyip gitti.

"Biriyle görüşüyorum."

Henning ona bakıp başını salladı. Bunun kendisine acı vermemesi gerektiğini düşünüyor, ama midesinin altüst olduğunu hissedebiliyordu.

"Altı aydır birlikteyiz."

"Hmm."

Nora tekrar ona baktı. Uzun zamandır ilk kez gözlerinde bir sıcaklık vardı. Ama olması gerekenden farklı bir sıcaklık. Acımanın sıcaklığı.

"Birlikte yaşamayı düşünüyoruz."

Henning tekrar, "Hmm" dedi.

"Umarım iyisindir," diye ekledi.

Nora cevap vermedi, yalnızca dikkatli bir şekilde başını salladı. Onun gülümsediğini görmek güzeldi, ama Henning buna daha fazla dayanamayacağını fark edip elindeki tek savunma mekanizmasını kullandı ve konuyu değiştirdi.

“Iver Gundersen’in kim olduğunu biliyor musun?” diye sordu. “Onunla hiç tanışmadım ama birlikte çalışmamız gerekiyor.”

Nora bakışlarını kaçırdı.

Yeni bir adamla tanıştığını söylemenin onun için ne kadar zor olduğunu gördüğünde bunu tahmin etmeliydi. Ama neden zor olsundu ki? Nora hayatına devam etmişti, paylaştıkları geçmişin kapağını kapamıştı. Yaşanacak her şey gelecekteydi artık. Nora içini çekti, Kadife Ceket’e döndüğünde Henning bu iç çekişin nedenini anladı.

“Iver Gundersen benim yeni erkek arkadaşım.”

10. BÖLÜM

Henning, Kadife Ceket'e baktı. Kadife Ceket, gazeteci bir arkadaşıyla dalgın bir şekilde sohbet ederken gözleri odada dolaşıyordu. Henning, Nora'nın parmaklarını Kadife Ceket'in iğrenç saçlarında dolaştırdığını, sakalını hafifçe okşadığını, dudaklarını dudaklarına değdirdiğini hayal etti.

Geceleri ışıkları kapadıktan sonra Nora'nın kendisine nasıl sokulduğunu, oynamak için hevesli bir şekilde kollarını ona nasıl doladığını hatırladı. Şimdi onun küçük, sevgi dolu ellerinin tadını çıkaran Kadife Ceket'ti.

"Peki," dedi Henning ve sesinin ne kadar yenik çıktığını anında fark etti. Büyük bir öfkeye kapılması, Nora'yı azarlayıp kalbini paramparça ettiği, ayaklar altına aldığı duygusuyla bırakıp gitmesi gereken an bu andı. Onun kalpsiz bir sürtük, duyarsız bir kadın ve tam anlamıyla bencil biri olduğunu söylemeliydi ama bir şey diyemedi. Söylediği tek şey, "*Peki*," oldu.

Zavallı. Korkunç derecede zavallıydı.

Nora'ya bakamıyordu. Ve şimdi Iver'le çalışması gerekiyordu.

Kaderin zalim bir oyunuydu bu, öyle olmalıydı.

Henning, Gundersen'in yanına gitti. Nora'nın kendisine, "Lütfen yapma," dediğini duydu ama aldırmadı. Gundersen'in

bir metre uzağında durup ona baktı. Gundersen bir cümlenin ortasındaydı ama yine de durup ona döndü.

Kim olduğumu biliyor, diye düşündü Henning. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Ve bunun onu endişelendirdiğini de görebiliyorum.

“Merhaba,” dedi Gundersen. Henning elini uzattı.

“Henning Juul.”

Gundersen isteksizce onun elini tuttu. Henning onun elini sertçe sıktı.

“Iver G...”

“Anlaşılan aynı haber üzerinde çalışıyoruz. Nasıl yapalım dersin?”

Gundersen’i zor durumda bıraktığını biliyordu ama umurunda değildi.

“Emin değilim.”

Gundersen yutkundu, sonra toparlandı.

“Yayınladığımız haberi, basın konferansından yapacağımız alıntılarla güncellemeyi öneriyorum,” diye başlayıp Henning’in omzunun üstünden ilk tanışmalarını izleyen Nora’ya baktı.

“Şu namus cinayeti teorisini takip etmeyi düşünüyorum,” diye devam etti Gundersen. “Bakalım oradan bir şey çıkacak mı? Bu durumda şüpheli listesi oldukça kısa olacaktır ve polisin birini tutuklaması uzun sürmez.”

Henning başını salladı. “Kızın arkadaşlarıyla konuşan oldu mu?”

Gundersen başını iki yana salladı.

“O zaman ben okulunu ziyaret edip hayatı ve kim olduğu konusunda bir haber yapayım.”

“İnsani ilgi alanları.”

“Hmm.”

Henning başını sallayan Gundersen’le göz teması kurdu.

“Tamam, kulağa iyi geliyor. Kurbanı bulan adamla bağlantı kurmaya çalışabilirim, ama basınla konuşmak istemediğini duydum. O yüzden...” Gundersen omuz silkti.

Henning başını sallarken Gundersen’in hâlâ rahatsız görüldüğünü, söylemek istediği bir şey olduğunu görebiliyordu. İçini çekti, ama Henning ondan önce davrandı.

“Harika,” diyerek oradan ayrıldı. Hasarlı bacaklarının kendisini taşıyabildiği kadar hızlı yürüyerek Nora’ya bakmadan onun yanından geçti.

Aferin, dedi Henning kendi kendine. Birinci rauntta ağzına sığıldı, ama sonra tekrar ayağa kalkıp ikinci raundu kazandı. Bokstaki temel sorun bu işte. Bir raundu kazanmak hiçbir işe yaramıyor, sonrakini de kazanman gerekiyor. Ondan sonrakini ve ondan sonrakini de. Hepsinden önemlisi, en sonuncusunu kazanman gerekiyor.

Maçı zaten kaybettim, diye düşündü Henning. Hakemler çoktan karar vermişti. Ama en azından kendi kişisel başarısını kovalayabilirdi.

Tekrar nakavt edilmekten kurtulabilirdi.

11. BÖLÜM

Kalp atışlarının normale dönmesi birkaç dakika sürdü. Borggata'yı geçerken görüp duyduklarını unutmaya çalışıyordu, ama Nora'nın gözlerinin ve buz gibi nefesinin etkisinden kurtulamıyordu. Kendisi çıktıktan sonra Nora ve Iver arasında geçen konuşmayı hayal etti:

Iver: Eh, fena geçmedi.

Nora: Başka bir şey mi bekliyordun?

Iver: Bilmiyorum. Zavallı adam.

Nora: Onun için hiç kolay değil, Iver. Lütfen durumu onun için olduğundan daha fazla zorlaştırma.

Iver: Ne demek istiyorsun?

Nora: Tam olarak söylediğim şeyi. Beni burada görmek onun için kolay mı sanıyorsun? Beni seninle birlikte görmek? Sana böyle yaklaşması bence çok cesurca bir hareketti.

Kes şunu Henning. Nora'nın bunları söylemediğini biliyorsun. Aralarında daha çok şöyle bir konuşma geçmiştir:

Nora: Ona aldırma Iver. O öyledir. Her zaman kendi istediğini yapmıştır. Canı cehenneme. Açlıktan ölüyorum. Hadi bir şeyler yiyelim.

Evet. İşte bu çok daha gerçekçiydi.

Henning kafasını temizlemesi gerektiğine karar verdi. Nora'yı unutup elindeki işe odaklanacaktı. Tøyengata'da ışıkların değişmesini beklerken fotoğraf makinesine ihtiyacı olduğu aklına geldi.

Fotoğraf makinesini almak için eve gitti.

*

Dedektif Brogeland yavaşladı. Polisin aldığı çok sayıda yeni Passat'tan biri olan arabasını Oslogate 37'nin önünde yavaşça durdurdu. Dörtlüleri yakıp meslektaş Komiser Ella Sandland'a baktı.

Tanrım, çok ateşli, diye düşündü erkeksi üniformaya ve ardında gizlenen şeylere bakarak. Sürekli onunla ilgili fanteziler kuruyor, onu deri ceket, açık mavi gömleği, kravatı olmadan, sadece kelepçeleriyle hayal ediyordu. Sayısız defalar onu utanmadan, şehvetle kendisine teslim olurken hayal etmişti.

Kadınlar üniformalı erkekleri seksi bulurdu. Bu iyi bilinen bir gerçektir. Öte yandan Brogeland bunun tam tersinin hiçbir şeyle kıyaslanamayacağını düşünüyordu: otorite yayan üniformalı kadınlar.

Kahretsin, çok ateşliydi!

Ella Sandland 1.75 boyundaydı. Son derece formdaydı. Karnı tepsi gibi dümdüzdü, yürürken poposu pantolonunu mükemmel bir şekilde geriye, küçük göğüslerinin görende, "Biseksüel misin, heteroseksüel mi?" sorusunu uyandıracak tarzda kaba ve erkeksi bir görünümü vardı, ama bu da Brogeland'ı tahrik ediyordu. Ella'ya baktı. Kâkülleri kaşlarına değiyordu. Çene altının ve yanaklarının derisi gergindi; yüzünde hiçbir kusur ve leke olmadığı gibi –Tanrı'ya şükür!– tüyden de eser yoktu. Zarif bir şekilde hareket ediyordu, sırtı Brogeland'ın başka kimsede gör-

mediği kadar düzdü. Otururken bile göğsünü hafifçe öne doğru itiyordu, tıpkı göğüslerinin görüldüğünden daha büyük olduğu yanılgısını vermek isteyen kadınlar gibi. Ama bunu Sandland yaptığında çok seksi oluyordu.

Ah, o kadar seksiydi ki!

Ve Batı Norveçliydi! Borgeland onun Ulsteinvik'ten olduğunu sanıyordu, ama aksanını uzun zaman önce kaybetmişti.

Brogeland bugünlerde durmadan aklına üşüşen hayalleri bastırmaya çalışıyordu. Henriette Hagerup'un erkek arkadaşı Mahmud Marhoni'nin evinin önünde ydiler.

Bu standart bir ev ziyaretiydi. 2007'de, 32 cinayetden 30'u kurbanın tanıdığı ya da ilişki yaşadığı biri tarafından işlenmişti. İstatistiksel olarak katil yakın birisi oluyordu. Reddedilen bir eş, bir akraba. Belki bir erkek arkadaş. Bu da Brogeland ve Sandland'ın yapacağı ziyaretin önemini artırıyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu Brogeland. Sandland başını salladı. Arabanın kapılarını aynı anda açıp aşağı indiler.

Tanrım, arabadan inişine bak şunun!

Brogeland daha önce Oslogate'ye gelmişti. Mahmud Marhoni onun radarına daha önce, sivil polisten üzerinde çalıştığı bir vaka sırasında girmişti. O zamanlar bulduklarına göre Marhoni yasadışı bir şeye karışmamıştı.

Brogeland bunun bir anlama gelmediğini bilecek kadar uzun süredir polislik yapıyordu. Bu yüzden 37 numaraya doğru yürürlerken büyük bir heyecan duyuyordu. Sol taraftaki zilde Henriette Hagerup'un erkek arkadaşının adını buldular.

Sandland zile bastıktan sonra bir ses çıkmadı. O sırada ergenlik çağındaki başörtülü bir kız arka bahçenin kapısını açtı. Onlara baktı, Brogeland'ın beklediği gibi irkilmedi ama kapıyı

onlar için açık tuttu. Sandland kıza teşekkür edip gülümsedi. Brogeland da başıyla teşekkür etti. Kadın meslektaşını arkadan güzelce görebilmek için geride kalmaya özen gösterdi.

Eminim biliyordur, diye geçirdi aklından Brogeland. Sandland erkeklerin kendisine bakmaktan hoşlandığını biliyordu. Üniforması da gücünü ikiye katlıyordu. Polis olduğu için elde edilmez görünüyordu ve çok arzu edildiği için –muhtemelen iki taraftan da– istediği herkesi seçebilirdi. Kontrol ondaydı. Bu da karşı konulmaz derecede tahrik ediciydi.

Kendilerini çok bakımsız bir arka bahçede buldular. Taşların arasında yabani otlar, gelişigüzel büyüyüp karmakarışık olmuş çalılar vardı. Çiçek tarhları –tabii onlara hâlâ öyle denebilirse– düzleşmiş toprak ve tozlu köklerden oluşan bir orman halini almıştı. Bisiklet dayanağının siyah boyası soyulmuş, park edilmiş birkaç bisikletin zincirleri paslanmış, lastikleri patlamıştı.

Üç merdiven aralığından birini seçeceklerdi. Brogeland, Marhoni'nin B aralığında oturduğunu biliyordu. Oraya önce Sandland vardı, duvarda bulunan kare kutudaki zile bastı. Ses yoktu.

Brogeland zor da olsa gözlerini Sandland'ın arkasından alıp havaya bakmaya çalıştı. Gamlebyen üzerinde bulutlar toplanıyordu. Yakında yağmur yağacaktı. Bir çatıdan diğerine uçan bir kırlangıç çılgılık attı. Bir jet uçağının sesi duyuldu, ama bulutların arasında görünmüyordu.

Marhoni yüksek zemin katta oturuyordu ama penceresi Brogeland'ın bakamayacağı kadar yüksekteydi. Sandland zili tekrar çaldı. Bu kez bir cevap geldi.

“Efendim?”

“Merhaba. Polis. Kapıyı açın lütfen.”

Brogeland, Sandland'ın ağdalı aksanının tadını çıkardı.

“Polis mi?”

Brogeland adamın sesinde isteksizlik ve korku sezdi. Bu Marhoni değildi, Marhoni sert bir adamdı.

“Evet, polis.”

Sandland’ın seksi sesi artık daha otoriterdi.

“Ne-neden?”

“Polis mi? Onları içeri alma!”

Arkadan gelen ses Brogeland ve Sandland’ın duyabileceği kadar belirgindi.

“Kapıyı açın!”

Sandland sesini yükseltti. Brogeland fantezilerinden sıyrılıp tokmağı vurdu. Kilidin daha önceden kırılmış olduğunu görmüştü. Arkasında Sandland’la birlikte paldır küldür içeri daldı. Merdivenleri hızla çıkıp yüksek girişli daireye geldiler. Brogeland birinin kilitle uğraştığını duydu, ama fiziksel üstünlüğü sayesinde oraya daha önce varıp kapıyı itti.

Marhoni’nin kardeşi olduğunu tahmin ettiği bir adam ona korkmuş bir halde bakıyordu; Brogeland ona aldırmadı. Her an bir silahın namlusuyla karşılaşabileceğini düşünüyordu. Hızla ve sessizce hareket ederek daireyi kontrol etti. İçeride esrar kokusu vardı. Mutfak kapısını açtı. Boştu. Aramaya devam etti. Yatak odası da boştu. Şimdi oturma odasıdaydı. O anda gördü. Şöminede biri ateş yakmıştı, ama onu rahatsız eden şey ateş değildi. Alevlerin büyük bir iştahla tükettiği bilgisayar ve dizüstü bilgisayarı görünce bir an hayretler içinde kaldı. Kendisi Marhoni’nin peşinden giderken onları kurtarması için Sandland’a seslendi. Sesinin zor bir durumda karar verilmesi gereken zamanlarda lazım olan her şeye; güce, deneyime, bilgiye, cesarete, otoriteye sahip olduğunu duyabiliyordu. Sandland hemen harekete geçerken Brogeland, Marhoni’nin oturma odasından geçilen odalardan birinin camından kaçmaya çalıştığını gördü. Brogeland kısa sürede cama vardı, atlamadan öne aşağı baktı. Yükseklik iki metreden

kısaydı. Yumuşak bir inişle yere atlayıp etrafına baktı, Marhoni'yi görüp peşinden koştu. Bunu yaptığına pişman olacaksın ahmak, diye geçirdi içinden. Kız arkadaşının öldürüldüğü gün evinden kaçmanın nasıl görüneceğini sanıyorsun gerizekâli?

Brogeland bunun kolay bir takip olacağını biliyordu. Marhoni omzunun üstünden durmadan geriye bakıyor, Brogeland her seferinde ona biraz daha yaklaşıyordu. Marhoni, yeşil ışığın yanmasını beklemeden Bispegata'nın Oslovei ile kesiştiği kavşağı koşarak geçti. Bir araba tam onun önünde fren yapıp kornaya bastı. Brogeland ona doğru koştu. Arka planda tramvayın zil seslerini duyabiliyordu: caddede arabalar vardı, insanlar merakla camlardan bu kovalamacayı seyrediyordu. Neler oluyordu, film mi çekiyorlardı, yoksa gerçek bir olay mıydı bu? Marhoni döndü, doğruca ileri koşturaya başladı. Brogeland, Marhoni'nin kendisine seyirci istediğini, aksi halde Aker Kilisesi yönüne doğru kaçacağını düşündü. Artık Marhoni'nin yalnızca on metre gerisindeydi ve aradaki mesafeyi hızla kapatıyordu. Çok geçmeden yetişip üzerine atladı. Ruinen Bar&Cafe'nin önünde yere düştüler.

Marhoni düşüşünü yavaşlattığı için Brogeland yaralanmamıştı. Kafenin önünde bir adam oturmuş sigara içiyordu. Brogeland'ın Marhoni'nin sırtına oturmasını, kollarını geriye kıvrıp yardım çağırmasını izledi.

"19, burası Fox 43, tamam."

Cevap beklerken soluklarını düzenlemeye çalıştı.

"19 dinlemede, tamam."

"Burası Fox 43 Bravo, St. Hallvard Meydanı'ndayım. Bir şüpheli tutukladım. Yardım istiyorum. Tamam."

Nefesini bırakıp hava almaya çalışan Marhoni'ye bakıp başını iki yana salladı.

"Beyinsiz gerizekâli," diye mırıldandı kendi kendine.

12. BÖLÜM

Westerdals İletişim Okulu, Fredensborgvei'da, St. Hanshaugen'in yakınında bulunuyordu. Yolu ne zaman Oslo'nun bu tarafına düşse, şehri planlayan kişinin işi yüzüne gözüne bulaştırdığını düşünürdü. 1950'lerden kalma apartmanlar, en iyi şekilde beton rengi olarak tarif edilebilecek bir gri tonuna boyanmıştı. Canlı renklere boyanmış minik, sevimli evler birbirinden çok kısa mesafede bulunuyordu. Damstredet'in eğimi ona Bergen'in dar yollarını, şehre giden yolun kenarındaki binalar ise yerel yönetimi hatırlatıyordu. Sokaklarda sürekli bir uğultu, mahal- lenin az sayıdaki bahçelerinde toz ve pislik vardı.

Ama şu anda bunların hiçbirisi Henning'in umurunda değildi.

Okul girişinin hemen önünde bulunan büyük ağacın altı öğrenci kaynıyordu. Arkadaşlar birbirlerine sarılmışlardı. Kimisi ağlıyordu. Onlara yaklaşırken kendisiyle aynı işi yapan başka- larını da gördü, ama onlara aldırmadı. Yarının gazetelerinde ne çıkacağını biliyordu. Ağlayanların olduğu bir sürü fotoğraf. Ama az sayıda yazı olacaktı. Şimdi acıya gömülmenin, okuyu- cuların kötülükten paylarına düşeni almalarına izin vermenin, yas tutmanın, duyguların zamanıydı; kurbanı ve arkadaşlarını tanımanın zamanı.

Henning standart paketi oluşturunuyordu. Haberi buraya gelmeden önce bile yazabilirdi ama bir şey yazmayalı uzun zaman olmuştu, bu yüzden en başından başlayıp paketin önceden tahmin edilebilirliğini biraz daha aza indirgeyecek bazı sorular düşündü.

Yavaş ve yumuşak bir yaklaşımı tercih edip röportaj yapmak için birini seçmeden önce sessizce gözlem yaptı. Böyle insanları iyi seçerdi. Çok geçmeden bir gözyaşı selinin içinde kaldı ve beklenmedik bir tepki verdiğini fark etti:

Öfke. Öfkeliydi, çünkü buradakilerden çok azı gerçek yası, önem verdiğiniz, sevdiğiniz, kendinizi uğruna bir otobüsün altına atabileceğiniz birini kaybetmenin ne kadar can yaktığını biliyordu. Buradaki seyircilerin çoğunun gerçekten yas tutmadığını, abartıklarını, rol yaptıklarını, ne kadar duyarlı olduklarını gösterme fırsatının tadını çıkardıklarını görebiliyordu. Hepsi sahteydi.

Öfkeden kurtulmaya çalıştı. Fotoğraf makinesini çıkarıp biraz fotoğraf çekti. Etrafta dolaşp yüzlere, gözlere baktı. Gözleri severdi. Gözlerin ruhun aynası olduğu söylenirdi, ama Henning gözleri gerçeği söyledikleri için severdi.

Kurbanın arkadaşlarının devasa ağacın altında doğaçlama oluşturduğu tapınağa odaklandı. Üç kalın gövde birbirine doluşmuş, muazzam büyüklükte bir brokoliye benzeyen bir şekil oluşturmuştu. Dallar yaprakların ağırlığıyla sarkıyordu. Ağacın köklerinin etrafı alçak bir duvarla kuşatılmıştı.

Henriette Hagerup'un çerçeveli bir fotoğrafı ağaç gövdelelerinden birine dayanmış duruyordu. Fotoğrafın etrafı çiçeklerle, elle yazılmış kartlarla ve mesajlarla çevriliydi. Küçük mumların ışığı hafif rüzgârda titreşiyordu. Hagerup'un arkadaşları ve ailesiyle çekilmiş fotoğrafları vardı. Burada yas tutuluyordu. Derin bir yas, ama yine de sahteydi. Kitaptan öğrenilmiş gibi. Buna hiç kuşku yoktu.

Henning başını kaldırıp bakarken Henriette Hagerup'un son derece çekici bir kadın olduğunu düşündü. Belki de yalnızca bir çocuktü. Masum bir yanı vardı: Kıvrıcık sarı saçları fazla uzun değildi, açık tenli yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Henning ondaki cazibeyi görüyordu. Ve daha önemli, daha iyi bir şey vardı. Zekâ. Henning, Henriette Hagerup'un zeki bir genç kadın olduğunu görüyordu.

Ondan kim bu kadar nefret edebilirdi ki?

Katlardan bazılarını okudu:

Seni hiç unutmayacağız Henriette
Huzur içinde yat
Johanne, Turid ve Susanne.

Seni özlüyorum Henry
Çok özlüyorum
Tore

Yokluk ve özlemle ilgili on yirmi tane kart vardı. Hepsi benzer sözcükler içeriyordu. Henning onları dalgın bir şekilde incelerken cebindeki telefonu titremeye başladı. Telefonu çıkarıp baktı ama arayanı tanıyamadı. Şu anda çalışıyordu ama yine de cevap vermeye karar verdi.

“Alo?”

Henning kalabalıktan uzaklaştı.

“Merhaba, Henning. Ben Iver, Iver Gundersen.”

Bir şey söyleyemeden önce içinde korkunç bir kıskançlık sancısı duydu. Bay Süper Kahrolası Kadife Ceket! Telaşlı bir “merhaba” demeyi başardı.

“Neredesin?” diye sordu Gundersen.

Henning boğazını temizledi. “Öldürülen kızın okulunda.”

“Tamam. Polisin birini tutukladığını haber vermek için aradım.”

Henning bir an için eski karısının yeni sevgilisiyle konuştuğunu unuttu. Gerçekten bir merak duyduğunu fark etti.

“Ne çabuk! Kimmiş?”

“Kaynaklarıma göre erkek arkadaşı. Adını henüz bilmiyorum. Ama belki arkadaşlarından biri söyleyebilir.”

Henning, Iver’in sesini duyabiliyor ama söylediklerini anlamıyordu. Bir sürü not, mum ve kırmızı gözün arasında dikkatini çeken bir mesajı fark etmişti.

“Hâlâ orada mısın?”

“E, evet. Arkadaşları. Harika.”

“Tam isabet diye düşünüyorum.”

“Kanıtları var mı?”

“Galiba. Ben habere başlayıp biraz daha bilgi topladıktan sonra genişleteceğim.”

“Tamam.”

Gundersen telefonu kapadı. Henning cep telefonunu cebine koyarken gözlerini karttan alamadı. Makinesini kaldırıp bir poz çekti, metne odaklandı:

Çalışmanı sürdüreceğim

Ebediyette görüşürüz

Anette

Henning fotoğraf makinesini indirip boynunda asılı bıraktı. Etraftaki öğrencilere bakmadan önce sözleri tekrar okudu.

Neredesin Anette, diye düşündü. Ve tamamlamayı düşündüğün çalışma ne?

13. BÖLÜM

Dedektif Brogeland ceketini çıkarıp ofisindeki askıya astı. Koridoru geçip Komiser Sandland'ın kapısını çaldı. İçten içe onu kendisiyle ilgili erotik bir fantezi kurarken yakalamayı umuyordu. Cevap beklemeden kapıyı açtı. Ne yazık ki Sandland onun şimdiye kadarki sayısız girişimine bir bakışla bile karşılık vermemişti. Belki de fazla doğrudan davrandım. Belki de evli olduğum içindir, diye düşündü Brogeland içeri girerken.

Sandland bilgisayarının başında bir şeyler yazıyordu. Brogeland içeri girince başını kaldırmadı.

“Hazır mısın?” diye sordu Brogeland. Sandland bir parmağını kaldırıp Taylandlı masözleri hayran bırakacak bir hızla klavyede yazmaya devam etti.

Brogeland etrafına bakındı. Tipik bir kız ofisi, diye düşündü. Güzel ve düzenli, belgeler derli toplu. İki mavi, bir kırmızı kalemin bulunduğu bir kalemlik, bir zımba, onun yanında not kâğıtları, bugünün tarihini açıkça gösteren ama üzerinde yazılı bir randevu bulunmayan bir ajanda, masasının arkasındaki rafta siyah klasörler, ayrı bir rafta ise işle ilgili dergiler ve referans kitapları. Yerde ise yeşil bir avize ağacı vardı. Masasındaki cam vazoda

bulunan güller uzun saplı ve canlıydı. Kaktüsün yanındaki ahşap bir kâsede iyice olgunlaşmış elma ve armutlar duruyordu.

Çok huysuzsun Sandland, diye düşündü Brogeland, bütün dikkatini işine vermiş olan kadına bakarak. Hep öyleydin, ama baştan çıkarıcı bir şekilde. Ona fark ettirmeden kokusunu içine çekmeye çalıştı. Parfüm kullanmıyordu. Ya da belki kullanıyordu ama belli etmiyordu.

Daha önce yattığı kadınların çoğu çok tatlı, iç bayıcı bir şey kokardı. Öyle ki Brogeland'ın her seferinde uzun uzun duş alması gerekirdi. Parfümlerinin kokusunu hatırlayınca bir daha onlarla birlikte olma isteği hemen yok olurdu.

Sandland'la öyle olmazdı. Hayır! Onun yanında yorgun bir mutlulukla uzandığını hayal etti. Onunlayken, normalde hissettiği o seks sonrası huzursuzluk ve taksinin nerede kaldığı düşüncesi olmazdı.

Benimle yatmak istemiyorsa lezbiyen olmalı, diye düşündü.

Sandland “enter” tuşuna gereğinden biraz daha sert bastı. Kâğıtlar yazıcıdan çıkmaya başladı. Ayağa kalkıp yazıcının yanına gitti, yeni çıkan küçük kâğıt yığınının aldı.

“Hazırım,” dedi gülümsemeden.

Kahretsin!

Brogeland kapıyı onun için açtı. Sandland dışarı çıktı, Mahmud Marhoni'nin avukatıyla birlikte beklediği sorgu odasına gittiler.

Mahmud Marhoni'ye baktığında Brogeland'ın ilk düşüncesi “fazla kebab, az hareket” oldu. Onu son gördüğünden beri kilo almıştı ve dar bir tişört giyiyordu. Karnında lastiğimsi bir yağ tabakası birikmişti. Kadınları kendimden uzaklaştırmak isteydim yapacağım şey tam olarak bu olurdu, diye düşündü Brogeland.

Marhoni'nin yüzü yuvarlaklı. Brogeland sakalının bir haftalık olduğunu düşündü, ama Marhoni çenesinin altını temiz bir şekilde tıraş etmişti. Derisi kahverengiydi. Boyu 1.70'in biraz altındaydı, ama boy kısalığından ve kilo fazlalığından habersiz gibi duruyordu.

Marhoni, "Ne bakıyorsun, domuz herif?" diyordu bakışlarıyla. Brogeland bu bakışı daha önce de görmüştü, her türlü bakışı görmüştü. Soruşturmanın nasıl geçeceğini şimdiden biliyordu.

Marhoni'nin avukatı Lars Indrehaug, hayatı boyunca haşareleri savunmuş pis bir sürüngendi. Savcılık ondan tiksiniyor ve onu tecavüzcüleri, uyuşturucu satıcılarını ve diğer namussuzları tekrar sokağa salmak için kanundaki açıkları kullanan bir çakal olarak görüyordu. Uzun boylu ve sıskaydı. Gözlerinin önüne düşen saçlarını parmaklarıyla geri atıyordu.

Brogeland ve Sandland, Indrehaug ve müvekkilinin karşısına oturdular. Brogeland sorguya başlayıp gerekli formaliteleri tamamladıktan sonra gözlerini Marhoni'ye dikti.

"Seninle konuşmaya geldiğimizde neden kaçtın?"

Marhoni omuz silkti. Oyna bakalım oyununu, diye geçirdi içinden Brogeland.

"Bilgisayarını neden yaktın?"

Aynı yanıtı aldı.

"İçinde ne vardı?"

Yine cevap yoktu.

"Er ya da geç bulacağımızı biliyorsun, değil mi? Bize biraz zaman kazandırarak durumu kendin için kolaylaştırabilirsin."

Marhoni, Brogeland'a aşağılayıcı bir şekilde bakıyordu. Brogeland içini çekti.

"Neden bize Henriette Hagerup'la olan ilişkini anlatmıyorsun?"

Marhoni bakışlarını kaldırır gibi oldu. Indrehaug ona doğru eğildi, Brogeland ve Sandland'ın duyamayacağı bir şey fısıldadıktan sonra tekrar doğruldu.

“Kız arkadaşımdı.”

“İlişkiniz ne kadar sürdü?”

“Bir yıl kadar.”

“Nasıl tanıştınız?”

“Bir konserde.”

“Ne tür bir konser?”

“Konserin türünün bu soruşturmayla bir ilgisi yok herhalde,” diye araya girdi Indrehaug.

Brogeland, müvekkili adına kızgın görünen Indrehaug'a baktı.

“Müvekkilinizin kurbanla ne tür bir ilişkisi olduğunu anlamaya çalışıyoruz,” diye araya girdi Sandland. Brogeland bir kez olsun genç kadına bakmamaya karar verdi. Indrehaug'a onu delercesine baktı, ama adam hiç etkilenmemiş gibiydi.

“Ne tür bir konserdi?” diye tekrarladı Brogeland.

“Noori.”

“Noori mi?”

“Mela Festivali'nde.”

“Noori oldukça ünlü bir Pakistanlı rock grubu,” dedi Sandland. Brogeland bu kez ona baktı ama etkilendiğini gizlemeye çalıştı, çünkü onun müdahalesine aynı zamanda kızmıştı.

“İki kardeşten oluşuyor ve...”

“Tamam, anladım.”

Sorgu boyunca ilk kez Marhoni'nin gözlerinde küçümsemeden başka bir şey belirdi. Sandland'a bakarken artık biraz daha uyanıktı. Brogeland bunu bir kenara yazıp sorguya onun devam etmesini işaret etti. Sandland masaya yaklaştı.

“Henriette’yi en son ne zaman gördün?”

Marhoni düşündü. “Dün öğleden sonra.”

“Daha kesin konuşabilir misin?”

“*Hotel Cæsar*⁶ bitene kadar bendeydi.”

“*Hotel Cæsar*’ı mı seyrettiniz?”

“Aslında...”

Indrehaug’un kıpkırmızı yanakları, kırmızı şaraba düşkünlüğünü gösteriyordu. Sandland özür dilercesine ellerini kaldırdı.

“Nelerden konuştunuz?”

“Havadan sudan.”

“Ne gibi?”

Indrehaug yine Marhoni’ye doğru eğildi.

“Seni hiç ilgilendirmez.”

Sandland gülümsedi. Brogeland’a doğru eğildi, onların hareketlerini taklit etti. Ama Brogeland onun ağzından duymayı çok uzun süredir beklediği “şu usandırıcı soru bittikten sonra bana gidelim” sözlerini duymayınca dinlemeyi bıraktı.

“*Hotel Cæsar* bittikten sonra nereye gitti?”

“Bilmiyorum.”

“Bilmiyor musun? Sormadın mı?”

“Hayır.”

“Bazen geceyi senin evinde geçiriyor, değil mi?”

“Evet, bazen.”

“Ama dün neden kalmadığını sormadın, öyle mi?”

“Sormadım.”

Sandland içini çekti. Marhoni’nin sert maskesi gevşemedi.

“Ekeberg Parkı’nı biliyor musun?” diye sordu.

6 Bir Norveç televizyon dizisi. (yay. n.)

“Hayır.”

“Hiç gitmedin mi?”

“Hatırladığım kadarıyla hayır.”

“Norveç Kupası için de mi gitmedin?”

“Futbol sevmem.”

“Oynayan kardeşin ya da kuzenin yok mu? Oynarlarken onları desteklemeye filan gitmedin mi?”

Başını iki yana sallayıp küstah bir şekilde göz kırptı.

“Orada hiç kriket oynadın mı?”

Marhoni yine otomatige bağlamış gibi “hayır” diyecekti, ama bir saniyeliğine tereddüt etti. Brogeland, “Ekeberg’e gitmiş, ama yalan söylüyor,” diye not aldı. Sandland notu okuyup devam etti:

“Şok tabancan var mı Bay Marhoni?”

Marhoni kendisine dünyanın en aptalca sorusu sorulmuş gibi tepki verdi.

“Ne?”

“Bunu yapma. Şok tabancasının ne olduğunu biliyorsun. Hiç sinemaya gitmiyor musun? Polisiye film izlemiyor musun?”

Marhoni yine başını iki yana sallayıp alaycı bir şekilde sırttı.

“Polisleri sevmem.”

“Müfettiş, bu soruların anlamı nedir?”

“Birazdan oraya geleceğiz, Bay Indrehaug,” dedi Brogeland, kendini tutmaya çalışarak. Sandland saldırmak üzereydi. Bir kâğıt çıkardı.

“Kurbanın boynunda bazı izler vardı. Bunlar şok tabancası izlerine uyuyor. Elektroşok silahı da deniyor. Belki onu bilirsiniz.”

Kâğıdı masada kaydırıp görmeleri için çevirdi. Kurbanın boynunun yakından çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Pas renginde

iki biçimsiz yanık açıkça görünüyordu. Indrehaug fotoğrafı alıp inceledi.

“Pek çok farklı model mevcuttur, ama şok tabancası kurbanı yaralamaktan çok felç etmek için kullanılır. Onu savunmasız bırakır. Böylece bir çukur kazıp kurbanı gömmek mümkün olur.” Sandland, Marhoni’ye baktı. Ama adam sorulardan etkilenmiş görünmüyordu.

“Kız arkadaşı vahşice öldürülmüş birine göre pek üzgün veya mutsuz görünmüyorsun,” diye devam etti Sandland. Bu bir sorudan çok bir tespitti. Marhoni yine omuz silkti.

“Ona değer vermiyor muydun?”

Yüzünde minicik bir irkilme oldu.

“Onu sevmiyor muydun?”

Marhoni biraz kızardı.

“Dün seninle ilişkiyi bitirmek için mi buluştu? Bu yüzden mi onu öldürdün?”

Marhoni öfkelenmeye başladı.

“Başka biriyle mi tanıştı? Senden sıkılmış mıydı?”

Marhoni ayağa kalkmaya davrandı. Indrehaug elini onun koluna koydu.

“Komiser Sandland...”

“Bu yüzden mi öldürdün onu?”

Marhoni, Sandland’a onu parçalamak istercesine baktı.

“Taşı alıp kafasını parçaladığında Henriette’ye de böyle mi bakıyordun?”

“Komiser Sandland, bu kadarı yeter!”

“Müvekkilinize soruyu cevaplamasını söyleyin!”

Brogeland öksürüp Sandland'a sakinleşmesini işaret etti. Oda sessizleşti. Brogeland, Marhoni'nin boynunda atan damarı görebiliyordu. Demiri tavında dövmeye karar verdi.

"Bay Marhoni, olay yerinde ve maktul üzerinde yapılan ilk incelemeler maktulün öldürülmeden kısa bir süre önce çok sert bir cinsel ilişki yaşadığını gösteriyor. Bu konuda bir şey biliyor musunuz? Bize ne söyleyebilirsiniz?"

Marhoni, gözlerinde aynı öfkeyle Sandland'a baktı. Sonra sessizce Brogeland'a döndü. Hiçbir şey söylemedi.

"Polisiye filmler izlemesen de bir katilin ardında bırakabileceği en işe yarar şeyin meni örneği olduğunu biliyorsundur herhalde? Yani polis için. DNA'dan bahsediyorum. Bunu hiç duydun mu?"

Yine cevap yoktu. Soğukkanlı serseri, diye düşündü Brogeland.

"Dün akşam 21.17'de Henriette Hagerup'tan bir mesaj almışsın."

Marhoni'nin gözbebekleri hafifçe küçüldü. Brogeland bunu fark etti.

"Ne yazdığını hatırlıyor musun?"

Brogeland, Marhoni'nin bunun üzerine düşündüğünü görebiliyordu. Sandland'ın kendisine uzattığı kâğıda baktı. Yumruğunu ağzına götürüp tekrar öksürdü.

"Özür dilerim. Hiçbir anlamı yoktu. ONUN benim için hiçbir anlamı yok. Bir tek seni seviyorum. Konuşabilir miyiz? Lütfen."

Brogeland, sırayla Marhoni'ye ve Indrehaug'a baktı. Mesajın anlamının iyice kavranmasını bekledikten sonra devam etti.

"Henriette'nin gönderdiği son mesajı okumamı ister misin?"

Marhoni avukatına baktı. Sorgu boyunca ilk kez soğukkanlılığını yitirmeye başlamıştı.

"Henriette geceyarısıyla 2.00 arasında öldürülmüş gibi görünüyor. O üç mesajı gönderdikten yalnızca birkaç saat sonra.

Yerinde olsam dün gece ikinizin arasında neler geçtiğini anlatmaya başladım.”

Marhoni konuşmak istediğine dair bir belirti göstermiyordu. Brogeland içini çekip kâğıda tekrar baktı.

“Bunu telafi edeceğime söz veriyorum. Bana bir şans daha ver, lütfen.”

Marhoni başını iki yana salladı.

“Müfettiş, sanırım...”

“Onu ikinci mesajdan sonra aramışsın ama cevap alamamışsın. Doğru mu?”

Brogeland ağzını açmayan bu serseriye sinirlenmeye başlıyordu.

“Lütfen cevap ver. Lütfen. Bir daha asla yapmayacağım. Söz veriyorum!” Bu, on dakika sonra gönderilen üçüncü mesajdı.

Marhoni yere baktı.

“Henriette’nin bir daha yapmayacağına söz verdiği şey neydi, Bay Marhoni? Gözlerime bakıp söyleyemeyeceğin kadar kötü ne yaptı ki?”

Bir değişiklik yoktu.

“Henriette’nin ‘O’ dediği kim?”

Marhoni başını kaldırdı ama Brogeland’a bakmadı.

“Henriette için bir anlamı olmayan ‘O’ kim?”

Marhoni’nin dudakları sımsıkı kapalıydı. Brogeland içini çekti.

“Peki. Benlik bir şey yok, ama bugün içerisinde hâkim karışısına çıkıp hapse gönderileceğini garanti ederim. Avukatın olsaydım, seni önümüzdeki on beş ila yirmi yıl boyunca hapiste kalmaya hazırlardım.”

“Onu ben öldürmedim.” Sesi zayıftı, ama Brogeland sandalyesinden kalkmıştı. Masanın üstünden uzanıp bir düğmeye bastı.

“Sorgu saat 15.21’de bitmiştir.”

14. BÖLÜM

Hafif bir yağmur yağmaya başlamıştı. Henning yağmuru severdi. Açık havada ıslanmayı, gökyüzüne bakmayı, gözlerini kapatıp yağmur damlalarının yüzüne düşüşünü hissetmeyi severdi. Bir sürü insan şemsiyelerini açarak bu güzel yağmuru kaçıyordu.

Biraz yağmur şu an için çok uygundu. İnsanlara bu yas anında kişisel rahatsızlıklara aldırmadıklarını gösterme fırsatı veriyordu; kameranın görüş açısı içinde olabilir, hatta bugün haberlere çıkabilirlerdi. O nedenle bir araya toplanmışlardı. Yağmur yukarıdan dökülen gözyaşları gibiydi, sanki Tanrı da çocuklarından birinin kaybı için ağlıyordu.

Henning birden dalgınlıktan kurtuldu. Canon makinesi saniyede üç fotoğraf çekiyordu. Daha sonra gazetede iyi bir fotoğraf montajı yaptığını hayal etti. Ama o ağlayan insanlar aramıyordu. Sessizce, tek başına bekleyip düşünen birini arıyordu.

Kısa saçlı, henüz sakalı çıkmamış, pantolonunun belinden görünen iç çamaşırında Björn Borg logosu olan bir gence yaklaştı. VG'den Petter Stanghelle ona bazı sorular soruyordu. VG acıklı hikâyeleri severdi.

Gözü yaşlı çocuk, Henriette Hagerup hakkında konuşuyor, onun ne kadar akıllı biri olduğunu ve ölümünün Norveç sineması için büyük bir kayıp olduğunu anlatıyordu.

İşte Henning kızı o zaman gördü. Hemen fotoğrafını çekti. Kız bir ağacın önünde duruyordu, ama birkaç dakika önce orada değildi. Bir mesajlara, bir yere bakıyor, başını belli belirsiz bir şekilde iki yana sallıyordu. Henning biraz daha fotoğraf çekti. Ama hiçbirini kullanacağını sanmıyordu.

Genç kadının koyu renk saçları omuz hizasındaydı. Birkaç fotoğraf daha çekti. Yüzünde Henning'in tam olarak çözemediği bir ifade vardı. Orada, kendi dünyasında öylece duruyordu. Ama gözlerinde bir şey vardı. Henning ona biraz daha yaklaştı, biraz daha. Sonunda neredeyse yanına kadar geldi. Duygusal mesajlı kartları okuyormuş gibi yaptı.

"Ne üzücü," dedi ancak kızın duyabileceği kadar alçak bir sesle. Bu bir tespit ya da sohbete davet olabilirdi. Genç kadın cevap vermedi. Henning ona fark ettirmeden bir adım daha yaklaştı. Uzun süre öyle kaldı. Saçları ıslanmaya başlamıştı. Fotoğraf makinesini ıslanmaması için korumaya aldı.

"Onu yakından tanır mıydınız?" diye sordu Henning, ilk kez doğrudan kıza hitap ederek. Kız hafifçe başını salladı.

"Aynı sınıfta mıydınız?"

Sonunda kız ona baktı. Yüzünü görünce irkilmesini bekledi, ama irkilmedi. Yalnızca, "Evet," dedi.

Henning biraz daha bekledi. Anlaşılan kız konuşmaya hazır değildi, ama ağlamıyordu da.

"Sen Anette misin?" diye sordu sonunda.

Kız irkildi. "Sizi tanıyor muyum?"

"Hayır."

Henning duraksayıp kızın durumu değerlendirmesi için zaman verdi. Onu korkutmak istemiyor, merakını uyandırmak istiyordu. Kızın kendisini incelediğini görebiliyordu. Sanki Henning'in söyleyeceklerine karşı kendini korumak istercesine içinden bir korku ürpertisi geçti.

"Adımı nereden biliyorsunuz?"

Sesi kaygılıydı. Henning ona döndü. Kız ilk kez onun yüzünün tamamını ve yaralarını gördü. Yine de onu *görmüş* gibi değildi. Kız iyice korkusuna yenilmeden önce Henning açık açık konuşmaya karar verdi.

"Adım Henning Juul."

Kızın yüz ifadesi değişmedi.

"*123nyheter*'den geliyorum."

Kızın yüzü birden katılaştı.

"Sana birkaç soru sorabilir miyim, lütfen? Meraklı, duyarsız, rahatsız edici sorular değil. Yalnızca Henriette'yle ilgili birkaç soru."

Anette'nin mum ışıkları karşısındaki kayıtsız bakışı değişmişti.

"Adımı nereden biliyorsunuz?" diye sordu ve kollarını kavuşturarak savunmaya geçti.

"Tahmin ettim."

Anette ona artan bir sabırsızlıkla baktı.

"Burada yüz kişi varken benim adımın Anette olduğunu tahmin ettiniz, öyle mi?"

"Evet."

Kız burnunu çekti.

"Size söyleyeceğim hiçbir şey yok."

"Yalnızca birkaç soru, sonra seni rahat bırakacağım."

“Siz gazetecilerin hep birkaç tanecik sorusu olur, ama sonra yüz tane soru sorarsınız.”

“Bir tane sorayım o zaman. Bu tek soruya cevap verirsen seni daha fazla rahatsız etmeyeceğim. Tamam mı?”

Anette ona uzun uzun baktı. Bir süre sessizlik içinde bekledikten sonra omuzlarını gerip gevşetti. Henning gülümsemeye çalıştı, ama çoğu röportajda işe yarayan sevimliliğinin bu kız tarafından fark edilmediğini hissetti. Anette başını arkaya atıp iç çekti. Henning bunu bir kabul işareti olarak algıladı.

“Henriette’nin başladığı ve senin sürdürmeye kararlı olduğun çalışma nedir?”

Anette ona baktı.

“Sorunuz bu mu?”

“Evet.”

“Henriette’yi nasıl hatırlıyorsun?’ ya da ‘Henriette hakkında okuyucuları ağlatacak bir şeyler söyleyebilir misin?’ gibi saçma sorular sormayacak mısınız?”

Sesi huysuzluk eden bir çocuğunki gibi çıkıyordu. Henning başını iki yana salladı. Kız homurdanarak güldü. Gözleri Henning’inkileri delercesine baktı.

Sonra başını yine arkaya attı ve yürüyüp gitti.

Harika, diye kendi kendine çıkıştı Henning. Aferin!

Yas tutan bunca kişi arasında ilgi çekecek tek kişiyi kaybettiğini düşündü. Kız çok güzel değildi. Dersliklerde en önde oturmadığı veya fotoğraflar için poz vermediği kesindi. Henning onun aynaya bakarak teslim olmuş bir şekilde iç çektiğini hayal etti; gece geç saatlerde sarhoş adamların koynuna giriyor ve gün doğmadan eve gidiyordu.

Ama Anette, dedi kendi kendine. İlginç birisin. Kızın arkasından bağırmak istiyordu.

Sonra onun gözlerinde ne gördüğünü fark etti. Anette ileride bir köşeyi dönüp gözden kaybolurken fotoğraf makinesini kontrol etti. Kızın ilk fotoğraflarını açıp gözlerine baktı. Ve yanılmadığını anladı.

Evreka! Önemli bir şey bulduğunda hissettiği duyguyu tanıdı. Fotoğrafa odaklanıp onu yeniden incelerken Anette'nin neden o kadar korktuğunu merak etti.

15. BÖLÜM

“Suçlu olduğu her halinden belli.”

Dedektif Brogeland bu sözüne herhangi bir ayrıntı eklemedi. Soruşturmanın sorumlusu, toplantı odasında karşısında oturan Başmüfettiş Gjerstad’a baktı. Gjerstad sorgunun çıktılarını okuyordu. Komiser Sandland masanın diğer ucunda oturuyordu. Öne doğru eğilip dirseğini masaya koydu. Ellerini birleştirdi.

Emniyet Müdür Yardımcısı Nøkleby’nin yanı sıra iki polis memuru Fredrik Stang ve Emil Hagen de oradaydı. Soruşturmanın resmi sorumlusu Nøkleby’ydi, ama o her zaman Gjerstad’la yakın çalışırdı. Herkes Gjerstad’a dönmüş, onun bir şey söylemesini bekliyordu. Adam düşünürken hep yaptığı gibi başparmağı ve işaret parmağıyla bıyığını okşuyordu.

“Kendi durumunu açıklamada sorunu olduğu belli,” dedi Gjerstad derinden gelen sesiyle. “Yine de...”

Gjerstad çıktıyı bıraktı. Gözlüğünü çıkarıp masaya koydu, yüzünü ovuşturdu. Sonra gözlerini Brogeland’a çevirdi.

“Sonunda yapmadığını söylediğinde sorgulamaya devam etmeliydiniz.”

“Ama...”

“Neden o noktada durduğunuzu biliyorum. Ona üzerinde düşüneneceği bir şey vermek istediniz. Ama bana öyle görünüyor ki daha yeni açılıyormuş. Ona biraz daha zaman tanısaydınız, bize çok daha fazlasını söyleyebilirdi.”

“Bundan emin değiliz,” dedi Brogeland.

“Acelen mi vardı?”

“Acele mi?”

Brogeland yüzünün ısındığını hissetti. Gjerstad ona baktı.

“Onu tekrar sorguladığında biraz daha zaman ver.”

Brogeland sandalyesinde kıpırdandı. Kendini savunmak istiyordu, ama ekibin önünde değil. Daha fazla aşağılanma riskine girmek istemiyordu.

Gjerstad duvarda bir şey görmüş gibi sağ tarafına baktı.

“Marhoni’yi ve bunun bir namus cinayeti olduğunu gösteren ikinci dereceden kanıtlar var. Eğer kız arkadaşı sadakatsizlik yaptıysa şerefini kurtarmak için onu öldürmüş olabilir.”

Sandland boğazını temizledi.

“Aslında bunun namus cinayeti olduğunu gösterebilecek çok az kanıt var,” dedi. Gjerstad ona döndü.

“Bazı ülkelerde ihanet ölümle cezalandırılır. Sözgelimi Sudan’da, 2007’de...”

“Marhoni Pakistanlı.”

“Biliyorum ama Pakistan’da da insanları taşılayarak öldürüyorlar. Ve namus cinayeti teorisinde bazı şeyler eksik,” diye devam etti Sandland. Gjerstad ona bakıp devam etmesini işaret etti. Nökleby gözlüğünü burnunun üzerinde biraz daha yukarı itip masaya eğildi. Koyu renk kâkülleri gözlerinin üstüne düşüyor, ama onu rahatsız etmiyordu.

“Namus cinayetleri genellikle utanç sebebi olan olay herkesçe öğrenildikten sonra işlenir,” diye başladı Sandland. “Şimdiye dek

anladığımız kadarıyla herkesin Hagerup ve Marhoni hakkında bildiği tek şey ikisinin sevgili olduğuydu. İkinci olarak, namus cinayetleri genellikle planlı olur. Karar genellikle aile tarafından alınır. Bildiğimiz kadarıyla Marhoni'nin birlikte yaşadığı kardeşi dışında Norveç'te bir aile üyesi yok. Ve son olarak işlenen cinayet üstlenilir. Marhoni ise suçu inkâr etti."

Gjerstad bu kısa dersi hazmedip başını onaylarcasına salladı.

"Taşlama konusunda ne biliyoruz?" diye sordu Emil Hagen.

Hagen, Polis Akademisi'nden yakın zamanda mezun olmuş kısa boylu bir adamdı. Brogeland bu tipleri iyi tanırdı: Coşku dolu, kıran kırana mücadele etmeye hevesli, toplum için bir fark yaratma hayalleri kuran, suçluları teker teker yakalamak isteyen biri. Öyle düşünmeye devam et, diye düşündü Brogeland. Yakında tıpkı bizler gibi yeryüzüne inersin. Emil sarışındı ve Astrid Lindgren karakterinin⁷ yetişkin modeline benziyordu. Ön dişlerinin arasında büyük bir boşluk bile vardı.

"Bugün bu yöntemi yalnızca İran resmi olarak kullanıyor," diye açıkladı Sandland. "Ama başka ülkelerde de yasal yetki olmadan kullanılıyor. Esas olarak zina, ahlaksızlık ve küfür taşlamayla cezalandırılıyor. 2007'de Cafer Keyani İran'da taşlanarak öldürüldü. İran 2002'den beri ilk kez bu cezalandırma biçimini kullandığını resmen kabul etti."

"Ne yapmıştı bu adam?" diye sordu Nøkleby.

"Kadın demek istediniz herhalde."

Nøkleby bilgisizliğinden utanarak başını eğdi.

"Evlilik dışı ilişki yaşamıştı."

Ekibin geri kalanı Sandland'a baktı. Fredrik Stang su bardağını bıraktı.

7 İsveçli yazar Astrid Lindgren'in *Emil i Lönneberga* adlı kitabındaki çocuk karakter. (yay. n.)

“Anlayamadım. Adamı zaten tutuklamadık mı?” dedi. Stang’ın kısacık saçları, samimiyet fışkıran bir yüzü vardı. Dar giysiler giyerek insanlara gençliğinin büyük kısmını spor salonlarında geçirdiğini göstermek istiyordu.

“Tutukladık ama cinayeti üstlenmiyor ve başka ipuçlarını takip etmek için henüz çok erken. Üstelik bir cinayet nedeni bulmaya çalışıyoruz,” dedi Nøkleby.

“Hagerup başkalarıyla birlikte oluyordu,” diye itiraz etti Stang. “Mesajlar öyle olduğunu gösteriyor. Marhoni de bir Müslüman, değil mi? Durum çok açık görünüyor.”

Sandland, Cola Zero şişesini kaldırıp bir yudum aldı.

“Öyle göründüğünü kabul ediyorum. Ama yine de namus cinayeti teorisini askıya almamız gerektiğini düşünüyorum. Şeriat daha yakından bakmak gerek.”

“Şeriat mı?” diye kaşlarını çatı Gjerstad.

“Evet. Ne olduğunu biliyorsunuz, değil mi?”

Etrafına bakındı. Çoğu kişi başını sallıyordu ama kimse pek emin görünmüyordu. Emil Sagen sandalyesinde kıpırdandı.

“Nasıl yaşayacağınızı filan söyleyen katı kurallar, değil mi?”

Sandland hafifçe gülümsedi.

“Öyle de denebilir. Şeriat kelimesini duyan çoğu insanın aklına hemen ‘mollalar ve köktendinciler’ gelir. Ama şeriat çok karmaşık bir kavram. Şeriat alanında eğitilmiş kabul edilen kişilerin şeriatın yasal ilkelerini yıllarca çalışmış olması gerekiyor. Kuran’ı, Muhammed Peygamber’in sözlerini ve yaptıklarını, İslam tarihini, farklı hukuk okullarının kanunları nasıl yorumladığını öğreniyorlar. Bugün İslam ülkelerinde şeriat esas olarak boşanma ve miras gibi aile hukuku konularında uygulanıyor.”

“Ama bütün bunların Henriette Hagerup’la ne ilgisi var?” diye sordu Gjerstad sabırsızlıkla.

“Oraya geliyorum. Tek bir İslam hukuku diye bir şey yok ve yalnızca birkaç ülke İslam hukukuna dayanarak ceza kanunlarını uyguluyor. Bunu yapan ülkelerde hudud cezası diye bir şey var.”

“Hu-ne?” diye sordu Hagen.

“Hudud cezaları. Kuran’da geçen ceza kanunu. Belirli suçlar için belirli cezaları öneriyor. Örneğin, kırbaçlama. Ya da suçlunun elini kesme.”

Brogeland kendi kendine yavaşça başını salladı. Sandland’ın verdiği bilginin anlamını hemen kavramıştı.

“Peki, hangi suçlar bu cezaları öngörüyor?” diye sordu Nøkleby, ellerini kucağında kavuşturarak. Sandland ona bakarak açıklamaya devam etti.

“Sözgelimi zina. Bunun için yüz kırbaç yiyebilirsin. Hırsızlık yaparken yakalanırsan elini kaybedebilirsin. Ama hudud cezalarının derecesi ülkeden ülkeye değişir ve bazı durumlarda insanlar kanunları kendi ellerine alıp Allah’ın emirlerini dayanak göstererek kendi hastalıklı hareketlerini haklı gösterirler. Bu tür cezaların sembolik değeri muhtemelen daha önemlidir, çünkü Kuran’ın ve İslam hukukunun hükümlerine saygı duyduğunuzu kanıtlar.”

“Yalnızca teoride olsa bile mi?” diye sordu Nøkleby.

“Yalnızca teoride olsa bile,” diyerek başını salladı Sandland. “Ama bazı ülkeler gerçekten kanunları uygularlar. 2008 yılının Kasım ayında 13 yaşında Somalili bir kız bir tecavüzü ihbar etmeye kalktığı için taşlanarak öldürüldü. Bir futbol stadyumuna götürülüp boğazına kadar toprağa gömüldü. Sonra 50 kişi tarafından taşlandı. 1000 kişi de olayı seyretti.”

“Vay anasını,” diye yutkundu Hagen. Brogeland hayal görür gibi Sandland’a baktı. Bana istediğin zaman ders verebilirsin,

diye geçirdi aklından. Sorulara yanlış cevap verirsem copunu ve kelepçelerini kullanabilirsin.

Stang başını iki yana salladı.

“Bütün bunları nereden biliyorsun?”

“Okulda bitirme derecemi Din Bilimleri’nden almıştım.”

“Hepsi iyi, güzel ama,” diye araya girdi Gjerstad, “yine de cinayetin *neden* işlendiğini bilmiyoruz.”

“Evet. Kim tarafından işlendiğini de.”

“Marhoni’nin yaptığını düşünmüyor musunuz?” diye sordu Nøkleby.

“Henüz ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ama Marhoni bana katı bir Müslüman gibi gelmedi. Hoppa ya da hudud cezalarını güncellemiş biri gibi görünüyor. Ve sanırım bunun normal bir Müslüman davranışı olmadığını aklımızdan çıkarmamak da önemli. Bence aşırı uç görüşlere –ama *gerçekten* aşırı uç görüşlere– ve çarpık bir zihne sahip biri yaptı bunu. Böyle bir tanım ise Marhoni’ye uymuyor.”

“Cezanın uygulanması için Müslüman olmak gerekmiyor mu?” diye sordu Brogeland.

“Evet, doğru, gerekiyor.”

“Ama Hagerup bizim gibi beyaz.”

“Kesinlikle. Bu yüzden örtüşmeyen bir sürü şey var.”

“Belki de din değiştirmiştir,” dedi Hagen.

Sandland yüzünü buruşturdu.

“Ama beyaz ve Norveçli olduğu için bunun şeriatla ya da hududla bir ilgisi olmayabilir,” diye itiraz etti Gjerstad.

“Hayır, bu...”

“Belki de sadece biri onu taşıyarak öldürmek istemiştir. Çok feci bir ölüm yolu. Bu şekilde ölmek inanılmaz zaman alır, hele bir de taşlar küçükse.”

“Evet, ama hudud cezalarını bilen birini arıyor olmamız gerekiyor.”

“Bu da herhangi biri olabilir, değil mi?”

“İster Norveçli olsun ister Müslüman, bu konuda herkes bir şeyler *okuyabilir*. Ama bu cinayet son derece törensel. Kırbaçlama, taşlama ve ellerden birini kesme. Hepsinin bir anlamı var.”

“Öyle görünüyor,” dedi Nøkleby.

“Hagerup sadakatsizlik mi yapmış? Veya bir şey mi çalmış?” diye sordu Hagen.

Sandland omuz silkti.

“Hiçbir fikrim yok. İkisi de olabilir. Hiçbiri de olmayabilir. Henüz bilmiyoruz.”

“Tamam,” dedi Gjerstad, toplantıyı bitirdiğini belli eden bir sesle. Ayağa kalktı. “Marhoni ve Hagerup’la ilgili olarak daha ayrıntılı bir geçmiş araştırması yapmalıyız. Kim olduklarını, Hagerup’un ne yapıp yapmadığını, ne bildiğini, ne okuduğunu, tanıdığı insanları, arkadaşlarını, ailevi durumunu vs. öğrenmemiz gerekiyor. İkinci olarak Müslüman cemaatleriyle konuşup aralarında kırbaçlamayı ve bu tür cezaları onaylayan birilerinin olup olmadığını bulmalı ve bunların Hagerup veya Marhoni’yle bağlantılarının olup olmadığını öğrenmeliyiz. Emil, bilgisayar dâhimiz sensin. Sohbet odalarını, anasayfaları, blogları filan araştır, şeriat ve hududla ilgili bir şeyler bulmaya çalış. Daha yakından araştırmamız gereken bir isme rastlarsan bana bildir.”

Emil başını salladı.

“Bir şey daha var,” dedi Gjerstad, Nøkleby’ye bakarak. “Bunu söylemeye gerek olmamal, ama NRK bugünkü basın toplantı-

sında çok şey biliyordu. Bu soruşturmanın ucu bir sürü yere dokunuyor. Eğer basın ne aradığımızı öğrenirse durumu kendimiz için zorlaştırırız. Burada söylenen her şey bu dört duvar arasında kalacak. Anlaşıldı mı?”

Kimse bir şey söylemedi. Ama herkes başını salladı.

16. BÖLÜM

Westerdals'da işini bitirmesi uzun sürmedi. Bazı insanlarla görüştü, gazetenin istediği bazı bilgileri aldı ve birkaç fotoğraf çekip eve döndü. Fredensborgvei'daki Jimmy's Sushi Bar'ın önündekeyken cep telefonu çaldı.

"Henning," diye cevap verdi.

"Merhaba, ben Heidi."

Yüzünü buruşturup, "Merhaba," dedi heyecansız bir sesle.

"Neredesin?"

"Haberı yazmak için eve gidiyorum. Bu gece sana e-posta atarım."

"*Dagbladet* şimdiden üniversitede ağlayan öğrencilerle ilgili bir haber yapmış. Biz neden yapmıyoruz? Neden bu kadar uzun sürüyor?"

"Uzun mu?"

"Neden elindekileri bildirmek için aramadın?"

"Aramadan önce haberı yazmam gerekiyor herhalde."

"Ortamın havasıyla ilgili dört satır, üzgün öğrencilerden bir iki alıntı ve birkaç fotoğrafla haberı oluşturur, sonra da bir şeyler eklerdik. Ama şimdi çok geç!"

Henning o sözün “şimdi çok geç” değil “artık çok geç” olduğunu söyleyecekti ama vazgeçti. Heidi içini çekti.

“Başka bir yerde zaten okudularsa insanlar neden bizim haberimizi okumak istesinler?”

“Çünkü benimki daha iyi olacak.”

“Hah! Umarım öyle olur. Ve bir dahaki sefere: arayıp haberini bildir.”

Henning cevap verecek zaman bulamadan Heidi telefonu kapadı. Yüzünü buruşturarak cep telefonuna baktı. Ve eve gitmek için hiç acele etmedi.

Dairesindeki yangın alarımının pillerini değiştirdi, kucağında dizüstü bilgisayarıyla kanepeye oturdu. Eve dönerken olası bakış açılarını düşünmüştü. Haberi yazmak çok uzun sürmezdi. Hatta hava kararmadan Dælenenga'ya⁸ gidip antrenmanları seyredecek zamanı bile olabilirdi.

Haberi haber masasına göndermeden önce en çok zamanını alacak iş, fotoğrafları yükleyip düzeltmekti. Haber masasının fotoğrafları mahvetmesine izin veremezdi.

Tam olarak hatırlamıyordu ama altı yedi yıl önce bir kadın Grorud'da vahşice öldürülmüştü. Cesedi bir konteynerde bulunmuştu. Bir sürü fotoğraf çekip hepsini olduğu gibi *Aften-posten*'daki haber masasına göndermişti, çünkü baskıya erken girmeleri gerekiyordu. Hangi fotoğrafların kullanılıp hangilerinin kullanılamayacağını açıkça söylemişti. En azından akrabalarından izin almak gerekirdi, çünkü bazıları polis bandının arkasında görünüyordu. Ayrıca haber masasındakilere fotoğraflar baskıya girmeden önce kendisiyle irtibata geçmelerini söylemişti.

8 Oslo'da bir spor tesisi. (yay. n.)

O akşam gazeteden bir haber almamış, işin peşine de düşmemişti. Ertesi sabah yayımlanan haberde hem sadece yanlış fotoğraflar hem de yanlış başlık kullanılmıştı. Hatasını kabul etmesi gerekiyordu. Kurbanın ailesinden özür dilemeye çalışmış, ama aile üyeleri onunla konuşmayı reddetmişlerdi. “Tabii hemen haber masasını suçla,” diye çıkmışlardı ona.

Ama gazetecilik de diğer meslekler gibiydi. Hatalardan ders alınırdı. Eski arkadaşlarından biri tıp fakültesine başladığında ona söylenen ilk şey, bir mezarlığı doldurmadan iyi bir doktor olamayacağıydı. İnsan işini çalışırken öğrenirdi; bilgi edinir, yeni teknolojide uzmanlaşır, çevresine uyum sağlar, arkadaşlarını ve onların becerilerini tanır, onlarla çalışmayı öğrenirdi. Bu devamlı bir süreçti.

Photoshop’u açıp fotoğrafları yüklemeye başladı. Yas, sahte yas ve daha çok sahte yas. Ve sonra Anette. Onun fotoğraflarına iki kez tıkladı. 15.6 inçlik ekranda bile her ayrıntı belirgindi. Fotoğrafları slayt gösterisi haline getirdiğinde her şey daha da belirgin oldu. Anette izleniyormuş gibi etrafına bakınıyor, sonra bir an Henriette’yle baş başa kalıyordu. Saniyeler içinde olan bir şeydi bu, ama Henning yakalamayı başarmıştı.

Anette, diye düşündü yeniden. Neden korkuyorsun?

Haberi yazıp haber masasına göndermek beklediğinden uzun sürdü. Cümleler ona umduğu kadar kolayca gelmiyordu. Ama yaşlı bir köpeğin bile yeni numaralar öğrenebileceğini biliyordu. Heidi’nin evde ağzından köpükler saçarak kendisini beklediğini umuyordu. Saate baktı. 8.30. Dælenenga’ya gitmek için çok geçti.

İçini çekip arkasına yaslandı. Annemi görmeye gitmeliydim, diye düşündü. Onu görmeyeli günler oldu. Gücenmiş olmalıydı.

Biraz düşününce annesinin kendi kendine acımadığı bir zamanı hatırlayamadı.

Annesi Christine Juul, Helgesensgate'de basit bir iki odalı dairede yaşıyordu. Dört yıldır oradaydı. Oturduğu daire başta bir servete mal olan, ama zaman içinde değer kaybeden o yeni evlerden biriydi.

Annesi Helgesensgate'den önce Henning'in büyüdüğü yer olan Kløfta'da yaşıyordu, ama burası hem ona hem Trine'ye çok uzaktı. Sırf kendisine iyi bakabilsinler diye çocuklarına yakın olmak istiyordu. Neredeyse bütün parasını karakersiz bir daire için harcamıştı. Bir zamanlar beyaz olan, ama artık her gün üfürdüğü duman yüzünden renk değıştiren duvarlarında hiçbir şey yoktu. Ama Henning annesinin gücenme sebebinin bu olduğunu düşünmüyordu.

Henning, Christine Juul'ün kocası ölene kadar hayatından memnun olduğuna inanıyordu. Bakıcı olarak iyi bir işi, görünürde mutlu bir evliliği, görünürde mutlu ve başarılı çocukları vardı. Fazla arkadaşı yoktu ama elindekilerin değerini bilirdi. Yerel koroya ve şarap tatma kulübüne de katılmıştı. Ama Jakob Juul'ün beklenmedik ölümüyle darmadağın olmuştu. Hem de bir gecede.

O sıralar Henning ve Trine onlu yaşlarında olsalar da kısa sürede kendi başlarının çaresine bakmaları gerektiğini keşfetmişlerdi. Alışveriş yapmak, yemek pişirmek, çimleri biçmek, çalıları budamak, çamaşırları yıkamak, evi temizlemek; futbol antrenmanlarına ve maçlarına, okula ve deniz kenarındaki tatil kulübesine gitmek zorundaydılar. Eğitimleriyle ilgili sorularını da komşulara sormaları gerekiyordu. Yoksa soruları cevapsız kalırdı.

Bütün bunların nedeni Christine Juul'ün kendine yeni bir arkadaş bulmasıydı.

St. Hallvard, patatesten yapılan tatlı bir likördü ve endişeli bir zihni yatıştırarak kadar alkol içeriyordu. Bugünlerde Henning bir haftayı geçirmeden içki dolabını doldurmak için onu ziyaret ediyordu. En az iki şişe. Sadece bir şişe götürdüğünde annesi surat asardı.

Henning bu konuyu uzun uzun düşünmüştü. Annesi kendini içkiyle öldürmek istiyorsa onu durdurmak kendisine düşmezdi. Henning'in evliliğiyle birazcık ilgilenmiş, Jonas'ın vaftiz töreninde de bir saatten kısa bir süreliğine bulunmuştu. Jonas öldüğünde cenazesine geldiyse de bir damla gözyaşı dökmemişti. Törene son gelenlerden olmuştu ve aileyle birlikte en önde değil, arka tarafta oturmuş ve tören biter bitmez ayrılmıştı. Haukelard Hastanesi'nde yanık biriminde yatarken onu ziyaret etmemiş, nasıl olduğunu sormak için telefon bile etmemişti. Sunnaas Rehabilitasyon Merkezi'ne sevk edildiğinde yalnızca iki kez ziyaretine gelmiş, otuz dakikadan fazla kalmamıştı. Neredeyse yüzüne bakmamış, hiçbir şey söylememişti.

Likör, Marlboro Lights ve dedikodu dergileri.

Henning onu bu zevklerden mahrum edemeyeceğini düşünüyordu. 62 yaşında yalnızca bu zevkleri kalmıştı. Çok az yiyordu, ama Henning onun dolabını düzenli aralıklarla dolduruyordu. Yediği şeyleri çeşitlendirmeye, protein ve kalsiyum içeren besleyici gıdalar almasını sağlamaya çalışıyordu, ama annesinin pek iştahı yoktu.

Henning ara sıra ona yemek yapıyor, küçük mutfakta birlikte yemek yiyorlardı. Konuşmuyorlardı. Yalnızca yemek yiyip radyoyu dinliyorlardı. Henning radyo dinlemeyi seviyordu. Özellikle de annesiyle birlikteyken.

Annesinin kendisine neden bu kadar kızgın olduğunu bilmiyordu, ama büyük ihtimalle Norveç'in adalet bakanı olan ablası Trine Juul-Osmundsen'in aksine *bir şey olmayı beceremediği*

içindi. Ablası iyi bir isim yapmıştı. Herkes onu seviyordu, polis bile. Ama Henning bunu yalnızca annesi söylediği için biliyordu.

Ablasıyla görüşmüyordu. Ablası öyle istemişti. Henning de uzun zaman önce denemeyi bırakmıştı. Nasıl bu hale geldiklerini bilmiyordu, ama hayatlarının bir döneminde Trine onunla konuşmayı kesmişti. On sekizinde evden ayrılmış ve bir daha gelmemiştir, Noel'de bile. Ama yazmıştı; sadece annesine, Henning'e değil. Onu düğününe bile çağırmamıştı.

İşte Juul ailesi. Mutlu bir aile sayılmazdı. Ama Henning'in sahip olduğu tek aileydi.

17. BÖLÜM

Piyanoya baktı. Duvara dayanmıştı. Eskiden piyano çalmayı se-verdi, ama hâlâ çalıp çalamadığını bilmiyordu. Bunun elleriyle bir ilgisi yoktu. Parmakları yaralara rağmen iyi çalışıyordu.

Nora'nın hamile olduğunu söylediği geceyi hatırladı. Düşün-lerinden kısa bir süre sonraydı ve planlanmış bir hamilelikti, ama yıllarca deneyip başarısız olan çiftlerin olduğunu duymuşlardı. Nora ise ilk denemelerinde hamile kalmıştı. Tam isabet!

Nora çalışma odasına geldiğinde Henning bir haber üzerinde çalışıyordu. Bir şey olduğunu yüzünden anlamıştı. Gergin, aynı zamanda heyecanlıydı. Başladıkları şeyin, üstlendikleri sorum-luluğun korku ve şaşkınlığıyla dolup taşıyordu.

Hamileyim, Henning.

Henning onun sesini hatırlıyordu. Titreyen, tedirgin sesini. Nora'nın yüzüne yayılan gülümseme daha sonra yerini bir belir-sizliğe bıraktı. Henning onu sevmekten başka bir şey yapamazdı. Ayağa kalkıp ona sarılmış, onu öpmüştü.

Tanrım, onu nasıl da öpmüştü!

Nora o akşam yedi haftalık hamileydi. Henning onun midesi bulandığı için erken yattığını hatırlıyordu. Uzun süre tek başına oturup düşünmüş, evin sessizliğini dinlemişti. Sonra piyanonun

başına oturmuştu. O sıralar çok çalışıyordu ve uzun süredir piyano çalmamıştı. Ama uzun bir aradan sonra klavyenin başına oturunca hep aynı şey olurdu. Çaldığı her şey güzel gelirdi.

O akşam muhtemelen yazdığı en güzel şarkıyı bestelemişti. Nora'yı uyandırmış, onu yataktan sürükleyip şarkısını çalmıştı. Nora, bulantısıyla ve muhteşem güzelliğiyle arkasında durup parmaklarının siyah beyaz tuşların üstünde dolaşmasını seyretmişti. Melodi yumuşak ve melankolikti.

Nora ellerini onun omuzlarına koyup eğilmiş, ona arkadan sarılmıştı. Henning şarkısına "Küçük Dost" adını vermişti. Jonas doğduktan sonra ona sık sık bu şarkıyı çalmıştı. Jonas şarkıyı akşamları, yatmadan önce dinlemeyi çok seviyordu. Henning sözleri de yazmıştı ama söz yazmada iyi değildi, o yüzden çoğu zaman sadece melodiyi mırıldanıyordu.

Cenazede "Küçük Dost"u çalabilirdi ama tekerlekli sandalyede, alçı ve sargı içindeydi. Bir arkadaşı da çalabilirdi tabii ama aynı şey olmazdı. Onun çalması gerekirdi.

Papaz konuşurken Henning melodiyi mırıldanmıştı. O son mırıldanışı olmuştu.

Bir şey bütün gün içini kemirmişti. Bütün iyi suç muhabirlerinin iyi kaynakları olurdu. Henning'in de harika bir kaynağı vardı. Eskiden. Bu kaynak Henning'in hayatına bir akşam bir haber için çocuk pornosu araştırırken girmişti. Henning internette çocuk pornosu bulmanın ne kadar kolay olduğunu, böyle sayfalara kaç tıklamayla ulaşabildiğini görmek istiyordu ve kısa sürede işaretli bir sayfaya ulaşmıştı. Neyse ki polis zaten sayfayı biliyordu. Ama Henning sayfayı ziyaret ettiği için artık ondan da haberdarlardı. Henning bunun olabileceğini biliyordu, ama bu da haberin bir parçasıydı. Polisin konuya ne kadar hâkim

olduğunu, engellenmeden ne kadar ileri gidilebileceğini tespit etmek istiyordu. Bu fikri nereden bulduğunu hatırlamıyordu, ama baba olacağını öğrendikten sonra olmalıydı. Belki de tehlikeyi ortaya çıkmadan önleme çabasıydı.

Birkaç farklı çocuk pornosu sitesine girdikten sonra Chickitita adını kullanan bir kadınla internetten arkadaş olmuştu. Kadın o gece saat 11'de kendisiyle Vaterlands Parkı'nda buluşursa ona bazı çocuk pornosu DVD'leri verebileceğini söylemişti. Ama Henning oraya hiç gitmemişti.

Ertesi gün sorgulama için karakola götürülmüş, bilgisayara el konmuş, daha önce internette çocuk pornosu araması yapıp yapmadığına bakılmak üzere adli birimlere gönderilmişti. Henning daha önce böyle bir şey yapmamıştı. Cinsel Suçlar Birimi'ndeki memurlara amacını açıkladıktan sonra hemen serbest bırakılmıştı. Chickitita'nın da aslında Elisa adında sempatik bir kadın polis olduğunu öğrenmişti. Henning'e projesine devam etmesi için izin verilmişti. Elisa basın bu konuya dikkat çekmesini istiyordu.

Birkaç gün sonra 6tiermes7 adlı biri onunla temas kurmuştu. Henning başta onun yine pedofilleri avlayan bir polis memuru olduğunu sanmış ama sonunda öyle olamayacağına karar vermişti. 6tiermes7'nin tamamen farklı bir gündemi vardı.

Henning 6tiermes7'nin çocuk pornosu dosyasından haberdar olup olmadığını bilmiyordu, ama bu kişinin bir süredir kendi çalışmasını takip ettiğini ya da en azından güvenilir olup olmadığını görmek için kontrol ettiğini düşünüyordu. O sıralar sık sık gizli çalışıyordu. Birkaç skandalı ortaya çıkararak polisin yeni soruşturmalara başlamasını ve bazı eski olayları çözmesini sağlamıştı. Henning çalışmalarının sonuçlarını alıyordu. 6tiermes7 ona kaynağını açıklamaması şartıyla yardım etmeye gönüllüydü.

6tiermes7, gerçek adının bulunamayacağı bir e-posta adresinden Henning'e FireCracker 2.0 adlı bir program göndermiş, programı bilgisayarına kurmasını söylemişti. Henning daha sonra internette bu programı arayıp bulamamıştı. Programı *6tiermes7*'nin yazdığını tahmin ettiyse de bunu hiç ona sormamıştı. Program açılınca daha güvenli bir şekilde sohbet edebilecekleri bir sunucuya bağlanıyorlardı.

Yazışırken bastıkları tuşların dışarıdan biri için anlaşılmasın sağlayan bir şifreleme algoritması kullanıyorlardı. Bu güvenlik özelliği, basılan tuşların şifrelenmeden önce kaydedilmemesine dayanıyordu. Ne de olsa bir klavyenin izlenmesi mümkündü. *6tiermes7* kendi hayatını riske atıyor olabilirdi, ama Henning kaynağının karşı karşıya olduğu ahlaki ya da etik ikilemleri sorgulama niyetinde değildi.

Kısa bir zaman içinde *6tiermes7* Henning'in o güne kadar sahip olduğu en iyi kaynak haline gelmişti. Gazetecilikte bağlantılarınızın olması her şey demekti. Size haber getiren, röportajlarda işinize yarayacak bilgiler sağlayan, o sırada işe yaramayan ama daha sonradan değerli olduğu anlaşılan –işin iç yüzüne ait– bilgiler getiren güvenilir kaynaklar lazımdı. Örneğin destekleyici bir bilgi. Ya da bir soruşturmada polis tarafından keşfedilen yeni bir gelişme, takip edilen ipuçları, sorgulanan insanların isimleri gibi bilgiler.

6tiermes7 ona tüm bunları sağlıyordu. Bu kişi her kimse eli her yere uzanıyordu. Hiç Düşünmediği O Şey'den önceki üç yıl içinde Henning *6tiermes7*'nin yardımıyla birkaç haber yazmıştı. *6tiermes7* ona yardım etmiş, o da eski veya yeni soruşturmaya ışık getirecek olan flaş haberleriyle polise yardım etmiş, birlikte

bir sonuca ulaşmışlardı. Hannibal Lecter'ın dediği gibi bir *quid pro quo*⁹ durumu söz konusuydu.

Ama *6tiermes7* ona hiçbir zaman neden ya da nasıl yardım ettiğini söylememişti. Henning de hiçbir zaman onun kimliğini öğrenmeye çalışmadı. Bundan sonra da öğrenmeye niyeti yoktu. Bazı şeylerin olduğu gibi bırakılması daha iyiydi.

Tekrar işe dönmeden önce neredeyse iki yıl boyunca *6tiermes7*'yi hiç düşünmemişti. Kendisine hâlâ kaynaklık edip edemeyeceğini bilmiyordu. Başka insanlarla çalışıp çalışmadığını da. Belki de *6tiermes7* internet ortamından çekilmişti.

Ama bunu öğrenecekti.

9 (Lat.) Karşılıklı kazanç. (yay. n.)

18. BÖLÜM

Buhar, motor kapağının altından yükselip yoğunlaşıyordu. Yüksek basınçlı hortum, 19 inçlik krom jantlı koyu kırmızı Audi A8'i sistemli bir şekilde taradı. Kuş pisliği, toz ve taşlar hemen akıp gitti. Araba saniyeler içinde temizlendi.

Yaser Şah yüksek basınçlı hortumu bırakıp iki adama işe başlamalarını işaret etti. Üçüncü adam kapıları açıp içeriye elektrikli süpürgeyle temizlemeye başladı. Köpüklü süngerler lüks arabanın üzerinde gıcırdadı. Dörtlü hızlı ve etkin bir şekilde çalıştı. Paspaslar çıkarılıp yıkandı. Motor kapağındaki çimenler, ağaç kabukları temizlendi. Kısa süre içinde arabanın içi, direksiyon, kontrol paneli, vites, ses sistemi ve camlar pırıl pırıl oldu. Bütün bunlar on dakikadan kısa sürdü.

Hepsi 150 kron içindi.

Arabanın sahibi, gri takım elbiseli ve takımla uygun renkte kravat takmış olan adam dışarıda bekliyordu. Arada bir gidişatı kontrol etmek için içeri bakıyordu. Zahirullah Hasan Mintroza cam bölmede otururken araba sahibinin şüpheciliğinin farkındaydı. Pakistanlı olduğumuz için, diye düşündü. Ama ucuza çalışıyoruz, bu yüzden riski göze alıyor.

Ahmak. Arabanı kimin yıkadığını bilseydin...

Hasan dörtlünün işini bitirmesini bekledi, sonra kapıyı açan düğmeye bastı. Arabanın sahibi içeri girmesinin beklenip beklenmediğinden emin değıldi. Hasan ayağı kalktı, dışarı çıkıp dört adama arabanın işini dışarıda bitirmelerini işaret etti. Yaser şah arabaya binip motoru çalıştırdı. Araç, akustiğı çok iyi olan meknda şiddetle gürleyip geri geri dışarı ıktı. Diğerkleri ellerinde gderi parçalarıyla arabayı takip ettiler.

Hasan araba sahibinin yanına gidip parayı aldı.

“ok iyi görünüyor,” dedi adam. Hasan başını salladı, 20 kronluk sekiz banknotu sayıp paranın 10 kron fazla olduğunu belirtme gereğı duymadı. Bunu hak ettiğini düşünüyordu, çünkü müşteriye ayaküstü hızlı hizmet veriyordu.

şah arabadan inip anahtarları uzattı. Diğerk adamlar arabanın tavanındaki, kapılardaki ve kromdaki nemi sildi.

“ok teşekkür ederim,” dedi müşteri, arabasına binerken. Gaza basıp ağır ağır uzaklaştı. Hasan ötekilere bakıp içeri girmelerini işaret etti. Adamlar Hasan’ın talimatına uyup cam bölmeye girdiler. İçerisi bir yatak odası büyüklüğünde ydi.  koltuk ve köşede bir televizyon vardı. El Cezire kanalı açık, sesi kısıktı. Hasan’ın masasında bir kahve fincanı, bir bilgisayar, kâğıt yığınları ve gazeteler vardı. Hasan’ın gıcırdayan sandalyesinin arkasındaki duvarı Nereida Gallardo Alvarez’in eski bir çıplak fotoğrafı süslüyordu.

“Kapıyı kapatın,” diye emretti Hasan, Yaser şah’a. Hasan bir düğmeye bastı. Araba yıkama yerinin önündeki kırmızı ışık yandı.

Adamlar bekliyordu. Hasan onlara baktı. Brylcreem’le parlayan uzunca saçları geriye doğru taranmıştı. Atkuyruğu yapmamıştı ama saçları bağlanabilecek kadar uzundu. Sakalını dudaklarının kenarında ve yanaklarında dikkatle düzeltmişti. Boynunda kalın bir altın zincir, kulaklarında da ona uyan küpeler vardı. Hasan

zayıftı ama sıska değildi. Kol kasları belirgindi. Bir kolunda yeşil bir kurbağa, diğerinde ise siyah bir akrep dövmesi vardı.

“Bir sorunumuz var,” dedi adamlara sırayla ciddi ciddi bakarak. “Bunu daha önce de konuşmuştuk. Özellikle böyle bir durum olduğunda ne yapacağımızı konuşmuştuk.”

Diğerleri sessizce başlarını salladılar. Yaser Şah ağzını hafifçe açtı. Hasan bunu fark etti.

“Yaser, söz sende,” dedi sertçe. Yaser konuşmak üzereydi ama Hasan onun sözünü kesti.

“Ona bir mesaj göndermemiz gerekiyor. Bu senin bizden biri olduğunu, burada bulunmak konusundaki ciddiyetini kanıtlaman için bir fırsat.”

Şah başını öne eğdi. Kısa boylu ve iri yapılıydı. Dudaklarının etrafında kare biçiminde bir sakalı ve şakaklarında favorileri vardı. Derisi pürüzsüzdü. Burnu 1994’te Gujrat’taki bir kavgada kırılmıştı. Dudağı da aynı kavgada yarılmıştı. Üst dudağının sol tarafında bir yara izi vardı. Sol kulağındaki küpe elmas gibi görünüyordu.

“Hapse girmek ister misin?”

Şah başını kaldırdı.

“Hayır,” diye mırıldandı.

“Bizim hapse girmemizi ister misin?”

“Hayır.”

Sesi bu kez daha sertti.

“Böyle bir hayat birbirimiz için kendimizi feda etmemizi gerektiriyor,” diye devam etti Hasan. “Riske giremeyiz.”

Diğerleri önce Hasan’a, sonra Şah’a baktılar. Hasan uzun bir süre bekledikten sonra bir çekmeceyi açıp içinden siyah bir kutu çıkardı. Kutuyu açıp içindeki tabancayı ve susturucuyu çıkardı, Şah’a uzattı.

“Tereyağından kıl çeker gibi. Hata istemiyorum.”

Şah gönülsüzce başını salladı.

“Diğerlerinize gelince. Olay manşetlere çıkar çıkmaz bir CCTV kamerasına yakın durmaya ve sizi doğrulayacak bir sürü tanığın olmasına dikkat edin. Polisler gelmeyebilir, ama gelirlirse nerede olduğunuzu öğrenmek için geleceklerdir.”

Yaser Şah hariç herkes başını salladı. O sadece yere bakıyordu.

19. BÖLÜM

Henning dizüstü bilgisayarını açıp program menüsünden FireCracker 2.0'ı buldu. Küçük havai fişek ikonunun üzerinde bir an tereddüt etti. Belki *6tiermes7* artık farklı, daha yeni bir versiyon kullanıyordu; programa güncelleme gerektiren yeni uygulamalar eklenmiş olabilirdi ama Henning yine de tıkladı. Denemeye değirdi.

Programın yüklenmesi çok uzun sürdü. Yeni bir bilgisayar almalıyım, diye düşündü fan uğuldamaya başlarken. Makine vızıldayarak çalışırken Henning haberinin yayınlanıp yayınlanmadığını görmek için *123nyheter*'in ana sayfasını açtı.

Yayınlanmıştı. Hızla taradığında haber masasının çok az değişiklik yaptığını gördü. Hem de manşet haberi idi. Iver Gundersen'in tutuklamayla ilgili haberine girişteki bağlantıdan ulaşılabildi. Sırf Gundersen'in yazdıklarına bakmak bile Henning'in midesini bulandırıyor.

Bu yüzden kendi manşetine odaklandı: "*Seni hiç unutmuyacağız.*" Haberin yanında Henriette için bırakılan kartların ve mesajların bir fotoğrafı vardı. Her şey standarttı. Ama iyi bir başlangıçtı. Tam olması gerektiği gibi bir haber değildi, ama iyi bir başlangıçtı.

Birisi apartmanın merdivenlerinde aşağı yukarı koşturup duruyordu. Henning buna aldırmamaya çalışıp FireCracker 2.0'ın çalışmasını kontrol etti. Çalışıyordu. Ama 6tiermes7 yoktu. Birkaç dakika daha bekledi. Bu arada kendini Iver Gundersen'in haberini okumaya zorladı. İşe yarar bir şeyler bulabilirdi. Nora'nın yeni aşk çocuğunun, kendisinden Hagerup'un erkek arkadaşının adını bulmasını istediğini hatırladı. Bu aklından tamamen çıkmıştı.

İşe yaramaz beyin hücrelerine küfredip habere tıkladı, okumaya başladı.

TAŞLAMA: BİR KİŞİ TUTUKLANDI

Yirmili yaşlarında bir erkek Henriette Hagerup'un vahşice öldürülmesinin ardından tutuklandı.

Bu kez sağ tarafta, giriş kısmının yanında olay yerinin bir fotoğrafı vardı. Arka plandaki büyük beyaz çadırı görebiliyordu. Polis kordonunun arkasında seyirciler vardı. Okumaya devam etti.

Zanlı Hagerup'un erkek arkadaşı, polisin dairesine yaptığı rutin ziyaretin ardından tutuklandı. Polisler kapıyı çalınca kaçmaya kalktı ama hemen yakalandı.

123nyheter şüphelinin dairesinde suç delillerinin bulunduğunu öğrendi. Şüpheli bugün hâkim karşısına çıkıp daha sonra gözaltında tutulacak. Şüphelinin avukatı Lars Indrehaug müvekkilinin suçsuz olduğunu iddia ediyor.

Gundersen daha sonra olayı tekrar anlatıyor, neler olduğunu, olayın zamanını ve gün içinde nasıl geliştiğini açıklıyordu. Ayrıca Başmüfettiş Gjerstad'ın, Henning'in basın konferansından hatırladığı bir sözünden alıntı yapıyordu.

Merdivenlerden gelen gürültü devam ediyordu. FireCracker 2.0'ı tekrar kontrol etti. Hâlâ oturum açmış olan tek kişi kendisiydi. 6tiermes7 akşam oturum açabilir diye kendi oturumunu kapatmamaya karar verdi. Ama böyle bir şeyin olmayacağını hissediyordu.

İçini çekip boş boş duvara baktı. İştaki ilk günü bitmişti. Karşılaştığı insanları düşündü: Kåre, Heidi, Nora, Iver, Anette. İştaki bir günün sonunda, sahip olmadan da pekâlâ mutlu olabileceği bazı bilgiler edinmiş ve ilişkiler kurmuştu. Karanlıkta kalacağını umduğu hatıraları geri dönüyordu.

Nora'yı düşündü. Şu anda ne yaptığını, Gundersen'le birlikte olup olmadığını düşündü. Elbette onunlaydı. Bay Süper Kahrolası Kadife Ceket. Muhtemelen akşam yemeği yiyorlardı. Bir restoranda. Birbirlerine günlerinin nasıl geçtiğini anlatıyor, eve gittiklerinde yorganın altında veya üstünde neler yapacaklarından konuşuyorlardı.

Bunu düşünmemeye karar verip akşamın ve gecenin çabuk gelmesini diledi.

Merdivenlerdeki gürültü hâlâ devam ediyordu. Henning ne olduğuna bakmak için ayağa kalktı. Dışarı baktığında yaşlıca bir adam yukarı çıkıyordu. Hırıltıyla nefes alıyordu. Altında yalnızca şort vardı, üst tarafında ise hiçbir şey yoktu. Yaşına rağmen –Henning onun yetmişin üzerinde olduğunu tahmin ediyordu– hâlâ epey kaslıydı. Birbirlerine baktılar. Adam yoluna devam etmek üzereyken durdu, Henning'e baktı.

“Yeni mi taşındınız?”

“Hayır,” diye cevap verdi Henning. “Altı aydır burada yaşıyorum.”

“Aa, öyle mi? Ben bir alt katta oturuyorum.”

“Peki.”

Henning’e doğru gelip elini uzattı.

“Gunnar Goma. Yeni baypas geçirdim. Dört damar birden.”

Göğsündeki kocaman yara izini gösterdi. Henning başını sallayıp adamın elini sıktı.

“O yüzden nefes nefeseyim. Yeniden form tutmaya çalışıyorum ki hanımları tatmin edebileyim, hehe.”

“Henning Juul.”

“İç çamaşırı da giymiyorum.”

“Bunu benimle paylaştığınız için teşekkürler.”

“Bir gün kahve içmek ister misiniz?”

Henning tekrar başını salladı. Kahveyi severdi, ama Gunnar Goma’yla kahve içeceğini sanmıyordu. Ama tekrar bir düşününce bu davet tamamen sevimsiz gelmedi.

İçeri girerken bilgisayarından çın sesi geldi. Bu çın sesini hatırlıyordu. Ding dong diye çalan bir kapı zili gibi. Birinin ona FireCracker aracılığıyla mesaj gönderdiği anlamına geliyordu.

6tiermes7 olmalıydı.

Hızla oturup fareyi oynattı, ekranı açtı. Bütün pencereleri kapatıp yalnız FireCracker’ı bıraktı. Ekranı baktı. Küçük, kare biçiminde bir pencere çıkmıştı.

6tiermes7

Yargıç.

Programı başkalarının kullanmadığından kesinlikle emin olmak için bir sürü şifre sözcüğü oluşturmuşlardı. Bağlantıyı kuran kişi bir sözcük yazıyordu. Cevap veren kişi doğru sözcükle devam ederse güvende olduklarını anlıyorlardı.

MakkaPakka:

Şeytan.

Cevap olarak bir gülen yüz geldi.

6tiermes7 ve Henning kanıtlar ve soruşturulan davaların yanı sıra pek çok konuda sohbet ederdi. Henning'in takma adı MakkaPakka idi, çünkü *6tiermes7* onun NRK'nın öğleden sonraları yayınladığı yarım saatlik *Gece Bahçesi* adlı çocuk programından nefret ettiğini biliyordu. *Gece Bahçesi*'ndeki karakterler fazla bir şey söylemiyor, isimlerine uyan sesler çıkarıyorlardı. Iggle Piggle, Upsy Daisy, Makka Pakka, Tombliboos ve Ninky Nonk.

Henning sohbetleri sırasında *6tiermes7*'nin amacı ne olduğunu bilmeden kendisine takılmaktan hoşlandığını biliyordu.

MakkaPakka:

Senin hâlâ var olup olmadığından emin değildim.

6tiermes7:

Ben de senin. Özledik seni.

MakkaPakka:

Teşekkür ederim.

6tiermes7:

Demek geri döndün? Bugün basın konferansına geldiğini duydum.

MakkaPakka:

Bunu kim söyledi sana?

SENARİST

6tiermes7:

Başbakan. Sen beni ne sanıyorsun?

Henning bir gülücük gönderdi.

6tiermes7:

Ne var ne yok?

MakkaPakka:

Henriette Hagerup. Sen beni ne sanıyorsun?

Daha fazla gülücük.

6tiermes7:

Ne istiyorsun?

MakkaPakka:

Elinde ne var ne yoksa.

6tiermes7:

Hiç zaman kaybetmiyorsun.

MakkaPakka:

Kaybedecek zamanım yok. Şu adam üzerine kayda değer bir şey buldular mı? Neydi adı?

Hemen cevap gelmedi. Belki de fazla aceleci davrandım, diye düşündü Henning. Aradan bir dakika geçti. Bir dakika daha. Henning oturduğu yerde kamburlaştı. Sonunda cevap geldi.

6tiermes7:

Pardon. Tuvalet molası.

Gülen yüzler...

6tiermes7:

Adı Mahmud Marhoni. Kızın erkek arkadaşı. Komiser Sandland ve Müfettiş Brogeland evine gelince kaçmış. Dizüstü bilgisayarını yakmış. Öldürüldüğü gece HH ile kavga etmiş. Kızın gönderdiği ele verici mesajlar var.

MakkaPakka:

Bilgisayarını kurtarmayı başardınız mı?

6tiermes7:

Henüz bilmiyoruz.

MakkaPakka:

Peki. Hagerup taşlanarak mı öldürülmüş?

6tiermes7:

Taşlanmış, kırbaçlanmış, eli kesilmiş. Boynunda da şok tabancası izleri var.

MakkaPakka:

Şok tabancası mı? Şu büyükbaş hayvanları dürtmede kullanılanlar gibi mi?

6tiermes7:

Evet.

Bu pek namus cinayetine benzemiyor, diye düşündü Henning.
Daha çok şeriat ve hudud cezalarına benziyordu. Bir terslik vardı.

MakkaPakka:

MM'nin formu var mı?

6tiermes7:

Hayır.

MakkaPakka:

Gjerstad ne düşünüyor?

6tiermes7:

Henüz bir şey düşünmüyor. Bir ilerleme kaydedildiği için memnun.

MakkaPakka:

MM'nin ailesi var mı?

6tiermes7:

Kardeşi var. Tarık. Birlikte oturuyorlar.

MakkaPakka:

Mesajların ele verici olduğuna dair bir şeyler söyledin. Nasıl ele verici?

6tiermes7:

Galiba kız aldatmış.

MakkaPakka:

Bu yüzden mi öldürölmüş? Bu yüzden mi namus cinayeti olduğunu düşünöyorsunuz?

6tiermes7:

Bilmiyorum.

Bahse girerim Iver Gundersen bunu bilmiyordur, diye düşünödü Henning kendi kendine başını sallayarak. Kafasında bir plan oluşmaya başlamıştı. Ama kestirmeleri sevmiyordu.

Polisin ise kestirme yolu seçtiğini düşünüyordu.

20. BÖLÜM

Rüyalar. Henning geceleri bilinçaltına ulaşımını engelleyen bir düğmenin olmasını diliyordu. Yeni uyanmıştı. Gözleri karanlığa alışırken nefes almaya çalışıyordu. Ateş gibiydi. Henüz sabah olmamıştı, ama tamamen uyanıktı. Yine rüya görmüştü.

Rüyasında Sofienberg Parkı'na gidiyorlardı. Jonas ve kendisi. Mevsim kış, hava soğuktu. Banktaki kar ve buzu temizledikten sonra oturup plastik bardaktan güzel sıcak kahvesini içerken Jonas'ın sırttan yüzünü, kımızı yanaklarını ve biraz fazla aşağı çekilmiş olan soluk mavi, yünlü şapkasının altından çıkan nefesini seyrediyordu. Çocuğun gözleri sürekli Henning'inkileri arıyordu. Henning bir ara Jonas'ın tırmanma kafesinin en üstüne tırmandığını görüyordu. Bütün dikkati babasının üzerinde olduğu için nereye gittiğini görmüyordu. İplerin arasındaki boşluğa bakınca eli kayıyor, öne doğru düşüp yüzünü ve ağzını direğe çarpıyordu. Henning fırlayıp ona doğru koşuyor, hasarın derecesini görmek için çocuğun yüzünü çeviriyordu, ama yalnızca siyah ve is içinde bir yüz görüyordu. Jonas'ın ağzı yoktu. Dişleri yoktu.

Siyah olmayan tek şey yanan gözleriydi.

Henning uyandığında durmadan üflüyordu. Jonas'ın yanan gözlerindeki alevleri söndürmeye çalışıyordu. Ama alevler

hiç sönmüyordu. Jonas'ın gözleri kendi kendine yeniden yanan doğum günü mumları gibiydi. Ne kadar söndürmeye çalışırsa çalışsın, sönmüyorlardı.

Rüya onun aklını başından almıştı, her seferinde böyle oluyordu. Uyandığında nabızı deli gibi atıyor, gözlerini kapatıp midesini bulandıran görüntüye engel olmaya çalışıyordu. Okyanusu hayal ediyordu. Bunu ona Doktor Helge öğretmişti. Ne zaman geçmişe dönüş yaşasa en sevdiği yer ya da etkinliği düşünmesini istemişti ondan.

Henning denizi severdi. Tuzlu suyla ilgili mutlu anıları vardı. Ve deniz, gözlerini yeniden açmasına yardım ediyordu. Yana doğru yuvarlanıp cep telefonuna baktı. Üç saattir uyuyordu. Onun için fena sayılmazdı. Bu kadarının yeterli olduğuna karar verdi.

En azından bugünlük.

Gecenin bir yarısı yapabileceği fazla bir şey yoktu. Kibritlere aldırmadan kalktı. Oturma odasına gitti, piyanosuna bakıp yürümeye devam etti. Kalçası ağrıyordu ama ilaç almak için biraz erkendi.

Mutfağa gidip oturdu. Gürültüyle çalışan buzdolabının sesini dinledi. Kendisi gibi onun da bir ayağı çukurdaydı.

Eski buzdolabı ona –her ne kadar yıllardır oraya gitmemiş olsa da– ailesinin yazlık kulübesini hatırlatmıştı. Stavern'in hemen dışında, Anvikstranda Kampı'nın yanındaydı. Otuz metrekareden büyük olmayan, basit, küçük bir kulübeydi. Muhteşem bir deniz manzarası vardı. Bir sürü de engerek yılanı.

Büyükbabası bu kulübeyi savaştan hemen sonra, olabildiğince ucuza getirerek inşa etmişti ve Henning'in bildiği kadarıyla ilk alınan buzdolabı hâlâ duruyordu. Henning'in evindeki buzdolabı gibi inleyerek çalışıyordu.

Henning çocukluğundan beri o kulübeye gitmemişti. Trine'nin bazen gittiğini sanıyordu ama kesin olarak bilmiyordu. Belki de buzdolabı hâlâ oradaydı. Buzdolabı diğerlerinin yarısı kadardı ve kapatmak için alt kısmına tekme atmak gerekiyordu. Eğer atmazlarsa kapı tekrar açılıyordu. Buzluk kısmının kapağı yoktu. Raflar gevşek ve çatlaaktı. Bu yüzden şişe gibi ağır şeyleri yan yatırmak zorunda kalıyorlardı.

Ama buzdolabı yine de çalışıyordu. Henning sütün ne kadar soğuk olduğunu hâlâ hatırlıyordu. Bunu düşününce yaşlanıp hâlâ çalışıyor durumda olmanın normal olduğuna karar verdi. O minik kulübede yazları içtiği, beyin donduran soğuk sütü başka hiçbir yerde içmemişti. Orası çok eğlenceliydi. Keyifliydi. Yengeç avlamaya gider, kamp yerindeki geniş alanda futbol oynar, kayalara tırmanır, denizde yüzer, akşamları sahilde yaktıkları ateşte sosis pişirirlerdi.

Masumiyet çağı. Ne olurdu her şey öyle kalsaydı?

Trine'nin o yaz günlerini hatırlayıp hatırlamadığını merak etti.

Henning yine şeriatı düşündü. Allahuekber. Oslo'daki İslam Konseyi'nin başkanı olan Zahid Muhtar'ın 2004'te söylediklerini hatırlıyordu:

Bir Müslüman olarak İslami kanunlara tabisiniz ve Müslümanlara göre şeriat diğer bütün kanunların üstündedir. İslam'ı başka türlü yorumlamak mümkün değildir.

Henning bundan kısa bir süre sonra Christian Michaelsen Enstitüsü'nde bir sosyal antropologla röportaj yapmış, antropolog ona Batı'daki insanların çoğunun çarpık bir şeriat görüşüne sahip olduğunu söylemişti. Bin yıl öncesine uzanan geleneklerin ve Allah'ın kanununun nasıl yorumlanacağı konusunda bazı fikir birliklerinin olmasına rağmen, şeriat anlamı açık ve yazılı

THOMAS ENGER

bir kurallar bütünü değildi. Kuran ve hadisleri yorumlayan din âlimleri neyin doğru, neyin yanlış olduğuna karar veriyordu. Ama yorumları, kendilerinin etkisi altında oldukları kültürden etkileniyordu. Norveç'te çoğu insan şeriatı İslam ülkelerindeki ölüm cezalarıyla bağdaştırıyordu. Ve bu cehalet bilinçli bir şekilde sömürülüyordu.

Henning'in adını hatırlayamadığı sosyal antropoloji uzmanı kadın, ona şeriat kanunlarını ve onlara karşı gelmenin cezalarını madde madde sıralayan Norveççe bir internet sitesini göstermişti. "Bu çok basitleştirici bir yaklaşım," demişti ekranı göstererek. "Pek az insan buradan şeriatın ne olduğunu anlayabilir. Bu sayfaları hazırlayanlar bu konuda uzman *olmayan* insanlar. Güç ve nüfuz kazanmak için değişken bir kavramı kullanıyorlar. Çoğu insan Kuran'da hudud cezalarının üzerinde çok durulmadığının farkında değildir. Bazı âlimler bunların tamamen hiçe sayılması gerektiğini bile düşünüyor."

Bu röportaj Henning'in üzerinde büyük bir etki bırakmıştı, çünkü kendisinin genelde bütün Müslümanlara ve özelde şeriata karşı olan önyargılarını sorgulamıştı. Ve şimdi hudud cezalarını düşündüğünde ve Henriette Hagerup cinayetiyle bağlantı kurmaya çalıştığında bildiği kadarıyla Henriette'nin bir şey çalmadığını, ama elinin kesildiğini fark etmişti.

Başını iki yana salladı. Birkaç yıl önce mantıklı bir açıklama bulabilirdi, ama şimdi her şeyin gittikçe daha anlamsız görüldüğünü düşünüyordu. Sorun da buydu. *Her zaman* bir anlam bulunurdu. Sadece ortak paydayı bulması gerekiyordu.

21. BÖLÜM

Henning'in dairesi ona garaj satışlarını hatırlatıyordu. Garajları sevmezdi. Nedenini bilmiyordu. Ama garajlar ona arabaları, boşa çalışan motorları, kapalı kapıları ve çığlık atan aileleri hatırlatıyordu.

Kløfta'dayken Juul ailesinin garajı çoktan atılmış olması gereken lastikler, eski ve kullanılmayan bisikletler, paslı bahçıvan aletleri, delik hortumlar, padavra torbaları, hiç kullanılmamış kayaklar, boya kutuları, boya fırçaları ve duvara dayalı kütüklerle doluydu. Henning'in babası sahip olduğu arabaları hiç kurcalamasa da içerisi hep tamirhane gibi kokardı. Yağ kokusu eksik olmazdı.

Yağ kokusu ona hep babasını hatırlatıyordu. Onun hakkında fazla bir şey hatırlamıyordu, ama kokusunu hatırlıyordu. Babası aniden öldüğünde Henning on beş yaşındaydı. Bir sabah uykudan uyanamamıştı. Henning erken kalkmıştı, o gün İngilizce sınavı vardı. Ailenin geri kalanı uyanmadan önce son bir tekrar yapmak istiyordu. Ama Trine çoktan uyanmıştı. Banyoda, bacaklarını göğsüne çekmiş oturuyordu.

Babam öldü, demişti.

Duvarı işaret ediyordu, anne babasının yatak odasının duvarını. Ağlamıyordu. Sadece aynı sözü tekrarlıyordu:

Babam öldü.

Henning, aralık olmasına rağmen kapıyı çaldığını hatırlıyordu. Anne babasının odasının kapısı hep kapalı olurdu. Şimdi açıktı. Babası elleri yorganın üstünde yatıyordu. Gözleri kapalıydı. Huzurlu görünüyordu. Annesi hâlâ uyuyordu. Henning babasının yanına gidip ona bakmıştı. Uyuyor gibi görünüyordu. Henning onu sarsınca uyanmamıştı. Henning bu kez daha sert sarsmıştı.

Annesi sonunda uyanmıştı. Başta irkilmiş, Henning'in ne yaptığını anlamaya çalışmıştı. Sonra kocasına bakmış ve çılgılık atmıştı.

Henning ondan sonra olanları fazla hatırlamıyordu. Yalnızca yağ kokusunu hatırlıyordu. Jakob Juul öldüğünde bile motor yağı kokuyordu.

*

Henning üç şekerli iki fincan kahveden oluşan kahvaltısından sonra işe gitmeye karar verdi. Saat daha 5.30'du ama evde dolaşarak durmanın bir anlamı olmadığını düşünüyordu.

Urtegata'ya dönerken denizi hayal etti. Aslında kendisini yorgun hissetmeliydi ama kahve onu uyandırmıştı. Sølvi daha gelmemişti, ama kartını okuturken onun orada olduğunu hayal etti.

Yukarı çıktığında ofiste yalnızca bir kişi daha vardı. Gecenin nöbetçi editörü klavyesinin üstüne eğilmiş, kahvesini yudumluyordu. Göz göze geldiklerinde Henning ona hafifçe başını salladı, ama adam hemen ekrana döndü.

Henning gıcırdayan sandalyesine oturdu. Birden kendini Iver Gundersen'in işe ne zaman geleceğini merak ederken buldu. Acaba Nora sayesinde güne iyi bir başlangıç yaptığını herkese gösterecek kadar neşeli olacak mıydı?

Henning kendisine acı çektiren bu fanteziden uyandığında burnunda Nora'nın kokusunu duyduğundan emindi. Ilık ten üzerinde hafif bir Hindistan cevizi kokusu. Nora'nın sevdiği, kendisinin de Nora'nın sürmesinden hoşlandığı o parfümünün adını hatırlayamıyordu. Ama her yandan Hindistan cevizi kokusu alıyordu. Döndü, sandalyesinden kalkar gibi olup etrafına baktı. İçeride yalnızca nöbetçi editörle kendisi vardı. Ama Hindistan cevizi kokusu alıyordu. Havayı kokladı. Neden o parfümün adını hatırlayamıyordu!

Koku geldiği gibi hızla kayboldu. Henning tekrar sandalyesine çöktü.

Deniz, diye düşündü. Denize odaklan.

22. BÖLÜM

“Araştırma” güzel bir sözcüktü. Hatta bir meslek. *Araştırmacı*. Her TV dizisinin bir araştırmacısı olurdu. Her TV haber masasının bir veya bazen bir sürü araştırmacısı olurdu.

Gazete çalışanları uyanırken Henning zamanını biraz araştırma yaparak geçirdi. Araştırma önemliydi, yapacak başka bir şey yokken gazetecinin en önemli görevi belki de araştırmaktı. Ara, ara, ara. En alakasız metinlerde ya da devlet arşivlerinde en tuhaf, ama aynı zamanda en önemli bilgi kırıntıları bulunabilirdi.

Yıllar önce üzerinde çalıştığı bir haberi hatırladı. Papaz Olav Jørstad, Sørland açıklarında denizde kaybolduğu sırada Henning şimdiki kadar deneyimli değildi, o güne kadar belki en fazla on tane cinayet haberi yapmıştı. Herkes Olav’ın balıkçılığı ne kadar sevdiğini, ama aynı zamanda denizi iyi bildiğini ve eğer kötü hava bekleniyorsa denize asla açılmayacağını biliyordu.

Sonunda teknesi alabora olmuş halde bulunmuştu. Jørstad hiç bulunmamıştı ve her şey trajik bir kazaya işaret ediyordu. Akıntı büyük ihtimalle cesedini mavi, açık denizlere taşımıştı.

Henning haberi *Aftenposten* için yapmış; Jørstad’ın ailesi, komşuları, arkadaşları ve cemaatinden kişilerle yapılan röportajları içeren standart paketi hazırlamıştı. Haberi editörüyle

konuştuğunda Henning habere devam etmek istemişti, çünkü herkesin çizdiği Jørstad portresinde bir şeylerin eksik olduğunu hissediyordu. Cemaatinin gözünde Jørstad önemli bir papaz, iyi konuşma yeteneği olan harika bir dini liderdi; bazıları onun kendilerine şifa verdiğini bile iddia ediyordu, ama Henning yazılarında bu iddialara hiç yer vermemişti. Bunların bazılarının halkın dikkatini çekmeye yönelik olduğundan şüpheleniyordu.

Ama Jørstad'ın koro şefliği üzerinde çok az duruluyordu. Her kilisenin bir korusu olurdu. Papazlar koro şarkılarının eğitimini alırdı. Rahip Jørstad disiplini seven bir adamdı ve çalışmaları sonucunda iyi bir koro ortaya çıkarmıştı. Jørstad'ın kayboluşundan ve medyanın olaya ilgisinin azalmasından sonraki günlerde Henning papazın oğlu Lukas'la sohbet ediyordu. Koro hakkında konuşmuşlar, Henning, Lukas'a koronun bir üyesi olup olmadığını sormuş, o da olmadığını söylemişti.

Birkaç hafta sonra Henning koronun bir üyesiyle, Jørstad'ı canlı gören son kişi olduğu iddia edilen Susanne Opseth adlı bir kadınla iletişime geçmeye çalışıyordu. Henning biraz araştırma yapmış ve kadının adının geçtiği birkaç gazete kupürü bulmuştu. Bunlardan bir tanesi 1990'ların ilk yıllarına, internetin olmadığı bir döneme ait bir haberdı. Haberde kadının, Bay Jørstad'ın yönettiği bir koroda şarkı söylerken çekilmiş bir fotoğrafını görmüştü. Henning bunu başta fark etmemişti, ama fotoğrafı ayrıntılı bir şekilde incelediğinde Lukas'ın arka sırada olduğunu görmüştü.

Lukas, Henning'e koroda olmadığını söylerken yalan söylemişti. Böyle önemsiz bir konuda neden yalan söyledini ki? Cevap çok açıktı. Koroda Lukas'ın Henning'in bilmesini ya da öğrenmesini istemediği bir şey vardı.

Bu yüzden Henning konuyu araştırmaya başlamış, koronun diğer üyeleriyle görüşmüş ve Lukas'ın korodan babasına karşı

bir isyan hareketiyle, onu herkesin içinde küçük düşürerek ayrıldığını öğrenmişti. Bay Jørstad'ın disiplin istediği tek yer koro değildi. Aynı disiplini sıkı bir şekilde izlenen günlük işlerde, İncil okumalarında, şefkatten yoksun sert çocuk yetiştirme tarzında da uyguluyordu. Bu disiplin Lukas'ın kendi yaşındaki Agnes adlı kızla yeni başlayan ilişkisini de mahvetmişti. Bay Jørstad kızı onaylamamış ve Lukas'ın onunla zaman kaybetmesini istememişti.

Daha sonraki polis sorgularından edinilen bilgilere göre Lukas bir akşam babasıyla balığa gittiğinde yılların hayal kırıklığını ve baskısını dışa vurmuştu. Babasının kafasına kürekle vurmuş, onu suya atmıştı. Sonra da tekneyi alabora edip kıyıya yüzmüştü.

Lukas iyi bir yüzücüydü ve yaptığıının sonuçlarına katlanmaya razıydı. Babasının kendi üzerindeki etkisinden kurtulmasını sağlayacak her şeye razıydı. Ama Lukas'ın şansı beklenmedik şekilde yaver gitmişti: Babasının cesedi hiçbir zaman bulunamamıştı.

Henning yerel polisle çalışmıştı ve haberi Lukas'ın tutuklandığı gün yayımlamayı başarmıştı. Tekrar kontrol etmemişti ama bildiği kadarıyla Lukas hâlâ hapisteydi. Ve bütün bunların nedeni uzun yıllar önce yerel bir gazetede çıkan tek bir fotoğraftı.

Araştırma. Ufacık bir ayrıntı bile her şeyi altüst edebilirdi.

Henning araştırma yapmayı, insanlar hakkında bilgi toplamayı severdi. Özellikle de bu insanlar onu ilgilendiriyorsa veya onu etkileyen bir şey yaptılarsa. İnternet, araştırma için harika bir şeydi. Başta interneti sevmiyor, hatta ona karşı bir tutum sergiliyordu. Ama şimdi onsuz bir hayat düşünemezdi. İnsan bir kez Mercedes kullandı mı bisiklete geri dönemezdi.

Şu anda yaptığı araştırma ona gününün geri kalanını nasıl geçireceğine dair açık bir ipucu vermiyordu. Heidi Kjus ve Iver Gundersen birlikte içeriye girdiklerinde henüz bir planı yoktu.

Henning onların ne konuştuğunu duyamıyordu, ama kulaklarını dikmişti. Gundersen gülümsüyor, memnun görünüyordu –kendinden memnun, diye düşündü Henning– ama Heidi her zamanki gibi ciddi idi. “Hadi başlayalım şu işe” havasındaydı.

Heidi pek gülümsemez, gülümsemeyi bir zayıflık belirtisi olarak görürdü. *Nettavisen*’de çalışmaya başladığında cuma akşamları bira içmek için onlara katılırdı. Konuşkan ve sosyal biriydi ama hiç sarhoş olmazdı. Henning, Heidi’nin bugün bara gidebileceğine ihtimal vermiyordu. O artık Patron’du. Ve bir patron her zaman iş başında olurdu. Yorgunsa bunu belli etmezdi. Birisi espri yaptığında kahrkahasını bastırırdı. İş saatleri sırasında mizah duygusuna teslim olmak uygun değildi, çünkü o zaman odağını kaybedebilirdi.

Heidi, Gundersen’le konuşurken Henning’e bakıyordu. Bir şeyden dolayı heyecanlıydı ve hararetle el kol hareketleri yapıyordu. Gundersen başını sallıyordu. Henning, kendisinin çoktan masasında olduğunu görünce Gundersen’in yüz ifadesinin değiştiğini fark etti. Sanki o kendinden emin, küstah kozmopolit adam ergenlik sivilceleri çıkarmış ve on beş yaş küçülmüştü.

“Erkencisin?” dedi Gundersen, Henning’e bakarak. Henning başını salladı ama cevap vermedi. Hiçbir şey söylemeden yerine oturan Heidi’ye baktı.

“Dün nasıldı?” diye sordu Gundersen. Henning gözlerini dikip ona baktı. Gerizekâli, diye düşündü. Haberimi okumadın mı?

“İyi.”

“İnsanlar konuşmaya hevesli mi?”

Gundersen oturup bilgisayarını açtı.

“Eh.”

Gundersen çarpık bir şekilde gülümseyip Heidi'ye baktı. Henning onun kendilerini dinlediğini ama dinlemiyormuş gibi yaptığını biliyordu. Dikkatini tekrar ekrana verdi.

Tuzlu dalgalar, Henning.

Ne eğlenceli bir iş olacak!

Bir süre sonra Heidi o patron sesiyle toplantı zamanının geldiğini söyledi. Gundersen ve Henning bir şey söylemeden kalkıp onun peşinden gittiler. Gundersen kuyruğun önüne geçip kahve almak için 29 saniye bekledi. Bu da Henning'in Patron'la biraz yalnız kalması anlamına geliyordu. Kendini yeni bir fırçaya hazırladı, ama Heidi, "İyi bir haber olmuş, Henning," dedi.

Henning bunu zaten biliyordu. Ama Heidi'nin bunu kabul edecek kadar büyük olduğunu bilmiyordu. Bir dahaki sefere elini daha çabuk tutacağını söylemeyi istedi, ama söylemedi. Heidi, *Harry Potter*'daki Ölü Yiyiciler'den biri olabilirdi. Kim bilir, belki yarın farklı bir şeye dönüşmüş olurdu ya da belki dolunayda değişirdi? Tanrı aşkına! Heidi'yle en son toplantı yaptığında o *Heidi'nin* haberlerini değerlendiriyordu! Heidi onunkileri değil. Sanki Cristiano Ronaldo sekiz yaşında bir çocuğa futbol oynamayı öğretiyor, birkaç yıl sonra ise Ronaldo iyi bir pas verdiği için aynı çocuk onun sırtını sıvazlıyordu.

Tamam, kötü bir benzetmeydi. Ama gerçekten olacak şey değildi! Heidi'nin, aklını okuyabildiğinden emindi, ama Gundersen toplantı odasına girerek onu kurtardı.

"Yalnızca üçümüz müyüz?"

"Evet."

"Jørgen ve Rita neredeler?"

"Jørgen bugün masaya bakıyor, Rita da bu gece nöbetçi."

Gundersen başını salladı. Heidi masanın ucuna oturup bir kâğıt aldı. Günün haberlerini gözden geçirdi. Çok hızlı bir şekilde. Henning bunu biliyordu, çünkü haber masası veya haberleri düzenli aralıklarla tarayan ekip çoğu şeyi hallediyordu. Heidi'nin amacı başkaydı: Kendisinin patron olduğunu, işin başında bulunduğunu göstermek istiyordu.

Sonra asıl nedene geldiler:

"Taşlama olayında ne durumdayız? Bugün yeni bir gelişme var mı?"

Henning Gundersen'e, Gundersen de Henning'e baktı. Henning çaylak rolüne geri dönmüştü, bu yüzden Gundersen'den bir yıldız performansı bekledi. Gundersen kahvesinden bir yudum alıp öne eğildi.

"Polis, Marhoni'nin yaptığından emin görünüyor. Merkezde sorgu hakkında bilgi verebilecek güvenilir bir kaynağım var."

Heidi başını sallayıp hızla not aldı.

"Başka bir şey?"

"Şu anda yok. Kaynaklarımı kontrol edip yeni bir şey çıkıp çıkmayacağına bakacağım."

Heidi tekrar başını salladı. Henning'e baktı.

"Henning sende ne var?"

Heidi kalemini hazırlamıştı. Henning konu üzerine rapor vermeye hazır değildi, bu yüzden bir an tereddüt edip boğazını temizledi.

"Henüz emin değilim."

Heidi bir şey yazmaya davrandı, sonra durdu.

"Emin değil misin?"

"Evet. Bazı fikirlerim var ama bir yere varıp varmayacaklarını henüz bilmiyorum."

Aslında konuşmak istediği insanlara ulaşıp ulaşamayacağını ya da onlardan işe yarar bir şey öğrenip öğrenemeyeceğini bilmiyordu. Toplantıda bir şey vaat etmek istemiyordu. Bir şey söylememek en iyisiydi.

“Nasıl fikirler Henning?” diye zorladı Heidi. Henning onun sesindeki şüpheyi algılayabiliyordu. Gundersen’e yandan bir bakış attığını da görmüştü.

“Hagerup’un okulundaki birkaç kişiyle konuşmak istiyorum. Bugün orada olup olmadıklarını bilmiyorum.”

“Arkadaş kısmını halletmiştik.”

“Bu arkadaş kısmı değil. Farklı.”

“Neymiş peki?”

Henning yine tereddüt etti. Anette’nin gözlerindeki bakışları, olayı hudud cezalarıyla ilişkilendirmenin pek mantıklı olmadığını anlatmak istedi. Ama Heidi ve Gundersen’e –henüz– güvenmiyordu. Meslektaşları olduklarını ve onlarla çalışması gerektiğini biliyordu, ama önce güvenini kazanmaları gerekiyordu. Bunun mesleki rekabetle ya da egoyla bir ilgisi yoktu.

“Sanırım Hagerup’un geçmişinde ve hayatında bu olayla ilişkili başka şeyler var,” dedi. “Okulundaki insanların onun kim olduğuna ve neden şok tabancasıyla bayılıp sonra ölene kadar taşlandığına ışık tutabileceklerini umuyorum.”

Tam cevabından memnun kalmıştı ki birden ağzından neyi kaçırdığını fark etti.

“Şok tabancası mı?”

Gundersen ona baktı. Henning içinden küfretti.

“Ne?”

Zaman kazanmak için gösterdiği acınası bir çabaydı bu.

“Şok tabancasıyla ilgili bir şey okuduğumu sanmıyorum.”

Henning bir şey söylemedi. Üzerindeki gözlerin delici bakışlarını hissediyordu. Yanakları kızardı.

“Bunu sana kim söyledi Henning?”

“Bir yerlerde şok tabancası kullanıldığını duydum herhalde,” dedi. Ama açıklamasının ne kadar zayıf olduğunu farkındaydı. Yüzlerinden ona inanmadıklarını görebiliyordu. Ama bir şey söylemedi. Ona öylece bakmaya devam ettiler.

Bembeyaz köpüklü, tuzlu dalgaların sana bir yardımı olmayacak Henning. Kendi nefesini duyabiliyordu.

“İşimiz bitti mi?” dedi.

Onlara bakmadan ayağa kalkıp gözlerini kaçırarak kapıya gitti. Heidi o sert ses tonuyla Labrador Henning’e geri dönmesini emretmeliydi. Ama Henning bir şey olmadan kapının kolunu tuttu, kapıyı açıp dışarı çıktı.

Geride bıraktığı sessizlik bir uçak kazası gibiydi. Gundersen ve Heidi’nin onun yokluğunda neler söylediklerini hayal edebiliyordu. Ama önemli değildi.

Yalnızca orada olmadığı için seviniyordu.

23. BÖLÜM

Heidi ve Gundersen toplantıyı bitirmeden Henning kendini Grønland sokaklarına attı. Sabah işe gelmesinden bu yana sıcaklık birkaç derece artmıştı ve hava nemliydi. Başını kaldırıp baktı. Gri ve beyaz bulutlar gökyüzünde hızla ilerliyordu. Saat neredeyse dokuz olmuştu. Tarık Marhoni henüz uyanmamış olmalıydı.

Henning internette onun hakkında önemli olabilecek pek az şey bulmuştu. Tarık, Norveç'e 1990'ların ortalarında, İslamabad'dan gelmişti. Ağabeyi ondan birkaç yıl önce gelmiş, üç farklı adreste birlikte oturmuşlardı. Mahmud'un adı hiçbir gazete haberinde, sohbet odasında, internet sayfasında veya vergi kayıtlarında geçmezken Tarık birkaç yıl önce Norveç'in Avrupa Birliği'ne girip girmemesi konusunda vatandaşların fikrini soran bir VG anketine katılmıştı.

Tarık "emin değilim" diyenlerdendi. Henning'in onun hakkında öğrendiği tek şey buydu. Başka bir deyişle Marhoni kardeşler dikkat çekmeden yaşıyorlardı, ama Henning bunun bir anlam ifade etmediğini bilecek kadar tecrübeliydi. Polisin tek şüpheli olarak gördüğü ve şimdiden suçlu ilan ettiği Mahmud'la ilgili bir

şeyler anlatabilecek en iyi kişi hâlâ Tarık'tı. Bu yüzden Henning'in onunla ilgili olabildiğince çok şey öğrenmesi gerekiyordu.

Saat daha yeni dokuz olmuştu ama Tarık'ın evine yine de gitmeye karar verdi. Eğer Tarık uyuduğu ya da dışarıda olduğu için cevap vermezse, Henning yakındaki bir kafeye gidip kahvaltı yapabilirdi. Tanrı biliyor ya bir şeyler yemeye ihtiyacı vardı.

Oslogate'ye giderken, bir adamın üzerinde fosforlu bir yelekle bahçedeki çimleri biçtiği polis merkezini geçti. Middelalderparken'e doğru yöneldi. Bölgenin çehresi son yıllarda biraz değişmiş, dış cepheler sıvanmış, yeni siteler tamamlanmış, semti daha çekici hale getirmişti. Bjørvika sahil şeridi yalnızca birkaç yüz metre uzaktaydı. Yeni opera binasına nefes nefese kalmadan yürüyerek gidilebilirdi.

37 numaraya vardığında cep telefonunu sessize aldı. Bir sürü röportaj, cep telefonları ve bilgisayarlardan gelen seslerle mahvoluyordu.

Henning arka bahçeye açılan kapıdan içeri girdi. Koridor karanlık ve boştu. Bir pencereden Ortadoğu müziği duyuluyordu. Aynı daireden gürültülü bir tartışma sesi geliyordu. Bir yerlerden ise tatlı bir şeyin kokusu geliyordu.

Marhoni'nin kardeşinin yaşadığı B katına doğru yürüdü. "Marhoni" yazılı zile basmak üzereyken kapı açıldı. Kızıl sakallı bir adam dışarı çıktı. Henning'i fark etmemişti. Kapıyı arkasından kapatmadığı için Henning kapıyı tuttu.

Merdivenlerde yoğun bir baharat kokusu vardı. Merdivenleri çıkarken kalçası zorlanıyordu. Sabah ilaçlarını almadığı için kendi kendine küfretti. Ama üst kattaki kapıda MARHONI yazılı levhayı görünce bütün rahatsızlığını unuttu. Durup soluğunun yerine gelmesini bekledi. İlk ev ziyareti olacaktı. Dün paslıydın Henning. Belki bugün biraz daha iyisindir.

Zili çalıp bekledi, dinledi. Zil bozuk olmalıydı. Kapıyı vurmaya karar verdi. Yumruğunu sıkıp arka arkaya üç kez kapıya vurdu. Eklem yerleri acıdı.

İçeride bir hareket mi vardı? Öyle gibi geliyordu. Birisi yatağında dönüyor gibiydi. Kapıya tekrar vurdu. Yerde sürünen ayak sesleri geldi. Henning bir adım geri çekildi. Kapı açıldı. Kızarmış gözleriyle Tarık Marhoni kapıda dikiliyordu. Henning onun hâlâ uyuduğunu düşündü. Gözleri kısılmıştı ve başı iki yana sallanıyordu. Üzerinde sadece bir şort ve pis bir fanila vardı. Yüzü süzgündü, gözlerinin altında kocaman torbalar oluşmuştu. Kirli sakalına bakılırsa umutsuzca sakal bırakmaya çalışıyordu. Kıvrıkcık, kabarık saçlarıyla tombul bir adamdı. Günlerdir duş almamış gibiydi.

Tarık duvara yaslandı.

“Merhaba, ben Henning Juul.”

Tarık bir şey söylemedi.

“*123nyheter*’den geliyorum.”

Tarık bir adım geri çekilip kapıyı kapadı. Kapıyı iki kez kilitledi.

Aferin sana, Henning. İyi iş çıkardın!

“Yalnızca iki dakika, Tarık!”

Ayak sesleri uzaklaştı. Henning öfkelenmişti ama kapıyı tekrar çaldı. Son kozunu oynayacaktı.

“Ağabeyinin masum olduğunu düşündüğüm için buradayım!”

İstediğinden biraz daha yüksek sesle bağırmıştı. Sesi boşlukta yankılandı. Bekledi. Bekledi. Dairenden bir ses gelmiyordu. Kendi kendine küfretti.

Bu iş eskiden çok kolaydı!

Bir, belki iki dakika geçtikten sonra oradan gitmeye karar verdi. Kapıyı açmak üzereyken bir gıcırta duydu. Dönüp baktı.

Kapı açılmıştı. Tarık ona bakıyordu. Gözlerindeki kayıtsızlık gitmişti. Henning bu şansı yakalayınca ellerini kaldırarak konuştu.

“Buraya ağabeyinin kirli çamaşırlarını ortaya dökmeye gelmedim.”

Sesi yumuşak ve şefkatliydi. Tarık bu açıklamayı kabul etmiş gibiydi.

“Onun masum olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

Tiz bir sesle kırık dökük bir Norveççe konuşuyordu. Henning başını salladı. Tarık tereddüt etti, kendi içinde bir çelişki yaşadı. Göbeği fanilasının altından dışarı çıkıyordu.

“Ağabeyim hakkında kötü şeyler yazarsan...”

Yüzü saldırgan bir ifade aldı ama sözünü tamamlamadı. Henning ellerini yine kaldırdı. Sadece gözleriyle Tarık’ı ciddi olduğuna ikna etmeliydi. Tarık içeri döndü ama kapıyı açık bıraktı. Henning onu takip etti.

Aferin, Henning. Çabuk toparlanıyorsun.

Henning kapıyı arkasından kapatıp tavana baktı. Ve aradığı şeyi buldu.

“Giyinmem gerek,” dedi Tarık.

Henning temizliği ve düzeniyle kendisini şaşırtan daireyi inceledi. Ayakkabıların duvar dibine güzelce dizildiği koridorun sonunda iki kapı vardı. Soldaki kapı açıktı. İçeriye bir göz attı. Tuvalet kapağı kalkıktı. Havada belli belirsiz bir limonlu Cif kokusu vardı.

Mutfğa geçti. Lavaboda üzerinde ekmek kırıntıları olan bir tabak ve dibinde süt lekesi olan bir bardak vardı. Oturma odasına gidip bir koltuğa oturdu. Koltuk o kadar yumuşaktı ki poposunun yere değdiğini düşündü. Her yer tertemizdi.

Birini ziyarete gittiğinde her zaman yaptığı gibi etrafına bakındı. *Ayrıntılar*, derdi eski akıl hocası Jarle Høgseth. Dik-

katini çeken ilk şey iki erkek kardeşin yaşadığı bir dairedaki bitki ve çiçek sayısıydı. Cam kenarında pembe çiçekli, büyük ve güzel bir sardunya vardı. Bir köşedeki vazoda ise orkideler göze çarpıyordu. Sonra pembe güller. Kardeşlerin pembeye takıntısı olmalıydı. Beyaz şamdanda iki mum duruyordu. Henning duvara dayalı büyük televizyonun en az 45 ekran olduğunu düşündü. Televizyonun iki yanında ve arkasındaki büyük hoparlörlerle Pioneer sinema sistemi kurulmuştu. Henning bas hoparlörünü aradı, koyu kahverengi kanepenin altında olduğunu tahmin etti. Oslo'nun batı yakasındaki bir evde olsaydı, kanepenin Bolia tasarımı olduğunu düşünebilirdi.

Sehpa, kıvrımlı ayakları ve kare biçimli üst kısmıyla alçak ve oryantal tarzdaydı. Eskiden siyah olduğu belli olan masa şimdi beyaza boyalıydı. Ortada temiz bir küllük duruyordu. Yine çiçekler ve bir şamdan daha vardı. Vanilya rengi duvarda büyük bir Pakistanlı ailenin fotoğrafı asılıydı. Henning, fotoğraftakilerin Marhonilerin İslamabad'daki ailesi olduğunu tahmin etti. Köşede beyaza boyanmış oval biçimli bir soba vardı.

Ama Henriette Hagerup'un fotoğrafı yoktu.

Daire Henning'i etkilemeye başlıyordu. Küflü, her şeyin toz içinde olduğu, çöplük gibi bir ev hayal etmişti. Ama bu daire kendi evinin son altı aydır, hatta belki daha uzun zamandır olmadığı kadar tertipliydi.

Önyargılı olduğunu biliyordu. Ama önyargıları severdi. Bir düşüncesini yeniden gözden geçirmeyi veya bir konuyla ilgili yeni bir şey öğrendiğinde fikrini değiştirmeyi severdi. Marhoni kardeşlerin evini incelerken edindiği ilk izlenim sert şekerlerde olduğu gibiydi. Bu şekerler pek lezzetli görünmezdi ama paketi açılıp ağza atıldığında çok lezzetli olurdu.

Tarık kapıda görününce gülümsedi. Siyah kot ve siyah, keten bir gömlek giymişti. Mutfağa gitti. Henning onun buzdolabını açıp kapattığını, mutfak dolabından bir bardak aldığını duydu.

“Süt ister misin?” diye seslendi.

“E, hayır, teşekkürler.”

Süt, diye düşündü Henning. O güne kadar bir sürü ev ziyareti yapmıştı ama daha önce kimse ona süt ikram etmemişti. Keyifli bir homurtunun ardından tezgâha çarpan bardak sesini duydu. Tarık oturma odasına girip karşısındaki tahta tabureye oturdu. Bir paket sigara çıkarıp Henning’e beyaz dostlardan bir tane uzattı. Henning bıraktığını söyleyerek sigarayı geri çevirdi.

“Yüzüne ne oldu?”

Bu beklenmedik soru Henning’i şaşırtmıştı. Hiç düşünmeden cevap verdi.

“İki yıl önce evim yandı. Oğlum öldü.”

Tarık’ı rahatsız edenin acımasız gerçek mi yoksa duygusuz söyleyiş tarzı mı olduğundan emin olamadı. Tarık bir şey söylemeye çalıştı ama durdu. Sigarasıyla oynayıp yaktı, çakmağı sehpanın üzerine attı. Henning, gözlerini üzerine diktiği o lanetli dikkdörtgen nesnenin kül tablasının yanında duruşunu izledi.

Tarık ona baktı. Uzun uzun. Henning bir şey söylemedi. Tarık’ın merakını uyandırdığını biliyordu ama onu –şimdilik– soru yağmuruna tutmayı planlamıyordu.

“Demek ağabeyimin yaptığına inanmıyorsun?” dedi Tarık sigarasından derin bir nefes alarak. Pis bir ayak kokusu almış gibi yüzünü buruşturdu.

“İnanmıyorum.”

“Neden?”

Henning dürüstçe cevap verdi.

“Bilmiyorum.”

Tarık genzinden bir homurtu çıkardı.

“Ama yine de onun yaptığını düşünmüyorsun, öyle mi?”

“Öyle.”

Birbirlerine baktılar. Henning taviz vermiyor, gözlerinin kendisini ele vermesinden korkmuyordu.

“Neyi bilmek istiyorsun?”

“Bunu kullanmamın bir sakıncası var mı?”

Kayıt cihazını çıkarıp aralarındaki sehpayaya koydu. Tarık omuz silkti.

Bir sürü gazeteci bu cihazlardan kullanıyordu. Henning işe ilk başladığında deli gibi not alır, bir yandan konuşanın anlat-tıklarını dinlerken bir yandan da sonraki sorusunu düşünürdü. Böyle bir röportajın verimsiz olacağı su götürmezdi. Söylenen her şeyi yakalamak mümkün değildi. Üstelik sorular da mantıklı olmuyordu, çünkü aynı anda iki şeye birden dikkat etmek gerekiyordu. O yüzden kayıt cihazları harikaydı.

“Kayıt” düğmesine basıp arkasına yaslandı. Not defterini kucağına koydu. Kalemmini hazır tutarak bekledi. Kayıt cihazı asla kalem kâğıdın yerini tam olarak tutamazdı. Kayıt başarısız olursa sonradan röportajı takip etmesine yardımcı olacak notlar aldığına memnun olurdu.

Tarık’a baktı. Ağabeyinin tutuklanmasından dolayı mutsuz olduğunu görebiliyordu. Cinayet zanlısı. Haberi memleketteki aileye nasıl vereceğini düşünüyor olmalıydı. Arkadaşları ne diyecekti?

“Bana ağabeyin hakkında ne anlatabilirsin?”

Tarık gözlerini dikip ona baktı.

“Ağabeyim iyi adamdır. Benimle hep ilgilenmiştir. Beni İslamabad’dan alıp buraya getiren, oradaki sefaletten ve suçtan

uzaklaştıran odur. Norveç'te hayatın iyi olduğunu söylemişti. Biletimi aldı, bana kalacak yer verdi."

"Ne iş yapıyor?"

Tarık ona baktı, cevap vermedi. Çok erken oldu, diye düşündü Henning. Bırak adam konuşsun.

"En başta çok zordu. Dili bilmiyorduk. Bir tek diğer Pakistanlılarla arkadaşlık. Ağabeyim beni Norveççe öğrenmem için okula gönderdi. Başka ülkelerden insanlarla tanıştık. Norveçli kadınlarla..."

Son sözleri hafif melodik bir şekilde söyleyip gülümsedi. Ama gülümsemesi hemen kayboldu. Henning bir şey söylemedi.

"Ağabeyim kimseyi öldürmedi. O iyi biridir. Ve onu seviyordu."

"Henriette'yi mi?"

Tarık başını salladı.

"Uzun süredir mi birlikteydiler?"

"Hayır. Sadece bir yıl."

"İlişkileri nasıldı?"

"İyi idi herhalde. Çok hareketliydi."

"Çok seks yaptıklarını mı söylemek istiyorsun?"

Tarık gülümsedi. Henning onun kafasında bir, belki birkaç hatıra olduğunu anladı. Başını salladı.

"Birbirlerine sadıklar mıydı?"

"Neden soruyorsun?"

"Sence polis şimdiye kadar ağabeyine bu soruyu sormamış mıdır?"

Tarık cevap vermedi. Henning onun düşündüğünü görebiliyordu.

"Bir küsüp bir barışıyorlardı."

"Nasıl yani?"

“Galiba birkaç kez ayrıldılar ama her defasında yeniden birleştiler. Ama dün öğleden sonra beraberlerken... Başka birinde öyle bir şeyi ne gördüm ne de duydum.”

“Yani...”

Tarık başını salladı.

“Henriette çok ses çıkarıyordu. Her zaman öyleydi ama dün ekstra gürültülüydü.”

Gülümsemesi kayboldu. Son bir dakikadır sigarasını içmiyordu, ama sonra derin bir nefes çekip yine yüzünü buruşturarak izmariti küllüğe bastırdı.

“Mela Festivali’nde tanışmışlardı. O sırada bir şey olmadı, daha sonra bir film seçmesinde karşılaştılar. Sonra...”

Henning’in yatak odası olduğunu tahmin ettiği yerden Tarık’ın cep telefonunun sesi geldi. Bu melodiyi daha önce de duymuştu ama çıkaramadı. Tarık’ın dikkati bir an için dağıldı ama telefona aldırmadı. Uzanıp çakmağı aldı, inceledi.

“Böyle olması çok yazık,” dedi başını kaldırmadan.

“Bunu kimin yapmış olabileceğine dair bir fikrin var mı?”

Tarık başını iki yana salladı.

“Henriette ve ağabeyinin birlikte takıldıkları ortak arkadaşları var mıydı?”

Tarık çakmağın çarkını çevirdi. Alev çıktı. Henning göğsünün sıkıştığını hissetti.

“Biz Pakistanlıyız. Bir sürü arkadaşımız var.”

“Norveç kökenli arkadaşınız var mı?”

“Çok.”

“Evli olan?”

“Evli mi?”

“Evet. Hani düğün çanları, parmaklarda yüzükler filan?”

“Soruyu anlamadım.”

“Hani insanlar kiliseye gidip...”

“Hey, evliliğin ne olduğunu biliyorum. Yalnız neden sordüğünü anlamadım.”

Tarık çakmakla oynamaya devam ederken Henning’e baktı. Henning çok fazla şey açıklamadan ya da uygunsuz bir şey söylemeden sorusunu nasıl soracağını bilemiyordu.

“Biri diğerini aldatıyor muydu?”

Tarık bir saniye tereddüt etti. Henning’in bakışına karşılık verdikten sonra gözlerini kaçırıp yere baktı.

“Bilmiyorum.”

Sesi artık daha alçaktı. Henning, Tarık’ın ona anlatmadığı bir şeyler olduğunu düşündü. Defterine, “Yoksa ikisi de mi sadakatsizdi?” diye yazdı.

“Ağabeyin ne iş yapıyor?”

Tarık yine başını kaldırdı.

“Bu niye bu kadar önemli?”

Henning omuz silkti.

“Hiç önemli olmayabilir. Ya da en önemli şey olabilir. Bilmiyorum. Bu yüzden soruyorum. Ağabeyini daha yakından tanımaya çalışıyorum. Çoğumuz için yaptığımız iş kimliğimizi belirler. İşimiz sayesinde yaşarız.”

“Siz öyle misiniz?”

Henning iyi giderken devam etmek istiyordu ama bu soru onu hazırlıksız yakalamıştı. Mantıklı bir cevap bulmaya çalıştıysa da bulamadı.

“Hayır.”

Tarık başını salladı. Henning, Tarık’ın bakışlarındaki empatiyi görür gibiydi ama emin olamıyordu.

“Ağabeyim taksi kullanıyor.”

“Kendi işini mi yapıyor?”

“Hayır.”

“Kimin için çalışıyor?”

“Ömer.”

“O kim?”

“Bir arkadaş.”

“Ömer’den başka adı var mı?”

Tarık içini çekti.

“Ömer Rabia Raşit.”

“Ya sen ne iş yapıyorsun?”

Tarık, Henning’e yorgun bir şekilde baktı.

“Fotoğrafçığım.”

“Serbest mi, bir yerde mi?”

“Serbest.”

Henning yerinde doğrulmaya çalıştı ama tekrar yumuşak koltuğa gömüldü.

“Ağabeyin dün polisi içeriye almayıp bilgisayarını ateşe vermiş. Bunu neden yaptığını biliyor musun?”

Henning, Tarık’ın gözlerinin artık endişeli baktığını fark etti. Tarık bir sigara daha çıkarıp yaktı. Sonra başını iki yana salladı.

“Hiçbir fikrin yok mu?”

Tarık yine başını salladı.

“Bilgisayarı bir tek ağabeyim kullanıyordu. Benim kendi bilgisayarım var.”

“Ne için kullandığını görmedin mi?”

“Hayır, ama sıradan şeylerdir. İnternette gezinme. E-posta. İşimiz bitti mi bu arada? Bir arkadaşım la buluşacağım.”

Henning başını salladı.

“Birkaç sorum daha kaldı, sonra gidiyorum.”

O anda kapı çalındı. Üç kısa vuruş. Tarık şaşırılmış gibiydi.

“Arkadaşın mı?”

Tarık cevap vermeden ayağa kalktı.

“Başka bir gazeteciyse kapıyı yüzüne çarpmanı öneririm,” diye takıldı Henning. Tarık kapıya gitti. Henning oturduğu yerden onu görebiliyordu. Tarık hızlı bir hareketle kapıyı açtı.

Henning öne doğru eğilip kayıt cihazını kapattı, gitmeye hazırlandı. Cihazı cebine koymuştu ki Tarık’ın sesini duydu:

“Ne olu...”

Tarık göğsünden iki mermiyle vuruldu.

24. BÖLÜM

Mermiler sessiz, ama Tarık Marhoni'yi duvara çarpacak kadar güçlüydü. Henning, Tarık'ın göğsündeki iki kırmızı noktayı görebiliyordu. Tabancanın namlusu kapıdan girerken Henning'in tepki verecek zamanı olmadı. Adam içeri girdi. Tarık'ın duvarın dibine çöktüğünü görüp bir mermi de kafasına sıktı.

Aman Tanrım!

Henning sessizce ayağa kalkmaya çalıştı, ama yumuşak koltuğa öyle gömülmüştü ki katile görünmeden kalkması mümkün değildi. Henning tabancanın kendisine doğru doksan derece döndüğünü görüp yuvarlanarak merminin yolundan kaçmayı başarırken koltuğun arkasında, bir saniye önce tam kafasının olduğu yerde göz büyüklüğünde bir delik oluştu. Koltuğun içindeki köpük ve dokuma dışarı fırladı. Henning ayak seslerini duyunca sonunun geldiğini anladı. Kahretsin, her şey buraya kadarmış, diye geçirdi içinden. Her şey daha başlamadan bitti. Panik içinde etrafına bakındı; bir kapı gördü, başka bir odaya açılan bir kapı. Başka çaresi yoktu, oraya gitmek zorundaydı. Ayağa kalkıp koşabileceği kadar hızlı koştu. Kalçasında büyük bir acı hissediyor, bacaklarını zor hareket ettiriyordu, ama kapıya ulaşabildi.

Bir mermi sesi daha duydu. Arkasındaki kapıda bir delik açıldı ama mermi ona değmedi. Şu anda başka bir odadaydı. Büyük bir penceresi olan küçük bir oturma odasında. Pencerenin mandalına uzanıp mandalı aşağı bastırdı, ama ters yöne bastırmıştı. Bu kez yukarı doğru itti ama pencere sadece birkaç santim açıldı. Daha fazla kıpırdamıyordu. Daha sert bir şekilde tekrar ittiyse de pencere hiç oynamadı. Arkasına baktı; katil henüz ona yetişememişti. Henning pencereye baktı, çocuk kilidini gördü. Kilidi itince pencereyi tek bir hareketle açtı. Pencereye tırmanıp aşağı baktı. Yalnızca iki metre yükseklikteydi. Jonas'la atlamaya hazır bir şekilde beklediği balkon aklına geldi. O anda katilin odaya girdiğini duydu. Sırtında keskin, felç edici bir acı duymayı bekledi, ama düşünmeye zaman bulamadan kendini boşluğa bıraktı. Ayaklarının altında hiçbir şey hissetmeden, etrafına bakmadan kollarını sallarken zeminin ayaklarının hemen altında olduğunu biliyordu. Birden yere indi, dizleri büküldü, öne doğru yuvarlandı. Elleriyle düşüşünün şiddetini azaltarak yuvarlandı ve caddeye, tramvay yoluna kadar indi. Ama kendi kendine penceredeki tehlikenin çok daha büyük olduğunu söyledi. Katilin yapması gereken tek şey tetiği çekmekti, bir anda her şey bitebilirdi.

Henning ayağa kalkarken bir arabanın üzerine geldiğini duydu, hemen yoldan kaçtı. Bacaklarındaki ve kalçasındaki acıyı unutup koşmaya devam etmesi gerektiğini söyledi kendi kendine. Hangi yöne gittiğini bilmiyordu, her yerde asfalt ve çöpler vardı. Sarı bir ev gördü. Nerede olduğunu bilmeden koşmaya devam etti. Bir köşeyi dönerken iki mermi arka arkaya duvara girdi ama Henning yaralanmadı.

Kendini küçük bir sokakta buldu. Bu tek yönlü sokak St. Hallvardsgate olmalıydı. Orada ölmesi ne anlamlı bir tesadüf olurdu! Şu anda annesini düşünmek istemiyordu, önemli olan

tek şey katilin menzilinin dışında olmasıydı. Koşmaya devam ederken kalbinin deli gibi attığını, adrenalinin doğrudan kanına karıştığını hissediyordu. Park etmiş arabaların yanından geçerken sokaktaki insanları, hızla geçen renkleri, sokağın köşelerini görebiliyordu. Deli gibi koşuyor, bacaklarını hissetmiyordu. Sanki bacakları ve kalçası eşgüdümlü çalışmıyor, aralarında hangisinin ne yapacağına karar veremiyorlardı ama bu Henning'in umurunda bile değildi. Katille arasına olabildiğince büyük bir mesafe koyması gerektiğini biliyordu, çünkü katil de koşuyordu.

Henning polisi araması gerektiğini biliyordu ama kendi güvenliği öncelikliydi. Soluklanıp hırlamadan konuşabileceği bir yer bulmalıydı. Açık bir alan gördü: Girişin üstündeki tabelada eğik, siyah harflerle *"GAMLEBYEN SPOR VE EĞLENCE PARKI"* yazıyordu. Henning içeri dalıp kırmızı Mitsubishi Estate tabelasını geçti. Etrafta kimse yoktu; çöp torbaları, duvarları grafitiyle kaplı olan harap durumdaki bir kulübenin duvarına dayanmıştı. Ayakları beton zemine sertçe vuruyordu. Bir rampa, bir kaykay ve eski bir plastik sandalye gördü; burası büyük bir alan değildi. Mavi duvardaki tabelada eğik harflerle *"HEPİNİZ HOŞ GELDİNİZ"* yazıyordu. Grafiti harfleri ve alevler, Henning'in anlamadığı bir şekilde birbirine dolanmıştı. Tabelanın altında *"Birbirimize bakmazsak başka kimse bakmaz bize"* yazıyordu. Etrafına bakındı, etraf çitlerle çevriliydi. Tanrım, kapana kısılmıştı! Her yer ağaçlarla kaplıydı ama çitlerde bir boşluk, bir delik gördü. O deliğe doğru gidip içine girdi. Ceketini bir şeye takıldı, çekince yırtıldığını duydu. Balta girmemiş ormanlar gibi sık olan ağaçların ve çalılarının arasında emekledi. Eski, paslı bir buzdolabının yanından geçti. Karşı yamaçta bir ev görünce nerede olduğunu anladı.

Aşağıdaki tren raylarına doğru yürüdü. Takip edilmediğini görmek için omzunun üstünden geriye baktı ama katilden bir iz yoktu. Büyük bir ağacın arkasına saklanıp nefes nefese oturdu.

Nefes al, Henning. Tanrı aşkına, nefes al!

Cep telefonunu bulup polisi aradı. Derin derin nefes alırken karşı tarafın cevap vermesini bekledi. Cevap hemen geldi. Kendini tanıttı:

“Bana Dedektif Bjarne Brogeland’ı bağlayın! Hemen!”

25. BÖLÜM

Henning on üç yaşına girdiğinde baş rollerini Harrison Ford ve Kelly McGillis'in oynadığı, katil rolündeki Danny Glover'ın arada bir görüldüğü *Tanık* filmi kiralamasına izin verilmişti. Henning filmi seyrettikten sonra uzun bir süre umumi tuvaletleri kullanamamıştı.

Aradan yirmi iki yıl geçmiş olmasına rağmen Henning, dehşet içindeki çocuğun ağladığı, Danny Glover'ın öldürülecek bir tanığın olup olmadığını görmek için her kapıyı tek tek açtığı sahneyi hiç unutmamıştı. O açıklıkta otururken ve hızla geçen trenleri seyredip her an gelebilecek olan katilin sesini duymaya çalışırken Henning'in aklına Danny geliyordu.

Şimdi bekleme odasındaydı. Oraya neden öyle dendiğini biliyordu. Çünkü beklemek için yapılmış bir yerdi. Henning de bekliyordu. Ona bir bardak su vermişlerdi. Okuyacak bir şey yoktu. Çünkü düşünmesi gerekiyordu. Onu sorgulayacak olan polisler geldiklerinde hafızası olabildiğince düzenli, ayrıntılı ve hatasız olmalıydı.

Henning genellikle hatasız olurdu ama pratiğini kaybetmişti. Aklına Iver Gundersen ve Heidi Kjus geldi. Belki onları da araması gerekiyordu ama bunu düşünecek zaman bulamadan

bekleme odasının kapısı açıldı. Kısa saçlı, uzun boylu bir kadın polis içeri girdi. Henning'e baktı.

"Komiser Ella Sandland," diye kendini tanıttı elini uzatarak. Henning ayağa kalktı, kadının elini sıkıp başıyla hafifçe selam verdi. Onun hemen arkasından gelen Bjarne Brogeland, eski okul arkadaşını görene kadar kadını gözleriyle yiyordu. Onu görünce kocaman sıırttı.

"Merhaba, Henning!"

İşte Bjarne'nin yanındayken hep hissettiği o duyguyu hissediyordu yine. Tikinti. Bugünlerde bunun Trine'yle bir ilgisinin olması mümkün değildi. Bazı şeyler hiç değişmiyordu.

Ella Sandland masanın karşı tarafına oturdu. Brogeland, Henning'in yanına gelip elini uzattı. Brogeland yüzlerce şüpheliyi sorgulamış, her türlü insanla tanışmış olmalı, diye düşündü Henning. Ama işte onun yüz ifadesinde de daha önce pek çok kez, genellikle daha belirgin bir şekilde gördüğü o hafif değişiklik vardı. Yalnızca bir saniye sürmüştü. Brogeland rahat görünmeye, profesyonel olmaya çalışmıştı, ama Henning onun yaralar karşısında irkildiğini görmüştü.

El sıkıştılar. Sertçe.

"Vay canına Henning!" dedi Brogeland otururken. "Uzun zaman oldu. Kaç yıl olmuştur?"

Sesi neşeli, rahat, samimiydi. Polis akademisine aynı zamanda başvurmuşlardı, ama o zaman da ortak bir yönleri yoktu. Henning cevap verdi. "On beş yirmi yıl olabilir mi?"

"Evet, en az o kadar olmuştur."

Sessizlik. Henning genellikle sessizliği severdi, ama şimdi en ufak bir sese bile muhtaçtı.

"Seni yeniden görmek çok güzel Henning."

Henning, Bjarne hakkında aynı şeyi söyleyemezdi. Ama yine de, “Seni görmek de öyle,” dedi.

“Keşke bu şartlarda karşılaşmasaydık. Konuşulacak çok şey var.”

Öyle mi? diye merak etti Henning. Belki de vardı. Ama bir şey söylemeden Brogeland’ın yüzüne baktı.

“Artık başlayabilir miyiz?” diye sordu Ella Sandland. Ses tonu sertti. Brogeland ona günlük öğünlerinden biriymiş gibi baktı. Sandland formaliteleri tekrarladı. Henning onu dinlerken Sunnmøre veya oraya yakın bir yerden olduğunu düşündü. Hareid olabilirdi belki.

“Adamı yakaladınız mı?” diye sordu, Sandland ilk sorusunu sormaya hazırlanırken. Polisler birbirlerine baktılar.

“Hayır,” diye cevap verdi Brogeland.

“Nereye kaçtığını biliyor musunuz?”

“Aslında bizim seni sorgulamamız gerekiyor, senin bizi değil,” dedi Sandland.

“Sorun değil,” diye araya girdi Brogeland, elini onun koluna koyarak. “Elbette o da bilmek istiyor. Hayır, katilin nerede olduğunu bilmiyoruz. Ama senin onu bulmamıza yardım edeceğini umuyoruz.”

“Bize neler olduğunu anlatır mısınız?” dedi Sandland. Henning nefes alıp Tarık Marhoni’yle yaptığı görüşmeyi, mermileri ve oradan kaçışını anlattı. Sessizce ve soğukkanlı bir şekilde anlatıyordu, oysa içinde fırtınalar kopuyordu. Olayı yeniden yaşamak, söze dökmek, ölüme bir iki milimetre yaklaştığını bilmek çok garipti.

“Marhoni’nin evinde ne arıyordun?” diye sordu Sandland.

“Onunla röportaj yapıyordum.”

“Neden?”

“Neden olmasın? Ağabeyi işlemediği bir suç yüzünden gözaltında. Ağabeyini en iyi Tarık tanır. Ya da tanırdı. Bunun sizin aklınıza gelmemesine şaşırdım.”

“Elbette geldi,” dedi Sandland gücenerek. “Sadece daha oraya kadar ilerleyemedik.”

“Öyle mi?”

“Ne hakkında konuştunuz?”

“Ağabeyi.”

“Biraz daha açık konuşabilir misin?”

Henning hatırlamaya çalışırken biraz abartılı bir şekilde iç çekti. Her şey ceketinin cebindeki kayıt cihazındaydı ama onu teslim etmek gibi bir niyeti yoktu.

“Bana ağabeyini anlatmasını istedim. Ne iş yaptığını, Henriette Hagerup’la ilişkisinin nasıl olduğunu filan. Birini tanımak istediğinizde soracağınız türden sorular.”

“Ne cevap verdi?”

“Çok ilginç bir şey söylemedi. Fazla ilerleyemedik.”

“Ağabeyinin işlemediği bir suçtan içeride olduğunu söyledin. Bununla neyi kast ediyorsun? Neden böyle söyledin?”

“Çünkü cinayeti onun işlemediğine dair ciddi şüphelerim var.”

“Neden?”

“Marhoni’nin geçmişinde hudud cezalarını hararetle desteklediğini gösteren fazla bir şey yok. Ama anladığım kadarıyla cinayetin hudud cezalarıyla bağlantısı var.”

Sandland hareketsiz bir şekilde oturup uzunca bir süre ona baktı, sonra Brogeland’la bakıştı.

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Biliyorum işte.”

Sandland ve Brogeland yine birbirlerine baktılar. Henning ne düşündüklerini tahmin edebiliyordu.

Bir sızıntı mı var?

Sandland mavi gözlerini Henning'e sabitledi. Henning'in canı cin tonik istiyordu.

“Çok şey biliyor gibisin.”

Sandland bunu soru sorar gibi söylemişti. Henning omuz silkti.

“Ya da eskiden biliyordun. *Kapital, Aftenposten, Nettavisen, 123nyheter*. Kaç tane manşet haberi yaptın, Juul? Kaç haber atlattın? Siz gazeteciler böyle diyorsunuz, değil mi?”

Henning'in omuzları derin bir nefes daha almaya hazırlanarak yükseldi.

“Soruşturmanıza yardımcı olacaksa bir şeyler öğrenebilirim.”

Sandland gülümsedi. Henning onun gülümsediğini ilk kez görüyordu. Mükemmel dişleri vardı. Kırmızı, davetkâr bir dili. Brogeland'ın onu tatmış olabileceğini düşündü.

Ama biraz daha düşününce, hayır, dedi. Kadın o kadar aptal değildi.

“Yine bir soruşturmanın ortasındasın ama bu kez tanık olarak. Ne hissediyorsun?”

“NRK Spor'da ikinci bir kariyer fırsatı mı arıyorsun kendine?”

“Alaycılığı bırakırsak bu görüşme daha iyi ve daha hızlı ilerler, Henning,” dedi Brogeland ona dostça bakarak. Henning başını sallayıp ilk kez Brogeland'ın haklı olduğunu kabul etti.

“Yeni bir deneyim olduğunu söyleyebilirim,” diye başladı. Şimdi biraz daha kibardı. “Ben de zamanında bazı şeylere tanık oldum. Soygun, bıçaklama, aynı oyuncunun aynı maçta kendi kalesine iki kez gol atması... Ama daha demin konuştuğum, bana

bir bardak süt ikram etmek isteyen birinin iki kez göğsünden, bir kez başından vurulduğunu görmek garip bir his.”

“Süt mü?”

“Yağsız.”

Brogeland başını sallayıp hafifçe gülümsedi.

“Katili görebildin mi?”

Henning tereddüt etti.

“Çok hızlı oldu.”

“Ama çok kısa bir süre içinde bile beyin bir sürü bilgiyi kaydeder. Tekrar düşün. İyi düşün.”

Henning iyice düşündü. Ve birdenbire hatırladı. Bir şey gördü. Bir yüz. Oval bir yüz. Sakal. Bütün yüzü kaplamayan, yalnızca dudakların etrafını saran, kare biçimli bir sakal. Sık favoriler.

Onlara gördüğünü anlattı. Başka bir şey daha tarif etti: adamın dudaklarını. Dudakları sola doğru biraz çarpıktı. Brogeland haklı, diye düşündü. Vay anasını, Bjarne Brogeland! Ödül budalası serseri haklıydı!

“Ne tür silah kullandığını gördün mü?”

“Hayır.”

“Emin misin?”

“Tabanca herhalde. Silahlardan pek anlamam.”

“Susturucu var mıydı?”

“Evet. Olay yerinde mermi bulamadınız mı?”

Sandland tekrar Brogeland’a baktı. Evet, elbette buldular, diye düşündü Henning. Cebindeki cep telefonunun titreştiğini hissetti. Aldırmamaya çalıştı ama telefon susmuyordu.

“Affedersiniz,” dedi cebini işaret ederek.

“Cep telefonunu kapat,” diye emretti Sandland. Henning telefonu çıkardı, arayanın Iver Gundersen olduğunu görecek

kadar zamanı oldu. “*Kapat*” tuşuna gereğinden daha sert bastı ve tuşu uzun bir süre basılı tuttu.

“Katilin ne giydiğini gördün mü?”

Düşün. Düşün.

“Koyu renk pantolon. Galiba ceketi siyahtı. Hayır, değildi. Bejdi.”

“Siyah mı bej mi?”

“Bej.”

“Saçları ne renkti?”

“Hatırlamıyorum ama galiba siyahtı. Adamın her yeri siyahtı.”

Sandland ona şüpheyle baktı.

“Bej ceketi hariç,” diye ekledi hızla.

“Göçmen miydi?” diye sordu Brogeland.

“Evet, sanırım.”

“Maktul gibi o da Pakistanlı mı?”

“Evet, olabilir.”

Brogeland ve Sandland not alıyorlardı. Henning ne yazdıklarını göremiyordu. Ama biliyordu.

Katil kurbanı tanıyordu.

Aradaki kısa duraklamadan yararlandı.

“Peki ne düşünüyorsunuz, yanlış Marhoni’yi mi tutukladınız?”

Not defterini çıkardı. Sandland ve Brogeland yine bakiştılar.

“Sanırım açıkça belirtmiştim ki...”

Brogeland öksürdü. Elini Sandland’ın koluna koydu. Sandland kızardı.

“Bunu söylemek için çok erken.”

“Yani cinayet nedeninin intikam olabileceği ihtimalini göz ardı etmiyorsunuz, öyle mi?”

“Hiçbir şeyi göz ardı etmiyoruz.”

“Soruşturmayı hangi teoriye dayandırılıyorsunuz o zaman? Mahmud cinayet zanlısı olarak tutuklandı ve aradan yirmi dört saat geçmeden kardeşi öldürüldü.”

“Müfettiş...” diye itiraz etti Sandland.

“Yorum yok. Ve görüşme bitmiştir,” dedi Brogeland.

“Tekrar görsen katili tanıy mısın?” diye sordu Sandland. Henning bunu düşündü, Marhoni’nin dairesinde yaşananları zihninde tekrar canlandırdı.

“Bilmiyorum.”

“Deneyebilir misin?”

Henning onun ne demek istediğini anlamıştı.

“Bakmamı istediğiniz fotoğraflar mı var?”

Sandland başını salladı.

“Denemekten bir zarar gelmez,” dedi.

26. BÖLÜM

“Hep böyle misin?” diye sordu Brogeland masaya oturup dizüstü bilgisayarını açarken. Daha küçük bir odaya geçmişlerdi. Henning masanın diğer tarafına oturup Brogeland’ın minik klavyenin tuşlarına basmasını seyretti.

“Nasıl yani?” diye sordu Henning.

“Saygısız ve küstah.”

Brogeland bilgisayarı ona doğru çevirip gülümsedi. Bu soru Henning’i şaşırtmıştı. Dudaklarının kenarlarını aşağıya doğru sarkıtıp başını önce sola, sonra sağa eğdi. Karşısında oturan polisi potansiyel bir kaynağa çevirmek istiyorsa, küstah ve saygısız davranmak *Gazetecinin El Kitabı*’na uygun değildi. O yüzden, “Özür dilerim, saygısızlık etmek istemedim,” dedi.

Brogeland ellerini kaldırdı.

“Olanlardan sonra kendimde değilim. Her gün bir cinayete tanık olmuyorum ne de olsa. Normalde öyle değilimdir. Herhalde savunma mekanizması filan.”

Brogeland başını salladı.

“Anlıyorum.”

Tam isabet olmamıştı, ama yine de hedefi vurmuştu. Brogeland bilgisayarını biraz daha yakına itti.

“İleri geri gitmek için okları kullan. Resimlere daha yakından bakmak istersen üzerlerine tıkla.”

“Bu insanların hepsinin sabıkası mı var?”

“Evet. Göçmen olanları seçtim. Birkaç kriter daha ekledim.”

Henning başını sallayıp resimleri taramaya başladı.

“Peki, Bjarne, okulu bitirdiğinden beri neler yaptın?” diye sordu ekrana bakarken.

“Çoğu insan gibi biraz şundan biraz bundan. Bitirme derecemi aldıktan sonra sonra orduya katıldım. Bir yıl yurt dışında, Kosova’da kaldım. Sonra Spor Okulu’nda üç yıllık diploma kursuna katıldım. Ondan sonra polis teşkilatına başvurdum. O zamandan beri de buradayım.”

“Aile?”

Henning şu anda kendinden nefret ediyordu.

“Karım ve çocuğum var.”

“Karın, tanıdığım biri mi?”

“Sanmam. Onunla Spor Okulu’nda tanıştım. Adı Anita. Hamar şehrinden.”

Henning bakmaya devam ederken başını salladı. Yüzlerden bazılarını tanıyordu, ama bunun nedeni daha önce haklarında yazı yazmış veya onları gazetelerde görmüş olmasıydı.

“Polisliği seviyor musun?” Yaltaklık ediyor ve kusmak istiyordu.

“Zor bir iş olsa da çok seviyorum. Kızımı istediğim kadar sık göremiyorum. Çalışma saatleri sosyal hayatı engelliyor. Daima devam eden bir soruşturma oluyor.”

“Kızın kaç yaşında?”

“Üç. Üç buçuk,” diye ekledi hemen.

“Çok güzel bir yaş,” dedi Henning, ama bu yola girdiği için hemen pişman oldu. Brogeland’ın geleneksel olarak kendisinin ardından soru sormaması için dua ediyordu.

“Adı ne?”

“Alisha.”

“Güzel isim.”

Henning dün içtiği kahvenin tadını boğazında hissetti.

“Karım uluslararası bir isim olsun istedi. Çocuğumuz sürekli adını kodlamak zorunda kalmasın diye.”

Bjarne bir an için güldü. Henning de gülmeye çalıştı, ama bu biraz zorlama olduğu için susup bakmaya devam etti. Yüzler, yüzler, daha fazla yüz. Suçlu oldukları her hallerinden belliydi. Öfkeli gözler, hırçın ağızlar. Ama katil değillerdi.

On beş dakika bakmıştı ki Brogeland sordu:

“Sence katil senin yüzünü gördü mü?”

Henning bakışlarını ekrandan kaldırıp müfettişe baktı. Bunun benim aklıma gelmemesi ne tuhaf, diye düşündü.

“Bilmiyorum,” dedi, kaçışını hatırlarken. Katil çoğunlukla sırtını görmüş olmalıydı, ama gözlerinin buluştuğu bir an vardı. Ve Henning’in yüzü pek unutulacak gibi değildi.

Evet, beni gördü, diye düşündü. Görmüş olmalı.

Brogeland’a bakınca ne düşündüğünü anladı. Adli tıp katilin olay yerinde olduğuna dair bir kanıt bulamazsa, katilin orada bulunduğunu ancak Henning gösterebilirdi. Mahkemede Henning’in ifadesi boş kaleye penaltı gibi olacaktı.

Bunun için tek bir şey gerekiyordu.

Henning’in hayatta kalması.

27. BÖLÜM

Kırk beş dakika sonra heyecanla işaret parmağını ekrana vurdu. Brogeland kalkıp yanına geldi.

“Emin misin?”

Henning adamın çarpık üst dudağına baktı.

Evet.

Brogeland'ın gözleri ışıldadı. Bilgisayarı alıp Henning'den biraz uzağa çekti. Oturup yazmaya başladı.

“Kim o?” diye sordu Henning. Brogeland ekrandan başını kaldırdı. Gözlerinde bir ışık titreyordu.

“Adı Yaser Şah,” dedi isteksizce. “Ama bunu gazeteye yazma sakın.”

Henning ellerini havaya kaldırdı.

“Ne yapmış?”

“Fazla bir şey değil. Hırsızlıktan birkaç sabıkası var. Basit, küçük suçlar.”

“Demek küçük işlerden kiralık katillğe geçmiş.”

“Öyle görünüyor.”

“Hımm.”

“Kendine BBB diyen bir çetenin üyesi. Bad Boys Burning.”

Henning yüzünü buruşturdu.

“Nasıl bir çete bu? Hiç duymadım.”

“Dikkatimizi geçen yıl çekti. Çeşitli suçlara karıştılar. Kaçakçılık, uyuşturucu, dayak ve silah zoruyla alacak toplama falan. Organize suçlardaki arkadaşlar onları iyi tanır herhalde.”

“Marhoni kardeşlerin bu çeteyle bir ilgisi var mıydı?”

Brogeland cevap vermek üzereydi ama sonra durup Henning’e baktı. Henning onun ne düşündüğünü hemen anladı.

Henning, muhtemelen iyi bir adamsın ama seni henüz iyi tanımıyorum.

“Bu gerçekten çok iyi oldu,” dedi Brogeland. “Çok teşekkürler. Bize çok yardımcı oldun.”

Ayağa kalktılar. Brogeland elini uzattı. Yine sertçe el sıkıştılar. Henning en çok yardımcı olduğu kişinin yine kendisi olduğu hissiyle merkezden ayrıldı.

Caddeye çıkınca manşet gözlerinin önündeydi. *Tarık’ın son sözleri*. Harika bir haber olacak, diye düşündü. Tourette Kâre cıldıracaktı. Gerçekten.

Grønlandsleiret’e dönerken cep telefonunu açtı. Otuz saniye sonra mesajlar yağmaya başladı. Birkaç kişi sesli mesaj göndermişti. Iver Gundersen bunlardan biriydi. Henning neden aradıklarını biliyordu tabii ama cevap verecek hali yoktu. Gundersen tekrar aradığında az kalsın sil tuşuna basacaktı. İçini çekip kısa bir “alo” dedi.

“Neredesin?”

“Karakolda.”

“Neden bizi aramadın? Bu çok büyük bir haber ve ilk yazan biz olabilirdik!”

“Hayatımı kurtarmakla meşguldüm. Kalan hayatımı.”

“Tanrı aşkına, seni üç buçuk saattir arıyorum.”

“Üç buçuk saat mi?”

“Evet!”

“Saat mi tuttun?”

Gundersen derin bir nefes alıp o kadar şiddetli verdi ki sesi Henning’in kulağına kükreme gibi geldi.

“*123nyheter* gazetecisinin bir cinayete tanıklık etmesi ve üzerine ateş açılması haberini NRK’nın vermesi kabul edilir bir şey değil.”

“Yine Jørn Bendiksen mi?”

“Evet!”

“Kaynakları çok iyi olmalı.”

Henning bunu yanlış anlaşılmayacak bir şekilde söylemişti. Gundersen’in bunu kişisel hakaret olarak algılayacağını biliyordu.

“Bana olanları anlatman için en azından seninle bir röportaj yapmam gerekiyor. NRK’dan alıntı yapmadık, seninle konuşmuşuz gibi yaptık, ama midem bulanıyor. Senin tanıklığın pek çok şeyi düzeltecek.”

“Sahte alıntılar yapmadın, değil mi?”

“Hayır, hayır. Ofise gelince kendin okursun ya da cep telefonundan oku. Ofiste mi telefonda mı yapmak istiyorsun?”

“Hayır.”

“Ne demek, hayır?”

“Hayır, hayır. Bir röportaj olmayacak.”

Tam bir sessizlik oldu.

“Dalga mı geçiyorsun?”

“Hayır, hayır.”

“Neden olmayacakmış?”

“Çünkü üç buçuk saat önce kulağımın dibinden mermiler geçti. Katilin beni bulmasını kolaylaştırmaya niyetim yok, çünkü tekrar şansını denemek isteyebilir. Onu gördüğümü biliyor. Ya da bilmiyorsa bile yakında öğrenir.”

Gundersen içini çekti.

“Şimdi Tarık’la görüşmemi yazmak için eve gidiyorum. İşim bitince birkaç günlüğüne ortadan kayboluyorum,” dedi Henning. Son cümlesini tam bitirmişti ki Gundersen telefonu kapadı. Henning bundan büyük bir zevk duyuyordu.

Meny Süpermarket’e uğramak üzereyken telefonu yine çaldı. Numarayı tanıımıyordu. Belki de Gundersen abonelik satmaya çalışan biri gibi başka numaradan arıyordu. Telefonunu kapatıp bir, iki, üç belki dört tane balık köftesi yemenin hayalini kurdu.

Nefis.

28. BÖLÜM

Pilleri tükeniyordu, ama eve gidince sekiz duman alarmının pilini değiştirmesine yetecek kadar pili vardı. Oturma odasına girdi. Kendisini bekleyen bir katil yoktu. Olacağını düşünmemişti, ama belli de olmazdı.

Bilgisayarı salyangoz hızıyla açılırken duşa girdi. On beş dakika sonra bir Johnson bebeği kadar temizdi. Firecracker 2.0'ı yükledi. 6tiermes7'ye soracakları vardı. Bu kez 6tiermes7 oturum açmış durumdaydı.

MakkaPakka:

Turbo.

6tiermes7:

Negro.

Hedef haline gelmen uzun sürmedi.

MakkaPakka:

O konuda idmanlıyım.

6tiermes7:

Hâlâ tek parça mısın?

MakkaPakka:

Evet. Zaten geceleri uyumasam da olur.

6tiermes7:

Koyun say. Otuz bir çek.

MakkaPakka:

Kim uğraşacak...

6tiermes7:

MakkaPakka:

Birkaç gün izin almayı düşünüyorum, ama merak ettiğim bir şey var.

6tiermes7:

İzin mi? Sen mi?

MakkaPakka:

Marhoni kardeşlerin BBB ile bir bağlantısı var mı? İkisi çete üyesi mi?

6tiermes7:

Hayır. Bağlantıyı bulmaya çalışıyoruz.

SENARİST

MakkaPakka:

Bağlantı var mı ki?

6tiermes7:

Sence yok mu?

MakkaPakka:

Bilmiyorum. Belki de sadece sosyal bir ilişkileri vardı.

6tiermes7:

Ya, tabii.

MakkaPakka:

Yakında bir baskın yapacak mısınız?

6tiermes7:

Bu konuda henüz bir şey bilmiyorum. Ama önce Yaser Şah'ın evini yoklayacaklarını tahmin ediyorum.

MakkaPakka:

Muhtemelen saklanmıştı.

6tiermes7:

Sana tekrar saldıracağını düşünmüyor musun?

MakkaPakka:

Sen düşünür müydün, bütün gözler üzerindeyken?

6tiermes7:

Hayır. Sana koruma teklif ettiler mi?

MakkaPakka:

Evet.

6tiermes7:

Güzel. Ama asla bilemezsin, işi bir başkası bitirmek isteyebilir.

MakkaPakka:

Teklifi geri çevirdim.

6tiermes7:

Aa... Öyle mi?

MakkaPakka:

Çok komik.

6tiermes7:

Peki, şimdi ne olacak?

MakkaPakka:

Birkaç gün ortalıkta görünmemeyi düşünüyorum.

6tiermes7:

En az birkaç gün.

MakkaPakka:

Tamam. Evden çalışabilirim. Bakalım neler olacak?

SENARİST

6tiermes7:

Tamam.

MakkaPakka:

Soruşturmada bir ilerleme var mı?

6tiermes7:

Biraz. İpucu ve bağlantı bulmak için uğraşıyorlar. Bir sürü sorgulama yapılıyor.

MakkaPakka:

Bana verebileceğin bir ayrıntı var mı?

6tiermes7:

Namus cinayeti teorisinden vazgeçtiler.

MakkaPakka:

Başka bir gelişme?

6tiermes7:

Emin değilim. Bir önemi var mı bilmiyorum ama bir film şirketi Hagerup'un yazdığı bir senaryonun opsiyon hakkını almıştı.

MakkaPakka:

Ne zaman?

6tiermes7:

Bir süre önce sanırım.

MakkaPakka:

Öğrenci rekabeti olabilir mi?

6tiermes7:

Bir fikrim yok. Ama bütün arkadaşları ve hocalarıyla konuşuyorlar.

MakkaPakka:

Hagerup'un danışman hocası var mı?

6tiermes7:

Evet. Yngve Foldvik diye bir adam.

MakkaPakka:

Bu isim tanıdık geliyor.

6tiermes7:

Bana bir şey ifade etmiyor.

MakkaPakka:

Ekeberg Parkı'ndaki çadır hakkında bir şey biliyor musun?

6tiermes7:

Çadırı okul kurmuş. Bir film çekiyorlarmış.

MakkaPakka:

Öğrencilerden şüphelendiğiniz kimse var mı?

6tiermes7:

Şu anda yok. Mahmud Marhoni baş zanlı. Onu işaret eden deliller var.

MakkaPakka:

Kardeşinin öldürülmesinden sonra sorgulandı mı?

6tiermes7:

Hayır. Avukatı ağırlığını koyuyor.

MakkaPakka:

Tamam. Teşekkür ederim. Sonra görüşürüz.

6tiermes7:

Sağlıcakla kal.

Sağlıcakla kal.

Bu sözler Robert De Niro ve Al Pacino'nun *Büyük Hesaplaşma* adlı filminden alıntıydı. Jon Voight'un oynadığı karakter De Niro'yla birlikte arabada oturmuş, bir soygun planlıyordu. De Niro arabadan çıkarken Voight ona "sağlıcakla kal" diyordu.

6tiermes7 bu filmi çok severdi. Ve Voight bir şeylerin peşindeydi. Sağlıcakla kalmak önemliydi. Birilerinin seni umursadığını bilmek önemliydi, Henning o kişinin kim olduğunu bilmesene bile.

29. BÖLÜM

6tiermes7 haklıydı. Gizlenmek kolay olmayacaktı. Kafasında bir sürü soru vardı ve düşündükçe cevapların Henriette'nin okulunda ve arkadaşlarında olduğuna daha çok ikna oluyordu.

Westerdals'ın ana sayfasını açarken cep telefonunu da açtı. Geçen sefer olduğu gibi yine mesajlar akmaya başladı. Ve yine geçen sefer olduğu gibi hepsini bakmadan sildi. Film bölümünün sayfasına girdi, kadroyu bir süre gözden geçirdikten sonra Yngve Foldvik'i buldu. Fotoğraflı bir özgeçmiş ve iletişim bilgileri çıktı. Henning bunları inceledi.

Onu nereden tanıyordu? Sola yatırılmış koyu renk saçlar. İnce bir burun. Solgun bir ten. Kolayca bronzlaşan kahverengi tenlerden değil. Aralarda beyazların olduğu hafif bir kirli sakal. Kırklı yaşlarının sonlarında gibi görünüyordu ama hâlâ yakışıklı bir adamdı. Henning öğrencilerden bazılarının ona içten içe âşık olabileceğini düşündü.

Saate baktı. 17.30'du. Tarık'ın son sözleri biraz daha beklemek zorundaydı. Foldvik'in cep telefonunu aradı. Üç kere çaldıktan sonra açıldı, şanslıydı. Henning kendini tanıttı. Foldvik öyle bir sesle “merhaba” dedi ki Henning onun sesindeki “ha siktir” tonunu hemen tanıdı.

“Söyleyebileceğim fazla bir şey yok,” diye başladı. Sesi yüksekti.

“Ben de fazla bir şey söylemenizi istemiyorum,” diye karşılık verdi Henning. Bir sessizlik oldu. Foldvik’in kendisini anlamadığını biliyordu. Önemli olan da buydu. Foldkvik’in meraklanıp sormasını bekledi.

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Yarın sabah sizin için uygun bir saatte buluşabilirsek sizinle ne hakkında konuşmak istediğimi açıklayabilirim. Ama vefat eden öğrencinizle ilgili olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.”

“Bilemiyorum...”

“Yalnızca birkaç dakika sürecek.”

“Dediğim gibi, o zaman...”

“Henriette hakkındaki haberleri okuyanların onu olabildiğince doğru tanımlarını istiyorum. Bence onu en iyi tanıtacak kişi siz olabilirsiniz. Onu öğrencilerden farklı bir şekilde tanıyordunuz ve dürüst olmak gerekirse öğrenciler tuhaf şeyler söyleyebiliyorlar.”

Yine bir sessizlik oldu. Foldvik düşünüyordu. Bu da tekniğin bir parçasıydı. Görüşmek istediği kişilerin egosunu öyle bir okşuyordu ki “hayır” demeleri iyice zorlaşıyordu.

“Tamam, iki dakika. Yarın saat on olur mu?”

Henning’in dudaklarında kocaman bir gülümseme belirdi.

“Saat on iyi.”

Her şey kayıt cihazındayken röportajı yazmak çok kolaydı. Başta Tarık’ın söylediği her şeyi harf harfine kullanmaya karar verdi, çünkü bunlar adamın son sözleriydi. Ama röportaj bilgisayarıyla şekillendikçe bundan vazgeçti. Çok fazla önemsiz bilgi vardı. İnsanların Tarık’ın ağabeyi hakkında anlattığı her şeyi

bilmelerini istemiyordu. Ne de olsa Mahmud hâlâ gözaltındaydı ve soruşturmanın ucu hâlâ açıktı.

Tarık Marhoni'nin söylediği her şeyi yazmak yarım saat sürdü. Düzeltmeleri yaparken Tarık'ın ağabeyi hakkında verdiği tanıma odaklanmaya karar verdi.

Ağabeyim iyi adamdır.

Sıkıcı olabilirdi, ama yine de bir başlangıçtı. Yazmaya devam etti:

Tarık Marhoni son dakikalarını cinayet zanlısı olan ağabeyini överek geçirdi. Özel röportajı buradan okuyun.

İnsanların çok heyecan verici olmasa da bu yazıyı okuyacaklarını biliyordu. Bir adamın son sözleri önemliydi. Ne demiş olursa olsun insanlara cazip gelecekti. Ve bu kadar özel bir röportaj olunca haberle hiç ilgisi olmayanlar bile habere tıklayacaktı. Diğer medya grupları da yazıyı alıntı yapmak için tarayacaktı. Bu da şu anlama geliyordu: “*Tarık Marhoni, ölümünden dakikalar önce 123nyheter'e şunları söyledi: ...*” gibi haberler çıkacaktı.

Alıntılar... Reklam geliri ve kâr dışında rakip medya tarafından alıntılanmak pek çok gazeteci için en önemli şeydi. Ama aynı zamanda en büyük şikâyet sebebiydi. Özellikle daha küçük yayıncılar söz konusu olduğunda ve büyük bir gazete başka birinin haberinden alıntı yapıp kaynak belirtmediğinde böyle oluyordu.

Bu her gün olurdu. Büyük balıklar küçük balıkların büyümesinden o kadar korkardı ki bu süreçte adabı ve meslek ahlakını unuturlardı. Bu düpedüz hırsızlık sayılmasa da genellikle kaynağa bağlanır, aynı alıntıları oradan alır, böylece –çoğu zaman büyük bir kızgınlıkla– “aynı fikir bizim de aklımıza gelmişti” diye ısrar edebilirlerdi. Mesela NRK'nin, eğer bir haber en az

iki yerde çıkmışsa ikisini de kaynak olarak göstermeye gerek olmadığı şeklinde standart bir politikası vardı.

Kendisinin oyun dışı kaldığı iki yıl içinde bu politikanın değişip değişmediğini bilmiyordu, ama Tarık'ın anlattıklarından alıntı yapmamak mümkün değildi. Heidi Kjus'un bundan çok memnun olacağını tahmin ediyordu. Muhtemelen Iver Gundersen de olacaktı.

Ama tekrar düşününce, hayır, Gundersen memnun olmayacaktı.

BBB'yi düşündü. Bad Boys Burning. Ne biçim bir çete ismiydi bu! Bazı çetelerin etrafa gözdağı vermesi gerekiyordu. Bandidos. Cehennem Melekleri. Henning, BBB konusunda gittikçe meraklanıyordu. Bu adı Google'a yazınca çoğu ilgisiz ve önemsiz olan binlerce yazı çıktı. *Bad Boys* filminin eleştirisi, birkaç yıl önce "*Burning*" adlı şarkısıyla liste başı olan İsveçli bir şarkıcı, "kötü çocuklar" olarak tanımlanan insanlar ve Oslo'nun Furuset bölgesinden bir çete. Hiçbirinin aradığı şeyle ilgisi yoktu.

Ama altı ay önce *Aftenposten*'da tesadüfen Furuset'teki bir çete kavgasını anlatan bir haber buldu. Google bağlantıda BBB'nin adını vermiyordu ama Henning yine de tıkladı.

Birden soluğunun kesildiğini hissetti. Haberi Nora yazmıştı. Nora tehlikeli bölgeye girmişti. Çeteler genellikle uyuşturucu ve alacak toplamayla uğraşıyordu. Üyeleri genellikle suçlu adayları, kimlik arayan insanlardı. Çeteye girmelerinin bir nedeni de buydu. Aidiyet arayışı.

Nora'nın başlığı "*Furuset'te kanlı çete kavgası*" idi. Henning habere baktı. Olay yerinden fotoğraf yoktu. Yalnızca bir beyzbol sopasıyla bir baltanın kullanıldığı bir arşiv fotoğrafı vardı. Nora'nın gece vardiyasında çalıştığını ve *Aftenposten*'in

Scanpix'ten yeni bir resim almaya zamanının olmadığını tahmin etti. Ya da belki Scanpix'in de kesinti yapması gerekmişti.

Yine de Nora'nın iyi bir iş çıkardığını görebiliyordu. Soruşturmanın başında bulunan kişiyle görüşmüş, iki görgü tanığı bulmuş, ayrıca bu tür kavgaların iç yüzünü bilen ve çoğu gazetede yalnızca adı geçen konuyla ilgili elli satırlık konuşan önemli ve eski bir çete üyesiyle görüşmüştü.

İnsanlar genellikle çete kavgalarını umursamazdı. "Harika, bırakın birbirlerini öldürsünler, sokaklardan birkaç gerizekâl eksilir," diye düşünürlerdi. Nedenini bilmiyordu ama Nora'yı aramaya karar verdi. Elinde bu gerzekler hakkında yeni bilgiler olabilirdi. Ama Henning kendisinin başka bir amacı olabileceğinden de kuşkulanıyordu.

Nora'nın nerede olduğunu bilmek istiyordu.

Bunun aptalca ve mantık dışı olduğunu biliyordu ama elinde değildi. Onun Gundersen'le birlikte olup olmadığını, sesinin mutlu mu üzgün mü çıktığını, kendisini duyunca sesinde bir özlemin belirip belirmeyeceğini bilmek istiyordu. Jonas'ın öldüğü günden beri telefonda konuşmamışlardı. Nora aslında Jonas'ın kendisinde kalması gereken bir günde onu aramış, Jonas'ı kreşten alıp ona ertesi sabaha kadar bakıp bakamayacağını sormuştu. Biraz rahatsızdı. Henning de, *Tabii, merak etme*, demişti.

Nora'yı yiyip bitirenin yangın veya Jonas'ın ölümü olmadığını biliyordu. O gün hasta olduğu ve Henning'den bunu istediği için kendini asla affetmeyecekti. Eğer hastalanmasaydı Jonas, Henning'de kalmayacaktı. Ve oğulları hayatta olacaktı.

Nora'nın ne zaman grip olsa ya da bir yeri ağrısa bunu önemsiz görüp geçiştirdiğini biliyordu. Nora idare ederdi. Ben iyiyim, işe gidiyorum, derdi. Ve aynı düşünce peşini hiç bırakmıyordu: neden kendimi toplayıp oğlumu almaya ben gitmedim? *Gerçekten* o kadar hasta mıydım ki?

Bu tür düşünceler insanı deli edebilirdi. Kendisine gelince Henning de o gece Jonas uyuduktan sonra içtiği üç büyük kadeh konyağı düşünüyordu. Belki yalnızca iki tane içmiş olsa Jonas'ı kurtarabilirdi. Ya da bir tane. Eğer bir gece önceki gibi erken yatmış olsaydı, aşırı yorgun olmaz ve yangın başlamadan önce televizyonun karşısında uyuklamazdı.

Eğer...

30. BÖLÜM

Telefonu uzun süre çaldırdı. Belki Nora'nın telefon ekranında kim olduğu görünüyordu. Belki yeni bir telefon almış ve eski telefondaki numaraları yenisine aktarmamıştı. Belki de yalnızca onun numarasını silmişti. Ya da bir şeyle meşguldü. Yaşamak gibi.

Nora sonunda telefonu açınca Henning çok şaşırdı. Onuncu çalıştan sonra telefonu kapayabilirdi, belki de kapamalıydı, ama bunu yapamamıştı. “Merhaba Henning,” diyen sesi uyanıktı.

“Merhaba Nora.”

Tanrım, adını yüksek sesle söylemek canını ne kadar acı-
tıyordu.

“Nasılsın?” diye sordu. “Olanları duydum.”

“İyiyim.”

“Çok korkmuş olmalısın.”

“Daha çok öfkelendim aslında.”

Bu doğrudu. Maço bir kahraman gibi görünmeye çalışmı-
yordu. Öfkelenmişti, çünkü hayatının bu şekilde, çözülmemiş
bir şeyin tam ortasında sona ermesini istemiyordu.

Sessiz kaldılar. Sessizlikte çok iyiydiler, ama şu anda ses-
sizlik yalnızca rahatsız ediciydi. Nora başka soru sormadı. Du-

rum iyice rahatsızlık verici olmadan önce Henning konuşmayı başlattı. Eğer Gundersen yanındaysa onun sağlığıyla fazla ilgili görünmek istememiş olabilirdi.

“Dinle, bir haber üzerinde çalışıyorum ve senin bir çeteye ilgili olarak yazdığın bir yazıyı buldum. Bad Boys Burning, altı ay önce yazmışsın. Hatırladın mı?”

Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu.

“Evet. Yanılmıyorsam başka bir çeteye kavga etmişlerdi. Hemo Raiders’dı galiba.”

Kulağa hoş, dost canlısı bir grup gibi geliyor, diye düşündü Henning.

“Doğru.”

“Dört beş tanesi hastanelik oldu. Bıçak yaraları ve kırıkları vardı.”

“Doğru.”

“Neden onlarla ilgili yazıyorsun?”

Henning ona anlatıp anlatmama konusunda kararsız kaldı. Ama sonra rakip gazeteler için çalıştıklarını hatırladı ve güvenin ortak hatıra defterlerinde artık kapanmış bir bölüm olduğunu düşündü. Ya da en azından kısmen kapanmış bir bölüm.

“Onlarla ilgili yazmıyorum. Yani en azından öyle sanmıyorum.”

“BBB’yle oyun olmaz, Henning.”

“Ben oyun oynamam.”

“Hayır, ciddi söylüyorum. Bu çocukların bazıları psikopat. Kimseyi umursamazlar. Tarık Marhoni’nin cinayetinin arkasında onların olduğunu mu düşünüyorsun?”

Ah, Nora. Henning’i çok iyi tanıyordu.

“Bilmiyorum. Bunun için daha erken.”

“Onların peşine düşmeye karar verirsen dikkatli ol, Henning. Tamam mı? İyi insanlar değillerdir.”

“Muhtemelen bir şey çıkmayacak,” dedi Henning, Nora’yla yeniden haber ve kaynaklar hakkında konuşmanın ne kadar garip olduğunu düşünerek. Gazeteciler eninde sonunda iş hakkında konuşmaya başlarlardı. Birlikte yaşarken de daha çok iş konuşulurdu. Her şey tepetaklak olana kadar.

Henning bir ara çok fazla çalışıyordu. Sonunda eve geldiğinde Nora o kadar yorgun oluyordu ki gazeteler hakkında tek kelime bile duymak istemiyordu. Her şey çok fazla geliyordu artık. Belli ki bu da Henning’in hatasıydı. Bu onun hayatının örüntüsü haline gelmeye başlamıştı. En güzel şeyleri bile mahvetmeyi başarıyorum, diye düşündü.

Nora’ya yardımını için teşekkür edip telefonu kapadı. Kanepeden kalkmadan Nora hâlâ karşı taraftaymış gibi telefona bakmaya devam etti. Telefonu yeniden kulağına koydu. Yalnızca sessizlik vardı.

Birkaç yıl önce yazdığı, Bodø’daki çifte cinayet aklına geldi. Ayrı kaldıkları ilk gecelerden birinde yatmadan önce Nora’yı aramıştı. Yarım saat, belki daha uzun bir süre konuşmuşlardı. Henning onun esnediğini duyunca telefonu yastığına koymasını ama kapamamasını söylemişti. Onun uyuduğunu duymak istiyordu. Otel odasında oturup Nora’nın başta hızlı olan, sonra gitgide derinleşen soluklarını dinlemişti. Sonra o da yatmıştı. Telefonu kapayıp kapamadığını hatırlamıyordu. Ama o gece ne kadar iyi uyuduğunu hatırlıyordu.

31. BÖLÜM

Zahirullah Hasan Mintroza cam kafesindeki gıcırdayan sandalyesinde öne doğru eğildi. Para sayıyordu. Nakit. Araba yıkama işinde hep nakit söz konusuydu. Kasası vardı ve fişi takılıydı, ama onu hiç kullanmazdı.

Hiçbir şey eldeki paranın yerini tutmazdı.

Bugünün işinden şimdiye kadar çok memnundu. 12 araba x 150 kron = 1800 kron. 800 krondan 2 cila. 36 taksi x 100 kron. Toplamda 7000 kron. Hiç fena değildi. Üstelik kapanış saatine daha iki saat vardı.

Taksilere indirim teklif etmek iyi bir hamle olmuştu.

Gidip yeni müşteriyi karşılamak üzereyken dışarıya park etmiş iki kirli Mercedes'in arkasında iki araba durdu. İki polis arabası.

Kahretsin, dedi içinden Hasan. Üç polis dışarı çıktı. Hasan onları karşılamaya gitti. Bir tanesini daha önce de görmüştü.

“Araba yıkama servisinin sahibi sen misin?” diye sordu Dedektif Brogeland. İçerideki basınçlı suyun sesini bastırmak için bağırıyordu. Hasan başını salladı.

“Burada Yaser Şah adında biri çalışıyor mu?”

Kahretsin, dedi Hasan yine içinden.

“Evet.”

“Nerede? Onunla konuşmak istiyorum.”

“Neden?” diye sordu Hasan.

“Burada mı?”

“Hayır.”

“Nerede olduğunu biliyor musun?”

Hasan başını iki yana salladı.

“Bugün çalışıyor olması gerekmiyor mu?”

“Hayır.”

“İçeriye bakmamızın bir sakıncası var mı?”

Hasan omuz silkip dışarıda beklerken polisler içeri girdi. Kirli Mercedes oradan uzaklaştı.

Hasan, Yaser’i düşünüyordu. Kahrolası amatör. “Hata istemiyorum,” dememiş miydi ona?

İçerideki çalışma durdu. Avensis marka bir taksi neredeyse hazırdı. Polisler adamlarla konuşuyordu ama Hasan ne konuştuklarını duyamıyordu. Muhammed’in başını iki yana salladığını gördü. Ömer’in de.

Polisler her odaya baktılar. Cam bölmenin içine girdiler ve dükkânın ön ve arka tarafını kontrol ettiler. Brogeland diğer polislere bir şey söyledikten sonra tekrar Hasan’ın yanına geldi.

“Yaser Şah’la hemen konuşmamız gerekiyor. Onu görürsen bana ya da polise hemen ulaşmasını söyle.”

Brogeland ona kartını verdi. Hasan kartı gönülsüzce aldı ama bakmadı. Rüyanda görürsün, domuz.

“Ne yaptığını biliyoruz, Hasan.”

Hasan huzursuzluğunu göstermemeye çalıştı ama yanaklarının kızardığını hissediyordu. Bir türlü gelmeyen tehdidi bekledi, ama sonra zaten tehdit edilmiş olduğunu fark etti.

Brogeland başka bir şey söylemedi. Hasan, polisin bundan sonra Yaser Şah'ı yakalamak için araba yıkama yerini süfekli gözaltında tutacağını ve diğer hareketlerini de izleyeceğini biliyordu.

Brogeland'a ve arabalarına binen diğer polislere baktı. Belki polise de indirim teklif etmeliyim, diye düşündü onların gidişini seyrederken. Oslo Fiyordu'nun dibindeki cesetlerinin karşılığında bedava araba yıkama.

Tekrar içeri girip diğerlerinin yanına gelmesini bekledi. Cam odanın içinde toplandılar. Hasan oturmadı. Sırayla, her birine tek tek baktı.

"Yaser'in yaptığını biliyorlar," dedi.

"Nasıl olur?" diye sordu Muhammed.

"Gerizekâlı mısın? Yaser bize içeride başka bir adamın olduğunu söyledi. Adam Yaser'i görüp polise anlatmış olmalı. Her şeyi mahvedebilir."

"Kim? Yaser mi?"

Hasan içini çekip başını iki yana salladı.

"Tanık, gerizekâlı herif."

Muhammed geri çekildi.

"Nasıl yaparsanız yapın, ama onu bulmanızı istiyorum."

Hasan tek tek hepsine baktı.

"Gazetelerden bulabildiğiniz her şeyi öğrenin, insanlarla konuşun, belki bir tanesi tanığı tanıyor. Yaser adamın yüzünün yaralı olduğunu söyledi. Yanık izleri varmış. Bu işinizi kolaylaştırabilir. Polis, Yaser'in o evde olduğuna dair bir kanıt

bulamazsa, Yaser ve bizim için her şeyi mahvedebilecek tek kişi olarak görgü tanığı kalıyor. O adamı bulunca bana haber verin.”

“Neden, ne yapacaksın?” diye sordu adamlardan biri. Hasan derin bir nefes aldı.

“Ne mi yapacağım? Ne sanıyorsun?”

*

Henning, Tarık’la yaptığı görüşmeyi yazma işini tamamlayıp e-postayla haber masasına gönderdi. Haber yayınlandığında adının ve resminin hiçbir koşulda yayınlanmaması gerektiğini büyük harflerle yazdı. Yeraltına inmek gibi bir niyeti yoktu ama yerini belli edecek de değildi.

Saatine baktı. Kahretsin! İçki dükkânı kapanmıştı. Ve St. Hallvard olmadan annesine gidemezdi. Bunun yerine yürüyüşe çıkmaya karar verdi. Seyredebileceği bir antrenman olabilir, bu sayede biraz gevşeyebilirdi.

Dışarı çıktığında Sail Loft Binası’nın üstündeki güneş sırtına vurdu. Bay Tang’ın Restoranı’nın önüne birkaç sandalye ve masa konmuştu. Masanın altındaki İrlanda av köpeği gözlerini kapadı.

Henning küçükken köpekleri çok severdi. Köpekler de onu. Büyükanne ve büyükbabasının Bianca adında bir köpekleri vardı. Bianca ona düşküncüydü. Hatta Henning’in alerjisi çıktıktan sonra ona daha da düşkün oldu.

Tam Henning karşıya geçmek üzereyken sarı bir Opel Corsa, Markvei’den hızla indi. Sarı arabalar ona hep Jonas’ı hatırlatıyordu. Bir keresinde onu kreşten aldığı anda Jonas eve gidene kadar bütün sarı arabaları ona göstermişti. Oyunun amacı sarı arabayı ilk gören olmaktı. Bu oyunu ertesi gün de oynamışlardı.

Ondan sonraki gün de. Hatta bütün yaz. Henning'in sarı araba aramadığı tek bir gün bile yoktu. Ve kendisi ne zaman, *Sarı araba!* diye bağırırsa Jonas itiraz ederdi: *Önce ben gördüm. O tam sarı değildi. Hem zaten sayılmaz, daha başlamadık.*

Çocuklar. Her şeyi oyuna çevirebiliyorlardı.

Tribünde neredeyse boş yer yoktu. Futbolcular, anne babalar, bebek arabaları. Her zamanki yerine, acı itüzümlerinin arasına oturdu. Antrenman yapan ve oynayan çocukları seyretmeye başladı; çoğunu tanıyordu. Çocuklar bir araya toplandılar. Bir tanesi elinde bir cips paketi tutuyordu. Kaleci eldivenleri takmış sarışın bir çocuk amuda kalkmaya çalışıyordu. Koçun sesi sertti; çocuklara hazırlanmalarını, maçın başlamak üzere olduğunu söylüyordu.

Oğlanlar mor renkli, aşırı büyük Grüner futbol formaları giymişlerdi. O büyük forma Jonas'a çok yakışırdı. Beyaz şort ve beyaz çoraplar. Henning gözlerini kapatıp Jonas'ın iki yaş daha büyük halini hayal etmeye çalıştı. Belki saçları biraz daha uzun olurdu. Jonas saçlarını uzun severdi. Belki o zaman daha büyük bir çocuğun, bir delikanlının yüz hatlarına sahip olurdu. Belki kızlara bakmaya başlar, ama bunu şiddetle inkâr ederdi.

Belki.

Eğer...

Gözlerini açtı. Cipsler yenmişti. Karnı doyan çocuk paketi bir kenara fırlatıp elindeki kolayı kafasına dikti.

32. BÖLÜM

Henning o gece rüyasında tabancaları gördü. Mermi kusan kocaman tabancalar. Mermiler ona doğru geliyor, ama Henning her seferinde vurulmadan önce uyanıyordu.

Uyumaktan nasıl da nefret ediyordu!

Evinde olmaya dayanamıyordu. Bu yüzden şafakta Ekeberg Parkı'na gitti. Paslı, soluk mavi Vespa'sıyla henüz uyanmamış şehrin içinden hızla geçti.

Araştırdığı cinayetin işlendiği yere gitmek sık yaptığı bir şeydi. Bunu yapmasını eski akıl hocası Jarle Høgseth söylemişti. İdeal olarak cinayetin işlendiği saatte oraya gidip etrafı tanımak önemliydi. Röportajlarda, polis raporlarında ve tanık ifadelerinde ortaya çıkmayan bir bilgi söz konusu olabilirdi.

Jarle Høgseth akıllı bir adamdı. Ama iş sigara içmeye gelince durum değişiyordu.

Henning, parkın ortasından, Ekeberg Okulu'nun hemen yanından geçen asfalt patikanın yanına park etti. Etrafı polis kordonuyla çevrili olan çadır hâlâ oradaydı. Saat 6'yı biraz geçiyordu.

Etrafına bakındı. Bir at Ekeberg Çiftliği'nde otliyordu. Sıcını atkuyruğu yapmış sarışın bir kadın koşuyordu. Henning

bir köpeğin ağzında bir kozalakla bir ağacın etrafında koştuğunu gördü.

Çadıra doğru yürüyüp olanları zihninde canlandırmaya çalıştı. Henriette şok tabancasıyla bayıltılmış bir halde yerdeki bir çukurda duruyordu. Bir adam ona büyük taşlar atıyor, onu kırbaçlıyor, elini kesiyordu. Belki çok geç olana dek çılglık atmaya bile başlayamamıştı. Kimse onu görmemiş, duymamıştı.

Gece yarısı veya sabahın çok erken saatlerinde öldürülmüş olmalıydı. Ve buraya kendi isteğiyle gelmiş olmalıydı. Kimse etrafa görünmeden baygın birini Ekeberg Parkı'nda taşıyamazdı. Gece yarısı bile. Etrafta hâlâ trafik olurdu. Bu da insana Henriette'nin tanıdığı biriyle buluşmaya geldiğini düşündürüyordu. Çektikleri filmin bu işle bir ilgisi olabilir miydi?

Köpeğin üzerine atlamasıyla düşünceleri bölündü. Köpek kolunu ısırmaaya çalışırken ellerini kaldırarak kendini savunabildi. Köpeği silkeleyerek üzerinden itti. Hayvan zarar görmedi ama hırladı. Sahibi yanına geldi.

“Otur!”

Adamın ses tonu sertti. Köpek Henning'in ayaklarının dibinde dolaşıp isteksizce sahibinin yanına döndü.

“Affedersiniz,” dedi yaşlı adam. “Sadece oyun oynamak istiyor. Görüyorsunuz ya, çok hareketli. İyi misiniz? Isırmadı değil mi?”

Köpek sadece hareketli olsaydı Henning aldırmazdı, ama bu neredeyse cinayete teşebbüstü. Ölümcül bir silahı halka açık yerlerde serbest bırakan gerizekâl köpek sahibine bağırmaak istedi. Ama bağırmaadı. Çünkü Emniyet Müdür Yardımcısı Nökleby basın konferansında şöyle demişti:

Ceset köpeğini gezdiren yaşlı bir adam tarafından bulundu. Polis 06.09'da arandı.

Henning saatine baktı. Altıyı on geçiyordu. Derin bir şekilde iç geçirip köpeğin sahibine baktı.

“İyiym,” dedi üzerindeki köpek tüylerini silkeleyerek. Henning’in her zamanki şansı sayesinde tüylerin bir kısmı burun deliklerine kaçacak ve hapşırıklarla dolu eğlenceli günler yaşayacaktı.

“Neşeli bir hayvan,” dedi zorlama bir gülümsemeyle.

“Evet, enerji yumağı. Adı Kama Sutra.”

Henning adama baktı.

“Kama Sutra mı?”

Adam gururla başını salladı. Henning malum soruyu sormamaya karar verdi.

“Erkencisiniz?”

“Her gün erkenden dışarı çıkarız. Ben hep erken kalkarım. Kama Sutra güne burada başlamayı seviyor. Ben de öyle. Her yer sessiz ve hava temizken.”

“Evet, ne demek istediğinizi anlıyorum,” dedi Henning etrafına bakarak.

“Thorbjørn Skagestad,” diye kendini tanıttı adam, Henning sormadan. Elini uzattı. Henning adamla tokalaştı.

“Henning Juul.”

Yaz olmasına rağmen Skagestad Norveç ordusunun keplerinden takıyordu. Kep başında gevşek bir şekilde duruyordu. Çizmeleri de asker yeşiliydi. Asker pantolonunun önlerinde, arkasında ve bacaklarında cepler vardı. Dizleri deri yamalarla desteklenmişti. Ceketinin rengi ve tarzı da pantolonuna uyuyordu. Skagestad, *Hunting and Fishing* dergisinin kapağına çok yakışırdı. Derisi buruşuktu, dişleri kahve ve tütün sevdiğini gösteriyordu. Ama uysal bir yüzü vardı. Her an gülecekmiş gibi görünüyordu.

“Siz polis misiniz?” diye sordu adam, elindeki dalı olabildiğince uzağa fırlatarak. Kama Sutra fırlayıp gitti. Henning onun küçük patilerinin yumuşak çimlerde koşmasını seyretti.

“Gazeteciyim. İnternet gazetesi *123nyheter*’de çalışıyorum.”

“*123nyheter* mi?”

“Evet.”

“Ne biçim bir isim bu?”

Henning ellerini havaya kaldırdı.

“Bana sormayın. Ben seçmedim.”

“Peki ama bu saatte burada ne arıyorsunuz? Etrafta kimse yok.”

“Siz varsınız. Onu bulan sizsiniz, değil mi?”

Skagestad savunmacı bir hal aldı. Çoğu insan kendisiyle röportaj yapılacağını fark edince savunmacı olurdu. Ama Skagestad’ın Henning’in bütün sorularına cevap vermekten başka çaresi yoktu. Ne de olsa köpeği ona saldırmıştı. Bu yüzden Henning onu rahatsız ettiği için kendini hiç de kötü hissetmedi.

“Gazeteye çıkmak istemiyorum.”

“Çıkmak zorunda değilsiniz.”

Kama Sutra ağzında çubukla geri döndü. Skagestad çubuğun bir ucunu tutup mümkün olduğunca sert bir şekilde çekti. Köpek yeniden hırladı. Çubuğu bırakması mümkün değildi. Ama sonunda Skagestad üstünlük kazandı. Köpek nefes nefeseydi. Dili ağzının kenarından sarkarken gözlerinde beklentiyle oturdu. Skagestad çubuğu tekrar fırlattı.

“Hiç böyle bir şey görmemiştim.”

Henning buna inanırdı.

“Bu ülkeye ne oldu böyle?” diye devam etti Skagestad. “Norveç’te taşlayarak öldürme de ne oluyor?”

Başını iki yana salladı.

“Bahse girerim o lanet olası göçmenlerdir.”

Henning bir şey söylemek istedi ama kendini tuttu. Jarle Høgseth’in söylediği gibi, *İnsanlar içlerindeki şeyi kusmak isterken bırak konuşsunlar. Sözleri bitene kadar konuşsunlar. Söyledikleri hoşuna gitmese bile.*

“Burada onlardan çok var.”

Skagestad yine başını iki yana salladı.

“Geldikleri yerde zorluk çeken insanlara yardım etme konusunda bir sıkıntım yok, ama eğer burada yaşayacaklarsa Norveç kanunlarına uymaları, kültürümüze ve yaşam tarzımıza saygı duymaları, meseleleri bizim yaptığımız gibi çözmeleri gerekiyor.”

“Bunu bir göçmenin yaptığından emin olamayız,” dedi Henning.

“Öyle mi? Norveç’te daha önce hiç taşlama olmazdı.”

Göçmenler hakkında tartışmak için çok erken bir saatti. Bu yüzden, “Neden çadırın içine girdiniz?” diye sordu.

“Sorun da bu. Emin değilim. Ama çadır dün orada değildi. Buraya her gün geliyorum. Merak ettim.”

“Kimseyi gördünüz mü?”

“Genellikle görürüm, ama çadırın yanında görmedim. Buraya yürürken dikkatimi çeken bir şey olmadı. Samvirkeve’da yaşıyorum.”

“Olay yerini tarif edebilir misiniz?”

“Olay yerini mi?”

“Evet. Çadırın içi nasıldı? Bir şey fark ettiniz mi?”

Skagestad derin bir nefes aldı.

“Bu konuyu polisle konuştum zaten.”

“Evet, ama bir şeyi hatırlayamamış olabilirsiniz. Beyin olağanüstü bir şeydir. Yaşadığımız travmatik bir deneyimin ayrıntı-

larını o sırada hatırlayamayız. Ama daha sonra önemli olduğunu düşünmediğiniz şeyler yüzeye çıkabilir. Ve bunlar fark yaratır.”

Polis gibi konuşuyorum, diye düşündü Henning. Ama işe yarıyordu. Skagestad’ın hafızasını taradığını görebiliyordu.

“Her şey olabilir. Bir ses, koku, renk,” diye devam etti Henning. Bir şey Skagestad’ın yüz ifadesinin değişmesine neden oldu. Adam artık biraz daha uyanıktı.

“Aslında şimdi hatırladığım bir şey var,” dedi Henning’e bakarak. Kama Sutra geri dönmüştü. Skagestad ona aldırmadı.

“Bunu çadıra girdiğimde fark ettim, ama sonra unuttum gitti.”

“Neydi o?” diye sordu Henning.

“Koku,” dedi Skagestad, hatırlayarak. “Çadırlarda hep olduğu gibi boğucu bir hava vardı. Ama başka bir şey daha vardı.”

Sonra gülmeye başladı. Henning şaşırdı.

“Biraz utanç verici,” dedi adam.

Henning adamı dürtmemek için kendini zor tutuyordu.

“Neydi?” diye sordu sabırla.

“Deodorant kokusu aldım.”

“Deodorant mı?”

“Evet.”

“Parfüm değildi, öyle mi?”

“Hayır. Erkek deodorantıydı.”

“Emin misiniz?”

Skagestad başını salladı.

“Bundan nasıl emin olabiliyorsunuz?”

Skagestad tekrar gülümsedi.

“Utanç verici olan da bu,” dedi, ama ayrıntıya girmedі. Henning bu adamın Guantanamo’da harika bir işkenceci olabileceğini düşündü.

“Romance,” dedi. Henning artık onu hiç anlamıyordu.

“Ralph Lauren’den,” diye devam etti Skagestad.

“Nasıl yani?”

“Onu ben de kullanıyorum. Torunumun hediyesiydi. Bu yüzden tanıdım.”

“Güçlü bir kokusu mu var?”

“Hayır. Çok hafif. Ama benim koku alma hissim çok güçlüdür. Dediğim gibi ben de kullanıyorum, özellikle –şey– birisiyle buluşmaya giderken.”

Kama Sutra yine hırladı. Skagestad çubuğu fırlattı. Koş, salya çıkar, çiğne, koş.

“Sanırım bu koku hanımların hoşuna gidiyor.”

Bir an gülümsedi. Henning bu kez Skagestad’ın ayrıntı vermesini gerçekten istemedi. Skagestad ciddileşti.

“Zavallı kız.”

“Çadırın içinde başka bir şey fark ettiniz mi?”

“Sizce bu kadarı yetmez mi?”

“Evet, tabii ki yeter. Ama her şey önemli olabilir.”

“Doğru. Ama hayır, başka bir şey olduğunu sanmıyorum.”

Sessizlik içinde durdular.

“Bu konuda gazetede bir şey yazmayacaksınız değil mi? Neydi adı?”

“*123nyheter*. Ve hayır, yazmayacağım.”

Skagestad başını sallayıp ona teşekkür etti. Sonra gitmeye davrandı.

“Sizinle konuşmak güzeldi. Artık eve gidip bir kahve ve sigara içme zamanı geldi,” dedi. Henning adama el sallarken Thorbjørn Skagestad’ın yapboz için önemli bir parça sağladığını düşündü.

Jarle Høgseth mezarında gülüyor olmalıydı.

33. BÖLÜM

Yngve Foldvik'le buluşmadan önce birkaç saati öldürmesi gerekiyordu, bu yüzden gazeteye gitti. Günün iyi başladığına dair bir his vardı içinde. Bu nadiren yaşadığı bir histi.

Birkaç gün ortalıkta görünmeyeceğini söylemişti ama şu an eve gitme zahmetine giremezdi. Henning oraya vardığında yorgun nöbetçi editör masasındaydı. Genç bir kadın sırtı ona dönük bir şekilde oturuyordu. Nöbetçi editör onu görünce doğruldu ama bir şey söylemedi. Henning son yirmi dört saat içinde neler olduğunu anladı. Adam Henning'i bu kadar erken iş başında gördüğüne şaşırılmış olmalıydı.

Henning de şaşırmıştı. Biraz izin alma ihtiyacı duymamasına şaşırmıştı. Muhtemelen bunun nedeni bir amacı, gününü dolduracak ve aklını Hiç Düşünmediği O Şey'den uzaklaştıracak bir şeylerin olmasıydı. Bir işi eline alınca hep böyle olurdu. Bırakamazdı.

Doktor Helge beni şimdi görseydi endişelenirdi, diye düşündü:
Kendine fazla yüklenme Henning, ilk birkaç hafta biraz rahat ol.

Rahat ol, bu güzeldi işte. Şu anda gerçekten rahatım.

Kahve için bardak alıp 29 saniye bekledi, makinenin damlaları tamamlamasını bekleyip masasına gitti. Bilgisayarını açtı. Ortalık sessizdi. Bir tek klavyenin ve nöbetçi editörün yakınındaki televizyonun sesi duyuluyordu. CNN açık olabilirdi. Bir sürü flaş haber vardı.

Bir dakika sonra internete girmişti. Bir gecede fazla bir şey olmadığını hemen anladı. Tarık Marhoni'yle ilgili yaptığı haber hâlâ *123nyheter*'in ana haberi idi. Ön sayfanın sağ tarafındaki sütun, onun haberinin son yirmi dört saat içinde en çok okunan haber olduğunu söylüyordu.

Her şeyin doğru yapılıp yapılmadığını kontrol etmek için tıkladı. Kahvesinden aldığı yudumu geri püskürtmemek için kendini zor tuttu. Ekranı bakakaldı. Haberde imzası ve fotoğrafı vardı! Haber metni bölünüp araya fotoğrafı konmuştu.

Ayağa fırlayıp nöbetçi editörün yanına gitti. Henning yanında belirince adam irkildi. Bir şey söylemedi ama yerinde doğruldu.

“Haberimi sen mi yükledin?” diye gürledi Henning.

“Senin haberini mi?”

“Evet, Tarık Marhoni'yle ilgili olanı!”

“Ne zaman göndermiştin?”

“Dün gece?”

“Ben nöbete gece yarısı geldim, o yüzden ben olamam.”

Henning başını iki yana sallayıp sessizce küfretti.

“Bir şey mi oldu?”

“Evet, bir şey oldu! Haberde adımın geçmemesi gerekiyordu ama her yerde fotoğrafım var!”

Nöbetçi editör bir şey söylemedi. Karşıda oturan genç kadın hiçbir şey olmamış gibi yazmaya devam etti. Henning homurdandı.

“Haberimi kimin yüklediğini bulabilir miyiz?”

“Evet, bir dakika bekle.”

Nöbetçi editör birkaç yere tıklarken Henning odada dolaşıp duruyordu. Sonra gelip editörün arkasında durdu. Yayın programı Escenic Content Studio açıldı. Editör haber kayıtlarını açıp boğazını temizledi.

“Dün gece 20.03’te Jørgen tarafından girilmiş, 20.06 ve 20.08’de Jørgen tarafından yayına hazırlanmış ve 21.39 ve 21.42’de Heidi tarafından açılmış.”

“Heidi Kjus mu?”

“Evet.”

Henning’in yanakları alev alevdi. Teşekkür etmeden masasına gitti. Heidi henüz orada olmadığına şükretmeliydi.

Heidi bir saat sonra geldi. Doğruca Henning’in masasına gitti. Öfkeli görünüyordu. Demek yalnız değilim, diye düşündü Henning.

“Neden seni aradığımda telefonunu açmıyorsun?” diye sordu çantasını masasına atarak. Henning bir an afalladı.

“Ben...”

“Seni aradığımda telefonunu aç. Saat kaç olursa olsun. Anladın mı?”

“Hayır.”

“Ne dedin?”

Ellerini beline koydu.

“Hayır, dedim. İş dışındayken iş dışındayımıdır. Sana rapor vermek zorunda değilim. Hem neden yazıma fotoğrafımı koydun? Tarık’ın haberinde adımın bulunmamasını istediğimi açıkça belirtmiştim.”

Şimdi şaşırma sırası Heidi’deydi.

“Ben...”

“Katilin eğer isterse beni bulmasının ne kadar kolay olduğunun farkında mısınız?”

Heidi bunu hazmetmeye çalıştı.

“Gazetede yazı yazan herkesin adı çıkar,” diye dikkatle söze girdi. Sonra eski havasına büründü.

“Yazdığımız yazıya adımızı ve fotoğrafımızı koyacak cesaretimiz yoksa yayınlamayız.”

Henning onu doğru duyup duymadığından emin olamadığı için yalnızca “hmm” deyip Heidi’ye baktı.

“stelik adın ve fotoğrafın her gazetede var, bu yüzden biz koymasaydık garip olurdu.”

Henning, Heidi’ye bakarken söyleyecek bir şey bulamadı. Çünkü haklıydı. Kahretsin, gerçekten haklıydı!

Heidi masasına oturup sabah işlerine başladı. Bilgisayarını açtı, çantasından cep telefonunu çıkardı, ajandasını açtı. Kazanmıştı. Srtk haklıydı!

Henning bir de bugünün iyi başladığını düşünmüştü!

34. BÖLÜM

Henning sessizce kahvesini içerken Heidi bir ileri bir geri yürüyordu. Bugün önemli toplantıları olmalı, diye düşündü Henning. Ne zaman otursa Henning'e bir bakış atıyor, sonra gözlerine yine o yönetici ifadesi geliyordu.

Saat sekize geldiği halde Bay Kadife Ceket ortalıkta görünmüyordu. Dün gece geç saatlere kadar çalışmış olmalıydı. Kim bilir, belki bir şeyle meşguldü? Belki bir haber yazmıştı bile. Son görüşmeleri pek dostça olmamıştı belki, ama yine de Henning onu aramaya karar verdi. Bazen dostlukta el uzatmak, küçük şeyleri büyütmemek gerekirdi.

Gundersen hemen cevap verdi, ama sesi uykulu geliyordu.

“Merhaba, ben Henning.”

“Günaydın.”

Arkadan hiç ses gelmiyordu. Güzel!

“Neredesin?” diye sordu, bilmek istemese de.

“Bugün biraz geç geleceğim. Heidi'yle konuştum.”

“Onun için aramıyorum.”

“Ha, öyle mi?”

Gundersen artık biraz daha uyanıktı. Ama bir duraklama oldu. Henning ikisinin de söyleyecek bir şeyleri olduğunu, ama önce davranmak istemediklerini hissediyordu. İki ergen gibiydiler.

“Meşgul müsün?” diye sordu Henning. “Bugün için planın var mı?”

Gundersen’in doğrulduğunu duydu. Sesi uzaktan geliyordu. Bir sigara yakıp ahizeye üfledi.

“Emil Hagen’le kısa bir görüşme yaptım,” dedi derin bir nefes çekerek.

“Kim o?”

“Soruşturmadan bir polis memuru. Yeni birine benziyor. Şok tabancasından bahsettiğimde biraz gerildi.”

Henning yutkundu.

“Ne dedi?”

“Yorum yapmak istemedi. Mahmud bir şey yapmadığında ısrar ediyor ama masumiyetini kanıtlayacak bir şey de söylemiyor. Bu yüzden polis bir yere varamıyor. O akşam nerede olduğuna dair bir kanıtı yok. Onu kanıt sağlayabilecek tek kişiyle de sen tanıştın.”

“Tarık’ın bu yüzden mi öldürüldüğünü düşünüyorsun?”

Bunu anlık bir dürtüyle sormuştu. Ama sonra iyi bir soru olduğuna karar verdi.

“Bunu bilmek zor. Olabilir.”

Henning kendi kendine başını salladı. Olabilirdi. Bu durumda birisi Mahmud Marhoni’nin olduğu yerde kalmasından memnun olurdu. Ama neden Marhoni hiçbir şey söylemiyordu?

“Ya sen? İşte misin?”

Henning, Heidi’ye baktı.

“Evet, ofisteyim.”

“Birkaç gün gelmeyeceğini sanıyordum.”

“Ben de öyle.”

Akıl sağlığını Gundersen’le tartışacak değildi, bu yüzden devam etti:

“Emil Hagen, Yaser Şah için başlatılan takip konusunda bir şey söyledi mi?”

“Yaser kim?”

“Dün bana ateş eden adam. Sabıka kayıtlarından onu teşhis ettim.”

“Katilin bulunması konusunda ne kadar ilerleme kaydettiklerini sordum. Ama Hagen bilmiyordu. Pek keskin zekâlı sayılmaz. Hagen yani.”

Henning başını salladı ve artık BBB üyesi olduğu bilinen Yaser Şah’ın özel harekât timinin hedefinde olup olmadığını merak etti.

“Bugün ilk kurbanın danışman hocasıyla bir randevum var. Bize anlatabileceği işe yarar bir şeyler var mıdır, bilmiyorum. Kurbanın birkaç arkadaşıyla da konuşacağım. Okulda ters giden bir şeyler var.”

“Güzel. Öyleyse daha sonra görüşürüz,” dedi Gundersen, bunu soru gibi söyleyerek. Henning, Foldvik’le görüşmesinden sonra ne olacağını bilmiyordu ama yine de, “Evet, herhalde görüşürüz,” dedi.

Telefonu kapadı. Henning bunun ilk medeni sohbetleri olduğuna dair garip bir his duyuyordu. Ya da iki dakikadan uzun süren ilk sohbetleriydi.

“Bugün ikide toplantımız var, unutma.”

Heidi’nin sesi buz gibiydi. Henning’e bakmıyordu.

“Toplantı mı?”

“Evet. Sture bize genel bir bilgilendirme yapacak. Şu anda işler kötü durumda.”

Hep öyle değil miydi?

“Bir randevun olduğunu duyduğum için söylüyorum. Toplantıya katılım zorunlu.”

Henning *evet, eminim öyledir*, diye düşündü ama bunu sesli olarak söylemedi.

Sture Skipsrud, *123nyheter*’in kurucusu ve baş editörüydü. Sture ve Henning birlikte birkaç yıl *Kapital*’de çalışmışlardı. Günlük yayımlanmayan ve belli bir konuda uzmanlaşmış bir dergide çalışmanın avantajı, bir haberi derinlemesine araştırarak zamana sahip olmaktı. Birkaç kaynakla röportaj yapmak, konuyla ilgili uygun ve dengeli bir izlenim yaratmak mümkün oluyordu. İyi haberler böyle bir atmosferde doğardı. Biraz daha fazla zaman isterlerdi.

Sture harika bir araştırmacı gazeteciydi. Doksanların başında ticaret bakanının istifasına yol açan bir ifşa haberiyle gazetecilik ödülü SKUP’u almıştı. Bu ona çok iyi bir kariyer sağlamıştı. Sture, sahip olduğu bu süperstar statüsünü daha iyi sözleşmeler yapmak için kullanmış, bir süre *Dagens Næringsliv*’de çalışmış, bir finans dâhisi hakkında birkaç kitap yazmış, doksanların sonunda *123nyheter*’i kurmadan önce de TV2’ye katılmıştı. Pek çok kişi, ününü araştırmacı gazetecilikten kazanmış bir adamın neden birdenbire bunun tam aksi yönde ilerlemek istediğini merak etmişti.

Ama Henning her zaman en basit açıklamaya, yani Sture’nin tepki almak istediğine inanmıştı. İşler ona göre yeterince hızlı değildi. Sonuç almak istiyordu. Ve tercihen 1-2-3 saniye gibi bir sürede.

“Şimdi gidiyorum,” dedi Henning. Yngve Foldvik’le konuşmadan önce kahvaltı yapması gerekiyordu.

“Sabah toplantısına gelmiyor musun?”

“Bugün ne yapacağımı biliyorsun zaten.”

“Evet, ama...”

“Genel toplantıya yetişmeye çalışırım.”

“Yetişmek zorundasın.”

“Kafama silah dayandığında bunu hatırlarım.”

Peki, giderayak yaptığı bu çıkış biraz melodramatikti, ama işe yaramıştı. Heidi bir şey söylemeden gitmesine izin verdi.

1-1, dedi içinden Henning.

35. BÖLÜM

Henning, Thorvald Meyersgate’de Deli de Luca’ya uğrayıp tavuklu pizza aldı. Birkaç gazeteyle birlikte bir bardak kahve alıp Deichmanske Halk Kütüphanesi’nin karşısındaki bir banka oturdu. Sabah trafiğinin en kötü hali geçmişti ama etrafta hâlâ arabalar, tramvaylar ve geç kalan insanlar vardı. Kahvesinden küçük yudumlar alarak VG’yi okumaya başladı. Ön sayfa haberi Danimarka’yi dehşete düşüren ve Norveç Kamu Sağlığı Enstitüsü’nün sonbahara kadar ülkeye ulaşmasından korktuğu yeni bir ölümcül bakteriyle ilgili felaket tellallığı yapıyordu. Sağ köşede, “Gazeteciye öldürmeye çalıştı” başlığının üstünde Henning’in küçük bir fotoğrafı vardı.

İçinden küfretti. Şimdi iki kat kızgındı, çünkü hem fotoğrafı gerçekten gazetelerdeydi hem de Heidi Kjus haklıydı. Dördüncü sayfadaki haberi buldu. Petter Stanghelle imzalıydı. Henning bir alıntıya rastlayana kadar yazıyı hızla taradı:

Soruşturmayı yöneten Başmüfettiş Arild Gjerstad, “Juul katilden kaçabildiği için çok şanslı. Tarık Marhoni’yi öldüren üç merminin yanı sıra dört el daha ateş edilmiş. Hiçbiri gazeteciye isabet etmemiş,” dedi.

Dört el, diye düşündü Henning. Dört el ateş edildiğini hatırlamıyordu. Okumaya devam etti:

VG, Henning Juul'le bağlantı kuramadı ama Juul'ün editörü Heidi Kjus bu hayret verici durum karşısında şu yorumda bulundu: "Henning iyi olduğu için elbette çok mutluyuz. Olabilecekleri düşününce ürperiyorum."

Henning kendi kendine gülümsedi.

Heidi'ye her zaman güvenilebilirdi.

Stanghelle, Marhoni cinayetiyle Henriette Hagerup'un ölümü arasında bir bağlantı olup olmadığı konusunda varsayımlarda bulunuyor, ama polis bu konuda yorum yapmıyordu.

Bu hiç şaşırtıcı değildi.

Dagbladet de Tarık Marhoni cinayetini veriyor ama Henning'den söz etmiyordu. Onların bakış açısına göre bu apaçık bir infazdı ve bir profesyonel tarafından gerçekleştirilmişti. Ama Henning kaçmayı başarmıştı.

Henning kalkıp oradan ayrılmak üzereyken gümüş rengi bir Mercedes taksi yavaşlayıp Deli de Luca'yı geçti. Araba kırmızı ışıklarda durdu. İçinde iki adam vardı, ikisi de önde oturuyordu. Henning'in dikkatini çekmişlerdi, çünkü ona bakıyorlardı. Sonra yeşil ışığın yanmasına rağmen durup bakmaya devam ettiler.

Arabanın arkasındaki tramvayın düdüğü öttü, Mercedes hareket etti. Nordregate'ye dönüp kütüphanenin arkasında gözden kaybolurken Henning'in bakışları onu takip etti. Bunun hiçbir anlamı olmayabilir, diye düşündü. Ama tam tersi de olabilirdi. Kahvesini bitirip kâğıt bardağı dolup taşan çöp kutusuna attı, kavşağa doğru yürüdü. Sola, Toftesgate'ye dönen Mercedes'i aradı, ama ne plakasını ne de tepesindeki lisans numarasını alabilmişti.

Henning bu olaya aldırmamaya çalıştı, ama bu hiç kolay değildi. Arabadaki iki adamı birbirlerine benzer olduklarını fark edecek kadar görebilmişti. İkisi de esmer, siyah saçlı, sakallıydı. Kardeş olabilirlerdi. Ayrıca göçmenlerdi.

Bu bir tesadüf müydü?

Belki de gümüş rengi Mercedes geri dönmeden önce harekete geçmeliydi. Markvei ve Fredensborgvei arasındaki dik yolu çıkarmaya başladı, ama sonra birdenbire bir içki dükkânına gitmeye karar verdi. İlk kez annesiyle bir ilgisi olmadan yapıyordu bunu.

Dükkânın vitrininin arkasına geçti. Müşterilerin arkasına saklanıp bir broşürü karıştırırken yolu kontrol ediyordu. Çoğu gri olan bir sürü Mercedes geçiyordu ama hiçbirinde esmer adamlar yoktu.

Uzunca bir süre sonra tekrar dışarı çıktı, sağa sola bakıp hızla Westerdals İletişim Okulu'na doğru yola koyuldu. Solukları normalden hızlıydı. Ve omzunun üstünden geriye bakıp duruyordu.

Sonunda trafiği geride bırakıp okul arazisine girdiğinde solukları yavaşlamaya başladı. Eğer taksidekiler kendisini izliyorlarsa, onları bu kadar kolay atlattığı için çok beceriksiz olmalıydı. Ama belki de çok iyi bir iş çıkarıyorlardı, çünkü artık onları göremiyordu. Yalnızca yüzüne bakmak için yavaşlamış olabilirlerdi. Bu konuyu tamamen unutmaya karar verdi. Saat neredeyse on olmuştu. Henriette Hagerup'un hocasıyla görüşme zamanı gelmişti.

36. BÖLÜM

Okulun etrafındaki alan son iki günde değişmişti. Kameralar gidince sahte gözyaşı dökenler de gitmişti. Hagerup'un türbesi hâlâ oradaydı ama mumlar yanmıyordu. Daha fazla kart ve şimdiden solmaya başlamış çiçek buketleri vardı ama fotoğrafının önünde ağlayan öğrenciler yoktu.

Belki dönem sonudur, diye düşündü Henning. Belki son sınavlarını oluyorlardı. Bu da soruşturmayı ve olayın çözülmesini zorlaştırırdı.

Ana binaya girerken sigara içenlerin kendisine baktığını fark etti. İçeri girer girmez sol tarafta yarım daire şeklinde bir resepsiyon masası gördü. Masanın arkasında oturan iki kişi sarılmış öpüşüyordu. Henning ellerini bankoya koyarken hafifçe öksürdü.

Yerlerinden sıçrayıp kıkırdarak, “Neden bir sınıfa gitmiyoruz?” dercesine birbirlerine baktıktan sonra ona baktılar. Ah, yeniden yirmi yaşında olmak vardı, diye düşündü Henning.

“Yngve Foldvik’le bir randevum vardı,” dedi. Rastalı saçları ve kirli sakalı olan genç adam merdivenleri işaret etti.

“Birinci kata çıkın, oradan sağa, sonra tekrar sağa dönün. Ofisini bulursunuz.”

Henning yardımını için Rastalı'ya teşekkür etti. Gitmek üzereyken bir şey hatırladı.

“Anette’yi tanıyor musunuz?”

“Anette mi?”

Salak, dedi kendi kendine. Okulda en az on tane Anette olmalıydı.

“Yalnızca ilk adını biliyorum. Henriette Hagerup’un arkadaşıydı. Aynı sınıftalar.”

“Ha, o. Anette Skoppum.”

“Onu bugün gördünüz mü?”

“Hayır. Sen?” dedi Rastalı, cep telefonu ile oynayan kız arkadaşına bakarak. Kız onlara bakmadan başını salladı.

“Üzgünüm.”

“Önemli değil,” deyip oradan ayrıldı Henning.

Birden etrafı öğrencilerle çevrilmişti. Merdivenlerde de birkaç öğrencinin yanından geçti. Zamanda on iki, on üç yıl geriye gitmiş gibiydi. Blindern’deki öğrencilik hayatını; neredeyse hiç sorumluluk almadan, partilerle, sınav kaygısıyla ve kahve molalarıyla geçen o dönemi, amfilerdeki uyanık gözleri hatırladı. Amfideki meraklı gözleri, öğrenci olmayı, mümkün olduğunca çok bilgi toplamayı seviyordu.

Foldvik’in ofisini bulmak çok kolaydı. Henning kapıyı çaldı. Cevap yoktu. Tekrar çalıp saatine baktı. Ona bir dakika vardı. Kapıyı üçüncü kez çalıp tokmağı itti. Kapı kilitliydi.

Etrafına bakındı. Etraf boştu. Kapıları görebiliyordu. Bir koridor boyunca dizili odalar. Çoğunun üstünde “Düzeltilme Odası” ya da “Prova Odası” yazıyordu. Sonra siyah bir fon üzerinde *Elise İçin* adlı bir filmin posterini gördü.

Merdivenlerde ayak sesleri duyunca döndü. Bir adam köşeyi dönüp ona doğru yürüdü. Yngve Foldvik tıpkı fotoğrafındaki

gibi görünüyordu. Saçları bile aynı yerden ayrılmıştı. Henning'in içinde bu adamı tanıdığına dair güçlü bir his vardı ama tam olarak çıkaramıyordu.

Bunu unutmaya karar verip Foldvik'i karşılamaya gitti. Foldvik elini uzattı.

"Henning Juul olmalısınız."

Henning başını salladı.

"Yngve Foldvik. Tanıştığımıza sevindim."

Henning karşılık olarak başını salladı. Zaman zaman insanlarla tanıştığında konuşma tarzları, kullandıkları sözler onu şaşırtıyordu. Örneğin, ad soyad söylemenin ardından "tanıştığımıza sevindim" geliyordu. Garip bir şey değildi bu. Ama daha o kişiyle tanışmanın gerçekten güzel bir şey olup olmadığını bilmeden bunu söylemenin ne anlamı vardı? Birinin sırf varlığı başlı başına memnuniyet verici olamazdı herhalde.

Nora eskiden onu aradığında "Merhaba, Nora arıyor," derdi. Henning buna kızardı ama bunu ona hiç söylememişti. Nora'nın kendisini *aradığı* zaten gün gibi ortadaydı, çünkü Henning telefonu açmış onunla konuşuyordu.

Sözler, diye düşündü. Etrafımızı sözlerle kuşatıyoruz; ne ifade ettiklerini, ne kadar yüzeysel olduklarını, ne kadar anlamsız olduklarını gerçekten düşünmüyoruz. Elbette Yngve Foldvik'le tanışmanın güzel olacağını umuyordu ama bunun için gelmemişti.

"Umarım sizi bekletmedim," dedi Foldvik *hoş* bir sesle.

"Ben de yeni geldim," dedi Henning, onun arkasından odasına girerek. Burası küçük bir ofisti. Masada büyük bir bilgisayar monitörü, duvarda iki televizyon ekranı, iki sandalye ve film afişleri vardı. Kitap rafları, Henning'in sinema üzerine olduğunu gördüğü kaynak kitaplar ve biyografilerle doluydu. Foldvik'te *Ucuz*

Roman'ın kitaplaştırılmış senaryosunun olduğunu da fark etti. Foldvik sandalyesine oturup ona da diğer sandalyeyi gösterdi.

“Öff! İçerisi çok havasız,” dedi. Henning otoparkı görüyordu. Gözleri Fredensborgvei ve Rostedsgate kavşağında ışıkların değişmesini bekleyen arabaya takıldı. Bu bir Mercedes'ti. Gümüş rengi bir Mercedes taksi. Bu kez tepesindeki lisans numarasını alabildi.

A2052.

İlk fırsatta bu numarayı kontrol ettirmeye karar verdi.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu Foldvik. Henning kayıt cihazını çıkarıp Foldvik'e gösterdi, o da onaylarcasına başını salladı.

“Henriette Hagerup,” dedi.

“Evet, bunu tahmin ettim.”

Foldvik gülümsedi. Her şey hâlâ güzeldi.

“Bana onun hakkında ne anlatabilirsiniz?”

Foldvik derin bir nefes alarak hafızasını yokladı. Efkârlı bir şekilde iç çekip başını iki yana salladı.

“Bu...”

Başını yine iki yana salladı. Henning ona zaman tanıdı.

“Henriette çok yetenekliydi. Çok zekiydi ve olağanüstü derecede iyi yazıyordu. Burada bir sürü öğrenci eğittim, ama onun kadar büyük bir potansiyeli olan kimseyi hatırlamıyorum.”

“Hangi açıdan?”

“Henriette son derece korkusuzdu. Kışkırtıcı olmak ister ve bunu başarırdı. Ama kışkırtmalarının da bir dayanağı vardı.”

Henning başını salladı.

“Diğer öğrenciler arasında sevilir miydi?”

“Henriette mi? Elbette! Çok popülerdi.”

“Sosyal miydi, dışa dönük müydü?”

“Hem de çok. Hiçbir partiye hayır dediğini sanmıyorum.”

“Okuldaki atmosfer nasıl?”

“İyi. Çok iyi bence. Henriette’nin dönemindeki öğrenciler birbirlerine çok iyi bağlandılar. Yaratıcı süreçte her şeye izin vermek öğretme felsefesinin bir parçasıdır. Rahat olmak, çekingенliği bir kenara bırakmak, varını yoğunu ortaya koymak. Çevrendekiler tarafından yargılanmaktan korkuyorsan yapamazsın. Eğer bir şey yaratıyorsan ilk ve son kural budur. Önce utangaçlığından kurtulman gerekir.”

Henning okula kendisi de kaydolmaya çok yaklaşmıştı ki bu hayalden sıyrılıp gerçeğe geri döndü.

“Yani diğer bir deyişle burada kıskançlık yok, öyle mi?”

“Bildığım kadarıyla yok. Ama öğretmenler de her şeyi bilmez,” diyerek güldü. Sonra Henning’in sorusunun anlamı Foldvik’in kafasına dank etti.

“Bu yüzden mi öldürüldüğünü düşünüyorsunuz?” diye sordu Foldvik. “Kıskançlık yüzünden yani.”

“Şimdilik bir şey düşünmüyorum.”

Yine polis gibi konuşmaya başladım, diye düşündü Henning.

“Henriette’nin erkek arkadaşını tutukladıklarını sanıyordum.”

“O yalnızca şüpheli.”

“Ama onun yaptığı kesin değil mi? Başka kim olabilir ki?”

Henning, “Neden burada olduğumu sanıyorsun?” demek istedi ama kendini tuttu. Mümkün olduğunca güzel sohbet etmek istiyordu. Ama Foldvik’in savunmacı bir hal aldığıнын farkındaydı.

“Öğrenciler arasında ayrılıklar olduğunu inkâr edemem, ama bu aynı proje konusunda farklı görüşleri olan yaratıcı insanlar arasında garip bir durum değildir.”

“Diğerlerine göre daha agresif olan öğrencileriniz var mıdır?”

“Hayır, bunu söyleyemem.”

“Söylemek istemiyor musunuz, yoksa bilmiyor musunuz?”

“Bilmiyorum. Bilsem de söyler miydim, emin değilim.”

Henning kendi kendine gülümsedi. Son birkaç dakikada baş gösteren hafif tatsızlık onu etkilememişti.

“Bir film şirketi onun yazdığı bir senaryonun opsiyon haklarını satın almış, doğru mu?”

“Evet, doğru.”

“Hangi şirket bu?”

“Kendilerine Farkı Bul Prodüksiyon diyorlar. İyi bir şirkettir. Ciddidir.”

Henning bunu not aldı.

“Öğrenciler normalde mezun olmadan önce projelerini ciddi film şirketlerine satarlar mı?”

“Bu bazen olur. Yeni ve heyecan verici sesler arayan bir sürü çaresiz yapımcı var. Ama açıkçası şimdiye kadar o senaryoların çoğu bayağı kötü çıkmıştır.”

“Bazı öğrencilerinizin mesleği öğrenirken aynı zamanda pratik yapmaya çalıştıklarını mı söylüyorsunuz?”

“Evet. Hatta bu öğrencilerden bazıları burada bile olmamaları, aslında başka ülkelerde filmler çekip senaryolar yazmaları gerektiğini düşünürler.”

“Yani şişkin egoları olan kişilerden söz ediyoruz.”

“Hırslı insanların genelde egoları da şişkin olur. En tuhafı da en yeteneklilerin genellikle en büyük egolara sahip olmalarıdır.”

Henning başını salladı. Bir duraklama oldu. Henning’in dikkatini duvardaki çerçevelenmiş bir gazete haberi çekti. *Dagsavisen*’de çıkmış bir haberdi bu. Haberde genç bir adamın

fotoğrafı vardı. Aynı ağız, aynı burun. Daha yirmisine basmamış gibi görünüyordu. Manşette *Da Vinci Şifresi Gibi Senaryo* yazıyordu. Stefan Foldvik'in yakın zamanda bir senaryo yarışmasını kazandığı anlaşıyordu.

"Filmlere ilgi aileden geliyor anlaşılan," dedi Henning haberi işaret ederek. Röportajlarında bunu hep yapardı. Genellikle esas konuyla ilgisiz olan kişisel bir konuyu, mesela gözüne ilişen bir nesneyi ortaya atardı. Yalnızca iş konuşarak güzel bir haber çıkarmak zordu. Öyle de yapılabilirdi tabii, ama insanların savunmalarını kırarak özgürce konuşabilecekleri, tercihen ilişki kurabilecekleri bir şey bulmak işi daha da kolaylaştırırdı. Kendi hayatından bir şeyler anlatmak iyi bir fikirdi. O zaman konuşma bir sohbet havasında geçerdi. Önemli olan kişiyi sorgulanıyormuş gibi hissetmekten kurtarmaktı. Çoğu zaman en iyi bilgi kendiliğinden söylenen şeylerden çıkardı.

Henning, Foldvik'le konuşmasının da böyle olmasını umuyordu. Foldvik habere bakıp gülümsedi.

"Evet, genelde öyle oluyor. Stefan bu yarışmayı 16 yaşından itibaren kazandı."

"Vay canına!"

"Evet, yeteneksiz değil."

"Henriette Hagerup gibi mi?"

Foldvik bunu düşündü.

"Hayır, Henriette daha yetenekliydi. Ya da öyle görünüyordu."

"Nasıl yani?"

Foldvik huzursuz görünüyordu.

"Şey, Stefan şu aralar kendisini pek yazmaya vermiyor. Ergenlik işte."

"Kızlar, bira, öğrencilik hayatı..."

“Aynen. Onu bugünlerde hiç görmüyorum bile. Sizin çocuğunuz var mı?”

Henning hazırlıksız yakalanmıştı. Çünkü çocuğu hem vardı hem yoktu. Ve kendini uygun bir cevaba hazırlamamış, bir cevap *düşünmemişti*. Oysa bu sorunun er ya da geç sorulacağını biliyordu.

Verebileceği en basit cevabı verdi.

“Hayır.”

Ama bunu söylerken yüreği acıyordu.

“Çocuklar bazen gerçekten baş belası olabiliyor.”

“Hmm.”

Henning’in bakışları Foldvik’in masasındaki yine çerçevelenmiş olan 4x6 boyutlarındaki fotoğrafa gitti. Genç bir kadının fotoğrafıydı bu. Uzun, siyah saçları kırışmaya başlamıştı. Gülümsemiyordu. Henning onun kırklı yaşlarının ortalarında olduğunu düşündü. Foldvik’in karısı olmalıydı.

Sonra Henning, Yngve Foldvik’i ilk nerede gördüğünü hatırladı.

Yngve Foldvik’in karısının adı Ingvild’di. Henning şimdi her şeyi hatırlıyordu. Ingvild Foldvik yıllar önce Cuba Bro’nun yakınlarında bir yerde acımasızca tecavüze uğramıştı. Henning bunu biliyordu, çünkü mahkemede bulunmuştu ve bu konuyu yazıyordu. Yngve Foldvik günbegün duruşma salonunda oturmuş, ortaya konan bütün korkunç ayrıntıları dinlemişti.

Henning, Ingvild Foldvik’in tanık kürsüsüne çıktığında nasıl titrediğini, kendisini dövüp tecavüz eden adam yüzünden nasıl travma geçirdiğini hatırlıyordu. O gece köpeğini gezmeye çıkaran cesur ve güçlü adam olmasaydı büyük olasılıkla öldürülmüş olacaktı. Bıçakla çok kötü bir şekilde yaralanmıştı. Her yeri kesik içindeydi. Tecavüzcü beş yıl ceza almıştı. Ingvild ise

bir  m r. Henning yaraların henüz iyile mediğini görebiliyordu. Muhtemelen hâlâ k bus görüyor, çığlıklar içinde uyanıyordu.

Gördüğü yüze isim bulmanın verdiği kısa bir tatminden sonra bu hatırayı bir kenara bıraktı.

“Henriette ne yazardı?”

“ oğunlukla kısa filmler.”

“Ne hakkında? Kışkırtıcı olduğunu s ylemi tiniz.”

“Henriette burada... Buradayken iki kısa film yapmayı başardı. Birinin adı * eytan Kapıyı çalınca* idi. Ensest hakkındaydı. Diğeri ise *Pamuk Prenses*. O da kokain bağımlısı bir kızla ilgiliydi. Çok zekice yapılmış filmlerdi. Yeni bir film daha yapmaya ba lamı tı.”

“Ekeberg Parkı’nda çekecekleri film mi?”

“Evet.”

“Ama neden  imdi? Yani yaz tatiline bu kadar az kalmı ken.”

“Galiba film yazın başında geçiyordu. Filmin inandırıcılığı açısından ayrıntıları olabildiğince gerçekçi bir şekilde vermek  onemlidir.”

“Neyle ilgiliydi?”

“ ekecekleri film mi?”

“Evet.”

“Ayrıntıları bilmiyorum, yalnızca kısaca konu mu tık.”

“Hatırladığınız kadarıyla?”

Foldvik içini çekti.

“Galiba  eriatla ilgili bir şey yapmak istiyordu.”

Henning olduğu yerde kaldı.

“ eriat mı?”

“Evet.”

Henning boğazını temizleyip aynı anda zihnine yağan düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Aklına ilk gelen şey Anette'nin Henriette'ye yazdığı mesaj oldu.

“Anette Skoppum bu filmde Henriette Hagerup'la birlikte mi çalışıyordu?”

Foldvik başını salladı.

“Henriette senaryoyu yazdı, Anette de yönetecekti. Ama Anette'yi tanıdığım için onun da senaryo üzerinde epey söz sahibi olduğunu söyleyebilirim.”

Anette, diye düşündü Henning. Seni bulmalıyım. Çekecekleri bu filmin cinayetle bir ilgisi olduğundan yüzde yüz emindi.

“Acaba Anette hâlâ burada mı yoksa yaz tatili için eve mi dönmüştür?”

“Galiba hâlâ burada. Onu dün gördüm. Ve yanlış hatırlamıyorsam birkaç gün içinde onunla bir görüşmem var. Bu yüzden gitmiş olamaz.”

“Ona ulaşabileceğim bir telefon numarası var mı sizde?”

“Var ama size veremem. Öğrencilerimi rahatsız etmenizi de istemem. Herkes gerçekten çok üzgün.”

Evet, biliyorum, diye düşündü Henning. Bir şey söylemedi.

“Senaryonun sizde bir kopyası var mı?”

Foldvik içini çekti.

“Dediğim gibi Henriette'yle bu konuda sadece kısaca konuştuk. Bitirdiğinde bana göndereceğini söyledi ama senaryoyu hiç görmedim.”

“Peki film şimdi ne olacak?”

“Henüz karar vermedim. Başka bir şey var mıydı? Bir randevum daha var da.”

Foldvik ayağa kalktı.

“Hayır, sanırım yok,” dedi Henning.

37. BÖLÜM

Henning zemin kata indiğinde Rastalı hâlâ işbaşındaydı. Aman Tanrım, dedi içinden. Çocuk zavallı kıza hayat öpücüğü veriyordu sanki. Henning boğazını temizledi. Rastalı ona baktı. Yngve Foldvik'in övercesine bahsettiği o çekingen gençlikten eser yoktu.

“Yardımın için çok teşekkürler,” diye başladı Henning. “Foldvik'in ofisini bulmak çok kolay oldu.”

“Bir şey değil.”

Rastalı çocuk dudağını yaladı.

“Senden bir iyilik daha isteyebilir miyim acaba? Ben gazeteciyim. Henriette Hagerup ve onun dönemindeki öğrencilerle ilgili bir haber hazırlıyorum. Bu korkunç olaydan sonra hayatlarına devam etmeyi nasıl başardıklarıyla ilgili. Rahatsız edici bir haber olmayacak. Ölümün ardından gelen sessizliğe, böyle bir travmanın öğrenciler üzerindeki etkisine dair soyut bir şey olacak.”

Bir şeyi süsleyerek anlatma konusunda bir ödül olsaydı şüphesiz Henning de o ödüle aday olurdu. Rastalı çocuk anlayışlı bir şekilde başını salladı.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Bana öğrencilerin bir listesi lazım. Bilgisayarında böyle bir liste var mıdır acaba?”

“Evet, galiba var. Bir dakika,” deyip fareyi aldı. Tıklayıp birkaç tuşa bastı. Ekranın parıltısı gözlerine yansdı.

“Bir çıktı ister misiniz?” diye sordu.

Henning gülümsedi.

“Evet, lütfen. Çok iyi olur.”

Rastalı çocuk tıkladı, tuşlara bastı, çıktı uğuldamaya başladı. Bir kâğıt çıktı. Çocuk kâğıdı alıp gülümseyerek Henning’e uzattı.

“Süper! Çok teşekkür ederim,” dedi Henning kâğıdı alarak. 22 ismi hızla taradı. İlk gün okuduğu kartlardan biri aklına geldi. *Seni özlüyorum, Henry. Çok özlüyorum. Tore.*

Tore Benjaminsen.

“Affedersiniz,” dedi masanın diğer tarafındaki yardımsever insana. Rastalı çocuk kız arkadaşını yiyip yutmaya hazırlanırken Henning’in sesi üzerine tekrar döndü.

“Evet?”

“Tore Benjaminsen’i tanıyor musun?”

“Tore, evet. Tabii tanıyorum. Onu herkes tanır, ha ha.”

“Bugün burada mı? Onu gördün mü?”

“Dışarıda bir yerde gördüm.”

Henning çıkışa doğru döndü.

“Nasıl biri?”

“Kısa saçlı, ufak tefek, sıska. Galiba koyu mavi bir ceket giyiyordu. Genelde onu giyer.”

“Yardıma için çok teşekkürler,” dedi Henning gülümseyerek. Rastalı çocuk elini kaldırıp başıyla hafifçe selam verdi. Henning dışarı çıkıp etrafına bakındı. Tore Benjaminsen’i hemen gördü.

Sigara içiyordu; Henning'in bir saat kadar önce gördüğü sigara içen insanlardan biriydi.

Tore ve birlikte sigara içtiği genç kadın onu yanlarına varmadan fark ettiler. Henning'in bir şey istediğini anlayınca sustular.

"Sen Tore misin?" diye sordu Henning. Tore Benjaminsen başını salladı. Henning onu şimdi tanımıştı. Petter Stanghelle birkaç gün önce, okulun dışında, hafif yağmur altında onunla bir röportaj yapmıştı. Henning, Tore'nin ölen arkadaşı hakkında ne söylediğini okumamıştı ama Björn Borg marka iç çamaşırını hatırlıyordu.

"Henning Juul," dedi. "*123nyheter*'de çalışıyorum. Biraz konuşabilir miyiz acaba?"

Tore kıza baktı.

"Sonra görüşürüz," dedi gösterişli bir şekilde. Tore'nin ego-sunu okşamak zor olmayacaktı.

Tore'nin elini sıkarken bir çocuğun elini sıkar gibi hissetti kendini. Yakındaki bir banka oturdular. Tore sigara paketini çıkardı, beyaz dostlarından bir tane çıkarıp Henning'e uzattı. Henning bu ikramı kibarca reddetti ama gözleri eski ahabına takılı kalmıştı.

"Henriette dünün haberi değil mi artık?"

"Bir bakıma öyle, bir bakıma değil."

"Cinayet haberinin zamanı hiç geçmiyor herhalde," dedi Tore sigarasını yakarken.

"Öyle."

Tore çakmağı ceketinin cebine koyup derin bir nefes çekti. Henning ona baktı.

"Henry harika bir kızdı. Pek çok açıdan. İnsanlara çok düşküdü. Belki biraz fazla düşküdü."

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Henning. Kayıt cihazını açmak şimdi aklına gelmişti, ama artık çok geçti.

“Son derece dışa dönüktü ve –nasıl desem– insanlara aşırı derecede düşküdü. Anlatabiliyor muyum?”

Tore bir nefes daha çekip etrafına bakındı. Yanlarından geçen bir kıza başıyla selam verdi.

“Milletle flört mü ediyordu?”

Tore başını salladı.

“Burada bacaklarının arasında bir şey olan herkes bir ara mutlaka ondan hoşlanmıştı.”

Durup başını iki yana salladı.

“Çok kötü,” diye devam etti. “Yani ölmüş olması.”

Henning sessizce başını salladı.

“Erkek arkadaşıyla tanışıyor muydun?”

“Mahmud Marhoni’yle mi?”

Bu adı tükürürcesine söylemiş ve “h” sesini gırtlaktan çıkarmıştı.

“Evet.”

“Henry’nin o serseride ne bulduğunu hiç anlamadım.”

“Serseri miydi?”

“Tam bir serseri. Dev bir BMW ile geziyor, kendini bir şey sanıyordu. Durmadan etrafa para saçıyordu.”

“Yani çok para harcıyordu.”

“Evet, ama hep yanlış şekilde. Kredi kartını barda bırakıp Henry’nin arkadaşlarına içkilerin kendisinden olduğunu söylerdi. Hep harika bir adam olduğunu kanıtlama ihtiyacındaydı. Şöyle bir şey beni hiç şaşırtmazdı...”

Yine sözünü yarım bıraktı.

“Ne şaşırtmazdı seni?”

“Uyuşturucu satıcısı olduğunu öğrenmek beni hiç şaşırtmazdı diyecektim. Ama bunun ırkçı bir yaklaşım olduğunu biliyorum.”

“Olabilir, ama ya doğruysa?”

“Bu konuda bir şey bilmiyorum. Yani sırf böyle söylemiş olmam da benim ırkçı olduğumu göstermez.”

“İrkçı olduğunu düşünmüyorum.”

“Ama Henry’yi hak etmiyordu. Tam bir ahmaktı.”

Tore sigarasını bitirip izmariti yere attı. Ama üstüne basmadı. Küçük beyaz arkadaş yerde öylece yatıyor, bir su birikintisinin yanında mavi gri dumanlar çıkarıyordu.

“İlişkileri nasıldı?”

“Fırtınalı, diyebiliriz herhalde.”

“Nasıl?”

“Bitip yeniden başlardı. Mahmud kıskanç biriydi. Ama Henry’nin de nasıl olduğu düşünülürse insan bunun nedenini anlayabilir.”

Henning yine şeriatı düşündü.

“Mahmud’a hiç ihanet etti mi?”

“Bildiğim kadarıyla hayır, ama etseydi şaşırmazdım. Henry çok yaramazdı, dans pistinin ortasında dikkat çekmek hoşuna giderdi. Tahrik edici elbiseler giyerdi.”

Tore gözlerinde üzgün bir ifadeyle başını çevirdi.

“Burada Henriette’nin diğerlerinden daha fazla flört ettiği biri var mıydı?”

“Çok. Ee, çok vardı.”

“Sen de mi hoşlanıyordun ondan?”

Henning bakışlarını not defterinden kaldırıp Tore’ye baktı. Tore gülümseyip yere baktı. İçini çekti.

“Henriette’nin masasında hiç boş yer olmazdı. Sınıfındaki herkes onunla çalışmak isterdi. Ben onunla en başta arkadaş oldum. Birlikte harika zaman geçiriyorduk. Hep flört ediyorduk. Birbirimizi tanıdığımızda ben yeni bir ilişkiden çıkmıştım ve bu konuyu çok konuşuyorduk. Henry çok şefkatli, destekleyici ve sıcaktı. Karşısındakini dinlemeyi bilen insanlardan biriydi. Ona ne zaman açılısam bana sarılırdı. Çok çok uzun bir sarılma olurdu bu. O altı ay boyunca ona çok açıldım,” dedi gülerek.

Henning durumu gözünün önüne getirebiliyor, Henriette’yi hayal edebiliyordu. Güzel, nazık, açık, sosyal, flörtöz. Kim böyle bir mutluluk kaynağının yanında olmak istemezdi ki?

“Onun sıcaklığını başka bir şeyle karıştırmak, bir davet olarak görmek çok kolaydı. Ben de bir gün çok ileri gittim. Onu öpmeye çalıştım ve...”

Başını yine iki yana salladı.

“Eh, sinyalleri yanlış okumuştum. Başta öfkeden deliye döndüm. Beni ayarttığını, ağına düşürüp sonra reddettiğini düşünüyordum. Sanki onun oyunu buydu. Kedi fare oyunu. Gösterip vermemek. Birkaç hafta ona karşı öfkeliydim, ama sonra öfkemi yendim. Bir gece, grup olarak dışarı çıktığımızda bu konuyu konuştuk. Benimle arkadaş kalmak istediğini söyledi, daha fazlasını istemiyordu. Ben de reddedilmişlik duygusuna fazla enerji harcamaktansa onunla arkadaş olmaya karar verdim. O günden beri de çok iyi arkadaşlık.”

“Mahmud’la birlikte olmasına kızdın mı?”

“Yok, pek sayılmaz. Beni istemediğini biliyordum. Ama... Kıskançlık da yasa dışı değil sonuçta, değil mi?”

Henning başını salladı. Tore yeni sigarasından derin, iştahlı bir nefes çekti.

“Onu kim öldürmüş olabilir, bir fikrin var mı?”

Tore öylece baktı.

“Mahmud’un öldürdüğünü düşünmüyor musunuz?”

Henning bir an durdu, ne kadar dürüst olabileceğinden emin değildi; Tore’nin biraz dedikoducu olduğunu düşünüyordu.

“Şey, o tutuklandı, ama hiç belli olmaz.”

“Eğer Mahmud değilse başka kim olabilir, hiçbir fikrim yok.”

“Mahmud’dan başka Müslüman arkadaşları var mıydı, biliyor musun?”

“Bir sürü. Henriette herkesle arkadaştı. Herkes de onunla arkadaş olmak isterdi.”

“Ya Anette Skoppum?”

“Ne olmuş ona?”

“Duyduğum kadarıyla bazen Henriette’yle çalışıyormuş.”

Tore başını evet anlamında salladı.

“Onu iyi tanıyor musun?”

“Hayır, pek sayılmaz. Anette, Henriette’nin tam tersidir. Asla fazla konuşmaz. Epilepsisi olduğunu duydum ama hiç nöbet geçirdiğini görmedim. Kendisini pek açmaz. En azından ayıkken. Ama sarhoşken...”

“Gevşer mi?”

“Şey, öyle de denebilir. Öfkeliyken hep ne der biliyor musunuz?”

“Ne der?”

“Kimse bilmedikten sonra dâhi olmanın ne anlamı var?”
Tore onun sesini taklit edip güldü.

“Anette’nin öz saygı eksikliği boşuna değil. Pek yetenekli sayılmaz. Ayrıca sarhoşken onu yatağa atmış olan en az üç kişi tanıyorum. Lezbiyen olduğunu düşünüyorum.”

“Neden?”

THOMAS ENGER

“Saçmalıyor olabilirim. Bu yalnızca bir his. Size de hiç olmaz mı? İnsanlar hakkında bazı şeyleri sezgisel olarak bildiğinizi hissedersiniz?”

“Her zaman olur,” diye cevap verdi Henning gülümseyerek.

“Anette’nin Henriette’ye büyük bir hayranlık beslediğini görmek zor değildi. Ama zaten herkes öyleydi. Ne büyük bir kayıp,” dedi Tore, başını yine iki yana sallayarak.

“Anette’yle de konuşmak istiyorum. Sende cep telefonu olabilir mi?”

Tore telefonunu çıkardı. Parlak, koyu mavi bir Sony Ericsson’u vardı.”

“Galiba var.”

Birkaç tuşa basıp telefonu Henning’e uzattı. Henning numarayı alıp kaydetti.

“Teşekkür ederim,” dedi. “Başka sorum yok. Senin eklemek istediğin bir şey var mı?”

Tore ayağa kalktı.

“Yok. Ama umarım polis doğru adamı yakalamıştır. Şeyi çok isterdim...”

Durdu.

“Neyi?”

“Boş verin. Hem zaten artık çok geç.”

Tore Benjaminsen elini Henning’e uzatıp girişe doğru yürüdü.

“Sohbet için teşekkürler.”

“Ben de teşekkür ederim.”

Henning oturmaya devam edip onun arkasından baktı. Tore düşük belli pantolonuyla yürürken sert görünmeye çalışıyordu. Björn Borg bugün de yerindeydi.

38. BÖLÜM

Henning, Tore gittikten sonra bir süre daha bankta oturmaya devam etti. Bugünlerde bol bol sağda solda takılıyor, bankları eskitiyordu. Ama böyle iyiydi. Çok güzeldi. Burada ölümcül itüzümleri yoktu. Ama Anette'yi de göremiyordu. İnsanlar gelip gidiyordu. Henning her seferinde gözlerini kırmızı giriş merdivenlerine dikeyor, her seferinde de hüsrana uğruyordu.

Onu aramaya karar verdi. Numarayı tuşlarken saatin şimdiden 13.30 olduğunu fark etti. Şu çok sözü edilen ekip toplantısına gitmezse nasıl bir fırça yiyeceğini merak etti, ama Sture'nin eski günlerin hatırına ona kısa bir özet geçeceğine emindi. Üstelik Henning patronun ne söyleyeceğini biliyordu:

Reklam piyasasındaki öngörölmeyen dalgalanmalar yüzünden masraflarımızı kısmak zorunda kaldık. Kısa vadede bunun personel üzerinde bir etkisi olmayacak, ama daha fazla sayfa hazırlamazsak uzun vadede olabilir. Ne kadar çok sayfa okunursa boşlukları yeni reklamcılara o kadar hızlı satabiliriz. Ama şu anda mevcut olan bütün reklam alanlarını sattığımız için yeni sayfalar üretmeliyiz. Bu da yazdığımız haberler konusunda kararlar vermemiz anlamına gelir. Malzeme seçimimizde daha titiz olmalıyız vs.

Kimileri dürüstlük, “anlam ve önem” gibi konularda patırtı çıkaracaktı. Henning; Sture’nin bu görüşlerin çoğuna katıldığını, ama sıkıyönetim istediğini söyleyeceğini biliyordu. Ve hayatta kalmak isteyen bir internet gazetesi için sıkıyönetim daha fazla seks, meme ve porno anlamına gelirdi. Çoğu insanın istediği şey buydu. İstemediklerini söyleyebilirlerdi ama bir iki dakika boş zamanları olduğunda yine bu haberleri tıklamaya devam ediyor, yem olarak kullanılan popo ve memelere daha yakından bakmak istiyorlardı. İnternet gazeteleri bunu biliyordu. Ellerinde bu tür haberlerin tıklanmayı sağladığını kanıtlayan rakamlar ve istatistikler vardı. Bu kritere bakıldığında seçim yapmak kolaydı.

Bu durum muhtemelen Heidi’nin canını sıkacaktı, ama o orta kademe yöneticiydi. Bu yüzden emirleri uygulamaktan başka seçeneği yoktu. Ayrıca herkesin içinde üst yönetim ve yukarıda alınan akılsızca kararlar hakkında olumsuz bir şey söyleyecek değildi. Orta kademe yöneticilik kursunda bu kadarını öğrenmişti.

Henning, Anette’yi arayıp telefonun açılmasını bekledi. Telefon on bir kez çaldıktan sonra açıldı.

“Alo?”

Anette’nin sesi kırılgan ve tedbirliydi.

“Anette, adım Henning Juul. *123nyheter*’de çalışıyorum. Pazartesi günü tanışmıştık.”

“Size söyleyeceğim bir şey yok.”

“Bir dakika, kapama...”

Telefon kapandı. Henning kendi kendine küfredip etrafına bakındı. Üzerinde tulum, elinde kova olan bir adam yaklaşıyordu.

Başaracağım, dedi Henning kendi kendine. Bu çok riskli bir strateji olsa da onu tekrar arayacağım. Onu daha da uzaklaştırabilirim. İnsanları taciz etmek pek sonuç vermezdi, ama Anette bana henüz bir şey vermedi.

Telefon önce çaldı, sonra meşgule geçti. Kahretsin, aramamı engelliyor, diye düşündü. Tulumlu bir adam daha gördü. Anette'ye mesaj atmaya karar verdi:

Benimle konuşmak istemediğini biliyorum ama niyetim röportaj yapmak değil. Henriette'nin çektiğiniz film yüzünden öldürüldüğünü düşünüyorum. Seninle bu konuda konuşmak istiyorum. Görüşebilir miyiz?

“Gönder” tuşuna basıp bekledi. Bekledi. Biraz daha bekledi. Cevap yoktu. Küfretti. Şimdi ne olacaktı?

Hayır, diye düşündü. Mümkün değil. Kıza bir mesaj daha yazdı:

Korktuğunu biliyorum Anette. Bunu anlıyorum. Ama sana yardım edebilirim. Lütfen sana yardım etmeme izin ver.”

Tekrar “gönder” tuşuna bastı. Çaresiz görünmeye başladığının farkındaydı ve gerçekten de öyle sayılırdı. Birkaç saniye sonra cep telefonu ötünce yerinden fırladı. Mesajı açtı.

Bana kimse yardım edemez.

Henning'in kanı kaynamaya başlamıştı. Olay ilginçleşiyordu. Cevap verdi:

Bunu bilemezsin Anette. Senaryoyu görmeme izin ver'ersen belki oradan yola çıkabiliriz. Konuştuklarımızın gizli kalacağına söz

veriyorum. Buluşmak istemezsen senaryoyu bana e-postayla gönderebilirsin. E-posta adresim hjuul@123nyheter.no.

“Gönder.”

Aradan geçen birkaç saniye sonsuzluk gibiydi. Saniyeleri tek tek sayabiliyordu.

Hayır, diye düşündü. Bir işe yaramıyor. Anette’yi kaybettim. Gizli bile olsa kaynak olmak istemiyor. Ciddi bir girişimde bulunduğuş düşüncesiyle biraz rahatlamaya çalıştı. Ama avunmak ona göre değildi. Ayağuş kalkıp yürümeye başladı.

Cep telefonu tekrar öttü. Dört kısa bip.

Gode Café. Bir saat sonra.

39. BÖLÜM

Bjarne Brogeland içini çekti. Ekranındaki bir belgeyi okuyordu, ama uzun süre gözlerini kısmak başını ağrıtmıştı. Mola vermeliyim, dedi kendi kendine. Uzun bir mola. Belki Sandland'a öğlen yemeğe çıkmak isteyip istemediğini sorabilirim. Biraz iş konuşuruz, soruşturmayı tartışırız, biraz sevişiriz. Kahrolası gösterip de vermeyen. Yakında bu konuya bir çözüm bulmalıyım, yoksa...

Ekranında bir pencerenin açılmasıyla Brogeland'ın düşünceleri bölündü. Adli tabip Ann-Mari Sara'nın yüzü, bilgisayar kamerası aracılığıyla ekranda belirdi. Brogeland öne eğilip sesi açtı.

"Dizüstü konusunda biraz ilerleme kaydettik," dedi Ann-Mari.

"Marhoni'ninki mi?"

"Yok, Mahatma Gandhi'ninki. Başka kiminki olacak?"

"Bir şey buldunuz mu?"

"Bulduk diyebiliriz."

"Tamam, bir dakika. Sandland'ı çağırmak istiyorum."

"Gerek yok. Bulguları sana gönderiyorum. Sadece orada olup olmadığını görmek istedim."

"Tamam."

Brogeland ayağa kalkıp koridora çıktı. Sandland'ın kapısını çalmak için her türlü bahaneyi kullanmaya hazırdı. Kapıyı açtı. Sandland telefundaydı. Brogeland yine de abartılı bir ifadeyle fısıldadı:

“Marhoni'nin dizüstü bilgisayarı.”

Gerekmese de kendi ofisini işaret etti. Sandland e-postanın kopyasını alacaktı nasıl olsa. Sandland dudaklarını oynatarak az sonra onun ofisine geleceğini söyledi.

Ah, *gelmeni* ne kadar istiyorum bir bilsen, diye geçirdi içinden Brogeland. Kapıyı arkasından kapadı. Kendi ofisine dönüp koltuğuna çöktü. Gelen kutusunu açtı, Ann-Mari Sara'dan gelen e-postayı gördü. Tıklayıp eki indirdi.

O anda Sandland içeri girdi.

“Mükemmel zamanlama,” dedi Brogeland. Sandland hemen arkasında durup omzunun üzerinden bilgisayara doğru eğildi. Brogeland kendini zor tutuyordu. Sandland daha önce ona hiç bu kadar yakın olmamıştı. Kokusunu alabiliyordu.

Hayır! Aklından bile geçirme!

Brogeland, Ann-Mari Sara'nın mesajını yüksek sesle okudu:

Hard disk ciddi şekilde zarar görmüş. Henüz ulaşamadığımız bir sürü bilgi var. Ama en önemli bilgiye ulaştığımızı düşünüyorum. Eklentiye tıklarsan ne demek istediğimi anlarsın.

Brogeland eklentiye tıkladı, heyecanla ekrana baktı. Görüntü ekrana gelince dönüp Sandland'a baktı. İkisi de gülümsedi. Brogeland dikkatini tekrar bilgisayara verip “*yanıtla*” seçeneğine tıkladı ve şunları yazdı:

SENARİST

İyi iş çıkarmışsın AMS. Ama hard disk üzerinde çalışmaya devam et. Bilgisayarda ihtiyacımız olan daha fazla bilgi olabilir.

Brogeland ellerini ovuşturup son tura girdiğini düşündü.
Şeref turu.

40. BÖLÜM

Kahve genellikle işe yarardı, ama gergin olduğunda değil. Birini beklerken de değil. Hele ki Anette'nin verdiği saat geçeli çok olduysa hiç işe yaramazdı.

Gode Caf  de cam kenarına oturmuş, trafiği ve bir kol boyu mesafede bulunan kaldırımda yürüyen insanları izliyordu. Orada oturmasının bir diğer nedeni de çıkışa yakın olmasıydı. Ne olur ne olmaz diye.

Seni engelleyen şey ne Anette? Bu bir film olsaydı Anette asla gelmezdi, diye düşündü endişeyle. Birisi Anette'ye ulaşır, Henning'in peşinde olduğu şeyi alır ve cesedini asla bulunamayacağı bir yere atardı. Ya da belki cesedi saklamaya bile gerek duymazdı.

Henning başını iki yana salladı. Ama Anette otuz dakikadan uzun bir süredir ortalıkta görünmeyince böyle düşüncelere kapılmak kolaydı. Neler olmuş olabileceğini tahmin etmeye çalıştı. Beklenmedik bir ziyaretçisi gelmiş olabilirdi. Belki annesi uğramıştı, belki de çamaşır makinesinin durmasını veya Pepe's Pizza'dan pizza siparişinin gelmesini bekliyordu.

Hayır. Günün bu saatinde bu mümkün değildi. Belki de Anette güvenilirmez biriydi sadece. Böyle insanlar vardı, ama Anette'nin

onlardan biri olduğunu düşünmemiştir. O, hayatında bir şeyler yapmaya çalışan, hırslarını gerçekleştirmek isteyen biri gibiydi.

Kısacık bir görüşmeden sonra bu kadar sonuç çıkarmak çok fazlaydı belki ama Henning insanları okumada iyiydi. Kim huysuz, kim yumuşak yüzlü, kim gerçek, kim sahte, kim karısını dövüyor, kim ilk fırsatta iki üç kadeh fazla içiyor, kim hiç çaba harcamıyor, kim mücadele ediyor, bunları hep anlardı. Anette'in de mücadelecisi olduğundan emindi. Hem de uzun zamandır mücadele ediyordu. Bu yüzden Henning biraz endişelenmeye başlamıştı.

Ama o sırada Gode Café'nin kapısı açıldı. Henning, gelenin Anette olduğunu görünce yerinden sıçradı. Anette iki gün öncesinden farklı görünüyordu. Gözlerinde hâlâ korku vardı ama şimdi daha içe kapanık görünüyordu. Kapüşonunu başına çekmişti. Makyaj yapmamıştı. Dağınık görünüyordu. Biraz kamburu çıkmıştı. Sırt çantası vardı. Üzerinde marka etiketi olmayan ama bir sürü çıkartma olan küçük, gri bir sırt çantası.

Anette onu gördü, etrafa bakıp Henning'e doğru yürüdü. Henning on vakadan dokuzunda fırça yedi. Masum insanları rahat bırakmayan, utanma duygusu olmayan lanet olası gazetecilerden biriydi. Tüm bunları daha önce duymuştu. Eskiden böyle şeyler ona çok dokunuyordu. Ama artık değil.

Anette masada durdu. Oturmadi. Sırt çantasını çıkarırken ona baktı. Çıkartmalara bakılırsa çok seyahat etmişti. Uzak ülkelerden egzotik şehirlerin isimlerini gördü. Assab (Eritre), Nzerekore (Gine), Oş (Kırgızistan), Blantyre (Malavi). Sırt çantasını masaya attı.

"İçecek bir şey ister misin?"

"Kalmayacağım."

Sırt çantasından bir kâğıt yığını çıkarıp masaya attı, hızlı hareketlerle çantayı kapattı. Sırt çantasını tekrar takıp döndü, gitmek üzere yürüdü.

“Anette, dur!”

Sesi istediğinden biraz yüksek çıktı. İnsanlar onlara baktı. Anette durup döndü. Umarım gözlerimdeki telaşı, yumuşaklığı ve içtenliği görür, diye düşündü Henning.

“Lütfen benimle bir kahve iç.”

Anette bir şey yapmadan ona öylece baktı.

“Tamam, kahve olmasın, tadı çok kötü. Ama *latte* içmez misin? Peki çay? *Chai*? *Eins, zwei, chai*?”¹⁰

Anette ona doğru bir adım attı.

“Komedyeniz, öyle mi?”

Henning kendini sınavda kopya çekerken yakalanan 12 yaşında bir çocuk gibi hissetti.

“Dediğim gibi, sana söyleyecek bir şeyim yok.”

“Öyleyse neden bunları bana veriyorsun?” diye sordu önündeki kâğıt yığınına işaret ederek. Ön sayfada şunlar yazıyordu:

Şeriat Sınıfı

Yazan: Henriette Hagerup

Yöneten: Anette Skoppum

Henning kendine hâkim olmaya çalıştı. Senaryoyu hemen oracıkta okumak istiyordu.

“Anlaman için.”

“Ama...”

10 Karakter, Almanca 1, 2, 3 (*eins, zwei, drei*) rakamlarından *drei* yerine onunla uyaklı olan *chai* sözcüğünü kullanarak şaka yapıyor. (yay. n.)

“Lütfen. Bana yardım etmeye çalışma.”

“Ama Anette...”

Anette gitmek için dönmüştü bile. Henning de ayağa kalkacaktı ama böyle bir hareketin ne kadar umutsuz ve aciz görüneceğini fark etti. O yüzden peşinden seslendi:

“Kimden korkuyorsun, Anette?”

Anette ona bakmadan ve cevap vermeden kapının kolunu indirdi. Çıkıp gitti. Henning onun sırtında çantasıyla yürüyeceğini tahmin ettiği tarafa doğru baktı. Çantanın içinde başka bir şey olup olmadığını merak etti. Belki yedek bir giysi? Belki bir film ya da kitap?

Belki de bir şok tabancası vardı.

Bu düşünce birdenbire gelmişti aklına. Ama şöyle bir düşününce, evet böyle bir olasılık vardı. Bu oldukça ilginç bir düşünceydi. Ne de olsa senaryoyu Anette’ten daha iyi bilen kimse yoktu, değil mi?

Hayır, dedi kendi kendine. Anette’nin arkadaşının öldürülmesiyle bir ilgisi olsa neden senaryoyu okumama izin versin ki? Neden konuyu anlamama yardımcı olsun? Bu düşünceyi bir kenara bıraktı. Aptalca bir şeydi. Senaryoyu okumam lazım. Bakalım bana bir fikir verecek mi?

Senaryoda bir şeyler olmalıydı.

.

41. BÖLÜM

Avukat Lars Indrehaug parmaklarını kâküllerinden geçirip saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı, şakaklarının üstüne attı. Serseri, dedi içinden Brogeland. Ses geçirmez bir odada, kameralar kapalıyken sana neler yapmak isterdim!

Hayaller ve gerçekler. İkisi apayrı şeylerdi ne yazık ki. Bu düşünce şu anda daha acı vericiydi, çünkü Komiser Sandland yanında oturuyordu. Brogeland masadaki kâğıtlara bakıp birkaç maddenin üzerinden geçti. Soruşturmayı dikkatle hazırlamış, bütün kanıtları incelemiş ve nasıl sunacakları üzerinde anlamışlardı. Sandland'ın Marhoni'nin suçluluğu konusunda hâlâ şüpheleri olsa da Marhoni'nin, sormak üzere oldukları sorulara ikna edici yanıtlar bulması gerekiyordu.

Brogeland, Sandland'la iş konuşmayı seviyordu. Ciddi, kararlı ve toplum adına öfkeli olduğu zamanlarda onun dudaklarının aldığı şekle bayılıyordu. Bitiş çizgisini geçtiğinde Sandland'ın gözlerinde beliren tatmin ifadesini görmeyi sabırsızlıkla bekliyordu. Keşke bu tatmini *kendisiyle* birlikte yaşasaydı.

Yanlış madde, Bjarne.

Mahmud Marhoni, Indrehaug'un yanına oturdu. Marhoni'nin üzgün olduğunu düşündü Brogeland. Kardeşinin öldürülmesi onu

perişan etmiş, gözaltında kalmak sinirlerini bozmuştu. O sert kabuğunda bazı çatlaklar oluşmuştu. Daha bakımsız görünüyordu. Birkaç gün jilet kullanmamak, geceleri sıcacık fanilasıyla yatmaya alışık olan birinde böyle bir etki yaratıyordu.

Alışman gereken şeyler sadece bunlar değil Mahmud, dedi içinden Brogeland. Soruşturmanın resmi kısmının başlaması için Sandland'a işaret verdi. Formalite gereği orada bulunma nedenleri açıklandıktan sonra Sandland, Marhoni'ye baktı.

"Başın sağ olsun," dedi yumuşacık bir sesle. Marhoni avukatına soru sorarcasına baktı.

"Kardeşin için üzgünüm," diye ekledi. Marhoni başını salladı.

"Teşekkür ederim."

"Bunu yapanı bulmak için elimizden geleni yapıyoruz. Ama belki sen biliyorsundur."

Marhoni ona baktı.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Bad Boys Burning'le bağlantın var mı, Mahmud?"

"Hayır."

"Yaser Şah'la?"

Marhoni başını iki yana salladı.

"Soruya cevap ver."

"Hayır."

"Kardeşin onları tanıyor muydu?"

"Kim olduklarını bilmiyorsam, kardeşimin onları tanıyıp tanımadığını nereden bilebilirim?"

Aferin, Marhoni, diye düşündü Brogeland. Tuzaktan kaçtın.

"Bilgisayarındaki bilgileri kurtarmayı başardık," diye devam etti Brogeland. Marhoni'nin cevabını bekledi. Marhoni endişelenmemiş gibi görünmeye çalışıyordu. Ama Brogeland onun içten

içe kaydığını görebiliyordu. Ama *her şeye* ulaşamadık, diye geçirdi içinden. En azından şimdilik.

Ama Marhoni bunu bilmiyordu.

“Meslektaşına verdiğin cevabı değiştirmek istemediğinden emin misin?” diye sordu Brogeland.

“Niye isteyeyim ki?”

“Yalan söylemiş olmamak için.”

“Ben yalan söylemem.”

“Aa, öyle mi?” dedi Brogeland alaycı bir şekilde.

“Belki lafı dolandırmak yerine müvekkilimle daha açık konuşmayı tercih etmelisiniz,” dedi Indrehaug. Brogeland ona kötü bir bakış attı, sonra tekrar Marhoni’ye döndü.

“Senin dışında bilgisayarını kaç kişi kullanıyor Marhoni?”

“Hiç kimse.”

“Hiç kimseye ödünç vermedin mi?”

“Hayır.”

“Senin yanındayken?”

“Hayır.”

“Bundan eminsin, öyle mi?”

“Evet.”

“Müfettiş...”

Indrehaug ellerini iki yana açıp yorgun bir şekilde içini çekti. Brogeland gülümseyip kendi kendine başını salladı.

“Öldürüldüğü gün Henriette Hagerup’un e-posta hesabında ne arıyordun?”

Marhoni başını kaldırdı.

“Ne?”

“Neden kız arkadaşının e-postalarını okuyordun?”

Brogeland, Marhoni’nin şaşırıldığını fark etti.

“Öyle bir göz atıp çıkıyor muydun?”

Brogeland masanın üzerinden bir kâğıt uzattı. Kâğıtta Henriette Hagerup’un bir adama sarılmış halde görüldüğü bir fotoğraf vardı. Adamın yüzü görünmüyor, yalnızca başının arkası görünüyordu. Saçları koyu renk ve seyrekli. Marhoni resme baktı.

“Kim bu Mahmud?”

Mahmud cevap vermedi.

“Bu fotoğraf kız arkadaşının öldüğü gün senin bilgisayarından okunan e-posta hesabında bulundu. Bu konuda bir yorumda bulunmak ister misin?”

Marhoni tekrar fotoğrafa baktı.

“Bunu kim gönderdi?” diye sordu.

“Bırak da bunu biz merak edelim. Tekrar soruyorum, resimdeki adamı tanıyor musun?”

Marhoni başını iki yana salladı.

“Bu durumun senin için iyi görünmediğinin farkındasın, değil mi Marhoni?”

Marhoni hâlâ bir şey söylemiyordu. Brogeland içini çekti. Indrehaug müvekkiline baktı. Marhoni başparmağını diğer elinin avucuna bastırıyordu. Sandland ve Brogeland bir süre bir şey söylemediler. Onun açılmasını beklediler.

“Ben yapmadım,” diye fısıldadı birden.

“Ne dedin?”

“E-posta hesabına ben girmedim.”

Brogeland dünyanın en büyük adaletsizliğiyle karşı karşıyaymış gibi gözlerini yuvalarında döndürdü.

“Az önce bilgisayarını yalnızca senin kullandığını söyledin. Artık öyle değil mi?”

Marhoni başını iki yana salladı.

“Olamaz.”

“O zaman birisi –senin bilgin olmadan– kız arkadaşının başka bir adamın kollarındayken çekilmiş fotoğrafını görmek için senin bilgisayarını kullandı. Bize bunu mu söylüyorsun?”

Marhoni yavaşça başını salladı.

“Bunu kim yapmış olabilir? Kardeşin mi? Henriette mi?”

“Bilmiyorum.”

“Bu yüzden mi ikisi de öldü, Mahmud?”

“Bilmiyorum.”

“Bilmiyorsun.”

Brogeland içini çekip Sandland’a baktı. Sandland bir işaret, bir ifade bulmak için Marhoni’nin yüzünü inceliyordu.

“Şeriat hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu Brogeland.

“Şeriat mı?”

“Evet. Pakistanlı bir grup. Bir yıl önce Mela Festivali’nde çalmış.”

“Müfettiş...”

“Tamam, kötü bir espriydi. Ama soruma cevap ver, şeriat hakkında ne düşünüyorsun? Şeriat kanunları. Şeriat kanunları senin kadına bakışına uyuyor mu Mahmud?”

“Hayır.”

“Mesela bir kadını taşlamanın zina için uygun bir ceza olduğunu düşünmüyorsun, öyle mi? Ya da hırsızın elinin kesilmesinin?”

Brogeland cevap beklemedi. Marhoni şaşkına dönmüştü.

“Henriette’nin kiminle ilişkisi vardı Mahmud?”

“Eğer masumsan ve kendini kurtarmak istiyorsan, şimdi konuşmaya başlamanı tavsiye ederim.”

“Fotoğraftaki adam kim?”

Brogeland ve Sandland aynı anda konuşmuşlardı. Marhoni içini çekti.

“Sen bu işi uzattıkça durum daha kötü görünecek.”

“Kızın kiminle ilişkisi vardı?”

“Onu bu yüzden mi öldürdün?”

“Kimi koruyorsun?”

Marhoni elini kaldırdı.

“Hiçbir şey anlamıyorsunuz.”

Yere bakıp başını iki yana salladı.

“O zaman bize yardım et!” dedi Brogeland. Marhoni’ye bakıp bir açıklama bekledi.

“Henriette hiçbir zaman bana ihanet etmedi,” dedi Marhoni, bunu uzun süre düşünerek.

“Ne dedin?”

“O zaman bu mesajları nasıl açıklıyorsun? *Özür dilerim. Hiçbir anlamı yoktu. ONUN benim için hiçbir anlamı yok. Bir tek seni seviyorum. Konuşabilir miyiz? Lütfen.*”

Brogeland sert bir şekilde Marhoni’ye bakıyordu.

“Ve sana ihanet etmediğini söylüyorsun.”

“Evet. Ya da bilmiyorum.”

“Evet, bilmiyorsun. Bundan daha iyi bir cevap bulamazsan...”

“Bana hiçbir zaman bir başkasından söz etmedi.”

“Öyleyse bu mesajlar sana hiçbir şey ifade etmiyor, öyle mi?”

“Hayır.”

“Daha önce böyle bir konuda hiç konuşmadınız mı?”

“Hayır.”

“Üzgünüm ama jüriyi ikna etmede çok zorlanacaksın. Bunu siz de biliyorsunuz Bay Indrehaug.”

Brogeland gözlerini dikip avukata baktı. Indrehaug yutkundu. Parmaklarını bir kez daha saçlarından geçirdi.

42. BÖLÜM

Henning okumaya başlamadan önce bir süre senaryonun ilk sayfasına baktı. Endişeliydi. Biraz da gergin. Ama nedenini bilemiyordu. Belki de Henriette'nin neden ve nasıl öldürüldüğünün cevabı tam önündeydi.

Derin bir nefes alıp okumaya başladı:

İÇ MEKÂN - EKEBERG PARKI'NDA BİR ÇADIR – AKŞAM:

Bir kadın, MERETE VIIK (21), sırtı kameraya dönük bir şekilde durmaktadır. Elindeki kürekten ışık yansımaktadır. Kadın bitkin durumda, hızlı hızlı nefes almaktadır. Alnındaki teri siler. Sonra küreği yere saplar.

DIŞ MEKÂN – EKEBERG PARKI'NDAKİ ÇADIRIN DIŞI – AKŞAM:

Bir araba çadırın yanına gelir. Sürücü motoru durdurur. Motor kapağının açıldığını görürüz. MONA KALVIG (23) dışarı çıkar. Motora doğru yürür.

İÇ MEKÂN – EKEBERG PARKI'NDAKİ ÇADIR – AKŞAM:

SENARİST

MONA KALVIG çadırı açıp içeri girer. Ağır bir çanta taşıyor. Yerdeki deliğin önünde durur.

MONA:

İyi kazmışsın!

Merete terini silip gülümser.

MERETE:

İyi egzersiz oldu.

MONA:

Denedin mi?

MERETE:

Hayır, bu senin çukurun, o yüzden o işi sana bıraktım.

İÇ MEKÂN – EKEBERG PARKI'NDAKİ ÇADIR – AKŞAM:

Çukur yakından görünür. Mona çukurun içine zıplayıp derinliği kontrol eder. Beline geliyordur.

MONA:

Mükemmel.

MERETE:

Harika. Cep telefonunu getirdin mi?

MONA:

Evet.

MERETE:

İlkini gönderelim mi artık?

Mona çukurdan çıkıp üzerindeki nemli kumu silkeler. Cep telefonunu çıkarıp saate bakar. Sonra Merete'ye haince gülümser.

İÇ MEKÂN – GALGENBERG'DE BİR EV:

YAŞİD İKBAL (28), TV2'de Hotel Cæsar'ı seyrederken cep telefonu öter. Telefonu alıp mesaja bakar. Okurken kaşları çatılır. Gönderici "Mona cep"tir. Şu yazıyı görürüz:

"Özür dilerim. Hiçbir anlamı yoktu. ONUN benim için hiçbir anlamı yok. Bir tek seni seviyorum. Konuşabilir miyiz? Lütfen."

İÇ MEKÂN – EKEBERG PARKI'NDAKİ ÇADIR – AKŞAMIN ERKEN SAATLERİ:

İki arkadaş yan yana oturmuş, cep matarasından doldurdıkları bir bardağı paylaşmaktadırlar. Bardaktan buhar tütmetedir.

MERETE:

İyi miydi?

Mona sıcak çayı yudumlar.

MONA:

Hmm.

SENARİST

MERETE:

Çayı kastetmedim.

MONA:

Neyi kastettin ya?

Mona, Merete'nin ne demek istediğini anlar. Gülümser.

MONA:

Bugün çok iyiydi. Sert olduğu zaman daha çok seviyorum.

MERETE:

Belki de son kez olduğunu bildiğin için daha güzeldi.

MONA:

Belki de.

MERETE:

Özleyecek misin?

Mona omuz silker. Bardağı Merete'ye verir. Bir süre sessiz kalırlar.

MERETE:

Diğerini de gönderelim mi artık?

MONA:

Bekleyelim. Biraz zaman verelim.

MERETE:

Tamam.

Giriş bölümünün sonu ve logo.

Buraya kadar bir *snuff* filminin¹¹ girişine benziyor, diye düşündü Henning. Okumaya devam etti:

İÇ MEKÂN – GALGENBERG'DEKİ EV – AKŞAM:

Yaşid İkbâl mutfaktır. Buzdolabını açıp yağsız süt kutusunu çıkarır. Dolaptan bir bardak almak üzereyken cep telefonu öter. Telefonunu çıkarır. "Mona cep"ten bir mesaj daha gelmiştir. Okur.

"Bunu telafi edeceğime söz veriyorum. Bana bir şans daha ver, lütfen."

Yaşid İkbâl başını iki yana sallayıp mırıldanarak, "Ne halt ediyor bu?" der. Sonra arama tuşuna basar. Mutfakta yürürken çok sinirlidir. Ama telefon açılmaz. Öfkeyle cep telefonunu fırlatır.

İÇ MEKÂN – EKEBERG PARKI'NDAKİ ÇADIR – AKŞAM:

Mona ve Merete hâlâ çukurun yanında beklemektedirler.

MERETE:

Sence işe yarayacak mı?

MONA:

Yaramalı.

11 Gerçek cinayet ve/veya tecavüz görüntülerinin yer aldığı film. (yay. n.)

Mona'nın cep telefonu titreşir. Ekranda YAŞİD yazmaktadır.

MERETE:

Arıyor.

MERETE:

Cevap vermeyecek misin?

MONA:

Hayır.

Merete Mona'ya bakar. Mona'nın sözünün geçtiği bellidir.

İÇ MEKÂN – ST. HANSHAUGEN'DE BİR EV – AKŞAM:

Gaarder ailesi akşam yemeğindedir. Ortam gergindir. Evin oğlu Gustav suratı asık bir şekilde yemeğiyle oynamaktadır. Anne Caroline, kocası Harald'a bakar. Adam yemek yiyordur, ama huzursuzdur.

GUSTAV:

Kalkabilir miyim, lütfen?

CAROLINE:

Ama hiçbir şey yemedin!

GUSTAV:

Aç değilim. Lütfen kalkabilir miyim?

Caroline içini çekip başını sallar, oğlunun odadan çıkmasını seyreder. Kocasına bakar.

CAROLINA:

Onu uzaklaştırıyoruz! Sen uzaklaştırıyorsun!

Harald başını tabağından kaldırır.

HARALD:

Ben mi?

CAROLINE:

Evet, başka kim olacak?

Harald içini çeker.

HARALD:

Yine mi bu konuyu açacaksın? Kapattığımızı sanıyordum.

CAROLINE:

Senin için söylemesi kolay. Ah, senin için "konuyu kapatmak" ne kadar kolay!

Caroline onun taklidini yapar. Harald birden öfkelenir.

HARALD:

Başka ne yapmamı istiyorsun bilmiyorum! Onu bir daha görmeyeceğimi söyledim. Başka ne bekliyorsun?

SENARİST

CAROLINE:

Bunda gerçekten samimi olmanı. Şu anda olduğu gibi gece gündüz onu düşünmeyi bırakmanı.

Harald numara yapamayacağını anlayıp bakışlarını çevirir.

HARALD:

Elimde değil.

CAROLINE:

(Kocasını taklit ederek)

"Elimde değil."

Caroline içini çeker. Harald cevap vermez. Uzun bir sessizlik olur.

CAROLINE:

Galiba boşanmalıyız.

HARALD:

Ne?!

CAROLINE:

Neden olmasın? Birlikte bir hayatımız yok ki.

HARALD:

Bunu gerçekten söylüyor olamazsın Caroline. Gustav ne olacak?

CAROLINE:

Birden onu umursamaya mı başladın? Başka zaman umursamıyordun oysa...

Caroline devam edemez. Ağlamaya başlar. Harald pes ederek çatalı bıçağı bırakır.

İÇ MEKÂN – EKEBERG PARKI'NDAKİ ÇADIR – AKŞAM:

Mona'nın cep telefonu yakın planda görünür. Mesajı görürüz.
"Lütfen cevap ver. Lütfen. Bir daha asla yapmayacağım. Söz veriyorum!" "Gönder" tuşuna basar.

İÇ MEKÂN – GALGENBERG'DEKİ EV – AKŞAM:

Yaşid huzursuz bir şekilde evin içinde dolaşır. Oturma odasında süt içen kardeşi Faruk İkbâl'le konuşur. Bozuk Norveççeyle konuşurlar.

YAŞID:

Orospu.

FARUK:

Sana anlatmaya çalıştım.

YAŞID:

Pis orospu!

Yaşid'in telefonu tekrar öter. Kardeşler birbirlerine bakarlar.

FARUK:

O mu?

YAŞİD:

Bilmiyorum gerizekâli, daha bakmadım.

FARUK:

O zaman bak, gerizekâli.

Yaşid öfkeyle kardeşine bakar. Sonra mesajı açıp okur. Telefonu kanepeye fırlatır.

YAŞİD:

Pis orospu!

Senaryodaki karakterlerin gerçek insanlara dayandığını düşünmek çok cazip, diye düşündü Henning. Ama bu çok kolay olurdu.

Canı yine kahve istiyordu. Barın arkasındaki garsondan bir kahve istedi. Orada oturduğu onca süre içinde yalnızca bir kahve istemesi garsonun umurunda değil gibiydi. İçeride yalnızca iki kişi vardı. Onlar da sessizce salatalarını yiyorlardı.

Henning yeniden okumaya başlarken kahvesi geldi.

İÇ MEKÂN – EKEBERG PARKI'NDAKİ ÇADIR – AKŞAM GEÇ SAATLER:

Yerdeki çukur yakından görünmektedir. Mona yine çukurun içindedir ve Merete çukuru toprakla doldurmaktadır.

MERETE:

Bilgisayarı halledebildin mi?

THOMAS ENGER

MONA:

Evet. Çok kolay oldu. Seksten sonra duş aldı. Sorun olmadı.

MERETE

Unuttuğumuz bir şey yok değil mi?

MONA:

Sanırım. Bir dakika, kollarımı dışarı çıkarayım.

MERETE:

Tamam.

Mona kollarını kumlu topraktan dışarı çıkarır.

MONA:

Tamam, devam et.

Merete ukuru doldurmaya devam eder. Kısa süre içinde toprak Mona'nın koltuk altlarına kadar gelir. Merete küreği bırakır. Nefes nefesedir.

MERETE:

Başlamadan önce söylemek istediğin bir şey var mı?

Mona düşünür. Boğazını temizler.

MONA:

(Ciddi bir ses tonuyla)

Bu, dünyadaki bütün kadınlar için. Ama özellikle Norveç'teki bizler için.

Merete gülümser. Kamera yavaşça Merete'nin yüzünden uzaklaşıp yere döner. Küreği görürüz. Mona'nın yanında getirdiği torbayı görürüz. Torba açıktır. İçinde ağır bir taş vardır.

Henriette kendine bunu yaptırmış olamaz, diye düşündü Henning. Başını kaldırdı. Politik bir mesaj vermek için kendi senaryosunu kullanarak bir rol oynamış ve kendini taşlatarak öldürmüş olamaz!

Bu yalnızca bir film, Henning. Cuma akşamları Dedektif Derrick cinayetleri çözerken annesinin kucağına nasıl çıktığını hatırlıyordu. Birisi Henriette'nin senaryosunu ona karşı kullanmış olmalıydı. Onunla alay etmek için mi? Birini hedef olarak göstermek için mi?

Okumaya devam etti:

Siyah zemin üstünde "İki hafta sonra" yazar.

İÇ MEKÂN – POLİS MERKEZİNDE BİR SORGU ODASI – SABAHIN GEÇ SAATLERİ:

Yaşid İkbâl masada oturmaktadır. Polisler karşısındadır. Yüzlerinde ciddi bir ifade vardır.

MEMUR 1:

Mesajları aldıktan sonra ne yaptın Yaşid? Onunla yüzleşmeye mi gittin?

Yaşid cevap vermez.

MEMUR 2:

Onu aramaya çalıştığını biliyoruz. O akşam sekizden hemen sonra evinden ayrıldığını da biliyoruz.

MEMUR 1:

Şiddetli bir cinsel saldırıya ait deliller var, Yaşid.

MEMUR 2:

Ve bilgisayarın elimizde. O gün öğleden sonra onun e-postalarını kontrol etmişsin. Bunu neden yaptın?

MEMUR 1:

Anlıyoruz, Yaşid. Öfkelendin. Bu anlaşılır bir şey. Başkalarıyla kırıstırıyordu, öfkelendin ve ona bir ders vermek istedin.

MEMUR 2:

Konuşarak bu işi çok daha kolay hale getirebilirsin, Yaşid. Bize neler olduğunu anlat. Kendini çok daha iyi hissedeceksin.

Yaşid hiçbir şey söylemez.

MEMUR 1:

Mesajı aldıktan sonra onun filmi çektiği yere gittin. Tecavüz ettikten sonra onu toprağa gömdün. Daha sonra ağır taşlar alıp onu ölene kadar taşladın. Bu uygun bir ceza, öyle değil mi? İhanetin bedeli?

SENARİST

Yaşid polis memurlarına bakar. Yaşid'in avukatı ona doğru eğilip kulağına bir şey fısıldar. Yaşid öne doğru eğilir.

YAŞID:

Mona'yı seviyorum. Ben masumum.

Polis memurları birbirlerine bakıp iç çekerler.

Siyah fon üzerinde "Beş ay sonra" yazar.

İÇ MEKÂN – OSLO MAHKEME BİNASI – ÖĞLEN:

Yaşid avukatının yanında oturmaktadır. Harald Gaarder onun birkaç sıra arkasındadır. Üzgün ve kederli görünmektedir. Faruk İkbâl de oradadır. Endişelidir. Yargıç içeri girer. Herkes ayağa kalkar.

YARGIÇ:

Oturun lütfen.

Herkes oturur. Yargıç jüriye bakar.

YARGIÇ:

Jüri bir karara vardı mı?

JÜRİ SÖZCÜSÜ:

Vardık.

İÇ MEKÂN – OSLO MAHKEME BİNASI – ÖĞLEN:

Yaşid yakın plan çekimdedir. Yere bakıyordur. Çok gergin görünmektedir. Kamera uzaklaşır. Merete mahkemenin arka

sıralarında oturmaktadır. Görüntüsü daha belirginleşir. Jüri sözcüsü kararı okurken odakta Merete vardır.

JÜRI SÖZCÜSÜ:

Yaşid İkbâl'e karşı açılan davada biz jüri üyeleri olarak sanığı, yöneltilen bütün suçlamalardan suçlu bulduk.

Mahkeme salonunda sevinç çığlıkları duyulur. Merete, Harald Gaarder'e bakar. Ona gülümser. Gaarder bakışlarını kaçırıp oradan ayrılır. Merete cep telefonunu çıkarır. Bir mesaj yazar. Mesajı görürüz.

"Biri gitti. Daha çok var."

Adres defterini tarayıp Mona'yı bulur, "gönder" tuşuna basar.

SON

Henning biraz düş kırıklığına uğramış bir şekilde senaryoyu bırakıp gözlerini ovuşturdu. Başta kan donduran bir gerilim beklerken karşılaştığı şey vasat bir dramaydı. Senaryonun kendisi için Pandora'nın Kutusu vazifesi görmesi gerekiyordu. Ama şok tabancalarından, kırbaçlamadan ya da el kesmeden söz edilmiyordu. Senaryonun daha farklı, daha vahşi bir versiyonunun olup olmadığını merak etti.

İlk varsayım iyiydi: İki kadın bir "cinayet" tezgâhlıyor, kadınlardan birinin erkek arkadaşının masum olsa bile cinayetten tutuklanmasını sağlıyorlardı. Bu yalnızca hayal ürünü, diye düşündü Henning. Gerçek hayata aktarıldığında Mona ve

Merete, Henriette ve Anette oluyordu. Mahmud Marhoni ise Yaşid İkbâl'di. Bu durumda Tarık da Faruk oluyordu.

Buraya kadar iyiydi. Çoğu şey Henning'in kendi teorileriyle de örtüşüyordu. Mahmud Marhoni masumdu. Birisi onu tuzığa düşürmeye çalışıyordu. İhaneti ima eden mesajlar, tecavüzü andıracak kadar sert bir cinsel ilişki... Bir şüphelinin bu tür delillerden kurtulması kolay olamazdı. Özellikle de bu şüpheli sorgular sırasında sessiz kalırsa.

Ama Harald Gaarder kimdi? Ailesine ve yaşadıklarına senaryoda o kadar çok yer verilmişti ki bir önemleri olmalıydı. Ama gerçek hayatta da önem taşıyorlar mıydı? Annesinin de dediği gibi bu sadece bir filmdi. Her şeyin gerçeğe bire bir uyması gerekmiyordu.

Ama yine de bu olasılığı düşünmeye devam etti. Harad Gaarder, Mona'yla bir ilişki yaşamıştı –başka kiminle olabilirdi ki– ve işlediği zina suçu taşlamayla cezalandırılmıştı. Ama o zaman senaryonun sonunda Merete ve Gaarder neden bakışmışlardı? Ve Merete neden gülümsüyordu?

Gerçek hayattaki Gaarder, Anette'yi tanıyor olmalıydı. Henriette'yle ilişkisi olan adamı ikisi de tanıyordu. Şimdiye kadar tanıştığı insanları düşününce Henning'in aklına bir tek kişi geliyordu: Yngve Foldvik. Ama Foldvik senaryoyu okumamıştı, bu yüzden o olamazdı. Tabii eğer yalan söylemiyorsa. Ama neden yalan söylesindi ki? Böyle bir iddianın doğruluğunun kolayca kontrol edilebileceğini biliyor olmalıydı. Bilgisayarındaki bilgiler onu ele verebilir, ofisinde veya evinde senaryonun kopyaları bulunabilirdi. Böyle basit bir yalanla yakalanırsa anında tutuklanır ve Ullersmo Hapishanesi'ni boylardı. Başka yetişkinler, başka bir aile daha olmalıydı. Anette'nin ailesi olabilir miydi? Ya da Henriette'nin?

Henriette'yi düşündü. Güzel, kibar, sosyal Henriette. Gerçekte nasıl bir insandın? Foldvik senin çalışmalarını “gerçeğe dayanan kışkırtmalar” olarak tanımlıyordu. Filmde şeriat konusu dar ve çok basit bir tarzda işlenmiş olsa da Henning artık onun ne demek istediğini anlayabiliyordu. Verilen mesaj, şeriatı destekleyen aptallardan kurtulmamız ve kendimizi, kültürümüzü ve dünyadaki kadınları korumak için verdiğimiz savaşta hiçbir aracı kullanmaktan –kendi iyiliğimiz için– kaçınmamamız gerektiği yönündeydi.

Ama kıvılcım neredeydi? *Patlama* hangi noktada gerçekleşmişti? Birisinin hayal ürünü olan bir şey karşısında harekete geçmesine neden olacak şekilde ateşle oynayan o suçlayıcı satırlar neredeydi? Ne de olsa Hagerup tam olarak bir Theo van Gogh değildi. Van Gogh İslam'la ilgili eleştirel filmler yapmış ve 2004'te Amsterdam'da sekiz kez vurularak öldürülmüştü. Katil, van Gogh'un boğazını kesip göğsüne iki bıçak saplamış, cesede uzun ve tehditkâr bir mektup iliştiirmişti. Henning'in bildiği kadarıyla Hagerup, İslamofobisi olan biri değildi. Hem de erkek arkadaşı Müslümandı.

Henning bu konuyu düşündükçe bu işin arkasında Anette ve Henriette'yi tanıyan birinin bulunduğu daha çok inanıyordu. Filmle başka kimlerin ilgisi olduğunu, senaryoya kimlerin ulaştığını ve dışarıdan birinin senaryoyu okuyup okumadığını öğrenmeliyim, diye düşündü. Katil veya katiller onların arasında olmalıydı.

43. BÖLÜM

Anette'yi aramamak için kendini zor tuttu. Bunun için çok erkendi. Anette kendisine yardım etmeye çalışmaması gerektiğini ona açıkça ifade etmişti. Ayrıca Henning onunla tekrar irtibata geçtiğinde olaya daha hâkim olmak istiyordu.

Anette yerine Bjarne Brogeland'ı aradı. Brogeland telefonu hemen açtı.

“Merhaba, Bjarne, ben Henning.”

“Merhaba, Henning! Nasılsın?”

“İyiyim. Buluşabilir miyiz?”

Birkaç saniye sessizlik oldu.

“Şimdi mi?”

“Evet. Mümkünse hemen ve tercihen tarafsız bir yerde. Seninle konuşmam gereken bir şey var.”

“Gazeteci sıfatınla mı?”

“Ondan pek emin değilim.”

“Tarık Marhoni'yle bir ilgisi var mı?”

“Hayır. Ağabeyi ve Henriette Hagerup'la ilgili. Bu bağlamda Tarık'la da ilgili olabilir. Dediğim gibi, emin değilim.”

“Emin değil misin?”

“Evet. Ama söyleyeceklerimi duymak ve bulduklarımı görmek isteyeceğine eminim. Yalnızca telefonda konuşmak istemiyorum.”

Yine bir duraklama oldu.

“Tamam. Nerede buluşmak istiyorsun?”

“Lompa’da.”

“Güzel. 15 dakikaya orada olurum.”

“Harika. Görüşürüz.”

Ne kadar riskli olursa olsun Gode Café’den taksiye binmeye karar verdi. Fredensborgvej’da boş ve gümüş rengi olmayan bir taksi bulana kadar bekledi. Alman yapımı olmadığı gibi lisans numarasının da “A2052” olmaması gerekiyordu. Sürücü kır saçlı, gözlük sapları çelikten olan yaşlıca bir adamdı. Old Spice kokuyordu. Arabayı sürerken fazla konuşmuyordu.

Bu Henning için de gayet uygundu. Binaların, insanların ve arabaların yanından geçerken huzur içinde düşünebileceği anlamına geliyordu. Bir yere giderken ve arabayı kendisi kullanmıyorken büyük bir sükûnet duygusu hissederdi. Dünya işine gücüne devam ederken insanın kendine özel duraklat düğmesine basması gibi bir şeydi bu.

Kendi senaryosunun gerçekleşmek üzere olduğunu ve kendisinin başrol oynadığını fark ettiğinde Henriette Hagerup’un aklından neler geçtiğini merak etti. Belki de olacaklardan hiç haberin yoktu, dedi içinden. Belki şok tabancasıyla bayıltılmadan önce neler olduğunu anlayacak zamanı olmamıştı ve taşlar Henriette tekrar bilincine kavuşmadan atılmaya başlamıştı.

Henning öyle olduğunu umut etti. Anette’nin de gizlenmesini diliyordu. Eğer Henriette senaryo yüzünden öldürüldüyse sıradaki kurbanın Anette olması mümkündü.

44. BÖLÜM

Lompa, ya da asıl adıyla Olympen Restoranı, 2006 yılı Ekim ayının başında tadilat için kapanmış, ertesi yıl tekrar açılmıştı. Henning, Hiç Düşünmediği O Şey'den önce oraya çok sık giderdi. Yemek yiyip bira içmek için çok güzel bir yerdi; mütevazı müşterileri ve güleryüzlü bir servisi vardı.

Henning içeri girdiği anda atmosferin değişmiş olduğunu fark etti. Mekân o uğultuyu, cazip karmaşayı, rahat kalabalığı yaratan sihirli unsurunu kaybetmişti. Tariften bir malzeme çıkarıldığında sos bir daha asla aynı olmazdı. İçerisi de yenilemeden sonra harika görünüyordu ama aynı değildi.

Barda Brogeland'ı buldu. Üniformalı değildi. Yanındaki bardakta kabarcıklar parlıyordu. Tokalaştılar.

“Oturalım mı?” dedi Henning. “Tercihen çıkışa yakın bir yere.”

Nedenini açıklamak istemiyordu, bu yüzden bir mazeret uydurdu:

“Ayakta dikilmek belimi ağrıtıyor.”

“Tabii.”

Pencerenin yanındaki boş bir masaya gittiler. Önlerinde Grønlandsleiret manzarası vardı. Arabalar hızla geçiyordu. Hepsi

gümüş rengi gibi görünüyordu. Garson üniformalı, güleryüzlü bir kadın yanlarına geldi.

“Menüye bakmak ister misiniz?”

“Hayır, teşekkürler. Sadece kahve lütfen.”

Brogeland kabarcıklı içkisinden memnun olduğunu belirtti. Garsonu barın arkasında gözden kaybolana kadar izledi. Döndüğünde gözlerindeki ifade değişmişti. Bir şey söylemedi, yalnızca Henning’e “anlat bakalım” bakışıyla baktı. Henning bundan Brogeland’ın okulla iş hayatı arasındaki boşluğa dair hayat hikâyelerini paylaşmak niyetinde olmadığını anladı.

Senaryoyu çıkarıp masaya koydu.

“Henriette Hagerup’un öldürüldüğü gece Mahmud Marhoni’ye gönderdiği mesajlar buradakilere benziyor olabilir mi?”

Ona ilk mesajın bulunduğu sayfayı gösterip Brogeland’ın tepkisini bekledi. Brogeland irkildi.

“Bu da ne?”

“Henriette Hagerup’un bir arkadaşıyla birlikte yazdığı senaryo.”

Henning ona sonraki iki mesajı gösterdi. Brogeland onları da inceledi.

“Ama bunlar kelimesi kelimesine aynı! Bunları nereden buldun?”

“Anette Skoppum’dan,” dedi Henning, kapaktaki ismi göstererek. Brogeland öne doğru eğilirken Henning devam etti. “Senaryo Ekeberg Parkı’ndaki bir çadırda toprağa gömülmüş bir kadının taşlanarak öldürülmesini anlatıyor. Sonunda da masum bir adam cinayet suçuyla hapse giriyor.”

“Marhoni,” dedi Brogeland yumuşak bir sesle. Henning başını salladı. Son birkaç gündür bulduklarını ve düşüncelerinin çoğunu paylaşmaya karar verdi. En az beş dakika süren bir monolog halinde konuştu. Bu bilinçli bir stratejiydi. Öncelikle,

fikirlerini birisiyle tartışmak her zaman iyi olurdu. Düşünceler ve görüşler dile getirildiğinde değişebilirdi. Cümle yazmak da buna benzerdi. Bir cümle kâğıtta güzel görünebilirdi, ama sesli okunana kadar gerçekten iyi olup olmadığı anlaşılmazdı.

İkinci olarak, Brogeland'ın ona borçlu olmasını istiyordu. Lompa'ya girdiğinde Brogeland'ın senaryoyu bilmediğinden kesinlikle emin olduğu için Brogeland ona en az bir iyilik borçluydu. Bir kaynakla ilişkiyi geliştirmenin en iyi yolu buydu.

"Anette şimdi nerede?" diye sordu Brogeland, Henning sözlerini bitirince.

"Bilmiyorum."

"Onu bulmamız gerek."

"Bunun kolay olacağını sanmıyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Henriette'nin senaryo yüzünden öldürüldüğünü biliyor. Ben de Anette'nin yerinde olsam çukura gömülme sırasının bana gelmesinden korkarım."

"Saklandığını mı düşünüyorsun?"

"Sen düşünmüyor musun?"

Brogeland cevap vermedi ama Henning onun kendisiyle aynı fikirde olduğunu biliyordu.

"Senaryoyu ben alıyorum."

Henning buna karşı çıkacaktı ama öyle yaparsa devam eden bir soruşturmayı engelleyerek suç işlemiş olacağını biliyordu.

Sabıkalı olmamayı tercih ederdi.

"Benim için bir kopyasını alırsan harika olur."

"Alırım. Kahretsin, Henning. Bu..."

Başını iki yana salladı.

“Biliyorum. Bahse girerim, bir sonraki toplantıda bunu çıkardığında Gjerstad’ın gözleri yuvalarından fırlayacak.”

Brogeland gülümsedi. Çoğu insan amirleri hakkında olumsuz duygular beslerdi. Bunun nedeni beden kokusu, giyim tarzı, aksan ya da yemek yeme alışkanlıkları gibi basit şeyler olabildiği gibi yalnızca çalışma tarzı olabilirdi. Etrafta bir sürü kötü yönetici vardı.

Ve Brogeland’ın amiri hakkında yapılan bir espri, bir kaynakla ilişki kurmaya çalışan Henning gibi biri için iyi bir silahtı. Tabii kaynak da ona karşılık verirse. Söz konusu kaynak amirini seviyor, hatta onunla bir ilişki yaşıyor bile olabilirdi. Başka bir deyişle dikkatli ilerlemek, acele etmemek gerekirdi. Ama Henning acele etmeme konusunda iyiydi. Ve Brogeland’ın kafasında Gjerstad’ı canlandırdığını görebiliyordu.

Brogeland maden suyundan bir yudum alıp öksürdü.

“Henriette’nin öldürüldüğü gün,” dedi bardağını bırakarak, “Marhoni, Henriette’ye gönderilen bir fotoğraf görmüş.”

Henning ona baktı.

“Fotoğraf mı?”

“Evet.”

“Neyin fotoğrafı?”

“Hagerup’un ve kimliği bilinmeyen bir adamın. Birbirlerine sarılmışlar.”

“‘Merhaba, seni gördüğüme sevindim’ sarılması mı yoksa o kadar masum olmayan bir şey mi?”

“O kadar masum olmayan bir şey. Adamın üstüne atlamış gibi.”

“Ve adamın kim olduğunu bilmiyorsunuz, öyle mi?”

“Bilmiyoruz. Ama ileri yaşta biri gibi duruyor. Kırkın üstünde olmalı.”

“Ve bu resim Henriette’ye e-postayla gönderilmiş, öyle mi?”

“Evet.”

“Kim göndermiş?”

“Bilmiyoruz. Yani henüz bilmiyoruz. Gönderen her kimse isimsiz bir e-posta hesabı kullanmış. Gönderildiği bilgisayarın IP adresi Mozambik’teki bir internet kafeye ait.”

Brogeland ellerini iki yana açtı.

“Ama Marhoni, Henriette’nin e-postalarına bakıp fotoğrafı görmedi mi?”

“Gördü. Bunu inkâr ediyor, ama bilgisayarını kendisinden başka kimsenin kullanmadığını da söylüyor.”

“Peki baktığı tek şey bu fotoğraf mı?”

Brogeland başını iki yana salladı.

“O gün kendi e-postalarına da bakmış ve başka internet sitelerine de girmiş. Özel ya da uygunsuz bir şey yok.”

“Senaryoda Merete, Mona’ya ‘bilgisayarı halledip halletmediğini’ soruyor. Burada, görüyor musun?”

Brogeland görüyordu.

“Yaşid seks yaptıktan sonra duş almış ve Mona bu işi o zaman yapmış. Yani bilgisayarını halletmiş.”

Brogeland başını sallayıp maden suyunun kalanını içti. Bardağını masaya vurarak boğazından yükselen geçirtiyi gizlice bastırdı.

“Henriette de aynı şeyi yapmış olabilir,” dedi hevesle. “Öldürüldüğü gün Marhoni’yle birlikteydi. Ve kendisiyle yakından ilgilenildiğine dair açık belirtiler var.”

“Bilmiyorum,” dedi Henning tereddütle.

“Ne oldu?”

“Bu, Henriette’nin bu işi göz göre göre yaptığı anlamına gelir. Mahmud’u görmeye bilerek gittiği, onunla seks yaptığı, o bakmıyorken bilgisayarını kurcaladığı ve daha sonra taşlanarak öldürülmek üzere oradan ayrıldığı anlamına gelir. Bu çok anlamsız.”

Brogeland tereddüt etti ama sonra başını sallayarak ona katıldı.

“Ne kadar kaçık olursa olsun kimse kendi isteğiyle taşlanarak öldürülmek istemez,” diye devam etti Henning. “Henriette’nin bir mesaj vermek için böyle bir şey yaptığını düşünemem. Onun mesajı film olacaktı. E-postasını o gün kontrol etmesi tesadüf olabilir. Yani Marhoni’nin evindeyken. Ya da birisi Marhoni’nin zor durumda kalması için bunu ona yaptırmıştır. Henriette’nin o saatteki telefon kayıtları ne gösteriyor?”

“Kayıtları henüz taramadık ama birilerini aramıştır herhalde.”

Henning senaryoda kırbaçlamadan, şok tabancasından ve kesilmiş elden söz edilmediğini açıkladı. Brogeland’ın bütün bunları hazmetmesi gerekiyordu.

“Bunları nereden biliyorsun? Bu bilgiler daha basına verilmeyi.”

Henning gülümsedi.

“Hadi ama Bjarne.”

“Birileri NRK’ye bilgi sızdırdığı için Gjerstad öfkeden delirdi.”

“Sen değil miydin o?”

“Hayır, daha neler!”

“Gözlerini alamadığın o sarışın da değil, öyle mi?”

“Mümkün değil.”

Brogeland o zaman Henning’in ne demek istediğini fark etti.

“Sen ne demek...”

“Kaynaklarımızı asla açıklamayız,” dedi Henning. “Bunu biliyorsun. Senin kimliğini de asla açıklamayacağım. Aynı şekilde senin de benim adımları gizli tutmanı bekliyorum.”

“Buna söz veremem!”

“Öyle mi? Önümüzdeki birkaç günü merkezde sorgulanarak ziyan edemem. İşbirliğine devam etmemi istiyorsan yalnızca seninle konuşurum, başkasıyla değil. Tamam mı?”

Brogeland bunu düşündü. Şu ana kadar Henning onu çocukken yaptığı gibi şüpheli gözlerle izlemişti. Bu durum değişmek üzereydi.

“Tamam.”

“Güzel. Tarık da tesadüfen senaryoda yer alıyor,” diye devam etti Henning. “Ama küçük bir rolü var.”

“Öldürülmüyor mu?”

“Hayır.”

“O zaman birileri senaryoda değişiklik yapıyor.”

“Evet. Belki de uyarılama yapıyor. Ya da neler olduğunu bilen herkesi ortadan kaldırıyor.”

“Ben bundan emin değilim.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bence birden fazla katil olmalı,”

“Neden?”

“Yaser Şah’ın hem Henriette Hagerup’u hem de Tarık Marhoni’yi öldürdüğüne inanıyor musun? Bu mümkün görünmüyor.”

“Mahmud’a zarar vermek için ikisini de öldürmüş olabilir.”

“Olabilir, ama ben buna inanmıyorum. Neden Tarık’a yaptığı gibi göğsüne iki, kafasına bir kurşun sıkarak işi bitirmek yerine Henriette’yi öldürmek için o kadar zahmete girsin?”

“Belki de Tarık katili biliyordu? Ya onu öldürme sebepleri bir temizlik operasyonuysa?”

“O zaman Tarık bizim sandığımızdan çok daha fazla şey biliyordu. Bu onun ve ağabeyinin kötü bir şeylere karıştıkları anlamına da gelir.”

“Tarık bana öyle biri gibi görünmedi. Fotoğraf çekiyordu. Ayrıca temiz biri gibi görünüyordu.”

“Eh, sen benden daha iyi bilirsin. Ne de olsa sen onunla öldürülmeden hemen önce görüştün.”

“Evet, birinin onu susturmak isteyebileceğine dair en küçük bir imada bile bulunmadı. Ama bana ağabeyinin ne iş yaptığını da söylemek istemedi. Bu bana garip gelmişti.”

“Kesinlikle öyle.”

“Yaser Şah’ı bulamadınız mı daha?”

“Hayır. Evde yok, işte yok, genelde takıldığı yerlerde yok, son birkaç gündür kredi kartı da kullanmıyor. Sınırı da geçmedi.”

“Sence hâlâ yaşıyor mu?”

“Birinin onu öldürdüğünü mü düşünüyorsun?”

“Onun kimliğini ortaya çıkardığım ve sizin de onu aradığınız düşünülürse bu mümkün. Sabıka kaydından anladığım kadarıyla Yaser Şah küçük balıktı. Bazı önemsiz sabıkaları vardı. Ortadan kayboluşu, Tarık’ı öldürmek için para almış veya bunu birinin emriyle yapmış olabileceğini akla getiriyor. Ve eğer bu emri veren kişi izini kaybettirmeye çalışıyorsa, Şah onun için büyük bir sorun olabilir. Çok şey biliyor. Hagerup ve Tarık’ın neden öldürüldüğünü bile biliyor olabilir.”

“Evet, ama çeteler üyelerine sahip çıkarlar. Başları belaya girerse adamlarını saklarlar.”

“Olabilir. Ama sence bu kadar büyük bir riske girerler mi? Burada cinayetten söz ediyoruz.”

“Mümkündür. BBB’yi fazla tanımıyorum. Ben sivil polis olarak çalışmayı bıraktıktan, özel harekât birimi kurulduktan sonra dikkatimizi çektiler.”

Henning bunu bir süre düşündü. Düşündükçe Brogeland’la aynı fikirde olma eğilimi artıyordu. Tarık’ın öldürülmesi Henriette Hagerup’un öldürülmesiyle bağlantısızdı. Tarık sadece zayıydı. Bu işlerle alakası yoktu. Onun işi gücü fotoğraf çekmekti.

Sonra aklına bir şey geldi ve fikirler zihnine üşüşmeye başladı: Tarık Marhoni, Mahmud’a bir mesaj göndermek için öldürülmüştü. Mahmud bu yüzden konuşmuyordu, bu yüzden bilgisayarını ateşe atmıştı. Bilgisayarında başka kişileri gösteren bir şey vardı. Bu bilgiyi gizli tutmak için insan öldürmeye hazır kişileri. Ve Henning bu bilginin Henriette’nin bir adama sarılırken çekilmiş fotoğrafı olduğuna bir an bile inanmamıştı.

Bu düşüncelerini uzun süre sessiz kalan Brogeland’la paylaştı. Konuşmaya başladığında sesi çok alçaktı. Ve çok ciddi.

“Söylediklerin doğruysa BBB’ye baskı uygulamamız gerekiyor. Ve bunun senin için bazı sonuçları olacak Henning,” dedi gözlerini ona dikerek. “Bundan sonra çok dikkatli olmalısın.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bu adamlar Oslo’daki diğer çeteler gibiyse, böylelerinin şakası olmaz. Vicdanları yoktur. Yaser Şah’ı olay yerinde gören tek kişi sensen, onların gözünde ölüsün demektir. Dediğim gibi, birbirlerini kollarlar. Ama daha da kötüsü, onlara ve yaptıklarına dikkat çektin. Bu da onların gelir kaynağını ortadan kaldırabilir veya ciddi oranda küçültebilir. Bu adamlar kâr meselesine çok önem verirler. İşte tüm bunları bir araya getirdiğinde ölümcül bir karışım elde edersin.”

“Yani ölmemi mi istiyorlar?”

Brogeland ona ciddi şekilde baktı.

“Bu çok yüksek bir ihtimal.”

“Olabilir,” dedi Henning, camdan dışarı bakarak. Bir adam caddenin karşısında sigara içiyordu. Henning ona baktı. Adam da Henning’e baktı. Hem de uzun uzun.

Brogeland’ın söylediklerini düşündü. Henning’in yüzü bugünün bütün gazetelerinde vardı. Nerede çalıştığını, nerede yaşadığını öğrenmek veya akrabalarına ulaşmak uzun sürmezdi.

Kahretsin, dedi kendi kendine.

Annem.

45. BÖLÜM

Henning artık yolun karşısındaki adamı göremiyordu. Adama iyi bakmamıştı, ama kısa boylu ve tıknaz olduğunu fark etmişti. Keldi, ama Norveç asıllı değildi, daha koyu tenliydi. Açık yakalı, kısa kollu, üzerinde desenler olan beyaz bir gömlek ve şort giymişti. Ama Henning'in ona baktığı o kısa anda her şeyi görmesi mümkün değildi. Şimdi de adam gitmişti.

Henning yürürken annesini aradı. Telefon uzun süre çaldı. Henning endişelenmeye başlıyordu. Annesinin hareket kabiliyetinin o kadar da kötü olmadığını söyledi kendi kendine. Sadece öksürük krizine tutulduğunda bir yerden bir yere gitmesi biraz zaman alıyordu.

Telefonu ısrarla çaldırdı. Belki annesi ona küsmüştü ve kendini kötü hissetmesi için bilerek telefonu açmıyordu. Bu genellikle işe yarıyordu. Şimdi olduğu gibi. Tanrı aşkına anne, dedi kendi kendine. Aç şu telefonu!

Tøyengata'nın başındaki yolu geçti. Dikkat çekmemeye çalışarak kaldırıma baktı. Gömleğinin üzerinden kalbinin giderek daha şiddetli attığını hissedebiliyordu. Tanrı aşkına anne, deyip hızlandı. Bacaklarına söz geçiremiyordu, ama annesine uğramayı kafasına koymuştu. Annesi telefonu açmıyorsa acele etmeliydi.

Yürürken etrafına bakıyordu, ama bir kargaşa vardı. Her yerde insanlar, arabalar, taksiler... Onlara bakıyor, ama onları *görmüyordu*. Devamlı birinin kendisini izlediğini, takip ettiğini hissediyor, keskin ve acı bir koku alıyordu. Grønland Metro İstasyonu'nun girişindeki bir video dükkânını geçti. Telefonu tam kapamak üzereyken açıldı. Ama konuşan yoktu.

"Anne?" diye fısıldadı. İstasyonun gürültüsünde sesinin duyulduğundan emin değildi ama annesinin nefeslerini –veya nefes almaya çalışmasını– duyabiliyordu.

Ters giden bir şey yoktu. En azından yeni bir felaket yoktu ortada. Annesi hiçbir şey söylemeden de onun öfkeli olduğunu anlayabiliyordu. Bu annesinin en garip özelliği idi. Tek kelime etmeden bir konferans verebilirdi. Bir bakış, bir iç çekiş, bir homurtu veya kafasını çevirmesi yeterliydi. Christine Juul, hiç söze dökülmeyen duygular ve fikirlerle doluydu. Ruh haline göre arkadaki fonun değiştiği çocuk kanalı karakteri Streken gibiydi.

Streken'in başına hiç iyi bir şey gelmezdi.

"Orada mısın?" diye sordu Henning.

Bir homurtu geldi.

Kesinlikle oradaydı.

"Nasılsın anne?" diye sordu, ama sorunun anlamsızlığını hemen fark etti.

"Niye arıyorsun?" diye homurdandı annesi.

"Yalnızca şey istedim..."

"Sütüm bitti."

"Ee..."

"Sigara da lazım."

Annesinin ona içki dükkânına da uğraması gerektiğini söylemesini bekliyordu ama neden böyle bir şey beklediğini bilmiyordu. Çünkü annesi bunu bir türlü söylemiyor, konuyu iki telefonun

arasında bir köprü gibi havada asılı bırakıyor, sanki kendisinin söylemesine gerek kalmadan Henning'in anlamasını bekliyordu. O da anlıyordu. Belki de annesi bu yüzden söylemiyordu.

“Tamam,” dedi Henning. “Yakında gelip seni görürüm. Bugün olur mu bilmiyorum, çünkü çok işim var, ama fazla uzun sürmez. Bir şey daha var, anne. Kapını yabancılara açma, tamam mı?”

“Niye kapıyı açayım ki? Bana kimse gelmez.”

“Ama biri kapıyı çalarsa, ben veya Trine olmadıkça kapıyı açma.”

“İkinizde de anahtar var.”

“Evet, ama sen...”

“Dergi de lazım.”

“Ben...”

“Bir de şeker. Şekerim bitti.”

“Tamam. Görüşürüz.”

Tık.

46. BÖLÜM

Zahirullah Hasan Mintroza akşam yemeği yiyordu. Bugün de dün olduğu gibi tavuk büryan ve çapati¹² vardı, ama tadı Karaçi'de yedikleri gibi değildi. Pek de olmazdı. Hasan bunun nedenini bilmiyordu, çünkü malzemeler aynıydı ve aynı yemek Norveç'te de Pakistanlılar tarafından pişiriliyordu. Belki de pişirme araç gereciyle, hava sıcaklığıyla, nemle, hazırlanırken yemeğin içine katılan sevgiyle ilgili bir şeydi bu.

Hâsan, yıllar önce sahip olduğu en iyi metres olan Julie'nin, bir akşam ona gittiğinde, nane sosu ve tandır ekmeğiyle Pakistan usulü kuzu güveci pişirerek kendisini nasıl şaşırttığını hatırlıyordu. Julie, tarifi *God Morgen Norge*¹³ programındaki Wenche Andersen'den almıştı. Tandır ekmeğini bile kendisi yapmıştı.

Tadı güzeldi ama hepsi o kadardı. Gerçek tandır ekmeği tandır fırınının en dibinde ve en fazla on beş, yirmi saniye pişirilirdi. Kuzu güvecinde çok fazla kişniş ve zencefil vardı ama yeterince kırmızı biber yoktu.

Kızı bir ay sonra bırakmıştı. Önceki metreslerinin kendisi için yemek pişirmelerine izin vermemişti. Onlardan ne beklediğini

12 Pakistan ve Hindistan'a özgü, pideye benzer bir tür ekmek. (yay. n.)

13 Günaydın Norveç. (yay. n.)

biliyorlardı ve kiralarını ödemesinin nedeni, onlara gittiğinde masada güzel yemekler bulmak istemesi değildi.

Pakistan'da bütün aşçılar erkekti. Kadınlar o kadar iyi değillerdi. Bu böyle gelmiş böyle giderdi.

Hasan *MacGyver*'i seyrederken tabağının yanındaki cep telefonu titremeye başladı. Ağzına biraz fazla büyük bir tavuk parçası atıp yutmaya çalıştı. Kola içerek boğazındaki lokmayı aşağı indirmeye çalıştıktan sonra telefonu açtı. Sonunda yutabildiğinde ise sesi boğuktu, boğazının bir yerlerinde hâlâ yiyecek vardı.

“Ben Muhammed. Onu bulduk.”

Hasan tekrar yutkundu.

“Güzel. Nerede?”

Biraz daha kola içti.

“Caddede yürüyor. Şu an Grønlandsleiret'te. Onu hemen halletmemizi ister misin?”

Hasan tabağındaki yemeği çatalıyla dürttü.

“Gün ortasında mı? Aptal mısınız, nesiniz? Zaten yeterince dikkat çektik.”

“Tamam.”

Hasan yemeğinden bir lokma daha aldı.

“Bu arada ölmeden önce onunla konuşmak istiyorum. O korkunç yaraların neden olduğunu bilmek istiyorum,” dedi yemeye devam ederek. Çatalını bırakıp ağzını sildi.

“Tamam.”

“Günün geri kalanını nerede geçirdiğini bilmek istiyorum. Benimle konuşmadan bir şey yapmayın.”

Karşıdan yine bir “tamam” geldi.

“Evinin ve iş yerinin önüne de bir araba koyun.”

“Tamam, patron.”

Hasan telefonu kapatıp yemeğini bitirdi. Yarın kesinlikle tavuk büryan yemeyecekti. Hayır, soğanlı ve kırmızı biberli karides kebabı olabilirdi. Evet. Kesinlikle karides yiyecekti. Krallara layık, asil bir yemek.

47. BÖLÜM

Saat neredeyse dört olmuştu ama Henning yine de ofise uğramaya karar verdi. Teslim edeceği bir yazı yoktu, çünkü henüz yazabileceği bir şey bulamamıştı, ama çalışıyordu. Sabahtan beri de yüzünü göstermemişti. Heidi ve Tourette Kâre'ye rapor vermeliyim, diye düşündü. Oralardaysa belki Gundersen'le sohbet ederim.

Riske girip Vaterlands Park'ta caddeden karşıya geçti. Yaya geçidinin biraz uzağında, trafiğin en kötü olduğu saatte ayağını sürüyerek yoldan geçerken, ışıkların öte tarafında bir araba fark etti. Bu gümüş rengi Mercedes değildi. Modelini anlayamayacağı kadar uzakta olan bir Volvo'ydu. Ama ışıklar yeşilden kırmızıya dönerken hızlandı. Önündeki araba yolunu kapatınca frene basmak zorunda kaldı. Lastikler gıcırdadı. Kornalar çaldı. Oslo'nun her yerinde kornalar çalıyordu. Bütün gün.

Volvo önündeki arabadan bir karşılık aldı. Henning bir kavga bekliyordu. Volvo'nun sürücüsü dışarı çıkacak, önündeki arabanın üstüne yürüyecekti, ama böyle bir şey olmadı. Yolcu koltuğunda oturan adam camı indirip başını dışarı çıkardı. Henning adamın yüzünü iyi seçemiyordu. Gördüğü tek şey altın çerçeveli

parlak bir güneş gözlüğüydü, oysa civardaki hiçbir yerde bir parça güneş ışığı yoktu.

Bu dikkatini çekmişti, çünkü adamın onu aradığını hemen anlamıştı. Eğer hepsi bu Ray-Ban Adam gibiyse korkacak fazla bir şey yok, diye düşündü Henning. Ama bazı salaklar silah taşıyordu ve bir salağın eline silah verildiğinde ona her şeyi yaptırmak mümkündü.

Bu düşünce hızlanmasına neden oldu. Ofise dolambaçlı yoldan gitmeye karar verdi. Grønlandsleiret ve Urtegata arasındaki bölge günün hangi saati olursa olsun pek misafirperver görünmezdi, bu yüzden Brugata'ya yürüdü. Otobüs durağındaki insanların arasına karışıp birkaç dakika sonra gelen 17 numaralı tramvaya atladı. Trondheimsvei'ya gidip bir Rimi marketinin önünde indi, Urtegata'nın tepesindeki büyük sarı bina bir kez daha görüş alanına girene kadar Herslebsgate'yi takip etti. Trafiğin en yoğun olduğu saatte arabalar iki yöne doğru hızla gidiyordu. Eğer onu kaçırmak ya da öldürmek istiyorlarsa burada yapmaları mümkün değildi. Binlerce tanığın olduğu ve açık bir kaçış yolunun bulunmadığı bu yerde Henning kendisini biraz olsun güvende hissedebilirdi.

Belki de paranoyak gibi davranıyorum, diye düşündü. Belki de oyunun dışında çok uzun süre kaldığım için bunun tamamen normal olduğunu, aslında hiçbir şeyin olmayacağını bilmiyorum. Ama Brogeland'ın konuşmasında dikkatini çeken bir şey olmuştu. Brogeland endişeliydi. Bu çeteyi biliyordu. Ve Nora'nın dediği gibi bunlar iyi insanlar değillerdi.

Kendini bütün bunların nasıl sona ereceğini düşünürken buldu. Eğer Yaser Şah'ı Tarık'ın evinde gördüğü için Brogeland'ın ima ettiği gibi onu öldürmeye çalışacaklarsa, bunu başarana kadar durmayacaklardı.

48. BÖLÜM

Henning'in birkaç şeyi kontrol etmesi gerekiyordu. Ofise geldiğinde bunları düşünürken kahve makinesinin yanında neredeyse Kåre Hjeltland'la çarpışıyordu. Kåre kenara çekilmek üzereyken onun kim olduğunu fark etti.

“Henning!”

“Merhaba, Kåre,” dedi Henning. Kåre ona Elvis Presley'e bakar gibi bakıyordu.

“Nasılsın? Vay anasını! Vay anasını! Ödün bokuna karışmıştır kesin!”

Henning isteksizce biraz korktuğunu kabul etti.

“Neler oldu?”

Henning derin bir nefes alırken bunu Kåre'nin fark etmediğini umuyordu. Ona olanları kısaca anlatırken odaya göz attı. Gundersen yoktu. Heidi'yi görebiliyordu ama onun kendisini görmediğinin farkındaydı.

“Dinle, sabah personel toplantısına yetişemedim,” dedi. “Sture'nin birkaç şey söyleyeceğini duymuştum.”

“Evet, çok eğlenceliydi, ha ha. Aynı şeyler. Şanslıydın, kaçmak için iyi bir nedenin vardı!”

Kåre kocaman sırttı.

“Ne dedi?”

“Hep duyduğumuz şeyler. Zor günler geçiriyoruz, kesinti istemiyorsak daha fazla sayfa çıkarmalı ve daha hızlı olmalıyız filan.”

Kåre uzun uzun güldü. Heidi şu anda benden kesinti yapmayı çok isterdi, diye düşündü Henning.

Eve gitmeden önce Heidi'yle konuşması gerektiğini söyleyerek Kåre'den izin istedi. Kåre onu anlayışla karşılayıp sırtına üç kez sertçe vurdu. Henning yürümeye başladı. İlk hamleyi kendisi yapacaktı.

“Merhaba Heidi,” dedi. Heidi ona döndü.

“Sen niye...”

“Zor günler, reklam piyasasında yavaşlama, daha fazla sayfa yapmalıyız, kesintiler.”

Heidi'ye bakmadan oturdu. Gözlerinin üzerinde olduğunu hissediyor ve Kuzey Kutbu'nu aklına getiriyordu.

“Doğru, değil mi?”

Bilgisayarını açtı. Heidi boğazını temizledi.

“Nerelerdeydin?”

“Çalışıyordum. Iver buralarda mı?”

“Heidi hemen cevap vermedi.”

“E, hayır. Eve gitti.”

Heidi'yle hâlâ göz teması kurmuyordu ve etraflarını kuşatan nahoş sessizlikten etkilenmemeye çalışıyordu. Heidi kıpırdamadı. Henning sonunda başını kaldırdığında Heidi'nin gözlerindeki ifadeyi görüp şaşırdı. Sanki otobüs durağı olmayan bir yerde arabasının lastiği patlamış gibi bakıyordu.

“Çok iyi bir haber patlatmak üzereyim,” dedi daha yumuşak bir sesle. Ona Yngve Foldvik ve Tore Benjaminsen’le yaptığı görüşmeleri anlattı. Polisin yakında Mahmud Marhoni’yi şüpheli olarak görmeyeceğini, o andan itibaren soruşturmanın odağının Henriette Hagerup’un yakın arkadaş çevresi üzerinde olacağını söyledi. Kaynaklarını vermedi, ama Heidi yine de onaylarcasına başını salladı ve ona baskı yapmadı.

“Çok iyi,” dedi. “Özel haber mi olacak?”

“Evet.”

“Harika.”

Sesindeki iğneleyici ton artık yoktu. Belki de sonunda onun kabuğunu kırmayı başarmıştı. Belki de maçı kazandım. Ya da belki o da Anette Skoppum gibidir. Belki o da denemekten vazgeçmeyen ama başarısız olduğunda çok üzülen insanlardan biridir.

On dakika sonra Heidi eve gitti. Hatta Henning’e, “Kendine iyi bak!” dedi. Henning, “Sen de,” diye karşılık verdi. Sonra ofise kontrol etmek için geldiği üç şeyi hatırladı. Farkı Bul Prodüksiyon’la işe başladı.

Güzel bir isimdi. Şirketi kuran kişinin filmlerdeki devamlılık hatalarından bıktığını düşündü. Düsturları da aynı gülünç hataları kendilerinin yapmayacağıydı. Farkı Bul Prodüksiyon’un hata yapacağı çünkü gazete manşetlerini görmek için sabırsızlanıyordu. Kadere meydan okuyorlardı.

İnternette şirketle ilgili bulabildiği her şeyi okudu. Henning’in izlemediği ve izlemeyi düşünmediği birkaç film yapmışlardı. Bir internet siteleri vardı. Sitede farklı Hollywood prodüksiyonlarının yaptığı devamlılık hatalarının bir kolajı yer alıyordu. *Gladyatör*, *Ocean’s Eleven*, *Karayip Korsanları*, *Örümcek Adam*, *Titanik*, *Yüzüklerin Efendisi* ve *Jurassic Park*’tan bazı kareleri tanıdı. Başkaları da vardı ama onları çıkaramıyordu. Sayfanın en al-

tında “Siz olmadan belki de asla görülmeyecek olanı görünür hale getirin,” yazıyordu. Alıntı Robert Bresson’a atfedilmişti.

Sayfaya tıklayıp iletişim bilgilerini buldu. Farkı Bul Prodüksiyon’un kadrosunda iki prodüktör ve bir yönetmen vardı. Listedeki ilk kişiyi aramaya karar verdi. Onu aramasının güzel bir ismi olması dışında bir nedeni yoktu. Henning, Enoksen’i cep telefonundan aradı. Telefon birkaç çalıştan sonra açıldı.

“Alo, ben Enok.”

Sesi kasvetli ve derin, ama samimiydi.

“Merhaba, adım Henning Juul.”

“Merhaba, Henning,” dedi Enoksen, Henning’i eski bir dost gibi selamlayarak.

“Bir internet gazetesinde çalışıyorum, *123nyheter*. Henriette Hagerup’la ilgili bir haber hazırlıyorum.”

Bir anlık sessizlik oldu.

“Anlıyorum. Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

Henning vakit kaybetmeden Henriette’nin yazdığı, Farkı Bul Prodüksiyon’un haklarını satın aldığı senaryoyu merak ettiğini açıkladı.

“Hagerup, evet,” dedi Enoksen. “Çok acı.”

“Evet, öyle,” dedi Henning. Enoksen’in bir şey daha söylemesini bekledi ama adam konuşmadı. Henning boğazını temizledi.

“Bana senaryoyla ilgili herhangi bir şey söyleyebilir misiniz?”

“Bunu yazacak mısınız?”

“Hayır, sanmam.”

“O zaman neden bilmek istiyorsunuz? Gazeteci olduğunuzu söylemediniz mi?”

Enoksen’in çıkarım kabiliyeti etkileyiciydi.

“Senaryonun önemli olabileceğine dair bir his var içimde.”

“Neden?”

İçinden bir ses Enoksen’in okuldayken tam bir baş belası olduğunu söylüyordu.

“Neler olduğunu, onu kimin öldürdüğünü öğrenmek için.”

“Doğru.”

“O zaman lütfen, bana haklarını satın aldığınıza göre beğenmiş olduğunuz senaryo hakkında bir şeyler söyler misiniz?”

Henning arka planda bir farenin hareket ettiğini, parmakların klavyede dolaştığını duydu.

“Açıkçası daha çok ortak yapımcım Truls onunla irtibat halindeydi.

“Yani senaryoyu okumadınız mı?”

“Şey, aslında...”

“Neyle ilgiliydi?”

Yine tıklama sesleri geldi.

“Şeyle...”

Öksürmek için durdu.

“Şeyle ilgili, ee, aslında ben neyle ilgili olduğunu bilmiyorum. Dediğim gibi Henriette ve Yngve’yle ilgilenen Truls’tu ve...”

“Yngve mi?”

“Evet.”

“Yngve Foldvik mi?”

“Evet. Onu tanıyor musunuz?”

“Yngve Foldvik senaryoyla ilgileniyor muydu?”

“Henriette’nin danışmanı oydu sanırım.”

“Evet, ama Henriette’nin senaryoyu kendi boş zamanlarında yazdığını sanıyordum. Okul çalışmalarının bir parçası olarak değil.”

Enoksen duraksadı.

“Bu konuda bir şey bilmiyorum.”

Henning, Yngve Foldvik’le bir kez daha görüşmesi gerektiğine karar verdi.

“Siz ve Truls normalde üzerine konuşmadığınız senaryoları satın alır mısınız?”

“Hayır, bu özel bir durumdu.”

“Nasıl?”

“Truls ve Yngve eskiden birlikte çalışıyorlarmış. Yngve bize Hagerup’un senaryosuyla ilgili bilgi verdi.”

“Anlıyorum.”

“Ama unutmayın, bu yalnızca opsiyon haklarının satın alınmasıydı.”

“Bu ne demek oluyor?”

“Bu demek oluyor ki senaryonun potansiyeli olduğunu düşündük ve bu fikri geliştirmek, güzel bir filme dönüştürüp dönüştüremeyeceğimizi görmek istedik.”

“Daha fazlasını yapmakla yükümlü değilsiniz, öyle mi?”

“Öyle.”

Henning’in beyni aldığı bilgileri işlerken bu soru kendiliğinden ortaya çıkmıştı. Yngve Foldvik, Henriette Hagerup’un kariyerini başlatacağına inandığı projede aktif olarak rol almıştı. Henning, Foldvik’in bu ilgisinin bütün öğrencilerine uzanıp uzanmadığını merak etti. Yoksa bu merakı yalnızca dışa dönük ve flörtöz kişiliği olan genç ve güzel kadınlara mı yönelikti?

“Truls’la konuşabilir miyim acaba?” diye sordu. Bu arada şirketin iletişim bilgilerini tararken Truls’un soyadının Leirvåg olduğunu gördü.

“Ee, şu anda biraz meşgul,” dedi Enoksen hızla.

“Tamam.”

Henning birkaç saniye bekledi, ama Enoksen bir açıklama yapmadı.

“Daha sonra cep telefonundan ulaşmaya çalışırım. Onunla konuşmak istediğimi söylerseniz çok sevinirim.”

“Hatırlamaya çalışırım.”

“Teşekkür ederim.”

Henning telefonu kapatırken Enoksen’in ağzındaki baklanın ne olduğunu merak etti.

49. BÖLÜM

Henning'in internette yaptığı hızlı bir araştırma sonucunda öğrendiklerine göre Henriette'nin anne ve babasının adları Linde ve Vebjørn'du, Ole Petter adında da bir ağabeyi vardı. Anette Skoppum'u da araştırdı. Anne ve babası Frøydis ve Ulf Vidar'ın yaşları yetmişin üzerindeydi. Belli ki Anette sonradan düşünülmüştü. Üç ablası vardı. Kirsten (38), Silje (41) ve Torill (44). Henning birkaç dakika içinde Hagerupların da Skoppumların da senaryodaki Gaarder ailesine pek uymadığını anladı.

Bu düşüncüyü bir kenara bırakıp resmi lisans kayıtlarına girdi. Burada üç ayrı kategoride bilgi araştırılabiliyordu: 1) İş Türü ve Lisans Sahibinin Adı. 2) Lisanslar. 3) Şehirlerarası Yollar için Başvurular. Sayfa, Ulaştırma Bakanlığı ve Hordaland İl Meclisi tarafından ortak olarak hazırlanmıştı. Dolambaçlı dilin nedeni bu olabilirdi.

Henning imleci 2 numaralı kutuya götürüp "Oslo"yu ve "Taksi Lisansları"nı seçti. "2052" seri numarasını girdi. "Enter" tuşuna bastı. Sonuç hemen çıktı. Henning'in kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

Ömer Rabia Raşit.

Bu adı daha önce nerede duyduğunu biliyordu. Ömer Rabia Raşit, Mahmud Marhoni'nin kullandığı taksinin sahibiydi. Bu bir tesadüf olamazdı! Yoksa Ömer'in taksisi neden tam orada, o noktada olsundu ki? Neden o iki adam Henning'e baksınlardı?

Ömer'in Oslo'da lisanslı üç taksisi vardı. Üç numaralı taksi maviydi ve Henning üzerine tıkladığında "Lisans Sahibi Hakkında Bilgi" sayfası çıkıyordu. Buradan bir şey çıkmaz, diye düşündü, ama birkaç saniye sonra sayfayı dolduran metinle hoş bir şaşkınlık yaşadı. Metni tarayıp gülümsedi. Ömer, dedi içinden.

Nerede yaşadığını biliyorum.

Henning eve gitmeye karar verdi. Oturup düşünmeyi ve ne yapacağına karar vermeyi çok istiyordu. İş arkadaşlarından bazılarının çıkmasını bekleyip iki kadının kalktığını görünce onları takip etti. Ofis binasından çıktılar. Siyah kapı açıldı. Kadınlarla arasında biraz mesafe bıraktı. Kaldırımında yürüyüp caddeyi kontrol etti. Urtegata'yı ikiye bölen iki büyük taş, arabayla Grønland yönüne gitmeyi imkânsız hale getiriyordu.

Taşların arkasına bir Honda ve bir Ford park etmişti. İkisi de boştu. Kurtuluş Ordusu¹⁴ binasının önünde bir adam ve ayaklarının dibinde perişan görünen bir köpek vardı. Adam birden fırlayıp bir Kalaşnikof çekecek olsa bile Henning buna hazırlıklıydı. Etrafı açık alanlarla çevriliydi. Aker Nehri hızla akıyordu. Bir arabanın camından uzanıp ateş etmeye başlayan bir silah namlusunu fark etmek zor olmazdı.

Hayır. Bu kadarı yeterdi! Etrafta katil aramayı bırakmalıydı! İşe geri döneli daha birkaç gün olmuştu ve daha şimdiden acımasız suçluların kendisini öldürmeye çalıştığına inanıyordu.

14 Uluslararası bir Protestan yardım kuruluşu. 1865 yılında, Londra'da The Salvation Army adıyla kurulmuştur. (yay. n.)

Biraz dolaşmaya, acele etmeden Oslo Plaza'nın üstündeki yoğun bulutların arasından sızan ikinci güneşinin tadını çıkarmaya karar verdi. Artan bir huzurla Grünerløkka'ya yaklaştı. Dairesine girdiğinde duman alarmlarına aldırmamaya karar verdi. Mutfağa gitmek üzereyken olduğu yerde kaldı.

Kahretsin, diye düşündü. Onlara aldırmazlık edemem.

-

50. BÖLÜM

Gjerstad'ın kapısını çalarken Brogeland, bunun için sabırsızlanıyorum, dedi kendi kendine, Gjerstad o derin sesiyle “girin” diye bağırdı. Brogeland içeri girdi. Gjerstad telefondaydı ama önündeki sandalyeyi işaret etti. Brogeland oturdu. Keşke Sandland da burada olsaydı, diye düşündü. O zaman belki...

Gjerstad dinliyor, arada “hmm” sesleri çıkarıyordu. Uzun süre dinleyip sonunda başını salladı.

“Tamam. O zaman öyle yaparız. Bana haber ver:”

Telefonu kapatıp Brogeland'a baktı.

“Evet,” dedi içini çekerek. Sesinde bir yorgunluk vardı ama Brogeland ona aldırmadı. Bugün onun günüydü. Hagerup'un senaryosunu masaya koyup beklentiyle Gjerstad'a baktı. Adam senaryoyu alıp sayfalarını karıştırdı.

Brogeland sonraki birkaç dakikayı özet yaparak geçirdi. Sözlerini bitirdiğinde Gjerstad ona memnun bir şekilde bakmıyordu. Hatta tam tersi geçerliydi.

“Ve bunu Henning Juul'den aldın, öyle mi?”

“Evet. Juul...”

“Sana Henning Juul hakkında bir şey söyleyeyim,” diye hırlayıp ayağa kalktı. Odada volta atmaya başladı.

“Birkaç yıl önce bir adam Oslo’daki fahişeleri öldürmeye başladı. Bir Karindeşen Jack değildi, hatta ona hiç benzemiyordu, ama Nijeryalı bazı kızları öldürdü ve bizi onları sokaklardan çekmezsek öldürmeye devam etmekle tehdit etti. Amacını bildirmek için bizimle doğrudan temas kurdu.”

“O soruşturmayı hatırlıyorum. Eğer...”

“Tabii ki istesek bile böyle bir şey yapamazdık. Birincisi, bu tür tehditlere asla boyun eğmeyiz. İkincisi, kızlar sürekli hareket halindeydi ve satıcıları tarafından korunuyorlardı.”

Gjerstad bıyığını okşayıp Brogeland’ın tam önünde durdu.

“Henning Juul katilin bizimle konuştuğunu ve yeni saldırıları haber verdiğini öğrendi. Bir sonraki Nijeryalı kız sırtında, karnında, göğsünde ve yüzünde 47 bıçak darbesiyle bulununca Juul büyük bir kampanya başlattı. Katilin tehditlerine cevap vermediğimiz için bizi rezil etti. Üstüne üstlük katili kendisi bulup onunla görüşme yaptı. Onu tutuklamamız için bize haber vermeden. Konunun özeti şu ki Juul bizim katili yakalamamızdan çok aptal gibi görünmemizi istiyordu. Bundan Henning Juul hakkında ne anlıyorsun?”

Brogeland yere bakarken bir cevap aradı ama bulamadı.

“Sana neden bu senaryoyla geldiğini sanıyorsun?” diye sordu Gjerstad. “Polise ya da kendisine bir yardımı olsun diye mi?”

Brogeland, Gjerstad’ın hitabet gücüyle ünlü olduğunu hatırladı. Cevap olarak ona söyleyebileceği hiçbir şey yoktu.

“Juul önemli bir şeye rastlamış olabilir, ama bunu toplumun iyiliği için yaptığını hiç sanmıyorum. O seni kullanıyor Bjarne. Bence başına gelenler, ne kadar trajik olursa olsun, onu deşif-

tirdi. Henning Juul'u tanıdığım kadarıyla yaşadıkları onu daha alaycı ve manipülatif hale getirdi."

Brogeland ne diyeceğini bilmediği için bir şey söylemedi.

"Bu konuda bir şey yaptın mı?" diye sordu Gjerstad senaryoyu kastederek.

"Anette Skoppum'u bulmaya çalıştım ama şimdiye kadar şansım yaver gitmedi. Cep telefonunu açmıyor, evinde de yok. Emil'i onunla konuşmaya gönderdim, ama bulamayınca evinin önüne bir ekip bıraktım."

"Nerede yaşıyor?"

"Bislett'te."

"Peki."

"Ayrıca birkaç saat önce Akersgate'deki bir bankamatikten beş bin kron çekmiş."

"Beş bin mi? Çok para. Eh, en azından hâlâ hayatta."

"Büyük olasılıkla. Ama bu aynı zamanda uzun süre para çekmeyi planlamadığı anlamına da geliyor. Emil'i onu araması ve arkadaşlarıyla konuşması için Westerdals'a gönderdim ama henüz ondan da bir haber çıkmadı."

Gjerstad başını sallayıp bekledi ama Brogeland'ın ona söyleyeceği başka bir şey yoktu. İçinde bir boşluk vardı. Zaten Sandland da onunla birlikte gelmemiştir.

Henning Juul bu kadar acımasız olabilir miydi? İyi bir haber karşılığında bir katilin serbest kalmasına izin verir miydi? Elbette verirdi. Peki, Juul de bir gün ona kazık atabilir miydi? Ama birbirlerini tanıyorlardı. Yani biraz.

Brogeland, tekrar masasına oturup önündeki belgeleri karıştırmaya başlayan Gjerstad'a baktı. Brogeland'ın, Gjerstad'la çalıştığı on yedi ay boyunca öğrendiği bir şey varsa o da amirinin birisi hakkındaki fikrini değiştirmenin çok zor olduğuydu. Belki

de bu yüzden bu kadar iyi bir polistir, diye düşündü Brogeland. Veya belki de bu yüzden hiçbir zaman iyi bir polis olamayacak.

Brogeland ayağa kalkıp Gjerstad'ın bir şey söylemesini bekledi. Ama Gjerstad hiçbir şey söylemedi. Brogeland dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

51. BÖLÜM

Jonas'ın yanan gözleri Henning'i uykusundan koparıp aldı. Küfre-derek doğruldu, kendini televizyonun önündeki kanepede buldu. *That 70s Show*'u seyrederken uyuyakalmış olmalıydı.

Televizyon hâlâ açıktı. Farklı renkte ve bedende çok sayıda kadın ve bir adam birbirleriyle yer değiştirirken sarışın bir adam peynir yiyordu. Henning arkasına yaslanıp kendini bir dalganın üstünde hayal etti. Nefes almaya devam et, dedi kendi kendine. Nefes almaya devam et.

Aklına *Kayıp Balık Nemo* adlı animasyon film geldi. Nemo'nun babası kayıp oğlunu ararken kendi adını bile zor hatırlayan, ama şarkı söylemeyi seven Dory adında bir balıkla tanışıyordu. Henning kafasında onun sesini duyar gibiydi: “*Yüzmeye devam et, yüzmeye devam et.*”

Tunø adlı Danimarka adasına gittikleri yaz, *Kayıp Balık Nemo*'yu en az otuz kez izlemişlerdi. Sürekli yağmur yağdığı için arabasız adada kiraladıkları sevimli kulübeden hiç çıkamamış-lardı. Ama Jonas, Nemo'ya bayılırdı. Henning, Nemo olmasaydı o tatilin nasıl olacağını merak ediyordu.

Masadaki telefonu titreşince birden irkildi. Ekrana baktı. Arayanı tanımıyordu.

“Henning Juul,” dedi boğazını temizleyerek.

“Merhaba, ben Truls Leirvåg, Bana ulaşmak istediğinizi duydum.”

Sesi derin ve boğuktu. Henning ayağa kalkarken Truls’un aksanının Bergen yakınlarına ait olduğunu tahmin etti. Belki de Bergen’in içindendi.

“Aa, merhaba. Evet. Harika. Aradığınız için teşekkür ederim.”

Cevap yoktu.

“Ee, şey. Size opsiyon haklarını satın aldığınız senaryo hakkında bir soru sormak istiyordum. Henriette Hagerup’un senaryosu.”

Yine sessizlik oldu.

“Bana senaryodan söz edebilir misiniz biraz? Neden opsiyon hakkını satın almaya karar verdiniz?”

“Genellikle senaryo almaya neden karar veriyorsak yine aynı nedenle. Hoşumuza gitti. İyi bir film çıkarabileceğimizi düşündük.”

“Neyle ilgiliydi?”

“Adı *Control+Alt+Delete* idi. Şöhrete ve servete ulaşan, ama klavyesinde *Control+Alt+Delete* tuşlarına basmayı ve hayatına yeniden başlamayı hayal eden genç bir kadınla ilgiliydi. Geldiği durumdan memnun değil. Ve çok özel bir klavye kullanarak hayatını yeniden yaşama şansı elde ediyor. Sonra da şöyle bir soru doğuyor: Bu kez doğru seçimleri mi yapacak, yoksa yine aynı hataları mı yapacak?”

“Anlıyorum.”

“Senaryonun üstünde çalışılması gerektiğini söyleyebilirim, ama hikâyenin potansiyeli büyük.”

Henning kendi kendine başını salladı.

“Peki, Yngve Foldvik size bu senaryoyla mı geldi?”

Bir duraklama oldu.

“Evet?”

“Bu yaygın bir şey midir?”

“Ne yaygın bir şey midir?”

“Bir danışman hocanın öğrencisi tarafından yazılan senaryo hakkında eski iş arkadaşlarına bilgi vermesi?”

“Bilmiyorum ama neden olmasın? Bunda yanlış bir şey görmüyorum. Eğer bunu ima eden bir şeyler yazacaksanız yazın...”

“Yo, hayır. Bu konuda yazmayacağım. Yalnızca merak ediyorum. Anladığım kadarıyla ortağınız Enoksen opsiyon haklarını satın almanızla sonuçlanan görüşmelere katılmamış. Neden?”

“Çünkü birbirimizin fikirlerine güveniriz. Bize her gün kaç tane senaryo gönderiliyor, haberiniz var mı Juul? Kaç toplantı yaptığımızı, istediğimiz filmleri yapmak için ne kadar evrak işiyle uğraşmamız gerektiğini ve ne kadar...”

“Biliyorum,” diye araya girdi Henning. “Hagerup’la ilgili fikriniz neydi?”

Henning, Leirvåg’ın derin bir nefes aldığını duydu.

“Gerçekten hoş bir kızdı. Ona olanlara inanamıyorum. Yaşama sevinciyle doluydu. O kadar açık, öğrenmeye aç ve güven doluydu ki. Küstah veya kendini beğenmiş değildi.”

“Hagerup’u sizinle o tanıştırdığına göre Foldvik ve Hagerup’un ikisiyle birden görüşme yaptınız, değil mi?”

“Evet, elbette.”

“Aralarındaki elektrik nasıldı?”

“Nasıl yani? Elektrik derken?”

“Elektrik işte. Birbirlerine bakışları. Aralarında herhangi bir cinsel ilgi hissettiniz mi?”

Yine bir sessizlik oldu. Uzunca bir sessizlik.

“Eğer anladığım şeyi kastediyorsan canın cehenneme,” dedi Leirvåg gürleyen Bergen aksanıyla. “Yngve düzgün bir adamdır. Onun gibisi kolay bulunmaz. Bir öğrencisine yardım etmek istiyordu. Ne var bunda?”

“Hiçbir şey.”

“Hiç vitrinlere bakar mısın, Juul?”

“Evet.”

“Hoşuna giden her şeyi alır mısın?”

“Hayır.”

“Hayır. Aynen.”

Leirvåg’ın sesindeki kızgınlık Henning’in cesaretini kırmadı.

“Senaryo şimdi ne olacak?”

Leirvåg iç çekti.

“Henüz bilmiyorum.”

“Ama yazar ölse bile hakları hâlâ sizde, değil mi?”

“Evet. Sanırım onun başladığı bir şeyi bitirmezsek üzücü olur. Hagerup filmin yapılmasını isterdi.”

Güzel pazarlama taktiği! diye düşündü Henning.

“Yngve ne düşünüyor?”

“Yngve mi? Benimle aynı fikirde.”

“O zaman onunla konuştunuz bile, öyle mi?”

“Hayır, ben, ee, biz...”

Henning kendi kendine gülümsedi. Henning, Enoksen’in ağzındaki baklanın bu olup olmadığını merak etti. Leirvåg filmin geleceğini Henriette olmadan, Yngve’yle birlikte planlamakla meşguldü.

“Benimle konuştuğun için teşekkürler Truls. Başka sorum yok.”

“Dinle, bunları yazmayacaksın, değil mi?”

“Bunları derken?”

“Yngve, film falan.”

“Henüz bilmiyorum.”

“Tamam. Ama yazarsan benim onayımın alınmasını istiyorum. Alıntıları kontrol etmek için filan.”

“Senden alıntı yapıp yapmayacağımı bilmiyorum, ama eğer yaparsam baskıya girmeden önce seni ararım.”

“Harika.”

Leirvåg ona e-posta adresini verdi. Henning yazıyormuş gibi yaptı ama aslında piyanosunun başında dikilmiş, tekrar çalabilmeyi diliyordu. Leirvåg, hoşça kal demeden telefonu kapadı.

52. BÖLÜM

Bacakları ağrıyordu. Son iki gün içinde çok yol yürümüştü, normalde yürüdüğünden çok daha fazla. İşe Vespa'yla gitmeye başlamalıyım, diye düşündü. O zaman bir yerden bir yere giderken taksiye binmem gerekmez.

Zamanın ne kadar hızlı geçtiğine şaşırıyordu. İşe başlamadan önce bir saati bile geçirebilmek onun için çok sevindiriciydi. Şimdiyse zaman algısını yitirmiş gibiydi.

Saate bakıp akşam başka neler yapacağını düşündü. Biraz kestirdiği için hemen yatmasının bir anlamı yoktu. Gece olup Jonas'ın yanan gözleri üzerine dikilmeden önce yararlı bir şeyler yapabilirdi.

Dælenenga'ya gidebilirim, diye düşündü ama bu gece hareketsiz oturamayacağını biliyordu. Ne yapabilirdi? Ömer Rabia Raşit'i ziyaret ederek aslanı ininde arayabilirdi. Belki de çok yardımsever Yngve Foldvik'e uğramanın zamanı gelmişti.

Henning esnemesini bastırmaya çalışırken Gunnar Goma'nın yine merdivenleri inip çıktığını duydu. Henning pis parke zemini geçip ön kapıyı açtı. Goma merdivenlerin en aşağısında nefes nefeseydi. Ayak sesleri duyuluyordu. Yavaş ama sabit bir hızla

yukarı çıkarken fil gibi ses çıkarıyordu. Korkulukların oradan dönünce Henning'i gördü.

"Aa, merhaba," diyerek durdu. Daha derin nefes almak için ellerini dizlerine koydu.

"Merhaba," dedi Henning, ambulansın numarasını hatırlamaya çalışarak. 110, 112, 113? Hangisi olduğunu hatırlayamıyordu.

"Beni korkuttunuz," dedi Goma derin bir nefes alarak. Bıyık bırakmaya çalıştığı belli oluyordu.

"Üzgünüm, korkutmak istemedim," dedi Henning, komşusu Goma'yı inceleyerek. Goma birkaç adım attı. Her zamanki gibi üstü çıplaktı. Ekşi ter kokusu aradaki mesafeye rağmen güçlüydü. Her zamanki kırmızın şortunu giymişti.

"Bir şeyi merak ediyordum," diye başladı Henning. Goma'nın durmasını bekledi, ama adam durmadı.

"Siz konuşmaya devam edin," dedi Goma yürümeye devam ederek. "Sizi duyabiliyorum. Burada akustik çok iyi. Kız arkadaşlarımdan birini becerirken bütün mahalleyi eğlendirebilirim, ha ha."

Henning fazla bir şey açıklamadan ya da tuhaf görünmeden sorusunu nasıl sorabileceğini bilmiyordu. Ve 75 yaşındaki oyunbaz fil merdivenlerden çıkarak gözden kayboldukça dikkatini toplaması zordu.

Direkt yaklaşımı denedi.

"Kapınızda gözetleme deliği var, değil mi?"

Cevabı biliyordu ama yine de sordu.

"Elbette var, ha ha,"

Goma nefes nefese durdu.

"Arne üçüncü katta. MERHABA ARNE!" diye bağırdı Goma, devam etmeden önce. "Üçüncü kattaki Arne'ye geceleri bir sürü

hanım ziyaretçi geliyor. Bazen kapıdaki delikten onları seyrediyorum, ha ha.”

“Arne mi? Arne Halldis mi?!”

“Neden soruyorsunuz?”

“Bu akşam evde fazla kalmayacağım, ama bana birisi gelebilir. Ama hazır siz evdeyken eğer birini duyarsanız delikten kim olduğuna iyice bakabilir misiniz acaba?”

Henning, Goma’nın cevap vermesini beklerken gözlerini kapattı; hayallerindeki kızı ilk kez sinemaya götüren bir ergen gibi konuşmuş olmalıydı. Goma belli ki onun akıl sağlığını merak ediyordu.

“Bunu neden istiyorsunuz ki? Eğer evde yoksanız, daha sonra tekrar gelirler, değil mi?”

“Evet, ama bu ziyaretin hoşuma gideceğini sanmıyorum.”

Bir sessizlik oldu. Akustiğı mükemmel olan merdiven boşluğu bile sessizdi.

“Aşk acısı çeken bir kadın mı?”

“Onun gibi bir şey.”

“Merak etmeyin. Gözümü dört açarım.”

Ayaklarını yere vurarak yürümeye devam etti.

“Teşekkür ederim.”

Yaşlı adam harika bir röportaj konuğu olabilir, diye düşündü Henning. Tek sorun, onunla ne konuşacağım? Açıklayamadığı bir nedenle bu röportajın haber masası tarafından ağır sansüre tabi tutulacağını düşünüyordu. Yine de merdiven aralığının iyi korunacağından emin bir şekilde evinden ayrıldı.

Bir şeylerin olacağını hissediyordu.

53. BÖLÜM

Kask taktığı için tanınması zordu, özellikle de siperliği indirmişken. Ceketinin yakalarını da çenesine kadar kaldırdı.

Vespa sorun çıkarmadan çalıştı. Henning, Steenstrupsgate'de hızla ilerleyip Güzel Sanatlar Fakültesi ve Foss Yüksekokulu'nu geçerken kendini gizli bir buluşmaya giden on altı yaşında bir genç gibi hissediyordu. Yine de iyi gidiyordu. Küçük motosikletin en iyi yanı istediği yere gidebilmesi ve eğer bir araba onu takip ederse kaldırırma çıkabilecek ya da bir ara sokağa girebilecek olmasıydı.

İnsanların dışarıda yemek yediği Alexander Kiellands Meydanı'na ulaşması fazla uzun sürmedi. Telthusbakken'deki fıskiyeleri görebiliyordu. Uelandsgate'yi geçip Café Trappa'nın önünde toplanan evsiz ve uyuşturucu bağımlılarına baktı. Tekrar yollara çıkmak güzeldi. Uzun zaman olmuştu.

Vespa, Henning'in babasından kalan ve elinde tuttuğu çok az sayıda maldan biriydi. Ona pek iyi baktığı söylenemezdi. Onu bütün yıl arka bahçede açık havada bırakıyor, her seferinde de iyi çalışmasına şaşırıyordu.

Bjerregaardsgate'nin sonundaki Rema 1000 adlı süpermarketin önüne park edip kaskını motosikletin koluna astı, caddenin sağ

tarafına doğru yürümeden önce iki tarafa baktı. 20 numarayı geçti. Yngve Foldvik 24B'de oturuyordu.

Foldvik'in binasının kırmızı boyalı kapısında durup kapı zillerine baktı. Ortadaki "FOLDVIK" yazıyordu. Zile basıp bekledi. Beklerken Foldvik'e soracağı soruları düşünüyordu. Yngve Foldvik'in, senaryodaki Harald Gaarder olabileceğini düşünüyordu. Eğer öyleyse olayda önemli bir rolü vardı, ama çok anlamlı bir rol değildi bu. Bu yüzden Henning onunla konuşmak istiyordu.

Zile tekrar bastı. Belki zil çalışmıyordur, diye düşündü. Belki de Foldvik evde değildi. Zile tekrar basarken bunun zaman kaybı olduğunu düşündü. Küfredip zilde veya kablolarda bir arıza olup olmadığını anlamak için üzerinde "STEEN" yazan başka bir zile bastı. Parazitle birlikte, "Kim o?" sesini duydu.

"Merhaba, ben Mester Grønn'dan¹⁵ geliyorum. Foldvik'e bir paket getirdim. Cevap vermiyor. Kapıyı açabilir misiniz?"

Aptalca bir şey yapmak üzere olduğunu bilerek gözlerini kapadı. Birkaç saniye geçti. Kapı açıldı. Kapıyı itip içeri girdi. Bunu neden yaptığını bilmiyordu, belli ki Foldvik evde değildi. Jarle Høgseth'in dediği gibi yalnızca şöyle bir etrafa bakıp, havayı koklayıp çıkacağım, diye düşündü. *Sezgilerini kullan, Henning. Röportaj yaptığın kişilerle ilgili izlenim edinmek için sezgilerini kullan.*

Kendini küçük bir avluda buldu. Geçen sonbahardan kaldığını tahmin ettiği yapraklar sağlam çıkartmalar gibi yere yapışık duruyordu. Garip bir yeşillik kıtlığı vardı. Adını bilmediği bir saksı bitkisi ortada duruyordu. Bir bisiklet duvara dayanmıştı.

Biri tam karşısında, diğeri sağında olmak üzere iki kapı vardı. Daha yakın olduğu için sağdaki kapıyı kontrol etti. Foldvik veya Steen'in zili yoktu. Diğer kapıyı denedi. İki ismi de görüp

15 Norveç'te bir çiçekçilik firması. (yay. n.)

“STEEN”e bastı. Kendisini tekrar tanıtmaya gerek kalmadan kapı açıldı.

Merdivenler... İnsanların nasıl yaşadığına dair ilk izlenimi veren yerler. Bodruma açıldığı belli olan kapıya bir bebek arabası dayanmıştı. Duvarda beyaz ve mavi boyayla lekelenmiş bir merdiven duruyordu. Posta kutuları yeşildi. İçerisi rutubet kokuyordu. Burada yaşayanlar ahşap çürükleriyle mücadele ediyor olmalıydılar.

Üst katta bir kapı açıldı. Belki de Bayan Steen aşağıda gerçekten de bir kargo görevlisinin olup olmadığını kontrol etmek istiyordu. Kahretsin, dedi kendi kendine. Şimdi ne yapacağım? Kapı çarpılarak kapandı. Henning olduğu yerde kaldı. Ayak sesleri yaklaştı. Kadın ayakkabıları. Sesten anlayabiliyordu. Dönüp oradan ayrılma mıydı?

Aynı anda başka bir kapı daha açıldı. Henning yukarı bakma isteğine direndi.

“Ah, merhaba,” dediğini duydu üst kattan birisinin. “Aşağıdaki markete iniyordum Bayan Steen.” Henning, duyduğu seste bir yorgunluk fark etti. Dostça, ama uzun yılların yorgunluğunu taşıyan bir sestti.

“Merhaba.”

Aşağıya inen kadın kim olduğumu bilmek isterse varlığını nasıl açıklayacağım?

“Bir şeye ihtiyacınız var mı?” diye sordu Bayan Steen’e.

“Lütfen bana bir *Her og Nå* dergisi alır mısınız? Bugün Hallvard Flatland’la ilgili bir haber varmış. Çok severim onu.”

“Tabii, elbette.”

“Bir dakika, para getireyim.”

“Önemli değil, Bayan Steen. Sonra ödeyebilirsiniz.”

Ses duvarlarda garip şekilde yankılandı.

“Çok teşekkür ederim. Çok nazıksınız.”

Tak, tak. Ayak sesleri Henning’in kulağına bir trampet sesi gibi geliyordu. Oradaki seyyar merdiveni alıp yukarı çıkmaya başladı. Kadın aşağı iniyordu. Henning merdiveni önünde tutup başını öne eğdi. Şimdi aynı kattaydılar. Kadın ona doğru gelirken Henning yalnızca onun ayaklarını, yüksek topuklarını görebiliyordu. Henning, “Merhaba,” diye mırıldanıp yürümeye devam etti. Kadın da, “Merhaba,” dedi. Parfüm kokusu o kadar ağırdı ki Henning’in neredeyse nefesi kesildi. Kadın durmadı, ikisi de yürümeye devam etti. Henning onun giriş kapısını açtığını ve dışarı çıktığını duydu. Kapı gürültüyle kapandı.

Henning durup derin derin nefes aldı, yeniden sessizliğin çökmesini bekledi. Sonra dönüp Bayan Steen’in onu duymamasını umarak yavaşça merdivenlerden aşağı indi. Tekrar zemin kata gelince koyu mavi kapının üstünde, çocuklara has bir asimetrik yazıyla FOLDVIK yazdığını gördü. Harfler ahşap üzerine yakılarak yazılmıştı. Henning merdiveni bırakıp kapıyı iki kez vurdu. Ne de olsa zil bozuk olabilirdi.

Ayak seslerini bekledi ama hiç ses gelmedi. Kapıyı iki kez daha çaldı. Hayır, evde kimse yoktu.

Gitmek üzereyken kapının iyice kapalı olmadığını fark etti. Hmm, bu çok garip, dedi içinden. Kimsenin olmadığını bilse de omzunun üstünden baktı. Dikkatle kapıyı itti. Kapı açıldı. Bunu gerçekten yapacak mıyım, diye düşündü, içeri girip bakmalı mıyım?

Hayır. Neden içeri girecekti ki? Aklına hiçbir neden gelmedi. Hem kanunlara göre bu, haneye tecavüz oluyordu. Biri gelirse evde bulunuşunu nasıl açıklardı? Mesela o evde yaşayan biri gelse?

Dön, Henning. Çok geç olmadan dönüp evine git. Ama bunu yapamadı. İçeri süzüldü. İçerisi karanlıktı. Bir tek merdiven-

lerin ışığı vardı. Parmak izi bırakmak istemediği için kapının arkasındaki düğmeyi açmadı. Hiç akıllıca bir şey yapmıyorum, dedi kendi kendine.

Ama evden gitmedi. Ne aradığını bilmiyordu. Foldvik'i olayla ilişkilendirebilecek bir şey mi bulacaktı? Belki bilgisayarını? Ama ancak açıksa ve suç teşkil eden belgeler görünüyorsa bilgisayara dokunabilirdi.

Holdeydi. Ayakkabı rafı, ayakkabılar, askıda ceketler, gardırop ve sigorta kutusu. Tavanda yangın alarmı vardı, çok şükür! Durakladı. Yeşil ışıklar ona güven veriyordu. Onun için "her şey yolunda" anlamına gelen bir işaretti bu.

Yemek kokusu alıyordu. Lazanya, diye tahmin etti. Tam ilerisinde, koridorun sonundaki kapıda kırmızı keçeden bir kalp vardı. Sol taraftaki kapı mutfığa açılıyordu. Kirli, beyaz ocağı gördü. Düğmelerden birinin üstünde akşamdan kalma spagetti vardı.

Duvarlarda hırsız alarmının kurulu olduğunu gösteren kutular yoktu, o yüzden yürümeye devam etti. Geniş oturma odasının girişi kemerliydi. Köşedeki yemek alanında bir televizyon vardı. Yüksek arkalıklı bir sandalye, yumuşak, işlemeli minderler göze çarpıyordu. Kahverengi deri kanepenin önünde büyük, kare biçimli bir sehpa vardı. Sehpanın üstünde üç kollu şamdan ve krem rengi mumluklar vardı. Kanepenin arkasındaki beyaz keten perdeler kapalıydı.

Kapalı mı? Neden akşam bu kadar erken saatte perdeler kapalıydı?

Yerdeki koyu kahverengi kilim parke zemindeki bir çizici gizliyordu. Henning bunu fark etmişti, çünkü çizik o kadar uzundu ki kilimin diğer tarafından çıkıyordu. Yemek masasının üstü boştu. Yeni temizlenmiş olabilir miydi?

Foldvikler dışarı çıkmadan önce spagetti yemişti. Aceleleri olmalıydı, çünkü ön kapıyı düzgün bir şekilde kapamamışlardı. Başka bir kapı daha açıktı. Yatak odasının kapısı. İçerisi karanlıktı. Orada da perdeler kapalıydı. Bir duvarda dijital piyano vardı. Henning az daha yerdeki bazı kablolarla takılıp düşüyordu. Piyanonun üstünde farenin takılı olduğu bir dizüstü bilgisayar duruyordu. Odada başka bir kapı daha vardı ve oradan çok hoş bir ışık yayılıyordu.

Ebeveyn banyosu. Henning içeri girdi. Küçük banyonun zemini beyaz seramik kaplıydı, köşede bir duşakabin vardı. Duvara monte edilmiş bir dolabın kapağında ayna vardı. Henning camdaki dış macunu lekelerini görebiliyordu; minik, beyaz noktacıklar. Dolabı açıp içine bir baktı. Dış fırçaları, dış macunları, diş ipi, ağız çalkalama suyu, yüz kremi, etiketleri ona dönük olmayan ilaç kutuları. Kutulardan birini çevirdi. Etiketle “Vival” yazıyordu. Üzerinde Ingvild Foldvik’in adı vardı. Kutu neredeyse boştu. Ama Henning’in dikkatini çeken şey bu değildi. Dolabın içinde, uzak köşede bir deodorant vardı. Romance.

Henning, Ekeberg Parkı’ndaki çadırın önünde karşılaştığı Thorbjørn Skagestad’ı hatırlayınca yutkundü. Skagestad, çadırdaki ölüm ve –kendisinin karşı cinse çekici görünmek için kullandığı– erkek deodorantı kokusunu almıştı. Aynı deodorantı Yngve Foldvik’in banyo dolabında bulma şansı ne kadar olabilirdi?

Bilgili biri sayılırım, diye düşündü Henning, ama konu genel olarak deodorantlar ve özel olarak Romance’in popülaritesi olunca bilgim biraz sınırlı kalıyor. Yngve Foldvik en sevdiği öğrencisini öldürmüş müydü? Yoksa deodorant Stefan’a ait olabilir miydi?

Dolabı kapatıp oradan çıkmaya karar verdi. Sol taraftaki tuvaletin kapısının açık olduğunu görünce koridorda durdu. Siyah harflerle STEFAN yazan bir kâğıt parçası raptiyeyle kapıya tut-

turulmuştu. Altında siyah zemin üzerine kırmızı kafatası resmi çizilmişti. Henning kapıya gitti. Kapı aralıktı. İtti. Ve gördü.

Stefan.

Gözleri açık bir halde yorganın altında yatıyordu.

Gözleri açıktı, çünkü ölüydü.

54. BÖLÜM

Bjarne Brogeland ofisinde oturmuş, boşluğa bakıyordu. Ellerini başının arkasına koymuştu. Düşünüyordu. İlk kez Ella Sandland'ı düşünmüyordu. Anette Skoppum'u, onun tehlikede olup olmadığını, nerede saklanıyor olabileceğini ve ona kimin zarar vermek isteyebileceğini düşünüyordu. Brogeland birden doğrulup telefonu aldı, Emil Hagen'i aradı.

Hagen hemen cevap verdi.

“Neredesin?” diye sordu Brogeland sertçe. Sesi otoriterdi. Deneyimsiz bir memurla böyle konuşabileceğini düşünüyordu.

“Westerdals İletişim Okulu'nda. Kızı kimse görmemiş. Yine de biraz burada kalayım diye düşündüm.”

“Akşamın bu saatinde orada hâlâ kimse var mı?”

“Evet, az kişi yok, inanabiliyor musun? Son dakika hazırlıkları. Sanırım daha sonra da bir parti varmış. İlan panolarında posterleri gördüm.”

“Tamam. Orada kal. Bakalım kızı bulabilecek misin?”

“Ben de öyle düşünüyordum.”

Brogeland “hoşça kal” demeden telefonu kapattı. Arkasına yaslanıp Henning Juul'ü düşünmeye başladı. Onun hakkında

gerçekten yanılmış olabilir miyim, diye düşündü. Burada kullanılan ben miyim? Gerçekten o kadar saf olabilir miyim?

Nijeryalı kadınları düşünmeye fırsat bulamadan masasındaki cep telefonu titreşmeye başladı. Baktı. İti an, çomağı hazırla, diye düşündü.

Ve Henning Juul'ün telefonuna cevap vermedi.

*

Ayakları yere çivilenmiş gibiydi. Daha önce de ceset görmüştü ve ölümün genelde huzurlu bir görünümü vardı. Ama Stefan'ın durumunda öyle değildi. Stefan işkence görmüş, son ana kadar acı çekmiş gibi görünüyordu. Gözlerinin etrafında siyah halkalar, altında sarkık torbalar vardı; yüzü çok yorgun görünüyordu. Bir kolu yorganın üstünde, başına doğru uzanmıştı. Duvara doğru büzülmüş, sanki duvarın içine girmeye çalışıyordu.

Stefan'ın yatağının yanındaki konsolda bir bardak, içinde ise birkaç damla sıvı vardı. Yanındaki siyah kapaklı kitabın üstünde birkaç tane hap vardı. Valium, diye düşündü Henning. Aşırı doz. Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu ama yatağın yanına gidip bardağı kokladı. Keskin bir kokusu vardı. Alkol. Yatağa yaklaştı. Ayağının altında ezilen bir şeylerin sesini duydu. Ayakkabısının altına bakınca beyaz ve toz gibi bir şey gördü. Küfredip eğildi, yatağın kenarından sarkan örtüyü kaldırdı.

Bir hapın üstüne basmıştı. Bütün bir hap da ayağının yanında duruyordu. Dikkatle hapi alıp inceledi, kokladı. Hap ve kokusu ona bir şeyi hatırlatıyordu, ama ne olduğunu çıkaramıyordu. İkinci kez küfredip hapi tam bulduğu yere bıraktı. Ayağa kalktı. Ayakkabısının altındaki tozun iz bırakacağını biliyordu. Eğer

ayakkabımı kaynar suya atmazsam olay yeri inceleme teknisyenleri buraya girdiğimi anlar, dedi kendi kendine.

Oda boğucu ve nemliydi. Henning kaçmak istiyordu ama bu isteğe teslim olmadı. Masadaki bir şey onu durdurdu. Henriette ve Anette'nin senaryosu. "Şeriat Sınıfı" oradaydı. Sahne 9 açıktı. Gaarder ailesinin yemek yediği sahne. Ve Henning bu işte çok ama çok büyük bir terslik olduğunu düşünüyordu.

Brogeland'ın cep telefonunu aradı. Cevabı beklerken bir şeye dokunup dokunmadığını hatırlamaya çalıştı. İsteddiği son şey polisin Foldviklerin evinde onun parmak izini bulmasıydı.

Banyo dolabı. Kahretsin! Banyo dolabını açmış, sağ eliyle kapamıştı.

Kahretsin!

Telefon çalıyor, çalıyor, ama Brogeland açmıyordu. Brogeland tam da meşgul olacak zamanı bulmuştu. Seni lanet olası amatör, diye çıkıştı kendi kendine. Ama girdiği evde bir ceset olacağını nereden bilebilirdi?

Ön kapıya geldiği zaman kapıyı aynı bulduğu gibi, neredeyse kapalı görünecek şekilde bıraktı. Arka bahçedeki kapıyı da aynı şekilde bıraktı. Dışarı çıkınca temiz havayla çevrelenmiş olmanın ne kadar harika bir şey olduğunu düşündü. Başını kaldırıp pencerelere baktı. Kimse bakmıyordu. Cep telefonu yirmi kez çaldıktan sonra pes etti. Kahretsin, diye düşündü. Kahretsin, kahretsin, KAHRETSİN! Şimdi ne yapacağım? Bjarne'yi bulmam gerek. Normal biri gibi arayıp polise bunu ihbar edemem. Eğer bunu yaparsam burada bekleyip bu evde ne aradığımı anlatmam gerekir ki bu hiç iyi görünmez. Uygun, hiç değilse beni temize çıkaracak bir açıklama yapamam. Önce Tarık, şimdi de Stefan!

Hayır, dedi kendi kendine. Bjarne'ye ulaşmam gerek.

Onu tekrar aramayı denedi. Telefon çaldı, çaldı. Aahhhh! Henning santrali arayıp bağlanmayı bekledi. Bir kadın sesi “bir dakika” dedi. Çok uzun saniyeler geçtikten sonra bağlandı.

Telefon yeniden çalmaya başladı. Ama sadece iki kez. Brogeland telefonu açtı.

55. BÖLÜM

Bjarne Brogeland'ın daha önce cesetlerle hiç sorunu olmamıştı, ama bugünlerde onlara bakamıyordu bile. Özellikle de genç ve çocuk cesetlerine. Sanırım bunun nedeni benim de baba olmam, diye düşünüyordu. Ne zaman bir olay yerine ya da bir çocuğun öldüğü bir yere gitse hep kızı aklına geliyor, güzel, sevgili Alisha'yı ve hayatının onsuz nasıl olacağını düşünüyordu.

Yngve ve Ingvild Foldvik kahrolmuşlardı şüphesiz.

Brogeland eve girdi. İçeride profesyonel kayıtsızlık havası hâkimdi. Polisin işini yapmak için taktığı maske, kısık sesler, hızlı bakışlar, hiçbirinin söyleyemediği sözleri iletiyordu. Kimse hızlı hareket etmiyordu. Dedektif filmlerindeki gülüşmeler, küstah espriler yoktu.

Brogeland yatak odasına girdi. Ella Sandland cesedin üstüne eğilmişti. Yakında oturduğu için Brogeland onu buraya gelirken çağırmıştı. Sandland ona doğru döndü.

“Muhtemelen intihar,” dedi hızla. Brogeland etrafına bakındı, Stefan’a bakmaya cesaret edemiyordu.

“Bardağında alkol kalıntısı var, votka olabilir.”

Brogeland konsola gidip bardağı kokladı. Başını öne veya sağa sola sallamadı.

“İntihar notu var mı?”

“Görmedik. Muhtemelen yok.”

“Doğal nedenlerle ölmüş olabilir.”

Sandland gönülsüzce başını salladı. Brogeland döndü, bütün odayı inceledi. Henning Juul’ün kendisine sözünü ettiği senaryoyu gördü. Hilekâr serserinin telefonda söylediği gibi 9. Sahne açıktı. Stefan’ın yatağının üstünde *Seven* filminin posterı asılıydı. Danimarkalı grup *Mew*’un boş CD kapağı açıktı. Brogeland, CD’nin yatağın yanındaki taburede duran müzik setinde olduğunu tahmin etti. Hoparlörler masanın arkasındaki duvarın iki yanına monte edilmişti. Eskimiş bir kaykay sandalyenin arkasındaki duvara dayanmış duruyordu.

“Anne babasına ulaşabildik mi?” diye sordu.

“Evet. Yoldalar.”

“Neredelermiş?”

“Bilmiyorum. Fredrik o konuyla ilgileniyor.”

Brogeland başını salladı.

“Zavallı insanlar, çok üzülüyorum onlar için,” dedi Sandland.

“Evet, ben de.”

“Ama dikkatimi çeken birkaç şey oldu,” diye fısıldadı Sandland. Biraz yakına geldi.

“Ne var?”

“Ona bir bak.”

Brogeland baktı. Ölü bir çocuktan başka bir şey görmedi.

“Ne olmuş?”

“Çıplak.”

“Çıplak mı?”

“Evet.”

Sandland yatağın yanına gidip örtüyü hafifçe kaldırdı. Brogeland, Stefan'a baktı. Çocuk anadan doğmaydı.

"İntihar eden birinin kendini öldürmeden önce soyunduğunu hiç duymamıştım."

"Evet, haklısın, bu neredeyse hiç görülmemiş bir şey."

"Ve garip bir pozisyonda yatıyor."

"Nasıl yani?"

"Baksana, duvara dayanmış."

"Bunda bir gariplik yok. Sen yatağın ortasında mı uyursun?"

"Hayır, ama sanki duvara tırmanmaya çalışmış gibi görünüyor."

"Benim kızım da öyle uyur. Çoğu çocuk, hatta çoğu yetişkin bir şeylere sokularak yatmayı sever. Bu çok önemli sayılmaz. Ölüm sancılarında olabilir."

Sandland, Stefan'ın cesedini birkaç saniye daha inceledi, ama bir şey söylemedi. Birbirlerinin etrafında dolaşıp odadaki ayrıntıları incelediler.

"Depresyon geçmişi olup olmadığını öğrenmemiz gerek," dedi Brogeland. "Psikoloğa ya da psikiyatra gidiyor muymuş, öğrenelim. İlk bakışta intihar gibi görünüyor, ama anevrizma ya da doğuştan gelen bir kalp bozukluğu da olabilir. Yine de şimdilik şüpheli ölüm olarak değerlendirelim. Mahkeme emri çıkarır mısın, lütfen? Olay yerini kordon altına alıp teknisyenleri getirmemiz lazım."

Sandland başını sallayıp eldivenleri çıkardı, cep telefonunu açtı.

56. BÖLÜM

Henning ön kapıdan girer girmez birinin evine girmiş olduğunu anladı. Kokusunu alabiliyordu. Hafif bir ter kokusuyla karışan keskin bir koku. Işıkları yakmadan hızla mutfığa, sonra oturma odasına geçti. Durup etrafı dinledi. Banyodaki musluk damlıyordu. Bir araba dışarıdaki su birikintisinden geçti. Uzaklarda birisi bağırarak anlayamadığı bir şeyler söyledi.

Hayır, diye düşündü. Burada kimse yok. Varsa bile tamamen hareketsiz duruyor ve hiç ses çıkarmıyor. Oturma odasına geri döndüğünde evine girilmiş olduğuna dair şüphesi doğrulandı. Bilgisayarının durduğu sehpa baktı.

Yoktu.

Sanki bilgisayarı yeniden ortaya çıkacakmış gibi sehpa doğru yürüdü. Hard diskte değerli bir şey olup olmadığını düşündü. Hayır, FireCracker 2.0'dan başka bir şey yoktu. Bütün önemli belgeler ve araştırmaların çıktısı alınmış, hepsi dosyalanmıştı. Kaynaklarının listelendiği bir kâğıt yoktu.

O zaman bilgisayarını neden çalmışlardı? Odanın ortasında durup başını iki yana salladı. Uzun ve olaylı bir gün, evimin soyulmasıyla sonuçlanıyor. Tamam, çocuklar, dedi yüksek sesle. Zekisiniz. Evime girdiniz ve bana bir mesaj verdiniz: sana is-

tediğimiz zaman ulaşabiliriz ve önem verdiğin bir şeyi senden alabiliriz, diyorsunuz.

Sadece onu korkutmaya çalışıyorlardı. Ama yaptıkları işe de yarıyordu. Kapısı sertçe çalınınca dizlerinin bağı çözüldü. Polisi görmeyi bekliyordu. Kafasını toplayana kadar Brogeland'ın Gjerstad'ı kendisinden uzak tutmayı beceremediğini düşündü. Ama gelen Brogeland, Gjerstad ya da evine en son giren davetsiz misafirler değildi.

Gunnar Goma'ydı.

"Kapı açıldı," dedi Goma yüksek sesle. Henning normal bir şekilde nefes alıp vermeye çalıştı, ama göğsü hızla inip kalkıyordu. Elllerinde de sıcak bir karıncalanma başlamıştı. Goma davet edilmeden içeri girdi. Üzerinde yine kırmızı şortu vardı ama bu kez üstüne beyaz atlet de giymişti.

"Eğer bu iş senin şu yumuşak oğlanlarla ilgiliyse sana son kez iyilik yapıyorum," dedi Goma homurdanarak.

"Anlamadım?"

"Yumuşaklar diyorum. Bugün evine gelenler. Kırık tiplere benziyorlardı, ikisi de. Eğer böyle bir işe karıştıysan, kendi başınsın."

Henning, cinsel eğilimini ispatlamak için ani bir istek duyarak öne doğru bir adım attı ama merakı daha baskın geldi.

"Onları gördün mü?"

Goma başını salladı.

"Kaç kişiydiler?"

"İki."

"Tarif edebilir misin?"

"Mecbur muyum?"

"Hayır, değilsin, ama edebilersen çok iyi olur."

Goma içini çekti.

“İkisi de esmerdi. Koyu tenli. Müslüman olmalılar. Sakalları fazlasıyla bakımlı ve gösterişliydi. Bir tanesinin saçı gerçek değildi sanki. Daha çok boyaya benziyordu. Ya da çizilmiş gibi. Çok karmaşık bir deseni vardı. Diğeri çok zayıftı, ama yumuşak gibi yürüyordu.”

“Başka bir şey var mı?”

“Diğeri de onun gibi yürüyordu. Kışını şöyle kıvrıyor, kolunu böyle yana açıyordu.”

Goma yüzünü buruşturdu.

“Yüzüne baktın mı?”

“Onda da aynı sakaldan vardı. Düz çizgi halinde, düzenli bir şekilde kesilmişti. Diğer göçmen nonoştan daha tombuldu. Ve bir parmağında bandaj vardı. Sol elindeydi galiba.”

“Ne zaman oldu?”

“Bir saat kadar önce. Şans işte. Tam şekerleme yapacağım sırada ayak seslerini duydum.”

“Burada ne kadar kaldılar?”

“Başta senin eve geldiğini sandım, çünkü merdivenler sessizdi, ama sonra galiba on dakika filan geçmişti, yeni bir ses duydum. O yüzden delikten baktım. Ama eğer senin oğlanlarınsa...”

“Değiller.”

Goma üzerinde durmadı. Onun bu kısa itirazını kabul etmiş gibiydi.

“Çok teşekkür ederim,” dedi. “Çok yardımcı oldun.”

Goma homurdandı, gitmek üzere döndü.

“Bu arada,” dedi kapının tokmağını tutarak. “Bir tanesi siyah deri ceket giyyordu. Arkasında alevler vardı.”

BBB. Bad Buys Burning. O olmalı, diye düşündü Henning. Goma'ya tekrar teşekkür etti. Saate baktı. Neredeyse 1.15'ti. Hiç uykusu yoktu. Çok fazla şey olmuştu ve zihni deli gibi çalışıyordu.

Goma kapıyı gürültüyle kapadı. Bu ses evin ürkütücü derecede boş görünmesine neden oldu. Sanki Henning bir boşlukta idi. Paspasın sapını alıp kapı tokmağının altına soktu. İçeri girmeye çalışan olursa duyacaktı. Paspas sapı adamları yavaşlatıp ona kaçması için zaman verecekti.

Kaçış halatını yatağın altında buldu. Televizyon sehпасının etrafına bağladı. Televizyon 40 kiloydu. DVD'ler ve sehpayla birlikte kendi ağırlığını taşıyacağını düşünüyordu. Kendisi son tartıldığında 71 kiloydu. Şu an daha hafif de olabilirdi.

Kanepeye oturup tavana baktı. Işıkları hâlâ yakmamıştı. Eğer dışarıdan onu izleyen biri varsa geri döndüğünü bildirmek istemiyordu.

Stefan'ın solgun yüzü aklına geldi. Onun görüntüsünün de zihnine takılıp kalmaması için dua etti. 17 yaşında bir çocuğun kendi hayatına son vermesine neden olan şey ne olabilirdi? Eğer gerçekten kendini öldürdüye tabii.

Bu düşünceyle doğruldu. Ya çocuk kendini öldürmediyse? Ya birisi onu öldürüp intihar etmiş gibi gösterdiyse?

Hayır. Peki, senaryo ne oluyordu? Her şey kurgulanmış gibiydi. Sanki birisi senaryonun görülmesini, o sahnenin de olaya katılmasını istemişti. İntihar olmalı, diye kendi kendini ikna etmeye çalıştı Henning. Stefan senaryoyu bulup okumuş olmalıydı. Senaryoyu ortada bırakması ise ailesine veya daha büyük olasılıkla babasına yönelik bir mesajdı. Bak, bana ne yaptırdın, diyordu. Umarım bundan sonra kendinle yaşayabilirsin.

Evet. Böyle olmalıydı. Ama yine de... Henning bunu daha önce de yapmıştı. Mantiğini kullanarak uygun bir sonuca varmış,

ama o içini kemiren belli belirsiz kötü histen kurtulamamıştı. Bu his onu arada bir yokluyor, yapbozu dağıtıp parçaları yeniden ve farklı bir şekilde birleştirmesine neden oluyordu.

Bu duygunun nedenini bilmiyordu. Yanıldığını gösterecek bir şey yoktu ama duyduğu huzursuzluk, Stefan'ın yapbozundaki parçalardan bazılarının yerine oturmadığını söylüyordu. Stefan'ın yapbozu henüz tamamlanmamış olabilirdi.

57. BÖLÜM

Sabahın erken saatlerinde içi geçtikten sonra bir araba kornasıyla uyandı. Kanepede uzanmış, gözlerinin ışığa alışmasını bekliyordu. Saat 5.30'du. Mutfığa gidip bir bardak su aldı, yatağın kenarındaki ilaç şişesinden iki tablet alıp yuttu. Kibrit kutuları her zamanki yerindeydi, ama bugün cehennemden gelen askerlerle mücadele edecek hali yoktu.

Bir haftadır kafayı çekiyormuş gibi hissediyordu. Bir şeyler yemesi gerektiğini biliyordu, ama bayat ekmek ve kurumuş salam yeme fikri ona saman yemekten farklı gelmiyordu.

Evine gelen adamları düşündü. Acaba orada olsaydı ne yapacaklardı? Silahlılar mıydı? Onu öldürmeye çalışırlar mıydı?

Bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı. O sırada kendisi orada değildi ve bir karşılaşma olmamıştı. Önemli olan buydu. Kahvaltıyı boş verip gün yeni başlıyor olsa da doğruca işe gitmeye karar verdi.

Bir saat sonra Brogeland'ı aradı. Soruşturma hızlandığında ve Henning'in sormak için yanıp tutuştuğu sorular olduğunda bir dedektif asla birkaç saatten fazla uyuyamazdı. Sonunda telefonu açtığında Brogeland'ın sesi uykuluydu.

“Merhaba, Bjarne, benim,” dedi Henning, neşeli ve samimi bir sesle.

“Merhaba.

“Uyanık mısın?”

“Hayır.”

“Peki, kalktın mı?”

“Eh.”

“Dün nasıldı?”

“Tartışmaya açık.”

“Ne demek istiyorsun?”

Brogeland cevap vermedi.

“Çocuğun kendini öldürmediğini mi söylüyorsun?”

Henning koltuğun kenarında oturuyordu.

“Hayır. Hayır. Öyle bir şey söylemedim. Suç mahallinde ne yapmamız gerekiyorsa yaptık. O anlamda iyiydi. Sen ne konuşmak istiyorsun? Neden beni bu kadar erken aradın?”

Brogeland'ın sert ses tonu Henning'i hazırlıksız yakaladı.

“Şey, ben...”

“Bir toplantıya yetişmem gerekiyor ve yapacak işlerim var. O yüzden eğer belli bir şey konuşmayacaksak...”

“Tamam, bir şey var.”

“Peki, dökül bakalım.”

Henning düşüncelerini topladı.

“Bilmem gereken bir şey var.”

“O kadarını tahmin ettim.”

“Cinayete yakın olan zaman diliminde Henriette Hagerup ve Yngve Foldvik arasında herhangi bir e-posta yazışması olmuş mu?”

“Niye soruyorsun? Neden bilmen gerekiyor bunu?”

“Gerekıyor işte. Bunu bilmeye hakkımın olduğunu düşünüyorum.”

“Hak mı?!”

“Evet. Bu soruşturmada sana çok yardım ettim.”

“Biliyorum.”

Brogeland derin bir iç çekti.

“E-postalar... Bilmiyorum. Hatırlamıyorum. Hiçbir şey hatırlayamayacak kadar yorgunum.”

“Tanrı aşkına, Bjarne. Unutmuş olamazsın. Potansiyel şüphelilerden birinin oğlu öldü. Senin için yaptığım onca şeyden sonra niye birdenbire böyle şerefsiz gibi davranmaya başladın ki? Ama sorun değil. Seninle konuşsam da olur zaten.”

Telefonu kapamak üzereyken Brogeland esnedi.

“Tamam, kusura bakma. Çok yorgunum sadece. Bir de Gjerstad...”

Biraz daha esnedi.

“Ne olmuş ona?”

“Of, boş ver. Evet. Hagerup, Yngve Foldvik’e birkaç kez e-posta göndermiş, o da cevap vermiş,” dedi Brogeland nefesini vererek.

“E-postalar senaryo hakkında mıydı?”

“Bir tanesi öyleydi. Ama senaryonun içeriği hakkında değil. Hagerup yalnızca senaryoyu bitirince ona göndereceğini söylüyordu.”

“Bunun ne zaman olduğunu kabaca hatırlıyor musun?”

“Bir süre önce, ama tam tarihini hatırlamıyorum.”

“Ya telefon mesajları? Öldürüldüğü gün Henriette’ye kimin mesaj attığını buldun mu? Marhoni’yle birlikte olduğu saatlerde?”

“O sırada iki ya da üç mesaj almış. Bir tanesinde ‘e-postana bak’ yazıyor.”

“Kim göndermiş?”

“Bilmiyoruz. Ama o mesajın da fotoğrafın gönderildiği e-posta gibi Mozambik’ten, o isimsiz sitelerin birinden gönderildiğini biliyoruz.”

“Peki. Tamam. Teşekkür ederim.”

“Bu arada, bugün ifade vermek için gelmen gerekiyor. Dün akşam ona seninle yalnızca telefonda konuştuğumuzu söyledüğimde Gjerstad’ın tepesi attı.”

“Ne zaman geleceğim?”

“Mahmud Marhoni’yi saat onda yeniden sorguya alacağız. Ondan sonra gelirsın. On bir diyelim şimdilik. O zaman duruma göre bakarız.”

“Gelmeye çalışırım.”

“Gelmek zorundasın.”

“Az önce konuşurken ‘suç mahalli’ dedin. Bu Stefan’ın ölümünü şüpheli gördüğün anlamına mı geliyor?”

Brogeland inledi.

“Konuşacak zamanım yok. Gitmem lazım. Daha sonra konuşuruz.”

“Demek çocuğun ölümünü şüpheli olarak değerlendiriyorsun.”

“Ben öyle bir şey söylemedim. Bu konudan gazetende de bahsetmeye kalkma sakın.”

“İntihar konusunda asla spekülasyon yapmam.”

“Evet, pekâlâ. Sonra görüşürüz.”

Tık. Henning boşluğa baktı. Polis bir şey buldu, diye düşündü. Ya da bulamadıkları bir şey şüphelenmelerine neden olmuştu. Yoksa Brogeland olayın peşini kesin olarak bırakırdı.

58. BÖLÜM

Brogeland kahve makinesinin yanında Ella Sandland’la karşılaştı.

“Günaydın,” dedi Sandland ona dönmeden.

Of, çok seksiydi!

“Günaydın.”

Saçları yeni yıkanmış gibi görünüyordu. Lavanta kokuyordu. Yoksa yasemin miydi? Onun daha önce krem ya da parfüm koktuğunu hatırlamıyordu. Kokular ona çok yakışıyordu. Ah, hem de nasıl yakışıyordu! Brogeland onu şeker ve kremayla birlikte yalayıp yutmak istiyordu.

Lompa’da buluştuklarında Henning Juul’ün söylediği bir şey geldi aklına. “Gözlerini *alamadığın o sarışın da değil, öyle mi?*”

Gerçekten o kadar belli ediyor muydu? Eğer Juul görebildiyse, aynı şeyi Sandland da görüyor olmalıydı. Brogeland bunu hem istiyor hem istemiyordu. Sandland durumu fark ediyorsa bile hiçbir şey yapmaması üzücüydü. Belki de sadece ilk hamleyi benim yapmamı bekliyordur, diye düşündü Brogeland. Belki o da öyle bir insandı.

“İyi uyudun mu?” diye sordu Sandland, kendine kahve koyarken.

“Hayır.”

“Ben de öyle.”

Sandland hafifçe gülümseyerek bardağı ona uzattı. Brogeland başını salladı.

“Gjerstad ve Nøkleby buradalar mı?”

“Hayır, daha sonra gelecekler. Gjerstad onsuz başlamamızı söyledi. O gelmeden önce ne kadar çok teoriyi incelersek o kadar iyi.”

“Tamam.”

Kahvelerini alıp toplantı odasına gittiler. Emil Hagen ve Fredrik Stang orada hazır bekliyordular. Hagen *Aftenposten*’i karıştırıyor, Stang ise kurbanların ve onlarla bağlantılı olan kişilerin isimlerinin yazılı olduğu tahtaya bakıyordu. Tahtada isimler, çizgiler, saatler, tarihler, oklar, kalın çizgiler ve yine ileri geri gidip gelen oklardan oluşan koca bir karmaşa vardı. Zaman çizgisi Henriette Hagerup cinayetiyle başlıyordu.

Sandland ve Brogeland oturdular.

“Günaydın,” dediler aynı anda. Hagen ve Stang doğruldular.

“Nerede kaldık?” diye sordu Brogeland. Asıl amir yokken Brogeland’ın amir olduğuna dair dile getirilmemiş bir anlaşma vardı.

“Anette Skoppum dünkü partiye gelmedi,” diye başladı Hagen esneyerek. “Saat biri geçene kadar oradaydım.”

Brogeland not aldı.

“Kredi kartı veya cep telefonu hareketi var mı?”

“Hayır, yok. Cep telefonu dün öğleden sonra kapandı.”

Brogeland başını salladı, ama not almadı.

“Fredrik, sen özel harekâtla bağlantı halindesin. BBB ile ilgili yeni bir haber var mı?”

“Liderin ve bazı üyelerin neyin peşinde olduğunu biliyorlar, ama çete çok kalabalık. Besin zincirinin aşağılarında bir şeyler olabilir.”

“Hep olur zaten.”

“Evet, ne yazık ki her çete üyesini izlemeye yetecek kaynakları yok. Bildiklerimizi bile. Üstelik Oslo’da dikkat etmeleri gereken başka çeteler de var. Yine de izlendiğini bildiği için BBB’nin bir şeye kalkışacağını sanmıyorum.”

“Yaser Şah’tan haber yok mu?”

“Yok. Yeraltına indi. Dün özel harekâttan bir memurla konuştum. Yaser’in Pakistan’a dönmüş olabileceğini söyledi.”

“Peki ya Hasan?”

“Evden işe, işten eve. Ya da evlerine. Birden çok evi var, o yüzden canı hangi kızı çekerse ona gidiyor.”

Stang, Sandland’a bakıp kızardı. Sandland yüzünde herhangi bir mahcubiyet belirtisi olmadan ona baktı.

“Ee, hepsi bu kadar.”

Brogeland içini çekti. Soruşturma hızlı ilerlemiyordu. Stefan Foldvik’le ilgili bilgi vermeye hazırlanırken Sandland’ın telefon titredi. Özür diledi. Ardından Brogeland’ın telefonu da titredi. Sonra Hagen’in telefonu öttü. Stang diğerlerine bakıyordu. Onun telefonundan ses yoktu.

“Neler oluyor?” diye sordu. Brogeland yeni aldığı mesajı açtı. Bir numara tuşlayıp karşıdan cevap bekledi. Karşı taraf hemen telefonu açtı.

“Alo, ben Dedektif Brogeland.”

Hattın diğer ucundaki sesi dinlerken Sandland’a baktı.

“Emin misin? Her yeri kontrol ettin mi? Komşularla, arkadaşlarla, akrabalarla, herkesle konuştun mu?”

Brogeland dinleyip başını salladı, telefonu kapadı.

“Kahretsin,” dedi sandalyesinden şimşek gibi fırlayarak.

59. BÖLÜM

Iver Gundersen, Henning'in hissettiğinden bile daha yorgun görünüyordu. Henning, Gundersen'in uykusuzluğunun nedeninin Nora'yla ettiği kavga olmasını umuyordu. Gundersen sarımsak ve alkol kokan nefesiyle ulusal haberler ekibine katıldı. Kahvesini masaya koydu.

"Gece geç mi yattın?" diye sordu Henning.

"Planladığımdan da geç," dedi Gundersen, bilgisayarını açmak için eğilerek. Doğrulup yüzünü buruşturdu, parmak uçlarıyla şakaklarına masaj yapmaya başladı.

"Delicatessen'de harika yemek yapıyorlar," dedi. "Keyfine bakarken biralar peş peşe gidiyor."

Keyfine bakarken ha, diye düşündü Henning öfkeyle. Kahretsin! Ona çünkü olayları anlatacaktı, ama Iver'in keyfine bakmakla meşgul olduğunu görünce bu fıkirden vazgeçti.

"Ne oldu?" diye sordu Gundersen yerine oturup. Vücudunu sallayarak sandalyeye yerleşti. Parmaklarını saçlarından geçirdi. Henning, Gundersen'in işe gelmeden önce duş bile almadığından şüpheleniyordu. Bu da onun "yontulmamış adam" imajının bir parçasıydı.

Nora onda ne buluyordu?

“Fazla bir şey değil,” dedi Henning. “Sende herhangi bir hareket var mı?”

“Olabilir,” dedi Gundersen fareyi oynatarak. “Mahmud Marhoni’nin avukatıyla 12’de randevum var. Polis onu bu sabah yeniden sorguluyor. Son gelişmelerle ilgili ayrıntılı bir rapor almayı umuyorum. Indrehaug’la iyi bir ilişkim var. Polisin Marhoni’yi salıvermek üzere olduğunu düşünüyormuşsun, Heidi öyle dedi.”

Henning sessizce küfrederken Gundersen tarayıcıyı açtı.

“Evet, öyle düşünüyorum.”

“Neye dayanarak?”

“Gerçeklere ve delillere,” diye çıktı. Ciddi bir tartışma için çok erkendi, belki de Gundersen aynı anda yalnızca bir şey yapabiliyordu: gazete okuyor, kahve içiyor, sonra diğer gazeteleri okuyor, biraz daha kahve içiyor ve yavaş yavaş kafasını topluyor olabilirdi.

“Bu da ne demek?” dedi Gundersen, acı kahvesini yudumlayarak. Henning içini çekip nereden başlayacağını düşündü. Gundersen’in cep telefonu ötünce kurtuldu. Gundersen mesajı okuyup kaşlarını çattı.

“Foldvik’in kim olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

“Foldvik mi?”

“Evet. Yngve ve Ingvild Foldvik.”

“Evet, kim olduklarını biliyorum,” dedi Henning. Nefesini zorlukla kontrol ediyordu. “Henriette’nin okuduğu okulda çalışıyorlar. Ne oldu?”

“Polisin onları aradığı bilgisini aldım.”

“Ne demek polis onları arıyor? Ortadan kayıp mı olmuşlar?”

“Öyle görünüyor.”

“Emin misin?”

Yerinden kalkmıştı bile. Gundersen genzinden bir homurtu çıkardı.

“Sadece burada yazılanı okuyorum.”

Henning bacaklarının elverdiği kadar hızlı yürüdü.

“Ne oldu?” diye seslendi Gundersen. Sesindeki şaşkınlık çok belliydi, ama Henning ona aldırmadı. Buna zamanı yoktu. Hızla dışarı çıktı, Vespa’sına atlayıp Westerdals İletişim Okulu’na doğru yola çıktı.

60. BÖLÜM

Bunun tamamen mantıklı bir açıklaması olabilir, diye düşündü Henning, Urtegata'ya doğru giderken. Belki Foldviklerin kaçmaları gerekmişti. Belki yaslarını gizlice tutmak istiyorlardı. Yaşadıkları trajediyle aralarına bir mesafe koymak, gürültüden uzaklaşmak istemiş olabilirlerdi.

Vespa'yı zorlayıp Hausmannsgate'ye girdi. Işıklar yeşilden dönerken kavşağı geçti. Bebek arabası iten siyah saçlı bir kadın ona yumruğunu sallayıp bir şeyler söyledi. Henning onu duymadı bile. Kirli, istiridye grisi bir Opel Vectra'yı geçerken aynadan kadının öfkesini açıkça görebiliyordu.

Bu sırada başka bir şey daha fark etti. Bir taksi. Küçük aynadan bile bir harfi ve dört rakamı okuyabiliyordu.

A2052.

Ömer Rabia Raşit ya da taksiyi kim kullanıyorsa hızlandı. Gümüş rengi Mercedes de siyah saçlı kadından aynı el hareketini gördü, ama kimseye zarar vermeden kavşaktan geçmeyi başardı.

Henning içgüdüsel bir tepkiyle Calmeyersgate'ye dönüp hızlandı, Tai süpermarketinin önünde motoru çalışır halde bekleyen bir kamyonun yanından geçti. Bir sonraki caddeye yaklaşırken "Yol Ver" işaretine aldırmadı. Ama caddeye giremezdi çünkü yol tek

yönlüydü. Yine de sonra, neden olmasın, diye düşündü. Etrafta araba olmadığı için caddeye girip sağa döndü, kaldırımdaki biri ona bağırdı, ama Henning umursamadı. Eğer polis civardaysa ve onun bu dikkatsiz ve tehlikeli sürüşünü görüyorsa onu pekâlâ durdurabilirdi. Bu da ona kendisini takip eden arabayı gösterme fırsatı verirdi.

Kısa süre içinde kendini arabaların tampon tampona gittiği Torggate'de buldu. Arabalardan biri sarıydı ve şu anda bile sarı arabalara aldırılmazlık edemezdi. Bisiklet yolunun açık olduğunu görüp oraya daldı, tekrar hızlandı. Az kalsın tam önünde havalandıran bir martıya çarpıyordu. Mercedes'in gelip gelmediğini kontrol etmek için aynaya baktı ama Mercedes görüş açısında değildi. Birden frene basmak zorunda kaldı. Lanet olası bir yaya geçiyordu. İnsanlar neden gittikleri yere bakmaz ki, diye düşündü. Öylece yola dalıyorlardı. Kornaya basmak istedi ama bunun kendisini zor duruma düşürecek bir hareket olacağını anladı. Gaza basıp hızlandı ama az sonra tekrar durmak zorunda kaldı. Bu kez sorun kırmızı ışıktı. Değişmesi çok zaman alan ışıklarda geçmemek için kendini zor tutuyordu. Aynaya baktı, gümüş rengi Mercedes yoktu; başını kaldırdı, arabalar iki yönde de hızla gidip geliyordu, ama sonra yavaşlamaya başladılar. Işıklar değişti, Henning gaza sonuna kadar basıp sola döndü, yayalar yolun yarısındayken yaya geçidinden geçmeyi başardı. Hausmannsgate'ye dönünce aynasına tekrar baktı. A2052'den bir iz yoktu. Motosikleti sürmeye devam etti. Birkaç arabanın yavaşladığının farkındaydı ama onların geçmesine izin verecek değildi. Bir yaya geçidine daha geldi, hızla geçti. Sol tarafta, öğrencilerin dışarıda sigara içtiği Elvebakken Okulu'nu geride bıraktı. Kısa süre içinde Rostedsgate'nin sonuna vardığında yine kırmızı ışık yandı, kahretsin! Gümüş Mercedes'in nerede olduğunu görmek için olabildiğince geriye döndü. Başka taksileri

görüyordu ama A2052 yoktu. Henüz yoktu. Ya birkaç saniye içinde ona yetişirlerse ne olacaktı? Nereye gittiğimi biliyorlar, diye düşündü. Westerdals'ın nerede olduğunu biliyorlardı. Ne de olsa adamlar taksi şoförüydü!

Kaldırıma çıkarken yayaların kendisine öfkeyle baktığını fark etti ama umursamadı. Kaldırımında ilerlemeye devam edip hızlandı, tekrar caddeye inebileceği yere gelene kadar devam etti. Sola baktığında yalnızca beton ve bina görüyordu. Taksi onu göremezdi. Ah, güzelim Vespa!

Caddede hızlanıp Fredensborgve'ı ulaştı, okulun otoparkına girdi. Vespa'yı kimsenin görmeyeceği bir yere park etti. Kaskını çıkarıp etrafa baktı. A2052 yoktu. Ama fazla uzakta olamazlardı. Aceleyle okulun bahçesinde ilerledi.

Tore Benjaminsen'i hemen gördü. Onun yanına gitmek istedi, ama etrafı kalabalıktı. Hem ne diyecekti? "Yngve Foldvik'i gördün mü? Kayıp olduğunu biliyor musun?" Birden buraya neden geldiğini bilmediğini fark etti. Buraya gelince neyi göreceğimi ya da anlayacağımı sanıyordum ki? Foldvikler okulda saklanacak değildi ya. Öğrencilerin ya da çalışanların, Foldviklerin yalnız kalmak istediklerinde nereye gittiklerini bileceklerini mi düşünmüştü? Burada kimsenin olan bitenden haberdar olduğunu bile sanmıyordu.

Kendi aceleciliğine sinirlendi. Dönerken birdenbire yerinden sıçradı. Anette Skoppum'la göz gözeydi.

61. BÖLÜM

Bjarne Brogeland ofisinde bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Olay yeri teknisyeni Ann-Mari Sara'nın yorgun yüzü yine ekranda belirmiş, Marhoni'nin bilgisayarından çıkan son bulgularla ilgili rapor veriyordu. Marhoni'yi sorgulamak artık daha ilginçti. Ama olmak istediğim yer burası değil, diye sızlandı Brogeland. Ne oldu şu Yngve ve Ingvild Foldvik'e? Neden kimse bulamıyor onları?

Brogeland sessizce küfrederken Sandland kapısını çaldı ve ona hazır olup olmadığını sordu. Hazırım, diye düşündü Brogeland. Hayatımda hiç bu kadar hazır olmamıştım.

Sandland ve Brogeland onları yeniden sorgu odasına alıp formaliteleri uygularken Lars Indrehaug her zamanki gibi müvekkilinin adına rahatsızdı.

“Bugünün konusu ne?” diye hırladı, Brogeland sözlerini bitirince. “Müvekkilimin en sevdiği renk mi? En sevdiği araba mı?”

Indrehaug, başıyla Marhoni'yi işaret etti. Brogeland gülümsemi. Artık yorgun değildi ve bu iğrenç avukatı görmek kanına dokunuyordu. Masanın üzerinden bir kâğıt uzattı, birlikte inceleyebilmeleri için ikisinin arasına koydu. Marhoni öne doğru

eğilip kâğıda baktıktan sonra başını belli belirsiz iki yana salladı. Brogeland bunu fark etti.

“Bu da ne?” dedi Indrehaug.

“Bence çok açık,” dedi Brogeland. “Ama belki siz yine de bize açıklayabilirsiniz, Bay Marhoni.”

Marhoni duvara baktı.

“Tamam, senin için ben açıklayayım,” dedi Brogeland, Indrehaug’a dönerek. “İster inan ister inanma ama müvekkilinin çok gelişmiş bir düzen anlayışı var. Her şeyin nerede olduğunu bilmek istiyor. Belki evine gitmiştir. Çok temiz ve düzenli. Önündeki belge, müvekkilinin bilgisayarında bulduğumuz bir Excel çıktısı. Belki de yakmaya çalıştığı belgedir. Bunun nedenini şimdi anlayabiliyoruz.”

Indrehaug belgeyi yakından inceledi. İsimleri, telefon numaralarını ve e-posta adreslerini gördü.

“Şöyle hızlı bir tarama yapınca, çok yakından bakmaya da gerek yok, bu insanların çok çok kötü adamlar olduğu anlaşılıyor. Hem de çok kötüler. Sokaklarımızın uyuşturucuyla dolup taşmasına neden olan adamlar. Sonra bu uyuşturucuyu alan çocuklarımız da onlar gibi kötü insanlar oluyorlar.”

Indrehaug, belgeyi Brogeland’a itip genzinden bir homurtu çıkardı.

“Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz. Müvekkilimin bu bilgiyi bilgisayarında saklamasının bir sürü yasal nedeni olabilir. Rema 1000’in¹⁶ anasayfasını işaretlemiş olmak oradan alışveriş yaptığınız anlamına gelmez. Müvekkilimin bilgisayarında bulduğunuz isimler onun birini öldürdüğünü kanıtlamaz.”

“Bu konuda haklısın,” dedi Brogeland gülümseyerek. “Ama bunu nasıl açıklıyorsun?”

16 Bir süpermarket zinciri. (yay. n.)

Başka bir kâğıdı Indrehaug ve Marhoni'ye doğru uzattı.

“Bu fotoğrafı da müvekkilinin bilgisayarında bulduk. Aslında çok ilginç birkaç fotoğraf daha bulduk.”

Indrehaug kâğıdı kendisine doğru çekti. Marhoni kendisinin siyah, deri ceketli bir adamla görüldüğü çıktıya bakmadı. Ceketin sırtında alev amblemi vardı. Adamın yüzü açıkça görünüyordu.

“Bu resimde müvekkilin, Abdul Sebrani isimli bir adamın yanında görülüyor. Sana gösterdiğim listeye bakarsan adının orada olduğunu görürsün. Fotoğraf, bu baharın başlarında BBB –Bad Boys Burning– tarafından müvekkiline kokain teslimatı yapılırken, Vipppetangen’de çekilmiş. Arka plandaki suyu görebiliyor musun?”

Indrehaug fotoğrafı inceledi. Görüntü berraktı ve uzaktan telefoto mercekleriyle çekilmişti.

“Uyuşturucuyu nereye götürmen gerektiğini hatırlıyor musun Bay Marhoni?” diye sordu Brogeland. Cevap yoktu.

“Bunun gibi başka resimler de var elimizde. Bence –sadece tahmin yürütüyorum– müvekkilin sırf sert oynamaya başlayabilirler diye iş ortaklarına karşı bir tür güvence istemiş olmalı. Belki de seni tehdit etmeye başlamışlardı Bay Marhoni, olabilir mi?”

Marhoni, Brogeland’a dik dik baktı.

“Müvekkilin dikkat çekmiyordu. Ama kız arkadaşı öldürülünce ve biz kapısını çalınca bilgisayarının kendisini ve BBB’yi suçlu gösterebileceğini fark etti. Bu yüzden bilgisayarı yakmaya, delilleri yok etmeye çalıştı.”

Brogeland, Marhoni’ye ve Indrehaug’a baktı. Indrehaug, Marhoni’ye doğru eğilmişti. Fısıltılar...

Tam isabet, diye düşündü Brogeland. Sandland’a baktı. Onun da aynı şeyi düşündüğünü sanıyordu, ama onu anlamak zordu.

“Kardeşin fotoğrafçıydı, değil mi?” diye sordu Sandland. Marhoni ona döndü ama cevap vermedi.

“Bu fotoğrafları o çekti, değil mi? Bilgisayarına o yükledi.”

Marhoni yine cevap vermedi, ama onun bir şey söylemesine gerek yoktu.

“Ailenin geri kalanı nerede Mahmud?”

Marhoni bir süre sabit bir şekilde Sandland’a baktıktan sonra gözlerini kaçırıp fısıldadı.

“Pakistan’da.”

“Ne olacak şimdi onlara?”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Onlara artık kim para gönderecek?”

Marhoni yere baktı.

“Onlara her ay dünya kadar para gönderdiğini biliyoruz. Babanın beyin hastalığı varmış. Para onun tedavisi için kullanılıyor. Miktar biraz değişebiliyor, ama sanırım bunun nedeni döviz kurları. Taksicilikten kazandığınla yaşıyorsun, uyuşturucu nakliyesi ve çete üyelerinin ulaşımından gelen para Pakistan’a gidiyor. Değil mi?”

Marhoni cevap vermedi.

“İfadeni değiştirmek ister misin Mahmud?” diye araya girdi Brogeland. “Zahirullah Hasan Mintroza’yı tanıyıp tanımadığını bir kez daha sormamı ister misin? Ya da Yaser Şah’ı?”

Marhoni cevap vermedi. Brogeland onun açılmasını bekliyordu.

“Onları öldürecekler,” diye fısıldadı Marhoni uzun bir duraklamadan sonra.

“Kim onlar Mahmud?”

“Hasan ve adamları.”

“Kimi öldürecekler?”

“Ailemi. Eğer onları ele verirsem ailemi öldürecekler. Bırakmak istiyordum, uzun zamandır bu işten çıkmanın bir yolunu arıyordum, ama beni tehdit etmeye başladılar.”

“Ve sen de anlaşmaların fotoğraflarını çekerek karşılık verdin.”

Marhoni başını salladı.

“Ve bunu öğrendiler, öyle mi?”

Marhoni iki kez başını salladı.

“Soruya cevap ver.”

“Evet.”

“Yani kardeşinin ölümü bir mesajdı, öyle mi? Ağzını kapalı tut, yoksa bütün aileni öldürürüz.”

Marhoni üç kez başını salladı.

“Soruya cevap ver lütfen.”

“Evet.”

“Bu iş ne zamandır sürüyor, Bay Marhoni? Ne zaman başladı?”

Marhoni içini çekti.

“Taksi ehliyetimi aldıktan bir süre sonra. Ömer için taksi kullanmaya başladım. Birbirimizi zaten tanıyorduk. Bana ekstra para kazanmak isteyip istemediğimi sordu. Olur, dedim çünkü babam hastaydı. En başta yalnızca biraz araba kullanmam ve birkaç teslimat yapmam gerekiyordu. Ama sonra daha fazlasını istemeye başladılar. Sonunda ben çıkmak istedim.”

“Ama çok fazla şey biliyorsun, bu yüzden riske giremediler, değil mi?”

“Evet.”

Brogeland, Indrehaug’a baktı. Adam parmaklarını saçlarından geçiriyor, saçlarını gözlerinden uzaklaştırmaya çalışıyor, ama saçları yine gözlerinin önüne düşüyordu.

“Ne istiyorsunuz?” diye sordu Indrehaug.

“Ne mi istiyoruz? Büyük balığı istiyoruz. Müvekkilinin tedarikçisinin kim olduğunu ve uyuşturucunun bu ülkeye nasıl girdiğini bilmek istiyoruz. Başlangıç için böyle. Eminim gerisini tahmin edebilirsiniz.”

Indrehaug başını salladı.

“Müvekkilimin BBB aleyhinde tanıklık edeceğini mi düşünüyorsunuz?”

“Elbette.”

“Pakistan’daki ailesinin durumuna rağmen mi?”

Brogeland avukata bakıp için içekti. Sonra gözlerini Marhoni’ye çevirdi.

“Senin Henriette Hagerup’u öldürmediğini biliyoruz.”

Marhoni, Brogeland’a baktı.

“Bizimle işbirliği yaparsan buradan çok yakında çıkıp gidebilirsin.”

Marhoni’nin bakışları artık daha uyanıktı. Indrehaug’a baktı. Indrehaug da Brogeland’a.

“Müvekkilime anlaşma mı öneriyorsunuz?”

Brogeland Sandland’a bakıp gülümsedi. Sonra Indrehaug’a döndü.

“Aynen öyle.”

62. BÖLÜM

Henning, Anette'yi okulda gördüğüne o kadar şaşırmıştı ki söyleyecek bir şey bulamıyordu. Orada öylece dikilip şaşkınlıkla Anette'ye bakıyordu. Onun kesinlikle saklanmış olduğunu düşünüyordu. Sonra Anette'nin de kendisi gibi olup olmadığını merak etti. Belki o da devamlı arkasını yoklamaktan bıkmış, korkularına teslim olmak yerine onlarla yüzleşmeyi tercih etmişti.

Anette onun yanından geçip gitmeye çalışmadı.

“Merhaba,” dedi Henning sonunda.

“Merhaba.”

Birbirlerine baktılar. İkisi de diğerinin bir şey söylemesini bekledi.

“Senaryoyu okudum,” dedi, ama Anette'nin bunu zaten bildiğini biliyordu. Anette başını salladı.

“Polise de gösterdim.”

“Bunu yapacağını tahmin ettim.”

“Seninle konuştular mı?”

“Hayır. Aradılar ama telefonlarını açmadım.”

Henning kaşlarını çattı.

“Neden?”

“Canım istemedi.”

Anette bunu yüzü kızarmadan ve suçluluk duymadan söylemişti. Henning onu inceledi.

“Ama şimdi bunu yapmayı düşünüyorum.”

“Aa! Neden? Neden şimdi?”

“Çünkü sanırım Henriette’yi kimin öldürdüğünü biliyorum.”

Henning onu zor duyuyordu. Meraklanarak bir adım yaklaştı.

“Kim?”

Sesinin titrediğini duyabiliyordu. Anette yalnız olduklarından emin olmak için etrafına baktı. Değillerdi. Ama kimse onları duyacak kadar yakın değildi.

“Stefan Foldvik,” diye fısıldadı. Henning yutkundu. Anette onun tepkisini izledi.

“Neden?”

“Senaryoyu okumadın mı?”

“Okudum.”

“O zaman çok açık olmalı.”

Başka açıklama yapmadı. Henning biraz düşündü.

“Foldvik ailesi senaryodaki Gaarder ailesi olmalı.”

Bunu yarı soru gibi söylemişti. Anette “evet” anlamında başını salladı.

“Yngve’nin Henriette’yle ilişkisi mi vardı?”

Anette hızla etrafına bakıp başını salladı. Bakışları çok kasvetliydi.

“Stefan öğrenmiş olmalı.”

“Nasıl?”

“Emin değilim. Belki evde ya da babasının bilgisayarında senaryonun kopyasını bulmuştur. Bilmiyorum.”

“Yngve senaryoyu görmemiş,” dedi Henning. Anette kaşlarını çatı.

“Bunu sana kendisi mi söyledi?”

“Evet,” diye itiraf etti Henning suçlu bir şekilde. Çünkü bir şeylerin yerine oturmadığını fark etmişti. “Okuldan başka kimse senaryoyu okudu mu?”

“Hayır.”

“Aktörler ya da figüranlar?”

“Aktörler bizdik ve yalnızca ilk sahneyi çekebildik. Gerisini sonbaharda çekecektik. O yüzden senaryoyu başka kimseye göstermedik. Yani henüz.”

Henning başını salladı. Yngve yalan söylüyor olmalıydı. Ne de olsa senaryo elindeydi. Tek mantıklı açıklama buydu, çünkü Stefan’da da senaryonun bir kopyası vardı. Belki Yngve ilişkisiyle ilgili gerçeğin sonunda ortaya çıkacağını fark etmiş ve ailesine önce kendisi söylemeyi tercih etmişti. Daha sonra Stefan senaryoyu babasının eşyalarının arasında bulmuş veya görmek istemiş olmalıydı.

Anette, Stefan konusunda haklı olabilirdi. Henriette’yi öldürmüştü, çünkü o hem ailesini mahvetmişti hem de bu konuda film yaparak zararı ikiye katlayacaktı. Ama artık Stefan da ölmüştü. Ya kendini öldürmüş ya da öldürülmüştü. Henning’in bakış açısına göre bu her şeyi değiştiriyordu. Ama Stefan’ın ölümünden kim kârlı çıkardı ki? Sakinleş, Henning, bir gencin kendi hayatına son vermesinin başka nedenleri de olabilir. “Şeriat Sınıfı”, Henriette veya Yngve ile hiçbir ilgisi olmayan nedenler de olabilir bunlar. Üstelik henüz düşünmediği bir ihtimal daha vardı: Stefan’ın ölümü doğal nedenlere de bağlı olabilirdi.

Başı dönmeye başlamıştı. Bu konuyu Anette’yle konuşmaması gerektiğini biliyordu ama başka kimsesi yoktu. Fikirler

her yönden zihnine üşüşürken teorisini birinin yardımıyla test etmesi gerekiyordu.

“Yngve’yle hiç senaryo üzerine konuştun mu?”

“Sanırım Henriette konuştu, ama ben senaryoyla ilgili toplantılara gitmedim, eğer onu soruyorsan.”

“Sence Gaarder hikâyesini konuştular mı?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Kendi sevgilini böyle ifşa etmek de çok garip olmalı.”

Bunu da hem soru hem tespit gibi söylemişti. Anette burununu çekti.

“Yngve’nin yaptığını mı söylüyorsun?”

“Hayır, illa o yapmış olmayabilir.”

“Yngve’yi tanımıyorsun. Ödleğin tekidir.”

“Henriette’nin senaryonun opsiyon haklarını satmasına yardım eden bir ödleğ.”

Anette gülümsedi. Henning onu ilk kez gülerken görüyordu.

“Evet, sanırım Henriette bu yüzden onunla yattı.”

“Yani sadece bir kere oldu, öyle mi? Tam bir ilişki değildi.”

Anette başını iki yana sallayıp gülmesini bastırdı.

“Ah, hayır.”

Ayrıntıya inmedi. Henning ısrar etmedi. Ne de olsa dedikodu köşesi yazmıyordu.

“Henriette’nin erkek arkadaşı bunu biliyor muydu?”

“Mahmud mu? Sanmam.”

“Sence Mahmud filme nasıl tepki verirdi? Mona’nın, yani Henriette’nin gerçek hayatta kendisine ihanet ettiğini anlamaz mıydı? Hikâyenin çoğunlukla gerçekleri yansıttığı da düşünülürse...”

“Bilmiyorum,” dedi Anette. “Hem zaten artık bir önemi de yok.”

“Ama Henriette senaryoyu yazarken bunu düşünmedi mi? Aranızda bu konuyu konuşmadınız mı?”

“Biz, şey...”

Biraz düşündü ama cevap vermedi.

“Demek Henriette erkek arkadaşını tuzağa düşen bir karakter olarak yansıtmakta bir sakınca görmedi. Erkek arkadaşın sana bunu yapsa sen ne hissederdin?”

“Erkek arkadaşım yok.”

“Evet, ama ne demek istediğimi anladın.”

“Elbette. Belki Henriette, Mahmud’la bu konuyu konuşmuştur. Ne bileyim? Belki de ona bunu gerçekten kastetmediğimizi, onun sokaklardan temizlenmesi gereken bir salak olduğunu düşünmediğimizi açıklamıştır. Hiçbir fikrim yok.”

Anette omuz silkti.

“Mahmud şeriatı ve hudud cezalarını destekliyor mu? Biliyor musun?”

“Desteklediğini sanmıyorum.”

“Yani Yaşid karakteri fanatik, köktendinci bir Müslüman değildi, öyle mi?”

“Evet.”

“O zaman neden Mona taşlanarak öldürüldü? Şeriat ve hududa göre taşlanarak öldürülmek için Müslüman olmak gerekmiyor mu?”

“Of, Tanrı aşkına, hâlâ anlamadın, değil mi?”

“O zaman açıkla bana. En başından!”

Anette içini çekti.

“Filmin amacı dünyada olan bitenlere, eğer radikal İslami inançlar yerleşir ve gelişirse bir gün Norveç’te bile sıradan hale gelebilecek bir şeye dikkat çekmekti. Yakında Norveçli ya da Müslüman olup olmamız fark etmeyecekti. Otuz ya da kırk yıl sonra Oslo’nun nasıl bir yer olacağını düşünüyorsun? Muhtemelen hepimiz beyinleri yıkanmış, uslu Müslümanlar olacağız. Bu yüzden Yaşid sıradan bir Müslüman, Mona da sıradan bir Norveçli kadındı. İnsanların düşünmesini sağlamak için.”

“Tamam.”

“Bu kadar zor muydu?”

Anette ona anlayışı kıt birine bakar gibi bakıyordu.

“Hayır. Ama bunun olabileceğini gösteren hiçbir şey yok Anette. Çok az insan Norveç yasalarının şeriatın yolunu açacağına inanıyor.”

“Yani?”

Henning kaşlarını çattı.

“Yani? Filminizin önermesi yanlış! Temeli gerçeğe dayanmıyor! Sakın bana senin de sekiz mermiyle öldürülmek gibi hastalıklı bir isteğinin olduğunu söyleme.”

Anette koyu gri, uğursuz görümlü bulutlara baktı.

“Eminim Henriette şu anda orada Theo ile birlikte. Senin onlardan yana olduğunu bilmiyordum.”

Henning derin bir iç çekip burnundan şiddetle nefes verdi. Hüsrana uğramış gibiydi.

“İslam ve şeriatın benimde şahsen pek hoşlanmadığım bazı yönleri var ama sizin yaptığınız şey yalnızca işleri daha da zorlaştırıyor. Bütünleşme, çok kültürlülük gibi şeylere ne oldu?”

“Bunları konferanslarda söylersin. Üstelik bunun Stefan’la bir ilgisi yok.”

Henning dudaklarını birbirine bastırdı. Konuşmaya devam etmek istiyordu, ama şimdi zamanı değildi. Onun yerine Stefan'ı ve Romance'i düşündü. Kendi ergenlik çağından oğlanların kızları etkilemek için nasıl deodorantlara bulandıklarını hatırlıyordu. Bazıları giysilerine bile sıkardı. Soyunma odaları, sınıflar, hatta oyun alanları bile iğrenç kokardı. Bu yüzden Thorbjørn Skagestad cesedi bulduğu sırada çadır hâlâ deodorant kokuyor olmalıydı.

Anette'nin kendisine baktığını fark etti. Anette kaygılı bir şekilde öksürdü.

"Henriette'yi Gaarder hikâyesini bırakmaya zorladım. Bunun filmin mesajıyla bir ilgisi olduğunu düşünmüyordum. Ama beni dinlemedi. Hem bunun biraz garip olduğunu düşünüyordum, çünkü herkes hikâyenin kime dayandığını anlayacaktı. Foldvik ailesi yeterince acı çekti."

"Ne demek istiyorsun?"

"Stefan bana annesini anlatmıştı. Tecavüze uğradığını ve..."

"Bunu Stefan mı anlattı?"

"Evet."

"Stefan'ı nereden tanıyorsun?"

"Stefan geçen yıl bir senaryo yarışması kazandı. Projelerimden biri için onun senaryosunu film yapmak istedim. İyi bir hikâyeydi."

"Ödül almadı mı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yarışmanın organizatörleri senaryonun filmini yapma vaadi vermedi mi? Yarışmalarda her zamanki ödül budur, değil mi?"

"Bu duruma bağlıdır, ama bu sefer öyle değildi. Galiba Stefan birkaç bin kron ve Danimarka'daki Zentropa'ya bir davetiye kazandı. Senaryosunu film yapmak istediğimi söyleyince Stefan'ın

çok hoşuna gitti. İyi, akıllı bir çocuktur. Ama tehlikelidir de. Ruhsal sorunları olduğunu hissediyordum.”

“Nasıl yani? Neden böyle söylüyorsun?”

“Emin değilim. Açıklaması biraz zor. Onunla zaman geçirsen anlarsın. Bazen mutluluktan havalara uçar. Her şeye güler. Neredeyse hiperaktif gibidir. Kimi zaman da ağzından zar zor bir kelime alırsın. Kendisini tamamen kapamış gibi olur.”

Henning başını salladı. Bu tarif, birini öldürdükten sonra kendi hayatına son veren birinin tanımına uyuyordu. Belki yükü çok ağırlaşmıştı ya da hatıraları dayanılmaz hale gelmişti. Belki de geceleri gözlerini her kapattığında onun ölüsünü görüyor, yaptığı şeyi tekrar yaşıyordu.

Belki de ölümünün şüpheli bir yanı yoktu. Ama o zaman anne ve babası neden kayıptı?

O anda yağmur yağmaya başladı. Gök yarılmış gibiydi. Henning ve Anette lobiye koştular. Sığınacak yer arayanlar bir tek onlar olmadığı için kapıda bir kalabalık birikmişti. Ama bir dakikadan kısa bir süre sonra herkes içerideydi.

İnsanlar sularını silkelerken birbirlerine gülümsüyorlardı. Anette parmaklarını ıslak saçlarından geçirdi. Resepsiyon masasının önündeydiler. Rastalı çocuk oradaydı ama kız arkadaşı görünürde yoktu. Rastalı çocuk Henning’le göz göze gelince birbirlerine selam verdiler.

“Bugün Yngve’yi gördün mü?” diyesordu Henning. Anette’ye alçak sesle. Anette başını iki yana sallayıp, “Hayır,” dedi. Başka bir şey daha söyleyecekti.

“Bugün onun izin günü.”

Dönüp Rastalı’ya baktılar.

“Yngve ve karısı bugün izinliler,” dedi ellerini kaldırarak. “Affedersiniz, konuşmanıza kulak misafiri oldum. Sizi dinlemi-

yordum. Yngve bu sabah aradı, dekanla konuşmak istedi ama dekan yerinde yoktu. O yüzden mesajı ben aldım. Karısının da kendisinin de işe gelmeyeceğini söyledi.”

“Bu çok garip,” dedi Anette. “Bugün onunla görüşmem vardı. Nedenini söyledi mi?”

Henning oğullarının öldüğünü söylemek üzereydi, ama en son Stefan’ın ölümünün henüz herkese açıklanmadığını hatırladı.

“Bir yolculuğa çıkmaktan söz ediyordu,” dedi Rastalı.

“Yolculuk mu?”

“Evet. Kampa gittiklerini söyledi galiba.”

“Kamp mı?”

Henning neredeyse bağırıldığını fark etti.

“Evet.”

Midesi kasıldı. Normalde Foldvik’in yapması gereken şey oğullarının öldüğünü ve biraz yalnız kalmak istediklerini söylemekti. Herkes bunu anlardı. Öyleyse neden *kamp yapmaya* gittiklerini söylemişti?

“Bunu neden sana söyledi?”

“Bilmemi istedi galiba. Biri kendisini sorarsa falan diye. Bilmiyorum. Sesi biraz –nasıl diyeyim– huzursuzdu. Ya da harareti gibi. Emin değilim.”

“Nasıl? Ne demek istiyorsun?”

“Onu tanımasam uyuşturucu aldığını söyledim. Her zamankinden daha hızlı konuşuyordu.”

“Nereye gittiklerini söyledi mi?”

“Hayır. Sadece kamp yapmaya gittiklerini söyledi. Bunun tuhaf olduğunu düşünmüştüm, çünkü Yngve’yi açık hava etkinliklerini seven biri olarak tanıımıyordum. Ama sonra düşündüm ve neden olmasın, dedim. Kamp yapmak güzeldir, o yüzden...”

Ellerini havaya kaldırdı.

“Bu ne zaman oldu?”

“Bu sabah sekizden sonra galiba. Emin değilim. Daha ilk kahvemi içmemiştim.”

“Kahretsin,” dedi Henning kendi kendine, ama Anette onu duydu.

“Ne oldu?”

Henning başını iki yana salladı. Rastalının duymaması için fısıldadı.

“Polis onları arıyor ama kimse nerede olduklarını bilmiyor.”

“Neden? Sence...”

Henning ona sert bir bakış attı. Anette hemen anlayıp ona yaklaştı, fısıldadı.

“Yani sence Stefan’ın Henriette’yi öldürdüğünü biliyorlar mı?”

“Bilmiyorum.”

“Ve ortadan kayboldular, öyle mi?”

“Öyle görünüyor.”

Hiçbir şey söylemeden bir süre durdular. Sonra birden Henning’in kafasına dank etti. Tekrar Rastalı’ya döndü.

“Ekeberg Parkı’ndaki çadır hâlâ orada duruyor mu, biliyor musun?”

“Filmin çekildiği çadır mı? Evet. Polis işini dün bitirdi. İhtiyaçları olan bütün resimleri çektiklerini, bütün kanıtları topladıklarını söylediler. Çadırı sökebileceğimizi bildirdiler.”

Orada olmalılar. Henning camdan dışarı baktı. Yağmurda ıslanacaktı. Ama taksi tutması da söz konusu değildi. Kaskını kaldırdı.

“Seni arabayla götürmemi ister misin?”

Henning şaşırarak Anette’ye baktı.

“Araban var mı?”

“Evet. Neden olmasın?”

Henning düşündü. Neden olmasın?

“Dersin filan yok mu?”

“Dediğim gibi Yngve’yle görüşecektim ama o da yok. O zaman...”

Ellerini havaya kaldırdı.

“Eğer nerede olduğunu biliyorsan seni memnuniyetle götürebilirim. Önemli değil.”

Bu teklif Henning’in karşı koyamayacağı kadar cazipti.

“Araban yakında mı?”

“Hemen şurada,” dedi işaret ederek.

“Tamam, gidelim.”

63. BÖLÜM

Lobiden otoparka kadar olan kısa mesafede iliklerine kadar ıslandılar. Anette önce sürücü tarafındaki kapıyı açtı, arabaya binip yolcu tarafındaki kapının kilidini açtı. Henning en az on beş yaşında olsa da iyi görünen küçük mavi Polo'ya bindi. Araba bir kadın arabası olmasına rağmen parfüm kokmuyordu, ama Henning'in içinden bir ses Anette'nin parfümle pek arasının olmadığını söylüyordu.

Anette arabayı çalıştırdı. Silecekleri son hızda açtı. Vitesi takmak üzereyken durup Henning'e baktı. Sileceklerin sesi henüz ısınmamış olan motorun sesine karışıyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu. Henning homurdandı. Sana Stefan'ı söyleyemem, diye geçirdi içinden. Bu tür bir bilgiyi vermek onun işi değildi.

"Foldviklerle konuşmam gerekiyor."

"İkisiyle de mi?"

"Evet."

"Neden? Stefan'la veya Henriette'yle bir ilgisi var mı?"

Başını öne doğru salladı.

"Ama ne olduğunu ya da nasıl olduğunu bilmiyorum."

Yeterince gizemli, diye düşündü Henning. Ayrıca doğruydu da. Neler olduğu ya da onları bulursa ne söyleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Ama içgüdüleri onları bulması gerektiğini söylüyordu. Hem de çok çabuk.

“Lütfen, Anette. Sen arabayı sür yeter. Tamam mı? Daha sonra her şeyi açıklarım. Ama şimdi konuşacak zamanımız yok.”

Anette ona birkaç saniye baktı. Sonra arabayı vitesle takıp yola çıktı. Henning sessizce dua ediyordu.

Fredensborgveıdan aşağı iniyorlardı. Brogeland’ı aramalıyım, diye düşündü. Ona bildiklerimi anlatmalıyım, ama yapamam. Henüz olmaz.

Sessizlik içinde yola devam ettiler. Bunun Henning için bir sakıncası yoktu. Böylece düşünmek için biraz zamanı oluyordu. Anette arabayı gerilmeden, dikkatle, frene ya da gaza aşırı basmadan sürüyordu. Uzun, kıvrımlı bir yolda ilerleyip eski işletme okulunu ve tepedeki Ekeberg Restoranı’nı geçtiler. Henning adaların arasında uzanan Oslo Fiyordu’nu, limandaki feribotları görebiliyordu. Korkunç havaya rağmen birkaç özel tekne denize açılmıştı. Anette üzerine su sıçrattığında artık ıslanmaya aldırmayan zavallı bir bisikletlinin de yanından geçtiler.

Yağmur şiddetle yağarken Henning, Stefan’ı düşündü. Onu başının üzerine kaldırdığı büyük bir taşla çadırın içinde dururken hayal etti. O kadar öfkeliydi ki Henriette canını teslim edene kadar duramamış, sonra onu kırbaçlayıp elini kesmişti. Bu kadar öfke nereden gelmişti? Ve hudud cezaları bu olayın neresindeydi?

Yngve Foldvik’in ofisinde gördüğü Stefan’ın fotoğrafı ve gazete kupürü aklına geldi. Ve son olayları haberdeki bilgiyle karşılaştınca her şey yerli yerine oturdu.

Vay canına.

Westerdals'dan Ekeberg'e gelmeleri on bir on iki dakika sürdü. Parka vardıkları anda beyaz çadırı gördü. Anette'ye otobüs durağında durmasını söyledi. Anette durdu.

"Beni getirdiğin için teşekkür ederim," dedi kapıyı açarken.

"Ama..."

"Burası sana uygun bir yer değil, Anette. Eve git. Teşekkür ederim."

Anette bir şey söylemek üzereyken vazgeçti.

"Her şeyi daha sonra gazeteden okumak zorunda kalacağım," dedi hafifçe gülümseyerek. Belki, diye düşündü Henning arabadan inerken. Kapıyı arkasından kapadı. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Kaçmaya çalışmak boşunaydı.

Anette'nin yola devam etmesini seyrettikten sonra parktan geçerek Ekeberg Okulu yönüne giden asfalt patikada yürümeye başladı. Dışarıda, okul bahçesinde ya da sahada kimse yoktu. Çadırın yakınına park edilmiş bir araba da görmedi. Hmm, dedi. Acaba yanılmış olabilir miyim? Belki de burada değildirler.

Etrafta böylece sinsice dolaşmak yasadışı bir şey yapıyormuş hissine kapılmasına neden oluyordu. Ağaçtan elma çalmanın daha ileri bir şekliydi bu. Çadırın kapısını açmak üzereyken donup kaldı. Bir ses mi duymuştu? Hayır. Yağmurun şiddetli sesi arasında içeriden bir inleme geliyordu. Kulak kabarttı. Ama yalnızca bir kişinin sesi geliyordu. İki değil. Omzunun üstünden geriye baktı. Tek bir kişi bile yoktu.

Kahretsin, Henning, diye düşündü. İçeri girdikten sonraki planın ne? "Merhaba, ben *123nyheter*'den Henning Juul, sizinle röportaj yapmak istiyorum," mu diyeceksin?

Kahretsin! Tekrar arkasına döndü. Park boştu. Yağmur çadırın tepesine şiddetle yağıyordu. Saate baktı. Öğlen olmuştu. Bir saat önce karakolda olması gerekiyordu. Belki de Broge-

land onu bekliyordu. Hayır. Öyle olsaydı arardı. Marhoni'nin sorgulanması, Stefan'ın şüpheli ölümü ve Foldviklerin ortadan kaybolması yüzünden Brogeland'ın onu sorgulayacak zamanı olamazdı zaten.

İçeri giriyorum, dedi kendi kendine. Bulduklarıma göre hareket ederim.

Eğilip fermuarı tuttu, hızlı bir hareketle çekti. İçeriye baktı. Başta gözlerinde bir bozukluk olup olmadığını merak etti. Görüntü yavaş yavaş daha berrak hale geldi. Ingvild Foldvik'in elinde bir kürek vardı. Ayaklarının dibinde irili ufaklı taşlar yığılıydı. Gözlerinde dehşetle Henning'e baktı. Henning de ona gözlerinde dehşetle bakıyordu.

Sonra yerdeki çukuru gördü. Yngve bu çukura gömülmüştü. Boynunda şok tabancasının bıraktığı kırmızı bir iz vardı.

64. BÖLÜM

Henning soluklarını kontrol etmeye çalışıyordu. Ellerini kaldırdı. Yağmur damlaları kafasından aşağı süzülüyordu. Bir eliyle yüzünü silip çadırın içine girdi. İçerideki hava boğucuydu. Durmak bilmeyen yağmur çadırın tepesine çarpıyor, suların bir kısmı içeri süzülüp çimenleri ıslatıyordu. Henning, Invild Foldvik'in gözlerine baktı. Kocaman açılmış ve sabit bir noktaya dikilmiş olan gözlerinde bir parlaklık ve uzaklara dalıp gitmiş izlenimi veren bir ifade vardı. Henning bu ifadeyi yalnızca delirmiş insanların gözlerinde görmüştü.

“Sakin olun,” dedi Henning ve ne kadar saçma bir şey söylediğini hemen fark etti. Kadının elinde bir kürek, ayaklarının dibinde ise bir taş yığını vardı. O taşlarla ne yapmaya niyetli olduğunu anlamak için pek fazla hayal gücüne gerek yoktu.

Onu son gördüğünden beri kadın çok zayıflamıştı. Mahkemede ifade verdiğinde de zayıftı, ama şimdi tam bir iskelet gibiydi. Giysileri üzerinden sarkan paçavralar gibi görünüyordu. En az on yıl yaşlanmıştı. Derisi sarkmıştı. Hortlağa benziyor, diye düşündü Henning. Dişleri yıllarca sigara içmekten sararmış, aceleyle atkuyruğu yapılmış saçları kırışmaya başlamıştı.

Yağmurda ıslanan saç tellerinin üzerine döküldüğü solgun, sıska yüzündeki gözlerinin altında büyük torbalar oluşmuştu.

“K-kimsin sen?” diye kekeledi kadın. Henning yerdeki Yngve’ye baktı. Başı yana düşmüştü. Ama nefes alıyordu.

“Adım Henning Juul” dedi sesini olabildiğince kontrol etmeye çalışarak. Adının kadın için bir anlam ifade etmediğinin farkındaydı.

“Bunlar olmadan önce senin davan üzerinde çalışıyordum,” dedi yüzündeki yara izlerini göstererek. Biraz puan kazanmaya çalışıyordu.

“Ne yapıyorsun? Neden buradasın?”

Sesi artık sertti. Yngve’ye baktı.

“Yapma Ingvild,” dedi. “Aslında bunu yapmayı istemiyorsun,”

“Hayır, istiyorum!” diye hırladı. “Ne için yaşayacağım ki artık? Bu adam her şeyimi aldı! HER ŞEYİMİ! Bütün hayatımı! Bu... Bu...”

Gözleri kısıldı. Ses çıkarmadan ağlamaya başladı. Yaşlar gözlerinden öylece akıyordu. Sonra gözleri parlamaya başladı. Kocasına küçümseyerek baktı. Henning’e döndü. Sanki yüzünde bir peçe vardı.

“Oğluma ne yaptırdığını biliyor musun? Oğlumun kim olduğunu biliyor musun?”

Henning çadırın içinde bir adım attı.

“Stefan,” dedi yavaşça. “Henriette Hagerup’u Stefan öldürdü.”

Ingvild acı bir şekilde haykırdı.

“B-bunu nereden biliyorsun?” dedi hıçkırıklarla ağlayarak. Henning derin bir nefes alıp kendini topladı.

“Henriette Hagerup’un senaryosunu okudum.”

Kadın burnunu çekti, yüzündeki saçları geri itti. Henning söyleyecek bir şey aradı, kadının beyninin duygusal tarafına gidecek bir yol bulmaya çalıştı. Kaba kuvvet bir işe yaramayacaktı. Üzerine atılıp onu dışarı çekmek umutsuz bir girişimdi. Ingvild Foldvik iskelete dönmüş olabilirdi, ama amacı olan bir iskeletti. İnsanın yeterince güçlü bir amacı varsa birçok şeyi başarabilirdi. Üstelik elinde şok tabancası da vardı.

“Bana izin verirsen Ingvild,” dedi olabildiğince yumuşak bir sesle. “Seninle senaryo hakkında konuşmak istiyorum.”

“Ingvild,” dedi kadın onun sesini taklit ederek. “Şimdi de benim hakkımda her şeyi bildiğini düşünüyorsun, öyle mi? Aptal gazeteci!”

“Stefan, Henriette’yi öldürdü, çünkü kocan onunla yatmıştı. Hatta ona âşık bile olabilir. Yngve aileni yok etti. Henriette aileni yok etti ve olanları kısmen anlatan bir senaryo yazdı. Ama Stefan senaryoya daha fazla anlam yükledi.”

“Ne demek istiyorsun?”

Henning hâlâ baygın olan Yngve’ye baktı.

“Stefan sembollerle ilgileniyordu. Gazetede onun senaryosu için *Da Vinci Şifresi Gibi Senaryo* diyorlardı, değil mi? Henriette’nin eli kesilmişti. Ama senaryoda böyle bir şey yoktu. Şeriat kanunundaki hudud cezalarına göre hırsızların elleri kesiliyordu. Henriette de kocanızı çalmıştı.”

Ingvild küreği yere sapladı. Ama artık kocasının etrafındaki toprağı ve çimeni kazmıyordu. Diğer eliyle de ağzını kapamıştı.

“Ve kırbaçlama. Senaryoda kırbaçlamayla ilgili de bir şey yoktu. Ama film seninle ve ailenle alay edecekti. Oysa bir kadının alay etmeye de hakkı yoktur. Bunun cezası da kırbaçlamadır...”

“Yeter!” diye bağırды kadın. Çadırın içi son derece sessizdi. “Lütfen sus. Daha fazla katlanamayacağım! Sus lütfen.”

Kürek yere düştü. Ingvild yüzünü ellerinin arasına aldı. Henning, kadın onu fark etmeden çadırın içinde biraz daha ilerledi. Yngve'nin yeşil gömleği ter içinde kalmıştı. Ingvild yere çöktü. Henning hiçbir şey söylemedi. Yalnızca onun ağlamasını seyretti. Ingvild bir süre daha öyle kaldıktan sonra gözyaşlarını sildi, başını kaldırıp ona baktı.

"Benim davamda bulunduğunu söyledin," diye başladı boğuk bir sesle. Boğazını temizlerken Henning'in başını salladığını gördü.

"Demek o serserinin bana tecavüz edip her tarafımı kestiğini biliyorsun. O olaydan sonra savunma dersleri aldım, bir sürü şey öğrendim, ama kendimi hiç güvende hissetmedim. Nereye gidersem gideyim onun gölgesini gördüm, boğazımdaki bıçağını hissettim. Karnıma, başka yerlerime dokunan o bıçağı..."

Derin bir iç geçirdi.

"Yngve anlayışlıydı. Bana zaman tanıdı, hiç baskı yapmadı. Ama beklemekten sıkıldı. Şeyi beklemekten..."

Gözlerini kapatıp yeniden ağlamaya başladı. Henning ona doğru bir adım attı. Çadırın tepesi başından birkaç metre yukarıdaydı. Bu yirmi kişilik, büyük bir çadırdı.

Ingvild gözlerini tekrar açtı. Bir süre birbirlerine baktılar. Ama Henning bir tek kendisinin gerçekten gördüğünü düşünüyordu. Ingvild'in gözleri bir hareket ya da renk algıladığında parlıyordu. Sonra tekrar kendi dünyasına ya da kimseyle temasının olmadığı başka bir yere gömülüyordu.

"Kendime bundan aldım," dedi cep telefonunu çıkararak. Sıradan bir Nokia telefona benziyordu.

"Bundan Norveç'te bulamazsın."

Ingvild telefonu havada salladı.

"Cep telefonu ve şok tabancası bir arada. Evet, bu tür şeyleri gerçekten üretiliyorlar. Bunu ABD'den 200 dolara aldım. Hem

bugünlerde herkesin cep telefonu var, değil mi? İnsanlar devamlı bunlarla uğraşüyor. Çaldırıyor, mesaj atıyor, saçma sapan konuşuyorlar. Bu da benim elimden hiç düşmez, ama kimse nedenini sormuyor. Eğer biri bana tekrar saldırmaya kalkarsa hazırım. 800 bin volt. Zzzt! Direkt vücuduna girer. Anında bayıltır, emin ol.”

Her ne kadar iknaya gerek duymasa da Henning, Yngve’ye baktı.

“Stefan sende böyle bir şeyin olduğunu biliyordu. Onun kullandığı senin şok tabancandı, değil mi?”

Kadın isteksizce başını salladı.

“Senden ödünç mü aldı?”

“Hayır. Bir akşam, yani o gece almış. Ben yatmıştım. Ertesi gün kullandığını anladım, çünkü cep telefonum bıraktığım yerde değildi. Bu tür konularda çok titizimdir. *Her şeyi* fark ederim.”

“Bu konuda onunla konuştun mu?”

“Hemen değil. Ben geç kalkmıştım, o da okula gitmişti. Ama dün öğleden sonra konu açıldı ve... Ve...”

Tekrar ağlamaya başladı, ama konuşmaya devam etti.

“Cep telefonumla ne yaptığını, telefonu neden aldığını sordum, ama söylemedi. Sonra Yngve konuya girdi ve her şey...”

Başını iki yana salladı.

“Stefan’ın sakladığı her şey ortaya çıktı. Stefan, Yngve’nin yaptığının arkasında durmasını, kendisine ve bize karşı dürüst olmasını istedi. Stefan kudurmuş gibiydi, Yngve’yle dövüşmeye çalıştı ve o anki öfkesiyle bize yaptığı şeyi söyledi. Cep telefonumu neden aldığını ve...”

Tekrar başını salladı.

“O kadar kötüydü ki. O kadar...”

Başı bir yana düşmüş olan kocasına baktı.

“Çok kötüydü. O kadar kötüydü ki...”

Gözlerini kapadı.

“Stefan cinayeti itiraf ettikten sonra ne oldu? Çünkü öldüğünde yalnızdı.”

Ingvild içini çekti.

“Gerçekten hatırlamıyorum. Galiba ben evden koşarak çıktım, Yngve’nin beni St. Hanshaugen’in tepesinde sarstığını hatırlıyorum. Saatlerdir beni aradığını söyledi. Oraya kadar yürümüşüm galiba. Ya da koşmuşum, hatırlamıyorum. Ve geri döndüğümüzde...”

Tekrar sessizce ağlamaya başladı. Henning onun titrediğini gördü. Bir eliyle ağzını kapamıştı. Derken gözleri bulutlandı. Tam karşıya, çadırın duvarına bakıyordu. Sonra birden bilinci yerine geldi.

“Burada olduğumuzu nereden bildin?”

“Bu sabah okulun resepsiyonundaki biriyle konuştum.”

“Gorm’la mı?”

“Olabilir.”

“Nasıl olur?..”

Henning ellerini kaldırdı. “Yngve okulu arayıp kamp yapmaya gideceğinizi söylemiş. Dekan orada olmadığı için oradaki genç not almış. İkiyle ikiyi toplayıp dörtten fazlasını buldum. Sizi şans eseri buldum. Her şeyin bu çadırı, bu çukurla bir ilgisi olduğunu hissediyordum,” dedi yeri işaret ederek. “Ve eğer herkes sizi arıyor ve bulamıyorsa, burada olabileceğinizi tahmin ettim. Çünkü Yngve’nin dediği gibi ‘kamp yapmaya’ gidiyordunuz.”

Ingvild ona uzun süre bakıp başını salladı.

“Dün olanları zar zor hatırlıyorum. İlaçlarım da bitmişti. Galiba Stefan onları almış, o yüzden uyuyamadım. Zaten uyuyabileceğimi de sanmıyordum.”

Gözleri kızarmıştı.

“Buraya neden geldiniz?”

“İntikamımı almak için. Kendi usulümce.”

“Yngve’yi buraya gelmeye nasıl ikna ettiniz?”

“Burada, bu çadırda olmam gerektiğini, oğlumun yaptığı şeyi belki o zaman anlayabileceğimi söyledim. Bu yalnızca bir bahane değildi. Buna gerçekten *ihtiyacım* vardı. Bu size garip mi geliyor?”

Henning başını iki yana salladı.

“Şimdi burada olmak biraz garip geliyor. Ama Stefan’ın ne hissettiğini biliyorum. O nefreti anlıyorum. Ve annesi olarak böyle bir ilişkimiz olduğu için şükrediyorum.”

Henning bir şey söyleyecekti, ama kadının yüzü küçümseme ve nefretle doldu. Henning bir tepki verip onu yakalayacak fırsatı bulamadan kadın taşlardan birini kapıp Yngve’ye fırlattı. Taş adamın omzuna çarptı. Yngve irkilip uyandı. Gözlerini yavaşça açtı, başını biraz kaldırdı, ama çok derine gömülü olduğu için fazla hareket edemedi. Sonunda Ingvild’i gördü, sonra Henning’i ve olanları anladı. Kendini savunmak için kollarını kaldırmaya çalıştı, ama kapana kısılmıştı. Ingvild bir taş daha aldı.

“Dur! Ingvild, yapma...”

Yngve çılgılık attı, Henning kadını durdurmak için uzun bir adım attı, ama Ingvild onu gördü. Gözleri irileşti, cep telefonunu kaldırdı. Ona doğru sallayıp düğmesine bastı, aletten kıvılcımlar çıkarken Henning durup geri çekildi.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye uludu Yngve.

“O orospuyu sen öldürdün!” diye tısladı Ingvild. “Evet, sen, Yngve. Ondan uzak kalabilseydin, bunların hiçbiri olmazdı. Stefan’ı da sen öldürdün, onu kendi hayatına son vermeye ittin-”

“Ingvild...”

“Ah, kes zırlamay! Senin de kendi ilacının, yani bu taşların tadına bakman adil olacak. Her şey burada, aynı yerde olacak. Böylece sen de metresin gibi, o *orospu* gibi öleceksin...”

“Öyle bir şey...”

“Kes sesini!”

Ingvild bir taş daha alırken ağzından köpükler saçıyor, gözleri nefretle parlıyordu. Henning onu nasıl durduracağını bilmiyordu; kadın cep telefonunu deli gibi sallıyor, ona doğru hamle yapıyordu. Yardım istesem mi, diye düşündü. İşe yaramaz, zamanında gelemesler. Taşlar o kadar ağırdı ki isabetli atılan tek bir taş Yngve’nin sonu olabilirdi. Henning söyleyecek zekice bir şey düşündü, ama uygun bir söz bulamadı. Hiçbir şey bulamadı, bu yüzden ayaklarını nemli çimenlere sürttü. O sırada Ingvild’in bir taşı kaldırıp atmaya hazırlandığını gördü.

“Onu becerdiğin için oldu bunlar, aşağılık pezevenk! Uzun süredir sana eş olamadığımı biliyorum, tecavüze uğradığımdan beri hortlak gibiyim. Ama bana yardım etmeliydin, yardım etmeliydin, bok herif, ruhuma tecavüz etmemeliydin. En kötüsü de, en kötüsü de oğlumuzu delirtmemeliydin. Oğlum her şeyi mahveden o orospuya attığı taşla burada böyle, benim gibi dururken onun ne hissettiğini biliyorum, biliyorum.”

“Ama ben Henriette’yle hiç yatmadım!” diye inleyip gözlerini kapadı Yngve. Henning kendini ondan korumak için çelimsizce kollarını kaldırdı; Ingvild ondan birkaç metre uzakta da olsa gözlerini kapayıp taşın çıkaracağı sesi ve çığlığı bekledi.

Ama o ses hiç gelmedi.

Henning gözlerini tekrar açtı. Ingvild taşı hâlâ elinde tutuyor, nefes almaya çalışıyordu.

“Yemin ederim, Henriette’yle hiç yatmadım!”

Yngve'nin sesi acıklı, gözleri yaşlarla doluydu. Henning o sırada arkasında bir hareket duydu.

“Hayır. Ama *benimle* yattın.”

Henning döndü. Ve son bir saat içinde ikinci kez Anette Skoppum'un gözleriyle karşılaştı.

65. BÖLÜM

Eğer bir tanrı varsa o an “duraklat” düğmesine basmış olmalıydı. Henning’in ağzı açık kalmıştı. Anette içeri girip sırayla hepsine baktı.

“Üzgünüm, Juul,” dedi. “Merakıma yenildim.”

Henning gözlerini kısımadan ona bakıyordu.

“K-kimsin sen?” diye sordu Ingvild.

“Kocanın yattığı kadını.”

Anette bunu apaçık söylemişti. Sesinde ne bir mahcubiyet ne bir öfke vardı. Sadece bir gerçeği ifade ediyordu. Henning tek şaşırmanın kendisi olmadığını farkındaydı.”

“Ama...”

Ingvild’in sesinde hiç güç kalmamıştı.

“Stefan’ın neden Henriette’yi düşündüğünü anlayabiliyorum. Bana bir bakın, onun tırnağı olamam. Senaryosu da bunu açıkça gösteriyordu diye düşünüyorum.”

Anette, Yngve’ye baktı. Adam mahcup bir yüzle yere bakıyordu. Yanağından bir damla yaş süzülüyordu. Azıcık saçı da ter içindeydi.

“Ve Henriette çok flörtözdü. Bunu herkes biliyor. Aklına koyarsa dağı taşı bile baştan çıkarabilirdi.”

Hepsi içini çekip başını sağa sola sallayan Yngve'ye bakıyordu.

“Şeyden sonra... Ingvild'in başına gelenlerden sonra hayat hiçbirimiz için kolay olmadı. Ondan önce de çok iyi değildi, ama sonrasında karı koca olarak yaşamak neredeyse imkânsızlaştı. Ne zaman yanına gelsem uzaklaşıyor, ben, kocan yanına gelince adeta ürperiyordun”.

Yngve ona baktı.

“Fiziksel temas bizim için bilinmeyen bir şeydi. Sonra Henriette'yle tanıştım...”

Tekrar başını iki yana salladı.

“Güzeldi, hayat doluydu, çekişti ve evet, benimle flört ediyordu. Benim içimde de uzun zaman önce ölmüş olan duygular uyandırdığını inkâr etmeyeceğim. Ama aramızdaki güveni sarsmak istemedim. Ne de olsa onun hocası, danışmanıydım. Şey yapamazdım...”

Foldvik onlara baktı. Gözleri Anette'de durdu. Henning, Foldvik'in pişmanlıkla dolu olduğunu görebiliyordu.

Anette çadırda bir adım attı. O da iliklerine kadar ıslanmıştı. Henning onun geri gelmesinin nedenini düşünüyordu. Meraklanmasını anlayabiliyordu, ama neden böyle bir bombayı ortaya bırakmıştı?

Elbette! Her şeyi yerli yerine oturtmak için. Eğer Ingvild kocasını Henriette'yle ilişkisi olduğu için öldürmüş olsaydı, gerçek daha sonra ortaya çıktığında Ingvild mahvolurdu. Oğlu yanlış kadını öldürdüğü ve kocası oğlunu pervasızca çıldırttığı için kocasını öldürmüş olsaydı, o acıyla nasıl yaşayabilirdi?

Ingvild'in içi boşalmış gibiydi. Omuzları sarkmış, sırtı kamburlaşmış, gözleri şişmişti. Henning, Anette'ye baktı. Bu kız sandığından çok daha akıllıydı.

"Üzgünüm, Ingvild," diye devam etti Anette. "Bunun olmasını asla istemezdim. Öylece oluverdi. Uzun süredir bir fikir üzerinde çalışıyordum. Çok iyi bir hikâye konusu da yazmıştım. Yngve'nin hikâyemi okumasını istedim. Onun Henriette'nin Farkı Bul Prodüksiyon'la bir anlaşma yapmasına yardım ettiğini biliyordum. Bana da yardım edebileceğini düşündüm. Alkol de vardı, bunu inkâr etmeyeceğim, ama ofisinde sohbet ettik ve..."

"Anette, yapma..."

Yngve gözlerini kapadı. Anette ellerini kaldırdı.

"Hayır, devam etmeyeceğim. Yalnızca özür dilemek istiyorum. Neden olduğum zararlar için. Bunun neye sebep olacağını bilseydim..."

Cümlesini bitirmeden sustu. O da ağlıyordu. Ingvild'e doğru yürüyüp eğildi, elini sırtına koydu. O anda Ingvild'in kolu ileri atıldı. Henning olanları gördüğünde çok geçti. Ingvild cep telefonunu kaldırmış, Anette'nin boynuna bastırmıştı. Zzztt! Anette yediği şokla yere yığıldı. Henning nefretini biraz daha kusması, bütün öfkesini yerde baygın yatan Anette'den çıkarmasına engel olmak için Ingvild'in üzerine atılmak üzereydi. Ama Ingvild ellerini uzatıp ayağa kalktı. Hiçbir şey söylemedi. Yalnızca yüzünde o dalgın ifadeyle ileriye bakıp cep telefonunu bıraktı. Telefon Anette'nin yanına düştü.

"Polisi arayabilirsin artık," dedi sessizce. Gözlerinde donuk, boş bir ifade vardı. Henning uzunca bir süre ona baktıktan sonra ıslak cebinden telefonunu çıkardı. Ekranı silip Bjarne Brogeland'ı aradı.

66. BÖLÜM

Brogeland, polis memurlarından oluşan ekibiyle hızla geldi. Henning, Ella Sandland'ı tanıdı. Başmüfettiş Gjerstad'ın da bıyığını kaşıyarak gelip o uzun boyuyla kapıda görünmesini bekliyordu, ama o yoktu. Emniyet Müdür Yardımcısı Nøkleby de gelmemiştir.

Polis, çadırı ve içindekileri incelemeye başladı. Sandland, Ingvild'i uzaklaştırdı. Diğer memurlar Yngve Foldvik'i çukurdan çıkardılar. İki ambulans görevlisi Anette'yle ilgileniyordu. Brogeland kaşlarını kaldırarak Henning'in yanına geldi.

“Altıncı hissin çok kuvvetli Juul, bunu kabul ediyorum,” dedi elini Henning'in omzuna koyarak. Henning iltifat almaya alışık değildi, övgüyü de sevmezdi, ama mırıldanarak teşekkür etti. Giysilerinin vücuduna yapıştığının farkındaydı. Gömleğini ve pantolonunu biraz gevşetti.

“Sakın bir daha kaçayım deme,” dedi Brogeland gülümseyerek. “Bu olayı doğru dürüst incelememiz lazım ve bu kez telefonda olmaz.”

“Ben dışarıda olacağım,” dedi Henning.

Temiz havaya çıktığında yağmur dinmişti. Rüzgâr soğuktu. Yanaklarının ısındığını fark etmemişti, ama buz gibi rüzgâr nemli,

yanan yüzüne iyi gelmişti. Nezle olacağım, diye düşündü. İliklerine kadar ıslanmıştı. Ne olacaktı ki? Sanki bir önemi vardı.

Cep telefonunu çıkarıp Iver Gundersen'i aradı. Gundersen hemen cevap verdi.

"Merhaba, Iver, benim."

"Merhaba."

Gundersen henüz bilmiyor, diye düşündü.

"İşte misin?"

"Evet."

"Bilgisayarın başında mısın?"

"Evet."

"Bir atlatma haber ister misin?"

Bir sessizlik oldu.

"Atlatma mı?"

"Evet, atlatma. Evet mi hayır mı? Başka birini de arayabilirim."

"Hayır, yani evet. Elbette isterim. Ne cehennemdesin sen? Neler oluyor?"

Henning derin bir nefes alıp kuzey rüzgârının içine dolduğunu hissetti. Çok güzel!

"Şartlarım şöyle. Soru sorabilirsin, ama neden öyle istediğimi soramazsın, tamam mı?"

"Henning ben..."

"Anlaşıldı mı?"

"Tanrım, Henning, evet, anlaşıldı!"

Henning sırtıttı. Gundersen'le biraz eğlenecekti.

"Tamam, hazır ol," dedi.

Ve manşetle başladı.

Henning, Gundersen'le konuşurken aşağı yukarı yürüyor, Ingvild ve Yngve'ye göz atıyordu. Bu arada Brogeland çadırın

önünde ilk soruşturmayı yürütüyordu. Ingvild ve Yngve Foldvik battaniyelere sarılmışlardı. Kendileriyle konuşan polis memurlarıyla göz teması kurmuyorlardı.

Kimseye bakmıyorlardı.

Brogeland onu çağırana kadar vakit öğleyi geçmişti. Parktaki trafik yoğunlaşmış, gazete ve TV minibüsleri gelmişti. Çadırda bu kez nasıl bir kötülüğün meydana geldiğini merak eden seyirciler toplanmaya başlamıştı. Henning onları suçlayamazdı. Herhalde onların yerinde olsa o da neler olduğunu merak ederdi. Daha sonra *123nyheter*'i okurken daha da büyük bir şoka uğrayacaklardı, tabii eğer Gundersen'in gerçekleri ve olayların sırasını doğru bir şekilde anlatacak beyni varsa.

"Tamam, yürüyelim," dedi Brogeland. Henning onu takip etti ve birlikte diğerlerinden uzaklaştılar.

"Bütün bunlar hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Brogeland.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu bildiğimiz medeniyetin sonu mu?"

"Bilmiyorum," dedi Henning.

"Ben de öyle. Tanrım!" dedi Brogeland başını sallayarak. "İkisinin nasıl bir geleceği olacağını hayal edebiliyor musun?"

"Hayır."

"Ben de."

"Anette nasıl?"

"Çabuk düzeliyor."

"Hastaneye götürecek misiniz?"

"Gerek yok."

Yürümeye devam ettiler. Yukarıda bulutlar hızla hareket ediyordu. Sıcaklık azalıyordu. Henning'in giysileri artık vücuduna yapışmıyordu.

"Stefan'ı kimin öldürdüğünü buldunuz mu?" diye sordu. Çadıra gidiyorlardı, Brogeland başını iki yana salladı.

"Bunu söylemek çok zor, ama bulunan her şey aşırı dozda ilaç ve alkole işaret ediyor."

"Yani ölümü artık şüpheli değil mi?"

"Hayır, öyle görünmüyor."

"Yani bütün testlerin yapılmasını istemedin mi?"

"Bu benim kararım değil, ama evet, sanırım onu da sıraya alacaklardır."

"Hmm."

Henning etrafına baktı. TV2'den bir kameraman kamerasını omzuna kaldırdı. Bir muhabir kamera kapalıyken sunumunun provasına başlamadan önce notlarını kontrol etti.

"Stefan'ın çıplak olması sence de biraz garip değil mi?" diye sordu Henning, muhabir işini bitirince. Brogeland ona döndü.

"Hı?"

"Sence Stefan neden çıplaktı?"

"Emin değilim. Bir sembolizm takıntısı vardı. Belki bu da döngünün tamamlandığını söylemesinin bir yoludur."

"Çıplak doğdum, çıplak öleceğim, gibi mi?"

"Evet."

Mantıklı bir yorum, diye düşündü Henning.

"Ama Stefan o akşam Henriette'nin o çadırdaki olacağını nereden biliyordu? Aralarında bir cep telefonu iletişimi var mıydı?"

"Hatırladığım kadarıyla yok. Sanmıyorum."

"Peki, o zaman nereden biliyordu?"

Brogeland bunu bir süre düşündü.

“Belki sözlü olarak anlaştırmışlardı?”

“Ne konuda? Stefan’ın Henriette’nin filmiyle bir ilgisi yoktu ki.”

“Evet, biliyorum. Hiçbir fikrim yok. Neyse, Stefan bir şekilde biliyordu. Bunun cevabını asla öğrenemeyeceğiz.”

Henning yavaşça başını salladı. Bu soru onun canını sıkıyordu. Eksik parçalı yapbozlardan hoşlanmazdı. Hep o boşluğa bakıp dururdu.

“Senin için iyi bir geri dönüş oldu,” dedi Brogeland yürürlerken.

“Ne demek istiyorsun?”

“Bu soruşturma. Senin için biçilmiş kaftandı, değil mi? Tek başına iş görmeyi seviyorsun ya.”

Henning, Brogeland’a bakıp onun tavrındaki bu değişimin nedenini merak etti.

“Ne demek istiyorsun?”

“Gjerstad bana Nijeryalı kadınlar meselesini anlattı,” dedi Brogeland. Gülümsemesi kaybolmuştu. “Gjerstad bana yazdığın haberi, katille röportaj yaptığını anlattı.”

Henning başını sallayıp gülümsedi. Ah, Gjerstad!

“Gjerstad sana bütün hikâyeyi anlattı mı?”

Brogeland’ın cevabını bekledi ama cevap gelmedi.

“Adamla röportaj yapıp ona istediği reklamı sağlamayı tek bir şartla kabul ettiğimi anlattı mı?”

Henning sözlerinin etkisini görmek için bekledi.

“Hangi şartmış o?”

“Nijeryalı kadınları öldürmeyi bırakması, daha doğrusu bir daha kimseyi öldürmemesi karşılığında onunla konuştum. Polisin Oslo’da fahişeliği önleyeceğine inanmak boş bir hayaldi.

Çocuklara şeker yemeyi bırakmalarını söylemek gibi bir şeydi. Fahişeliğin dünyanın en eski mesleği olduğunu boşuna söylemiyorlar. Gjerstad başka kaç kadının ve adamın öldürüldüğünü söyledi mi?”

Brogeland cevap vermedi.

“Hiç. Ve adamı polise teslim edemezdim, çünkü onunla hiç karşılaşmadım. Telefonda konuştuk. İki kez. İkisinde de beni o aradı. Nereden aradığını bulma çabasına hiç girmedim, çünkü bunun zaman kaybı olacağını biliyordum. Zaten birkaç ay sonra başka bir suçtan enselendi.”

Henning, Arild Gjerstad’ı düşünüp ettikleri bazı kavgaları, onun gözlerindeki o bariz antipatiyi ve kınamayı hatırladı. Önyargılı olabilirim ama Gjerstad’ın yanında hiçbir şey değilim, diye düşündü.

“Peki, ben...”

“Unut gitsin.”

“Ama ben...”

“Gjerstad gazetecileri sevmez. Ben de onun hiç sevmediği insanlardan biriyim. Durum böyle.”

“Hayır, ama ben...”

“Boş ver. Önemli değil.

Brogeland ona baktı. Sonra sessizce başını salladı.

67. BÖLÜM

Henning geç saatte ofise gelince ruh halinin değiştiğini hemen fark etti. Evet, günlerden cumaydı ve cumaların hep kendine has bir hızı olurdu. Ama sanki Noel erken gelmiş gibi bir hava vardı. Bunu insanların gülümsemelerinden ve kaygısız kahkahalarından anlayabiliyor, merdivenlerden çıkarken yanından geçtiği bir kadının rahat hareketlerinde görebiliyordu.

Dar koridordan geçip mutfağa girdi. Kahve makinesinin etrafı garip bir şekilde boştu. Saat 15.00'ı yeni geçiyordu. Etrafta hâlâ bir sürü insan vardı. Kåre Hjeltland her zamanki gibi haber masasındaki bir gazetecinin arkasında dikiliyordu.

“Henning!” diye bağırdı göz göze geldiklerinde. Kåre muhabire bazı talimatlar verip mutfağa koştu. Henning Kåre'nin kendisine çarpabileceğini düşünerek devrilmemek için bir adım geri çekildi. Heidi, Kåre'nin arkasından geçiyordu. Onları gördü ama yanlarına gelmedi.

“Iver'in haberini gördün mü?” diye kükredi Kåre.

“Ee, hayır?”

“Hagerup vakasını çözmüş! Taşlama olayı filan! Herhalde bugün Ekeberg Parkı'ndaki çadırda bir hesaplaşma olmuş! Vay

anasını be! Tıklanma sayımız TAVAN YAPTI! VAY BE! VAY ANASINI! “

Kåre yüksek sesle gülerek Henning’in omzuna sert bir şap-lak indirdi.

“İş çıkışında bizimle geliyor musun? Bunu kutlayacağız!”

Henning tereddüt etti.

“Bugün cuma, Tanrı aşkına!”

“İver geliyor mu?”

Gelse de gelmese de fark etmezdi ama bilmek istiyordu.

“Hayır. Bugün Radio 4’te 17.30’a çıkacak. Ayık kalması ge-rekıyor! Daha sonra da televizyonda bir programa çıkacak. Ama hangisi olduğunu unuttum, ha ha.”

O sırada Gundersen tuvaletten çıktı. Islak ellerini yıpranmış, biraz kirli kotuna sildi, ama Henning’i görünce olduğu yerde kaldı. Birbirlerine baktılar. Kåre bağırarak bir şey söyledi, ama Henning onu duyamadı. Gundersen’e baktı. Gundersen yavaşça başını salladı. Gözlerinde saygı ve hayretin garip bir karışımıyla birlikte bir minnettarlık ifadesi vardı.

“Başka bir zaman,” dedi Henning, Kåre’ye. “Biriyle buluşmam gerekiyor.”

“Ah, yapma!” dedi Kåre. “Ne yazık!”

Gundersen onlara doğru yürüdü, ama bir şey söylemeden yanlarından geçti. Kısa sakalını kaşırken gözleri parladı. Henning kendi kendine gülümsedi.

“Gitmeliyim,” dedi Kåre’ye bakarak.

“Tamam! Pazartesi görüşürüz!”

Henning öğleden sonra dışarı çıktığında hava daha soğuk, daha acımasız olmuştu. Ceketine sıkıca sarıldı. Siyah kapıya doğru

yürürken en yakın içki dükkânının nerede olduğunu düşünüyordu. Bir ses duydu.

“Juul!”

Dönüp baktı. Sesin bir adama ait olduğunu anlamıştı. Güneş gözlüğünden güneş yansıyor. Şimdi Ray-Ban’li adam yakınında olduğu için Gunnar Goma’nın gözetleme deliğinden baktığı sırada gördüğü şeyleri gördü. Adamın saçları kafatasının üstüne boyanmış gibi görünüyordu. Deseni mısır halkalarına benziyordu. Boynunda kalın, parlak bir zincir asılıydı. Siyah, deri ceketinin arkasında bir alev deseni olduğuna hiç kuşku yoktu.

“Şuradaki arabayı görüyor musun?” dedi adam, kapının önündeki siyah arabayı göstererek. “Oraya git. Eğer bağırırsan anneni öldürürüm.”

Henning göğsünde ikna edici bir dürtme hissetti. Yürümeye başlarken iki tarafına bakıyor, başka yüzler arıyordu, ama göz kırpabileceği ya da belli etmeden bir işaret yapabileceği kimseyi göremedi. Nabzını boynunda hissediyordu. Yürüyordu, ama yeri hissetmiyordu.

Şimdi ne halt edeceğim, diye düşündü.

Henning arabaya yaklaşırken sürücü koltuğundaki adam ona bakıyordu. Sol kolu camdan dışarı sarkıyordu. Bir parmağı bandajlıydı. Gunnar Goma hiçbir şeyi kaçırmamış, diye düşündü Henning, ama adamlarda eşcinselliği çağrıştıracak bir şey göremiyordu.

“Sür,” diye emretti adam, arabanın arkasına Henning’le birlikte oturduktan sonra. Araba hızlandı. Henning birden arkasına yaslandı. Araba rahat bir şekilde uğuldayarak gidiyordu ama Henning buna, geçtikleri insanlara veya çevreye dikkat edemiyordu. Birine işaret vermesi, kaçırıldığını bildirmesi gerektiğini düşünüyordu. Ama o zaman annesine ve kendisine ne olacaktı?

“Yoldayız.”

Sürücü küçük bir mikrofona konuşuyordu. Kulağında kulaklık vardı.

Henning, “Geleceği göremediğinde ne yaparsın?” sorusunu son iki yılda kendi kendine defalarca sormuştu. Küçükken olduğu gibi rahatlatıcı sözler yoktu. Ya da annesi öperek her şeyi iyileştiremiyordu; böyle bir şey yoktu. Korku felç ediciydi, buz gibi. Dingin denizde yüzmenin şimdi bir yararı olmayacak, Henning. Bir tek sen kendine yardım edebilirsin.

Ama nasıl? Ne yapacaksın? Ne diyeceksin?

Fazla gitmediler. Ama Henning nerede olduklarını anlayamadan araba bir yıkama servisinin içinde kayboldu. Arkalarındaki kapı yavaşça kapandı.

Henning böğründe bir tabancanın namlusunu hissetti. Kendi yutkunma sesini duydu.

“Dışarı çık.”

Kaburgalarına dayalı silaha baktı.

“Dışarı çık, dedim.”

Adamın sesi derindi. Henning kapıyı açıp ıslak betona bastı. İçerisi araba yıkama servisleri gibi kokuyordu. Nem ve deterjan kokusu. Ama içeride başka araba yoktu. Burası makinenin arabayı gerektiği gibi yıkamak dışında her şeyi yaptığı otomatik yıkama yeri değildi.

Kapı gürültüyle kapanırken ses duvarlarda yankılandı. Neden Bjarne’ye bu konuda bir şey söylemedim, diye düşündü. Neden Bad Boys’la görülmemiş bir hesabım olduğunu söylemedim? Evime girip bilgisayarımı çaldıklarını, beni takip ettiklerini neden söylemedim? Brogeland onlardan zaten bahsetmişti. Bu adamların acımasız olduğunu söylemişti. Tanrı aşkına, Nora bile beni uyarmıştı!

Nora, diye düşündü. Seni bir daha görebilecek miyim?

Bir kapı açıldı. Henning camdan bir bölme gördü. Bir adam gülümseyerek dışarı çıkıyordu.

“Henning!” dedi adam, eski bir dostunu selamlıyormuş gibi. Henning cevap vermedi. Yalnızca gülümseyen adama baktı.

“Bir sürü adım var, ama herkes bana Hasan der,” dedi elini uzatarak. Henning adamın elini sıktı. Sertçe. Hasan’ın gülümsemesiyle normalde sağlıklı görünen dişlerinin arasındaki tek bir altın diş göründü. Üzerinde bir atlet, boynunda altın bir zincir vardı. Henning, Hasan’ın kollarındaki dövmeyle baktı. Bir tanesinde yeşil bir kurbağa, diğerinde siyah bir akrep vardı. Kurbağalar karada ve suda yaşırdı. Geceleri karada olmayı tercih ederlerdi. Oradaki omurgasızlarla beslenirlerdi. Gün içinde gölgede ve nemli yerlerde avcılardan saklanırlardı. Akrepler genellikle gece hayvanlarıydı. Ve fena sokarlardı.

Hasan sakalını okşadı.

“Pekâlâ,” dedi Henning’in etrafında dolayarak. “Belki neden burada olduğunu biliyorsundur, ha?”

Henning ıslak giysilerini işaret etti.

“Duş almaya geldiğimi sanmıyorum.”

Hasan yüksek sesle güldü. Sesi duvarlarda yankılandı. Do-laşmaya devam ederek adamlarına baktı.

“İşlerimi zorlaştırıyorsun,” dedi Henning’e bakmadan. Henning hareketsiz duruyor, nefes alıp vermeye odaklanıyordu. Zar zor ayakta duruyordu. Her an kendini kaybedebilir, dizlerinin bağı çözülüp yere yığılabilirdi. Dağınık düşüncelerini toplamaya çalışıyordu, ama ezici bir yalnızlık duygusuyla felç olmuş gibiydi. Belki de böyle olması gerekiyordu. Belki bunlara kendisi neden olmuştu. Bunları hak etmişti. Bıçak kemiğe dayandığında yanında kimse yoktu.

Korkunu belli etme, dedi kendi kendine. Onur ve gururdan sıyrılmış en acınası halini görmelerine izin verme. Eğer ölecek-sen, başın dik bir şekilde öl.

Bu düşüncelerle biraz cesaretlendi. O yüzden şunları söyledi:
“Her şeyi hallettim.”

Hasan durdu.

“Öyle mi?”

“Evet, zor olmadı. Katillerinizden Yaser Şah, Tarık Marhoni’yi öldürdüğü için polis tarafından aranıyor. Şu an ortalık bu kadar kızıışmışken sizin yerinizde olmak kolay değil. *Büyük Hesaplaşma*’yı izledin mi Hasan? Al Pacino ve Robert De Niro oynuyor hani.”

Hasan gülümsedi, başını iki yana salladı. Yine Henning’in etrafında dolaşmaya başladı.

“Bir klasiktir. Ana fikri şudur: Başarılı bir suçlu olmak istiyorsan hayatını, işler kızııştığında 30 saniye içinde terk edemeyeceğin şeylerle doldurma. Ama senin gitmeye niyetin yok, değil mi Hasan?”

Hasan kısaca güldü ama cevap vermedi.

“O zaman bir sorunumuz var.”

“Bizim mi?”

“Tabii, sırf Yaser Şah işini doğru dürüst yapmadı diye beni öldürecek kadar aptal değilsin, değil mi?”

Hasan’ın adımları kısaldı. Hasan düşüncelerini toplarken Henning konuşmaya devam etmeye karar verdi.

“Yaser Şah, Tarık Marhoni’nin ağabeyi ile senin arandaki bağlantıyı bulabilecek olan polisten kaçıyor. Şu andan itibaren polisin senin üzerindeki baskıyı artıracaklarını tahmin etmek zor değil. Mahmud Marhoni serbest bırakılmak üzere. Dedektif bunu bana bir saat kadar önce söyledi. Başka ne söyledi, biliyor musun?”

Henning cevap beklemedi.

“Mahmud’un elinde seni bitirecek kadar kanıt olduğunu söyledi. Bu durumda senin emrettiğin bir cinayete tanıklık eden bir gazeteciyi öldürmek akıllıca mı yoksa aptalca bir hareket midir?”

“Bir cinayet az ya da fazla olması pek fark etmez,” dedi Hasan hızla ve onaylama için diğerlerine baktı. “Hem seni kimse bulamaz.”

“Belki. Ama bunun senin hayatını kolaylaştıracağını sanıyorsan, yanılıyorsun. Siz uyuşturucu satıcılarının birbirinizi temizlemeniz ayrı bir şey. İnsanların bununla bir sorunu yok. Ama bir gazeteciyi öldürmek... İşte bu başka bir şey. Biz gazeteciler pek sevilmeyiz. Sevmek bir yana, pek çok insan bizden nefret ettiğini rahatlıkla söyler. Ama bence aslında bizim varlığımızdan memnundurlar. Sırf işini yaptığı için bir gazeteciyi öldüren veya ortadan kaldıran birinin ödeyeceği bedel, inan bana çok ağır olur. Polis benim peşimde olduğunu biliyor. Eğer durumun şimdi kötü olduğunu düşünüyorsan asıl yarından sonra, beni aramaya başladıklarında neler olacağını görmek için bekle. Brogeland bana, sana karşı koruma teklif etti, ama ben reddettim. Yine de beni öldürmek istiyorsan hemen şimdi, hiç tereddüt etmeden yap, Hasan. Bana büyük bir iyilik yapmış olursun.”

Sesi boğuktu. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Hâlâ etrafında doluşmakta olan Hasan’a baktı. Ayakkabıları nemli yerde yumuşak, vıcık vıcık sesler çıkarıyordu. Diğer çete elemanlarının gözleri de patronun üzerindeydi.

“Yüzüne ne oldu?” diye sordu Hasan.

Henning içini çekti. Belki Jonas’ın şimdi buraya gelmesi iyi olur, diye düşündü. Benim canım, güzel oğlum. Alevlerden atlayışını, ellerini ve kollarını yüzüne kalkan yapmaya çalışmasını, saçlarının alev almasını, Jonas’ın gözlerini gördüğü anı, kendilerine ulaşmadan alevleri söndürmeye çalıştığını hatırladı.

Açgözlü alevler onları oturma odasından kovalarken balkona çıkmalarını, Jonas'ın destek ve koruma arayışı içinde kendisine bakışını, ona söylediği sözleri, hiç unutmayacağı sözleri hatırladı. *Her şey düzelecek, korkma, ben sana bakacağım*, demişti balkonun korkuluklarına çıkarlarken. Oğlunun elini tutmuş, gözlerine bakıp yalnızca kısacık bir mesafeden atlayacaklarını ve her şeyin yoluna gireceğini söylemişti. Ama hava soğuktu, günlerdir yağmur yağıyordu, korkuluklar kaygandı, tırmanırken bunu hissetmişti ama Jonas'ı kurtardığı sürece kendisine olacakları önemsememişti. Önce ben atlarım, Jonas benim üzerime düşer ve hızı kesilir. O hayatta kaldığı sürece sorun yok. Ama Jonas direnmisti, ağlamış, bunu yapmak istemediğini, çok korktuğunu söylemişti ama Henning onu sertçe konuşarak zorlamış, bunu yapmak zorunda olduklarını, yoksa öleceklerini, buradan kurtulduktan sonra gelecek hafta balık tutmaya gideceklerini söylemişti. Sonunda Jonas başını sallamış, gözyaşları içinde cesaretini korumuş, kendini toplamıştı. Artık bir delikanlıydı. Henning'in gözleri yanıyor, yolunu bulmakta zorlanıyordu ama bunu yapmak zorundaydı, önde olmak ve oğlunu korumak için elinden geleni yapmak zorundaydı. Korkuluklara tırmanmış, dengesini bulmuştu. Jonas'ın titreyen ellerini tutmuş, onu kaldırıp bir kez daha o lanet olası sözlerle ona güvence vermişti ama aşağı baktığında, aşağı bakmaya çalıştığında başı dönmüş, her şey dönmeye başlamıştı. Evin içinden, belki de kendi yüzünden yanık kokusu geliyordu. Açık bıraktıkları balkon kapısından dışarı duman püskürüyordu. Ama atlamak zorundaydılar, ya şimdi ya hiç. Dengesini bulmak için küçük bir adım atmış, ama ayaklarının altında bir şey olmadığını fark etmişti. Korkuluk gitmişti. Kollarındaki oğlu da öyle. Jonas neredeydi? Hiçbir şey göremiyordu, gözleri yapışmış gibiydi. Sonra boşlukta uçmaya, yere düşmeye başlamıştı. Yere çarpmayı bekliyordu. Çarpmayı daha düşmeden hissetmişti. Etrafı karanlıktan bir duvarla çev-

rilmıştı. Hiçbir şey göremiyordu. Hiçbir şey hissetmiyordu. Her yer karanlıktı, her şey karanlıktı, karanlıktan başka bir şey yoktu.

Daha önce hiç karanlık görmemişti. Karanlığın içinde neler gizleyebileceğini hiç görmemişti.

Ama o zaman görmüştü.

Jonas karanlıktan korkardı.

Jonas'ı nasıl da seviyordu.

Jonas.

“Evim yandı,” dedi sessizce. “Senin çocuğun var mı Hasan?”

Hasan başını iki yana sallayıp güldü.

“Olmayacak da.”

Henning başını salladı.

“Şu işi bitirelim,” dedi. Dingindi. Hazırdı. Artık bir önemi yoktu. Sonsuzluk gelebilirdi. Hasan tam önünde durdu. Tabancasını çekti. Kaldırdı. Henning’e iyice gösterdikten sonra alnına dayadı.

Ve karanlık geri döndü. Beklediği, şafağın hiç sökmediği, seslerin kesildiği, hayallerin donup kaldığı ve alevlerin söndüğü karanlık. Gel bana. Beni ölümler diyarına götür. Ama lütfen, lütfen orada beni bekleyen biri olsun.

Patlama sesini ya da eğer Hasan susturucu kullanıyorsa daha hafif bir sesin çıkmasını bekledi. Henning, kafası kan ve beyin parçaları halinde patlamadan önce bir şey duyup duymayacağını merak etti. Ölüm korkunçtu, ama en azından acıya son verecekti.

Alnına bastırılan şey birden gitti. Henning gözlerini açıp Hasan'ın gözlerine baktı. Hasan kolunu indirdi.

“Peki,” dedi, bir adım yaklaşıp onun tam yanına geldi.

“Ama ya Yaser'i yakalarlarsa,” diye tısladı. “Bir dava olursa ve tek tanık sen olursan seni bulmaya yeniden geleceğim. Anlaşıldı mı? O zaman seni arabayla almamıza bile gerek kalmayabilir.”

Bir adım geri çekildi, tabancasıyla boğazını kesermiş gibi bir hareket yaptı. Henning zorlukla yutkundu. Birbirlerine baktılar. Uzunca bir süre.

“Anlaşıldı mı?”

Henning başını salladı.

Anlamıştı.

“Kapıyı açın,” diye adamlarına emretti Hasan, Henning’e bakmaya devam ederken.

“Ama...”

“Açın, dedim.”

Adamlardan biri bir düğmeye bastı. Kapı açılırken homurdanıyordu. Sesin bu kadar yüksek duyulmasının nedeni içerisinin çok sessiz olmasıydı. İçerisi ışıkla dolarken Henning, Hasan’a baktı. Hâlâ sert görünüyordu. Henning, Hasan’ın söylediklerinde ciddi olduğundan hiç kuşku duymuyordu.

Kapı sonuna kadar açılıp pat diye durdu.

“Bilgisayarım,” dedi Henning. “Geri alabilir miyim?”

Hasan başını adamlardan birine doğru salladı. Adam ona itaat etti, ama gözlerinde yaptığını onaylamayan bir ifade vardı. Birkaç saniye sonra geri geldi, Henning’in bilgisayarını kollarına doğru itti.

Henning dışarı çıkıp tekrar kuru asfaltta yürümeye başlarken yanından güzel bir Alfa Romeo geçti. Dönüp araba yıkama merkezine baktı. Kapı tekrar yavaşça kapandı. Ne garip bir görüntüydü. Bad Boys Burning bir arada durmuş, onu seyrediyordu. Sert görünüyorlardı. Son albümünü çıkaracak bir grup için iyi bir CD kapağı olurlar diye düşündü. Etraf çok sessiz ve boştu. En sonunda kapı tamamen kapandığında ise artık onları göremiyordu.

68. BÖLÜM

Birileri seks yapıyordu. Henning anahtarıyla annesinin kapısını açmak üzereyken –rahatlayarak– sesin televizyondan geldiğini fark etti. Tanrı'ya şükür, televizyondanmış! Ve çok şükür ki ses annesinin televizyonundan değil, komşusu Karl'ın televizyonundan geliyordu.

Karl apartmanın kapıcısıydı ve pornoya düşküncü. Henning annesine hiçbir şey söylememişti ama Karl'ın annesinden hoşlandığını düşünüyordu. Annesi bir gün bütün beklentilerin aksine bunu kendisi fark ederse, onu bu yaşta Karl'ın kollarına yönlendirmediği için kendisine karşı kin gütmeyeceğini umuyordu. İçinden bir ses ona böyle bir ayarlamamanın biraz rahatsızlık verici olabileceğini söylüyordu. Gerçi böyle bir düşüncüyü gerçekleştirme niyetinde de değildi.

Annesini her ziyarete gittiğinde olduğu gibi sigara dumanından neredeyse boğuluyordu. Duvar kâğıdı Marlboro rengindeydi. Biri cesaret edip de tavanı silse suda yılların nikotin ve katranından kahverengi kabarcıklar oluşurdu. Henning artık sigara içmediği için çok memnundu. Yoksa onun evi de böyle görünürdü.

Alışveriş torbalarının altısını birden alıp oturma odasına girdi. Her zaman açık olan radyo sesini duyabiliyordu. Christine

Juul mutfakta oturmuş, her zamanki gibi sigara içiyordu. Oğlunu gördüğünde başını gazeteden kaldırmadı bile.

“Merhaba, anne,” diye seslendi radyonun sesini bastırmak için. Hayırsız evladın geri dönüşü. Ama onu bekleyen gözyaşı dolu kucaklaşmalar yoktu. Annesi elindeki torbalara baktı. Henning ona bilinçli olarak önce içki dükkânının kahverengi poşetini gösterdi.

“Zamanı gelmişti,” diye çıkıştı annesi. Henning ona aldırmadan mutfığa girip buzdolabını açtı. Şişeler hafifçe şangırdadı. Bunun annesinin en sevdiği ses olduğunu biliyordu. Malzemeleri torbalardan çıkardı. Süt, peynir, şeker, ekmek vs. Annesine bir bakış attı. Değişmemiş görünüyordu. Bir zamanlar beyaz olan duman lekeli bir pantolon, bir zamanlar soluk sarı olan duman lekeli bir bluz ve hava soğuk olduğu için kahverengi bir hırka giyiyordu. Hava soğuktu, çünkü annesi daireyi havalandırıyordu. Tanrı’ya şükür, camları açmıştı!

“Nasılsın?” diye sordu.

“Kötü.”

“Öyle mi? Yeni bir haber var mı?”

“Haber mi?”

Annesi homurdandı. Buraya gelmeden önce tıbbi kayıtlarını kontrol etsem daha kolay olur, diye düşünüp kendi kendine gülümsedi.

Radyoda bir tartışma vardı. Malzemeleri kaldırırken annesinin dinlediği programın 17.30 olduğunu bir dakikada anladı. Gundersen’in sesini duyunca şaşırmaması gerekiyordu, ama yine de biraz heyecanlanmıştı. Sunucuyu dinledi:

Pekâlâ, Iver Gundersen, bugün bu olayı çözen siz oldunuz. Şimdi ne olacağını tahmin ediyorsunuz? Sizce bugünden sonra Norveç şeriat konusuna daha fazla dikkat edecek mi?

Hayır, Andreas, sanmıyorum. Buraya kaç Müslüman gelirse gelsin, çoğu insan bunun Norveç'te her gün yaşanan bir olay olmadığını biliyor. Olay, şeriatın aslında ne olduğuna dair farkındalığımızı artırabilir. Sanırım bundan hepimiz faydalanabiliriz.

Aferin, diye düşündü Henning. Annesinden radyonun sesini kısmasını istemek üzereydi ama annesinin bunu yapmayacağını biliyordu, bu yüzden sesi kendisi engellemeye çalıştı. Annesinin St. Hallvard şişesinin kapağını açmaya çalışıp bunu yapamadığını gördü. Şişeyi annesinin elinden alıp kapağını bir saniyede açtı. Mutfak tezgâhının üstündeki dolaptan bir kadeh aldı, annesinin önüne koydu. Kendi içkini koyabilirsin, diye düşündü. Sonra ellerinin ne kadar titrediğini ve içkisini koyarken döktüğünü gördü. Kahretsin, annesinin elleri nasıl da titriyordu!

Henning'in içi şefkat ve öfkeyle dolmuştu. Annesinin ilk yudumunu almasını seyrederken içini çekti. Annesi gözlerini kapadı. Henning akışkan sıvının annesinin damağından boğazına aktığını, oradan göğsüne indiğini gördü. Bunun annesi için bugünün, belki de son birkaç günün en iyi dakikası olduğundan emindi.

Radyo sunucusu başka bir konuya geçti.

Adalet Bakanı Tine Juul-Osmundsen yine tartışmalı bir konuya dikkat çekiyor.

Annesi sesi açtı. Henning çığlık atmak istiyordu.

Juul-Osmundsen, verimliliği artırma çabasının bir parçası olarak sanığın iki yıldan fazla cezaya mahkûm olduğu davalarda kendiliğinden temyiz hakkını sınırlamak istiyor. Adalet Bakanı'nın

bu teklifi muhalefetin bazı üyeleri tarafından ciddi itirazlarla karşılandı. Bugün stüdyoda Venstre'den¹⁷ Karianne Larsåsen bizimle birlikte...

Annesi sesi kısıtı. Tanrı'ya şükür, dedi içinden Henning.

“Pis gazeteciler,” diye mırıldandı annesi. Henning olduğu yerde kaldı. Bir şey söylemek üzereyken vazgeçti. Ne anlamı vardı ki? Güçsüz bir hareketle buzdolabını kapatıp etrafına bakındı. Yerde ekmek kırıntıları ve sigara külleri vardı. Her yerde. Mutfaktan televizyondaki tozu görebiliyordu. Kahverengi kanepeler, önünde ayak taburesi olan bir koltuk, koyu renk bir ahşap masa ve kendir bezinden yapılma duvar kâğıdından oluşan oturma odası düzenli görünüyordu. Ama Henning masanın, kırmızı İran halısının, kanepenin ve televizyonun altınının nasıl olduğunu biliyordu.

Koridordaki dolaptan Hoover'ı alıp düğmesine bastı. Koridoru, küçük banyoyu, yatak odasını hızla süpürüp oturma odasına geldi. Hoover'ın ağız parçasını çıkarıp şöminenin etrafını süpürmek üzereyken şöminedeki bir şey dikkatini çekti.

Şöminenin üstü resimlerle doluydu. Onları daha önce yüzlerce kez görmüştü. Annesinin hâlâ annesi olduğu dönemlerden kalma fotoğrafları, anne babasının düğün fotoğrafları, Trine'nin fotoğrafları, Trine ve kocası Pål Fredrik'in evlendiklerinde çekilen fotoğrafları, Trine ve Henning'in kulübenin yanındaki çakıl taşı kaplı sahilde çocukken çekilmiş fotoğrafları.

Ve Jonas'ın fotoğrafları.

Resmi alıp inceledi. Jonas fotoğrafçıya gülümsüyordu. Noel zamanı çekilmişti. Bunu biliyordu, çünkü Jonas'ın sarı buklelerinin arkasındaki duvarda, yeşil kurdele üzerine takılı Noel kartları vardı. Bütün kartları şöminenin üstüne sıralamak yerine

17 (Nor.) Sol. Norveç Liberal Partisi'nin kısa adı. (yay. n.)

ataşlarla yeşil kurdeleye takmış, iyi dileklerden oluşan bir Noel ağacı şekli vermişlerdi.

Fotoğraf çekildiğinde Jonas üç yaşındaydı. Henning o günü hatırlamıyordu, ama Jonas'ın yüzü Noel öncesine ait bir beklentiyle doluydu. Hoover yanında uğuldamaya devam ederken resme uzun uzun baktı. Resmi elinden bırakamıyordu.

Orada ne kadar durduğunu bilmiyordu, ama uzun zaman olmuştu. Annesi Hoover'ın sesini bastırmak için radyonun sesini açınca dalgınlığından kurtuldu. Bu kadar yeter, diye düşündü ve resmi yerine koydu.

Ama bu kez yüzü yere gelecek şekilde değil.

69. BÖLÜM

Annesine yaptığı bir saatlik ziyaretten sonra bir kutu pil aldı. Dükkândan çıkarken Sofienberg Parkı'nın, cuma gününün tadını çıkaran mutlu insanlarla dolu olduğunu gördü. Cep telefonu öttü. Yürümeye devam ederken mesajları açtı, şaşırarak mesajın Anette'den geldiğini gördü.

Hayatta mısın?

Kendi kendine gülümseyip cevap yazdı.

Sayılır. Aynı soruyu sormak istiyorum. Sen nasılsın?

Elinde cep telefonuyla yürümeye devam ederken insanların piknik örtülerini serdiklerini, barbekü tepsilerini açtıklarını, şezlonglarını yerleştirdiklerini görebiliyordu. Anette hızla cevap verdi. Avucundaki telefon aynı anda hem titreşti hem öttü. Dört kısa bip sesiyle.

Biraz sersemim, ama iyiyim.

Henning hiç şok tabancasıyla bayıltılmamıştı ve bunun hiçbir zaman olmamasını umuyordu. Anette'nin bu yaşadığını asla unutmayacağını biliyordu.

Ona bir mesaj daha gönderdi:

Karnım aç benim. Bir yerlerde atıştırmak ister misin?

“Gönder” tuşuna basarken Anette'nin mesajını yanlış anlamayacağını umuyordu. Yalnızca olanları konuşmak istiyordu. Ve gerçekten karnı açtı, son birkaç gündür çok az şey yemişti.

Cep telefonu tekrar öttü.

Evet, lütfen. Açlıktan ölüyorum. Fontés in Løkka olur mu? Yemekleri güzeldir.

Henning mesajını hemen gönderdi.

Harika. Orada görüşürüz.

Henning telefonunu kapatıp hızlandı. Haklı, dedi kendi kendine. Yemekleri güzeldir oranın. Bir birayı da hak ettiğini düşünüyordu.

Ne de olsa bugün cumaydı.

Anette geldiğinde ilk birasını yeni bitirmişti. Haziran akşamı olmasına rağmen küçük bir kütüğün yandığı ve insanların yanındaki merdivenlerden tuvalete çıkıp indiği şöminenin yanında oturuyordu. Henning'in yanan kütük konusunda tereddütleri vardı, ama tek boş masa orasıydı.

Anette'ye el salladı. Kız onu hemen gördü. Gülümseyerek yanına geldi. Henning ayağa kalktı, Anette ona sarıldı.

Biri ona sarılmayalı uzun zaman olmuştu.

Oturdular. Henning'in ömründe gördüğü en beyaz dişlere sahip olan uzun boylu, esmer garson hemen gelip siparişlerini aldı.

"Bir domuz pastırmalı Fontés burger. Bir tane de en büyük biranızdan," dedi Anette gülümseyerek. Birileri artık rahatlıyor, diye düşündü Henning.

"Bana da aynısından," dedi Henning. "Yani ikisinden de."

Garson başını sallayıp uzaklaştı. Kendimi böyle ifade etmek ne kadar beceriksizce, diye içten içe homurdandı Henning. Çok garip hissediyordu. Niyeti çok temiz olsa da birlikte çıkmış gibiydiler. Bu da çok rahatsızlık verici bir durumdu.

"Ee?" dedi Anette. "İyi bir haber çıktı mı olaydan?"

"Çıkacak," dedi. "En azından öyle düşünüyorum. Ben yazmadım. O enerjiyi bulamadım kendimde."

"Yani işi senin yerine yapacak bir zavallı buldun, öyle mi?"

"Öyle denebilir."

"Kendi başına yazmak çok daha eğlenceli."

"Sen yönetmen olmak istemiyor muydun?"

"Evet, ama en iyi yönetmenler çoğunlukla en iyi senaryo yazarlarından çıkar. Mesela Quentin Tarantino. Oliver Stone. Clint Eastwood da diyecektim, ama şimdi düşününce onun fazla yazdığını sanmıyorum. Clint Eastwood'un neredeyse bütün film müziklerini kendisinin bestelediğini biliyor muydun?"

"Hayır."

"Artık biliyorsun. Çok da iyi müzikler. Caz tarzı, piyano ağırlıklı."

Henning caz türü şeyleri severdi. Piyanoyu da. Bir şey söylemeden birbirlerine baktılar.

"Film ne olacak şimdi?" der demez bu konuyu bu kadar erken ortaya getirdiği için kendine çıkıştı.

“Hangisi?”

“İkisi de.”

“Lütfen, bu konuyu konuşmasak olur mu? En iyi arkadaşım öldü. Hem de hiç tanışmamış olmayı dilediğim bir kaçık tarafından. Şu an düşünmek istediğim son şey filmin ya da filmlerin ne olacağı. Şimdi sadece burgerimi yemek istiyorum. Başka bir şey umurumda değil.”

Henning başını salladı. Anette garsonu aradı. İşte. Göz teması. Garson başını salladı, elleriyle özür dilercesine bir hareket yaptı.

“Bjarne seni sorguya çekiyor mu?” diye sordu Henning.

“İki tarafla da işim bitti.”

“Bjarne iyi miydi? Sana iyi davrandı mı?”

“Hım, evet. Rahat geçti. Tekrar sorgulanacağımı tahmin ediyorum ama sorun değil. Anlayabiliyorum.”

Garson çok ihtiyaç duydukları içkileri getirdi. Anette teşekkür edip büyük bir yudum aldı. Üst dudağında biriken köpüğü yaladı.

“Ah, hayat kurtarıcı.”

Henning kendşi bardağını alıp döndürdü. Bir süre öyle oturdu.

“Onu bulan bendim,” dedi birden. Bu cümlemin nereden geldiğini bilmiyordu. Birden ağzından çıkıvermişti.

“Stefan’ı mı?”

“Hmm. Orada olmamalıydım ama Yngve’ye soracağım bazı sorular vardı. Foldvikler evde değillerdi ama ön kapı açıktı. Ben de...”

Başını eğdi.

“İçeri mi girdin?”

Başını kaldırıp salladı.

“Onları hiç ziyaret ettin mi?”

Anette birasından bir yudum daha aldı.

“Bir keresinde Stefan’la orada randevum vardı. Ne zamandı?.. Altı ay önce filan. Senaryo hakkında konuşmuştuk.”

“Filmini yaptığınız mı?”

“Evet.”

“Bir tek o zaman mı görüştünüz?”

Anette bir yudum daha alıp başını salladı.

“Ondan sonra e-postayla ara sıra haberleştik. Filmle ilgili şeyleri konuştuk. Gelecekte yapılacak olan filmle ilgili. Film endüstrisinde her şey gelecektedir. En başta bir görüşme ayarlamak için görüşmeye gidersin. O görüşmeyi yaparken de başka bir görüşme için sözleşirsin.”

Gözlerini devirdi. Henning gülümsedi.

“Neden sordun bunu?”

“Hiç, merak ettim sadece.”

“Bir şey sorabilir miyim?”

“Sor.”

“Sana ne oldu?”

Yüzünü, yaralarını işaret ediyordu.

“Ha, o mu?”

Henning masaya baktı.

“Anlatmak zorunda değilsin,” dedi Anette, şefkatle.

“Hayır, yalnızca...”

Henning bardağını tekrar çevirdi.

“Son zamanlarda bunu birkaç kişi sordu. Ne diyeceğimi bilemiyorum...”

Durup bir kez daha balkonu, Jonas’ın gözlerini, birdenbire orada olmayan ellerini hayal etti. Sanki ışsız ve ses geçirmez bir odadaydı. Başını kaldırıp ona baktı.

“Belki başka bir zaman.”

Anette ellerini kalırdı.

“Özür dilerim, seni üzmemek istemedim...”

“Hayır, hayır. Önemli değil.”

Anette ona uzun süre bakıp birasından bir yudum daha aldı. Sessizlik içinde biralalarını içip yemek yiyenleri, açılıp kapanan kapıyı, şöminedeki alevleri seyrettiler.

Henning’in kafasına takılan bir soru tekrar aklına geldi.

“Neden geri döndün? Neden çadıra geldin?”

Anette yutkunarak geçirtisini bastırdı.

“Dediğim gibi, merak ettim. Bir şeyin peşinde olduğun belliydi. Yüzün her şeyi ele veriyordu. Kendini bir görmeliydin. Hikâye şeklinde düşünmeye alışığım. Çok iyi bir hikâyenin burnumun dibinde yaşandığını fark ettim. Geri dönmek çok zordu.”

Henning yavaşça başını salladı.

“Kusura bakma, seni gözetlemek istemedim.”

“İçeri girmeden önce ne kadar bekledin dışarıda?”

“Çok uzun değil. Ama bunları zaten polisle konuştum. Brunlanes mi, adı her neyse.

“Brogeland,” diye düzeltti Henning. “Pardon, ben yalnızca biraz...”

Özür dileme sırası şimdi Henning’deydi.

“Böyle bir gün geçirdikten sonra dağıldım biraz.”

Henning işaret parmağıyla şakağını ovdu.

“Dert etme,” dedi Anette, Avustralya aksanını taklit ederek. “Şerefe!”

Anette bardağını kaldırdı. İçkilerini içtiler.

“Neye içiyoruz?” diye sordu Henning.

“Başka can kaybının olmamasına,” dedi Anette.

“Şerefe.”

70. BÖLÜM

Elma dilim patatesleriyle birlikte Creole¹⁸ mutfağından esinlenen hamburgerlerini yerken Foldvikleri unutmaya karar verdiler. Henning çok yemişti. İçtiği bira da bir maya katmanı gibi midesine yerleşmişti. Hesabı ödedi. Restorandan çıkarlarken tehlikeli sularda dolaştığını biliyordu.

Ama yine de düşününce, denizi severdi.

“Yemek için teşekkürler,” dedi Anette, haziran akşamında yürürlerken. Yine yağmur yağmaya başlamıştı.

“Benim için zevkti.”

“Bunlardan ister misin?” diye sordu Anette. Henning’in bıraktığı kapı arkalarından sertçe kapandı. Anette’nin elinde bir torba Knott şekerlemelerinden vardı.

“Birkaç biradan sonra harika gider bunlar.”

Anette beyaz, kahverengi ve gri incileri eline boşaltıp ağzına attı. Henning gülümsedi.

“Evet, lütfen.”

18 Hem siyahî hem Avrupa kökenli insanlar ve onların kültürleri için kullanılan genel ad. (yay. n.)

Henning avucunu açıp kendi payını aldı. Knott. Ah, çocukluğun harika şekerleri! Yıllar içinde bunlardan çok tüketmişti, ama bu minik lezzet patlamalarını en son ne zaman yaşadığını düşünmek bile istemiyordu. Kahverengi şekerlerden birini alıp dudaklarını şapırdattı. Beğeniyle başını salladı.

“Hepsini birden yemen gerek. O zaman harika oluyorlar.”

Henning elindeki yedi sekiz şekere baktı. Elini ağzına götürdü. Sırıtıyordu. Bir tanesi ağzından kaçıp tekrar avucuna düştü. Diğerlerini çiğneyip ezerken elindeki minik, beyaz, yuvarlak şekere baktı. Küçük, beyaz bir hapa benziyordu.

Küçük hap. Küçük, yuvarlak, beyaz hap.

Küçük, beyaz...

Of, kahretsin.

Gözlerini Anette'den ayırmadan şekerleri çiğneyip yuttu. Anette torbayı salladı, avucundan biraz daha şeker döküp ağzına attı. Henning şekerlere bakıp Jarle Høgseth'in hep söylediği bir şeyi hatırladı. Şeytan ayrıntıda gizliydi. Bu bir klişeydi ama şimdi orada durup beyaz şekerlere bakarken, Stefan'ın ifadesiz gözlerine baktığından beri içini kemiren o duygu sanki onu birden ele geçirmişti.

“Ne oldu?” diye sordu Anette. Henning konuşamıyordu. Anette'ye öylece bakarken Stefan'ın yatak odasındaayken ayağının altında duran küçük, yuvarlak, beyaz hapi, hapi kokusunun kendisine hatırlattığı şeyi düşünüyordu. Kapalı perdeleri, tam kapanmamış kapıyı düşündü.

“Sevmedin mi?” diye sordu Anette gülümsemeye devam ederek. Henning başını salladığının farkındaydı. Anette'nin gözlerinin bir şey söyleyip söylemediğini anlamaya çalıştı. Gerçeği söyleyen, ruhun aynası gözler. Ama Anette sadece ona bakıyordu. Henning sırayla bir şekerlere, bir Anette'ye baktı.

“Hey?”

Anette ellerini Henning’in gözlerinin önünde sallıyordu. Henning şekeri başparmağıyla işaret parmağının arasında tutup kokladı.

“Ne yapıyorsun?” diye kıkırdadı Anette, şekerleri çiğnemeye devam ederek.

“Hiç, ben...”

Sesi zayıf, nefessiz kalmış gibiydi. 11 numaralı tramvay Olaf Ryes Meydanı’na girdi. Tekerlekleri gıcırdadı. Bu ses, domuz cıyıklamasıyla değirmen gıcirtısı arasında bir şeydi.

“Bu benim tramvayım,” dedi Anette, gitmek üzere harekete geçerek. Henning onun yüzünü inceledi. “Yemek için teşekkürler. Gitmem lazım. Görüşürüz.”

Gülümseyerek ayrıldı. Henning onun arkasından bakakaldı. Koşarken sırt çantası inip kalkıyordu. Anette mavi beyaz tramvaya binerken Henning hâlâ arkasından bakıyordu. Kapılar kapanıp tramvay şehir merkezine doğru ilerlerken Anette cam kenarına oturup ona baktı.

Kızın gözleri ona keskin dişler gibi batıyordu.

*

Henning’in eve yürümesi sonsuza dek sürmüş gibiydi. Bacaklarını zor kaldırıyor, hareket edebilmek için kendini zorlaması gerekiyordu. Anette’nin giderken gülümsemesini, düzgün bir şekilde takmadığı, koşarken aşağı yukarı hoplayan, egzotik yerlerin isimlerini taşıyan çıkartmalarıyla gözlerinin önünde garip bir şekilde dans eden sırt çantasını düşünüyordu.

Ayakkabıları asfalta sürünürken her şeyi tekrar yaşıyordu. Villa Paradiso’nun önündeki kuyruğu geçerken ayaklarının çı-

kardığı ses yükseliyor, giderek şiddetlenen yağmura karışıyordu. İçerideki insanlar pizza yiyor, içiyor, gülüyor, kahkahalar atıyordu. Henning dikkatini toplamaya çalışıyor, Anette'nin gözlerini, yalnızca birkaç saat önce şok tabancasıyla bayıltılmış olduğu halde gözlerindeki rahatlığı ve tatmini hatırlıyordu. Ve onun konuşmasını taklit eden Tore Benjaminsen'in duyar gibi oluyordu:

Kimse bilmedikten sonra dâhi olmanın ne anlamı var?

Anette, diye düşündü. Tanıdığım en zeki kadın olabilirsin. Henning ağzında hâlâ Knott'un tadıyla Seilduksgate'ye dönerken kendisiyle birlikte herkesin kandırıldığı duygusunu taşıyordu.

71. BÖLÜM

Daha birkaç saat önce hissettiği o hoş duygu çekip gitmişti. O zaman neşeli ve kendinden memnun, kendine yeni bir kaynak bulduğu ve Iver Gundersen'in önüne bir kemik attığı için mutluydu.

Şimdiyse adımları kurşun gibi ağırdı.

Henning apartmanına geldiğinde Anette'nin Stefan'ı kandırarak onu kendisinin de intihar edeceğine inandırıp inandırmadığını merak ediyordu. O yüzden mi Stefan duvara sokulmuştu? O dar yatakta Anette yanında uzandığı için mi?

Ama neden?

Aklına yine Tore Benjaminsen geldi. Erkeklerle birkaç ilişkisi olsa da Anette'nin lezbiyen olduğunu düşünen Benjaminsen. Belki de bu kadar basittir, diye düşündü. Belki Henriette, Anette'yle flört ediyordu. Henriette'nin kendisiyle gerçekten ilgilendiğini düşünmüş ama sonra reddedilmişti. Anette çoğu insan gibi daha önce terk edilmiş olabilirdi, ama *reddedilmemişti*. Hem de sevdiği biri tarafından. Bu yüzden bunun ne kadar acı verdiğini ilk kez anlamıştı. Aşk ve nefret arasında ince, tehlikeli bir çizgi vardı.

Akıllı kadın, diye düşündü, çadırda dediklerini hatırlarken: *senaryosuna bakılırsa, kiminle yattığını anlamak zor olmamalıydı*. Henning senaryonun gerçekte Anette'nin fikri olup olmadığını

merak etti. Belki de Gaarder ailesini hikâyeye katmak için ısrar eden *Anette* idi. Böylece herkes Yngve Foldvik'in Henriette'yle bir ilişki yaşadığını düşünecekti. Foldvik, Henning'e senaryonun Henriette tarafından yazıldığını, ama Anette'nin de büyük olasılıkla katkıda bulunduğunu söylemişti.

Ama ne zaman başladı, diye merak etti. Planı ne zaman şekillendi?

Anette'nin Stefan'la tanışmaları hakkında söylediklerini hatırladı. Stefan senaryo yarışmasını kazandıktan hemen sonra ydı. Belki de olaylar o akşam başlamıştı. Belki Anette onun senaryosunu filme çekmeye, ona yakınlaşmak, böylece onu manipüle edebilmek için karar vermişti. Anette onun hayallerini gerçekleştiren kadın olacaktı. Hem film endüstrisinde her şey zaman alıyordu. Toplantılar hakkında toplantılar yapılyordu. Stefan'ın gözlerine perde çekmek kolaydı. Hem zaten film tamamlanana kadar o ölmüş olacaktı.

Stefan'a ne söylemiş, öfkesini tetiklemek için hangi sözcükleri kullanmıştı? Henriette gibi kadınların, erkekleri aileleri yıkan tecavüzcülere çevirdiğini mi? Annesinin maruz kaldığı şey düşünülürse, böyle bir mantıkla Stefan'ı kışkırtmak zor olmazdı. Henning bu konuyu düşündükçe Anette'nin Stefan'ı en başından itibaren yönlendirdiğine daha fazla inanıyordu. Gerçek bir yönetmen gibi.

Henning ayrıca Mahmud Marhoni'nin cep telefonuna senaryodaki gibi mesajları gönderenin de onlar veya belki yalnızca Anette olduğuna inanıyordu. İhanetle ilgili imalar ve Henriette'nin e-postasındaki fotoğrafı açıklamak yeterince zor olurdu. Marhoni'nin sözlerine karşı ölü bir kadının gönderdiği mesajlar söz konusu olacaktı. Ve Henriette'nin onu iki kez aldattığına inanmakta kimse zorlanmazdı. Ne de olsa o flörtöz bir kadındı. Herkesin istediğı bir kadın. Anette dâhil.

Henning, Stefan'ın ölü yüzünü gözlerinin önüne getiriyordu. Yatakta uzanmış, duvara yapışmış bir halde. Anette onu peşinden geleceğine mi inandırmıştı? İntihar anlaşması mı yapmışlardı? Anette onu kandırmayı nasıl başarmıştı? Stefan onun haplarının farklı olduğunu anlamamış mıydı? Neden?...

Bir dakika! Henning'in aklına bir fikir gelmişti. Aklında bu düşünceyle giriş kapısını hızla açtı. Postayı fark etmedi, kalçasındaki ve bacaklarındaki ağrıya aldırmadan merdivenleri hızla çıktı. Kapıyı açıp içeri girdi ve bilgisayarını mutfak masasına koydu. Merdivenleri hızla çıkıp bütün pilleri hızla değiştirdi. Ceketini çıkarıp dolabın çekmecesini açtı. Faturaları, menüleri, mumları, kibrit kutularını, o hain kibrit kutularını, kartvizitleri taradı ama aradığı şeyi bulamadı. Bir konyak şişesine rastladı. Bacardi, iğrenç. Sonra paket servis menüleri buldu ve eski bir buz hokeyi puan çizelgesinin altında, nedense sakladığı o kartviziti buldu. Beyaz, sert dokulu karta baktı, Doktor Helge Bruunsgaard'ın adını gördü.

Cep telefonunu çıkardı. Şarjın azalmış olduğunu gördü, ama arama için yeterli olduğunu düşündü.

Telefon uzun uzun çaldıktan sonra Doktor Helge cevap verdi. Doktorun o coşku ve iyimserlik dolu tanıdık sesini duyan Henning'in solukları hızlandı.

“Merhaba Helge,” dedi.

“Nasılsın? İşe geri dönmek nasıl?”

“Ee, güzel. Aslında cuma akşamı bu geç saatte kendimden söz etmek için aramadım. Yardıma ihtiyacım var. Üzerinde çalıştığım bir haber için profesyonel yardımın gerekli. Birkaç dakikanı alabilir miyim? Herhalde eve gidiyorsundur.”

“Evet, öyle, ama sorun değil, Henning. Trafikte sıkışıp kaldım. Bir kaza olmuş. O yüzden söyle bakalım, ne istiyorsun?”

Henning düşüncelerini toplamaya çalıştı.

“Sana soracağım şey biraz garip gelebilir. Ama yemin ederim, benimle ilgili değil. Bu yüzden endişelenme.”

“Ne oldu Henning? Ne soracaksın?”

Henning, Doktor Helge’nin sesindeki ani endişeyi fark etmedi. Derin bir nefes aldı.

Ve sorusunu sordu.

*

Bilgisayar biraz yavaş da olsa açıldı ve programların başlaması her zamanki gibi bir dakika sürdü. Henning odada aşağı yukarı dolaşiyor, onları kullanmayacak olsa da önceden yüklenmiş bütün programların hazırlanmasını bekliyordu. Bilgisayarın başına oturup FireCracker 2.0 ikonuna iki kez tıkladığında ekranın sağ üst köşesindeki saat 21.01’i gösteriyordu. Programın çalışmaya başlaması çok uzun sürdü. *6tiermes7* çevrimiçiydi. Adının üzerine iki kez tıkladı. Pencere açıldı.

MakkaPakka:

Gizli?

Cevap gelene kadar sabırla bekledi. *6tiermes7* bile sürekli bilgisayar başında olamazdı.

6tiermes7:

Kapaklı.

Şu anda kutlama yapıyor olman gerekmiyor mu?

SENARİST

MakkaPakka:

Yaptım. Hiç eğlenceli değildi.

6tiermes7:

Benimle sohbet etmeyi tercih ediyorsun yani. Çok iyi anlıyorum.

MakkaPakka:

Bir şey merak ediyorum.

6tiermes7:

Şaka yapıyorsun. Şimdi mi?

MakkaPakka:

Hem de her zamankinden daha fazla.

6tiermes7:

Çok ciddi bir şey gibi görünüyor. Ne oldu?

MakkaPakka:

Öldüğü gün Henriette'ye gönderilen mesajlardan biri Mozambik'ten gelmiş. Mozambik'in neresinden olduğunu biliyor musun?

6tiermes7:

Bir dakika, bakayım.

Henning'in parmakları yazmaya hazır bir şekilde klavyenin üstünde bekliyordu. Birkaç dakika geçti. *6tiermes7* geri döndü.

6tiermes7:

Inhambane diye bir yer.

Yapbozun bir diğer büyük parçası yerine oturmuştu. Sanki bütün gün baktığı kocaman bir delik kapanmıştı!

MakkaPakka:

Bu soruşturma daha kapanmadı.

6tiermes7:

Ne?!

MakkaPakka:

Stefan Foldvik kendini öldürmedi. Onu Anette Skoppum öldürdü.

6tiermes7:

Neden böyle düşünüyorsun?

MakkaPakka:

Bir sürü nedeni var. Bir sürü cevaplanmamış soru. Bana birkaç iyilik daha yapmanı istiyorum.

6tiermes7:

Söyle.

MakkaPakka:

Stefan'ın odasından aldığınız numuneler, artık pek öncelikli değiller herhalde?

6tiermes7:

Doğru.

MakkaPakka:

Öyle olmamalı.

6tiermes7:

Bunu değiştirecek yetkiye sahip olduğumu nereden çıkardın?

MakkaPakka:

Hayır, biliyorum. Yalnızca olayı çözmek için ne gerektiğini söylüyorum.

6tiermes7:

Eğer numuneler sonunda olayı çözecekse, zamanın bir önemi yok, değil mi?

MakkaPakka:

Hayır, yalnız o zamana kadar Anette çok uzaklarda olabilir. Yaz tatili başlamak üzere. Tanrı bilir bu kez hangi uzak diyarlara gidecek. Dünyanın yarısını keşfetmiş bile. Siz onu mahkûm edecek kanıtları değerlendirmeyi bitirene kadar her yerde olabilir.

6tiermes7:

Sorunu anlıyorum, ama bu konuda fazla bir şey yapamam. Bu konuyu Gjerstad'a veya doğruca Nøkleby'ye taşımalsın. Onları ikna etmelisin. Daha sonra sana yardım edebilirim.

MakkaPakka:

Tamam, anladım. Ama birkaç şey daha var. Bu konuda bana yardım edebileceğini biliyorum.

6tiermes7:

Neymiş?

Henning yazmaya başlamadan önce derin bir nefes aldı. Ama bunun yerinden fırlayacakmış gibi çarpan kalbini yatıştırmaya bir yararı olmadı.

72. BÖLÜM

Henriette Hagerup'un cenaze töreninin yapılacağı gün bulutsuz, berrak ve güzel bir şekilde başladı. Henning Juul eski takım elbisesini temizlemişti. Kendine aynada baktı. Takmaktan nefret ettiği siyah kravatını düzeltti, parmaklarını yara izlerinin üzerinde gezdirdi.

Yara izlerine uzun zamandır bakmıyordu. Gerçek anlamda bakmıyordu. Ama şu anda bakarken daha az fark edilir olduklarını düşünüyordu. Sanki bir şekilde içine gömülmüşlerdi.

Banyoda derin bir nefes aldı. Yarım saat önce aldığı duş nedeniyle içerisi hâlâ ılık ve nemliydi. Tıraş kremi ve tıraş bıçağı, kısa sakal ve köpüğün iz bıraktığı lavabonun yanında duruyordu.

Gitmeden önce her şeyi kontrol etti, ihtiyacı olan her şeyin ceplerinde olup olmadığına baktı. *Getirmen gereken en önemli şey aklın*, derdi Jarle Høgseth eskiden. Bu doğru olabilir, diye düşündü Henning ama yanına biraz araç gereç alması da fena bir fikir değildi. Son zamanlarda aklını çok iyi kullanmış olsa da şimdi aklının iyice başında olması gerekiyordu. Her konuşmayı ve karşılaşmayı gözden geçirmişti. Doktor Helge ve *6tiermes7* ona değerli bilgilerle birlikte yapbozun gerekli parçalarını vermişti ama Henning bunun yeterli olup olmadığını bilmiyordu.

Cevabı bir iki saat içinde öğrenmeyi umuyordu.

*

Ris Kilisesi 1932’de kutsanmıştı. Roma tarzında güzel, taş bir kiliseydi. Henning taksiyle oraya vardığında kilisenin çanları çalmaya başlamıştı bile. Taksiden inip yas tutanların arasına karıştı.

Kiliseye girince üzerinde Henriette Hagerup’un adının ve gülümseyen yüzünün olduğu bir broşür kendisine verildi. Henning fotoğrafı tanımıştı. Aynısını geçen hafta üniversitenin bahçesindeki Henriette’i anmak için toplanılan yerde görmüştü. Henriette’nin çok zeki görüldüğünü düşünmüştü o zaman. En arkadaki sıraya oturup yas tutanlara bakmadı. Kimseye bakmak, kimseyle konuşmak istemiyordu. Henüz.

Tören güzel, ağırbaşlı, sakın ve üzücüydü. Vaizin monoton sesi kiliseyi dolduruyor, burun çekmeler ve sessiz ağlamalar ona eşlik ediyordu. Henning en son kilisede olduğu zamanı, insanların kaybedilen çocuğun arkasından yas tuttuğu günü hatırlamamaya çalıştı. Ama düşünceleri engellemek mümkün değildi. Vaiz konuşurken “Küçük Dost”ın melodisini duyar gibiydi.

On beş dakika sonra kalkıp oradan çıktı. Ortam, koku, sesler, siyah giysiler, yüzler, her şey onu iki yıl öncesine götürüyordu. Başka bir kilisede, en önde oturup bir daha toparlanıp toparlanamayacağını, tekrar insan olup olamayacağını düşündüğü güne gitmişti.

Verandaya çıktığında ilerleme kaydedemediğini fark etti. İleride, gelecekte kendisini neyin beklediğini, geçirdiği travmanın şiddeti nedeniyle yüzleşemeyeceği o bitirilmemiş işi düşünmek istemiyordu. Ama şimdi beyninin tekrar çalıştığını bildiği için

bunu daha fazla görmezden gelemezdi. Bırakamam, diye düşündü. İçimi kemiren bu his, içimde tik taklarını duyduğum bu saat hakkında bir şey yapmalıyım. Yoksa beni hiçbir zaman rahat bırakmayacak, toprakta huzur içinde yatmama, gözlerimi bir tamamlanma duygusuyla kapamama izin vermeyecek.

Çünkü yanılmadığımı biliyorum.

Dışarı çıkarken kravatını biraz gevşetti, temiz havanın yüzüne çarptığını hissetti. Girişten uzaklaştı. Vaizin sesi açık kapıdan süzülüyordu. Bir bahçıvan yakındaki bir mezarı temizliyor, güzelleştiriyordu. Henning mezarların etrafında dolaştı. Yeşil çimenler yeni biçilmiş, bütün çalılar özenle düzeltilmişti.

Henning mezar taşlarının dişler gibi dizildiği kilisenin arka tarafına geçti. Jonas'ı uzun zamandır ziyaret etmediğini düşündü, ama onu görünce bu düşüncesini bir kenara bıraktı.

Anette, Henriette'nin gömüleceği yerdeki dikdörtgen çukurun başında dikiliyordu. Anette o anda bile sırt çantasını taşıyordu. Henning ani bir heyecan dalgası bedenini kaplarken onun yanına gitmeye karar verdi. Etrafta kimse yoktu. Anette siyah bir etek, siyah bluzunun üstüne de siyah bir ceket giymişti.

Henning arkasından yaklaşırken Anette döndü.

“Sen de mi içeride durmaya dayanamadın?” diye sordu gülümseyerek.

“Merhaba, Anette,” dedi. Onun yanında durup yerdeki çukura baktı.

“Cenazelerden nefret ederim,” diye söze girdi Anette. “Histeri krizleri başlamadan önce burada, bu şekilde veda etmek bence daha iyi.”

Henning başını salladı. İkisi de bir süre konuşmadı.

“Seni burada görmeyi beklemiyordum,” dedi Anette sonunda ona bakarak. “Sıkıcı bir gün müydü?”

“Hayır,” dedi Henning. “Olmam gereken yerdeyim.”

“Ne demek istiyorsun?”

Çukura yaklaşıp içine baktı. Vamp’ın bestelediği Kolbein Falkeid şiirini düşündü:

Akşam olunca sessizce çıkarım yola

Ve filikam indirilir yerin altına

Yirmi üç yıl, diye düşündü. Henriette Hagerup sadece yirmi üç yıl yaşamıştı. Henning onun bir hayatı olduğunu hissedecek zamana bile sahip olup olmadığını merak etti.

Ellerini ceketinin ceplerine soktu.

“Her şeyi düşündüğünü sanıyordun,” dedi, Anette’nin gözlerine bakarak. Anette’nin tereddütlü gülümsemesi ağzının kenarındaki huzursuz bir kasılmaya dönüştü. Henning sözlerinin onu şaşırttığını görebiliyordu. Güzel, o da bunu istiyordu zaten. Sözlerinin çarpıcı etkisi gerçekleşene kadar bekledi.

“Ne?”

“Neden birdenbire bu kadar itaatkâr ve yardımsever hale geldiğini hiç anlayamadım. Fırtınanın ortasında beni Ekeberg Parkı’na götürdün. O sırada Stefan’ın ölümü henüz bilinmiyordu. Ama sen biliyordun. Biliyordun, çünkü onu en son hayatta gören kişi sendin. Biliyordun, çünkü onu hayatına son vermeye sen ikna etmiştin.”

Anette kaşlarını kaldırdı.

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Senin epilepsin var, değil mi?”

Anette ağırlığını bir ayağından diğerine geçirdi.

“Sırt çantana bakabilir miyim?”

“Ne? Hayır!”

“Epileptiklere genellikle Orfiril verilir. Bahse girerim, çantanda Orfiril vardır,” dedi, sırt çantasını işaret ederek. “Veya belki de elindekiler bitmiştir.”

Anette cevap vermedi ama Henning’e kendisini derinden yaraladığını gösterir şekilde baktı.

“Orfiril tabletleri aynen şuna benziyor,” dedi ceketinin cebinden bir paket Knott şekeri çıkararak. Küçük, beyaz bir tablet alıp havaya kaldırdı.

“Stefan anne ve babasının yanında ağzındaki baklayı çıkarmıştı zaten. İkiniz de yıllarca hapis yatacaktınız. Bütün suçu Stefan’a yüklemek için bir fırsat buldun. Belki de başından beri planın buydu.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Stefan’ın cesedini bulduğumda bu şekerlerden birine bastım,” dedi, ona şekeri göstererek. “Orfiril alkolle karışınca ölümcül bir kokteyl oluyor. Ama Orfiril’i bir tek Stefan aldı. Sen bir avuç şeker yuttun. Nefis! Ne de olsa şekerlerin hepsini birden yemeyi seviyorsun. Knott şekerleriyle ilgili tek sorun, bazen torbadan dökülmeleri ya da bir avuç yutmaya kalktığında elinden kaymaları.”

Anette başını iki yana sallayıp ellerini açtı.

“Bu beni aşar. Ben gidiyorum.”

“Beni neden Ekeberg Parkı’na götürdüğünü biliyorum,” dedi Henning arkasından giderek. Anette dönüp ona baktı. “Endişeliydin. Stefan’ın boşboğazlık ettiğini biliyor, anne babasına *gerçekte* neler olduğunu anlatmış, onlara suç ortağını söylemiş olmasından korkuyordun. Bunu o gün öğleden sonra Stefan’a soramazdın –bir şeyin peşinde olduğunu anlayabilirdi– intihar anlaşmasının gerçek olmadığını fark edebilirdi. O yüzden beni

oraya götürmeyi teklif ettin. Böylece orada bulunmak ve anne babasının ne kadar şey bildiğini öğrenmek için bir nedenin olacaktı. O yüzden çadıra geldin.”

Anette ellerini beline koydu. Bir şey söylemek üzereyken durdu.

“Nasıl da bir performanstı o öyle,” diye devam etti Henning. “Ingvild’in senin kim olduğunu bilmediğini fark ettin. Güven-deydin. Ingvild’in tecavüze uğradığını biliyordun, çünkü Stefan sana anlatmıştı. Ayrıca onun savunma dersleri aldığını da biliyordun. Birisi ona arkadan yaklaşırsa savunmacı bir şekilde tepki vereceğini duymuştun. Nezaketini göstermek için elini onun sırtına, boynunun yakınına koymak ne şefkatli bir hareketti. Ama sen bunu Ingvild’in ne yapacağını bildiğin için yapmıştın. Sana şok vereceğini biliyordun. Hayatta kalsan bile bir sonraki kurban olarak şüpheleri üstünden çekmenin bundan daha iyi bir yolu olamazdı.”

Anette gözlerini kaçırdı. Çok iyi gizlese de Henning ona bakınca bunların doğru olduğunu görebiliyordu. Onun Foldviklerin evine birden fazla kez gittiğine inanıyordu. Perdeleri bu yüzden kapamıştı. Evin caddeden ve karşı dairelerden görüldüğünü ve Foldviklerin meraklı komşuları olduğunu biliyordu. Evin kapısı ne zaman açılrsa Bayan Steen’in perdeleri kıpırdıyordu. O yüzden kapı neredeyse kapalı gibi görünüyordu, ama tam kapalı değildi. Böylece kendisini kimse duyup göremeyecekti.

Anette yanağını kaşıyıp gözlerine düşen bir tutam saçı kaldırdı. Henning devam etti.

“Henriette’yi öldürdükten sonra erkek arkadaşını, Henriette’nin kalbini kazanan adamı suçlu göstermeye çalıştın. Onu senaryo-daki gibi suçlu göstermeye çalıştın. Böylece sen serbest kalacaktın. Her şey tam olarak plana uygun gitmedi, ama Stefan kendi itirafından sonra olayın dışında kalınca sana göre bütün açık

uçlar kapandı. Her şeyi düşünmüş olduğunu sandın, Anette, ama birkaç şeyi atladın,” dedi ve yine bir etki yaratmak için bekledi. Ama Anette ifadesiz bir yüzle ona bakıyordu.

“Stefan,” dedi biraz daha bekledikten sonra. “Stefan, Henriette’nin o gece çadırda olacağını nereden biliyordu?”

Henning bu soruyu sorduktan sonra bir süre bekledi. Anette cevap vermedi.

“O gün ya da gece Stefan’ın telefonundan Henriette’ye mesaj gönderilmemişti. Henriette’nin telefonundan Stefan’a da. Bunu biliyorum, çünkü kontrol ettim.”

Anette kıpırdamadan öylece bakmaya devam etti. Yüzü ifadesiz, solukları kayıtsızdı. Henning doğruldu.

“Ama Stefan’ın öldüğü gün öğleden sonra Stefan’ın telefonundan senin telefonun aranmıştı. Otuz yedi saniyelik bir arama. Suçunu anne ve babasına itiraf ettiğini o zaman mı söyledi? Bu yüzden mi onun evine gittin? Doğabilecek zararları önlemek için mi?”

Yine cevap yoktu. Henning, okulun önünde Anette’nin kendisine söylediği şeyi hatırladı. Henriette, Anette’ye senaryoyu Foldvik’e e-postayla göndereceğini söylemişti. *6tiermes7* veya başka bir polis Henriette’nin e-postalarını taramış ve bunu yapmadığını öğrenmişti. Yngve yalan söylemiyordu. Stefan senaryoyu evde bulmuş olamazdı. Bunun yalnızca tek bir yolu vardı: Anette senaryoyu ona göstermiş ya da vermiş olmalıydı.

Henning onu seyrediyordu. Zırhta herhangi bir delik yoktu.

“Şimdi sana tekrar soruyorum. Stefan, Henriette’nin o akşam çadırda olacağını nereden biliyordu?”

Henning bu kez cevap beklemedi.

“Çünkü ona sen söyledin. Henriette ve sen orada buluşmayı planlamıştınız. Yoksa erkek arkadaşının evinden neden

çıkacaktı? Önemli, daha önceden ayarlanmış bir şey olmalıydı. Sen de filme ertesi gün başlayacaktın.”

Anette tepki vermedi.

“O akşam Stefan’a ne söyledin?” diye devam etti Henning. Anette’nin tepkisizliğinden etkilenmiş görünmüyordu. “Henriette’yi yalnızca biraz korkutacağını mı? Annesinin şok tabancasını getirmesini böyle mi sağladın?”

Anette hiçbir şey söylemese de Henning, Anette’nin yanında Stefan’la birlikte çadıra geldiğini gören Henriette’nin şaşırdığına inanıyordu. Anette’yle öyle anlaşmamışlardı. Ama Stefan hâlâ babasının ilişki yaşadığı kadının Henriette olduğunu sanıyordu. Bu Anette için mükemmeldi. Çukur kazılmıştı. Çünkü ertesi gün film için gerekiyordu.

“İlk taşı sen mi attın, yoksa Stefan’ı bunun için tahrik mi ettin?”

Henning bir kabul ya da itiraf sezmeye çalıştı, ama bir şey göremedi. Ama artık duramazdı da.

“Cinayeti çok iyi planladın. Marhoni’yi daha da suçlu göstermek için Henriette’yi öldürmeyi planladığın gün ona bir e-posta gönderdin. Henriette’nin kendisinden daha yaşlı bir adama sarıldığı bir fotoğraf. Bahse girerim ki fotoğraftaki adam Yngve’ydi.”

“Henriette’ye Yngve’nin fotoğrafını filan göndermedim,” dedi Anette.

“Hayır. Gönder tuşuna sen basmadın. Bunu başkasına yaptırdın.”

Sırt çantasını işaret etti.

“Inhambane.”

Anette dönüp baktı, ama Henning’in hangi çıkartmayı işaret ettiğini göremedi. Beyaz zemin üzerine siyah *Inhambane* yazısının etrafı kırmızı bir kalple çevrelenmişti.

“Inhambane güney Mozambik’te, Inhambane Körfezi’nde bulunan bir şehir. Harika sahilleri var. Henriette öldürüldüğü gün Inhambane’deki bir internet kafeden bir e-posta aldı. Ayrıca kısa bir süre sonra ona aynı kafeden, ücretsiz bir e-posta hesabından, e-postalarını kontrol etmesini söyleyen bir mesaj gönderildi. Mesaj Henriette, Mahmud Marhoni ile birlikteyken geldi.

“Sonra?”

“Sonra mı? Sırt çantanda Inhambane çıkartmasının olmasının bir tesadüf olduğunu mu söylüyorsun? Sen oraya gittin Anette. Orada arkadaşların vardır. Inhambane’nin Star Tour’un¹⁹ en iyi 10 seyahat yeri listesinde olduğunu sanmıyorum.”

Anette cevap vermedi.

“Suç ortağı olmanın en sıkıntılı yanı, diğer tarafın ağzını kapalı tutacağından asla emin olamamaktır. Bu yüzden seninle ilk tanıştığımızda korktun. Stefan’ın kendisini, *seni* ele vermesinden, birlikte yaptığınız şeyle yaşayamamasından korkuyordun. Haklıydın da. Bu yüzden onu hayatına son vermeye ikna ettin.”

Anette’nin yüzünde gizemli bir gülümseme belirip hızla kayboldu.

“Sana Henriette’yle ilgili bir şey söyleyeyim,” dedi. “Henriette o kadar da zeki değildi. Ölümünden beri herkes onun ne kadar yetenekli, ne kadar zeki olduğunu konuşuyor.”

Sesi karanlıktı.

“O aslında ikiyeüzlüydü. Sattığı senaryoyu okudum. O kadar iyi değildi. *Control+Alt+Delete* mi? Ne biçim bir başlık bu? Senaryodaki zekice şaşırtmacalar benim fikirlerimdi. Ama beni bunun için takdir edecek miydi?”

Genzinden bir homurtu çıkardı.

19 Norveç’te bir seyahat şirketi. (yay. n.)

“Bu yüzden kartta yazdığın gibi onun çalışmasını sürdüreceğine söz verdin. Senaryoda, zekice şaşırtmacalarda bazı hakların olduğunu düşünüyordun. Truls Leirvåg ile iletişime geçtin mi?”

Anette kısa bir kahkaha atıp başını salladı.

“Seninle birlikte bir film yapmalıyız. Harika bir hayal gücün var. Ama sen de bir şey unuttun,” dedi. Henning’in yanına gelip fısıldadı.

“Söylediklerini kanıtlayabilecek iki kişi de...” diye söze başlayıp güçlü bir etki yaratmak için durdu. Gözlerindeki soğukluk Henning’in yanağına inen soğuk bir tokat gibiydi.

“Öldü.”

Anette bir adım geri çekildi. Sonra tekrar güldü. Küçük, kurnaz bir gülümseme idi bu.

“Stefan’ın odasında şeker buldularsa ne olmuş?” diye devam etti. “Bu neyi kanıtlar ki? Stefan’ın şeker seven bir ziyaretçisi olduğunu mu? O gün öğleden sonra Stefan beni aradıysa ne olmuş? Onun filmini yönetecektim. Hâlâ görüşüyorduk. Bunların hiçbiri benim Henriette’yi ya da Stefan’ı öldürdüğümü kanıtlamaz!”

“Haklısın,” dedi Henning. “Polis yalnızca senin Mahmud Marhoni’yi suçlu göstermeye çalıştığını kanıtlayabilir, ama...”

“Nasıl bir kanıtın var?” diye araya girdi. “Sırt çantamdaki çıkartma mı?”

“Bu hiçbir şey kanıtlamaz ama eğer yeterince kibriti yan yana dizip yakarsan güzel bir alev çıkar. Ben bulduğum her şeyi Dedektif Brogeland’a teslim ederken o ve meslektaşları senin son birkaç gün içinde söylediğin ve yaptığın her şeyin üstünden geçecek. Hayatını altüst edip içini dışına çıkaracak, cinayet ve şüpheli ölümle ilişkini kurmak için her e-postayı, mesajı, makbuzu ve faturayı inceleyecek. Toksikoloji raporu geldiğinde polis Stefan’ın vücudunda Orfiril bulunduğunu öğrenecek. Bu ikinci

dereceden kanıt o kadar güçlü ki seni hapisten kurtarmak için çok büyük bir çaba gerekecek. Senin haklı bir şekilde söylediğin gibi tek bir şeker bir kanıt oluşturmaz. Ama Orderud davasını hatırla. Bir çorap yüzünden dört kişi hapse girmişti.”

Anette cevap vermedi. Henning ona bakıp buz gibi gülümsemesini taklit etmeye çalıştı.

“Kimse bilmedikten sonra dâhi olmanın ne anlamı var?” dedi Anette’nin sesini taklit ederek. Anette başını kaldırıp ona baktı. “Herkes bir noktada yaptığı şeylerle tanınmak ister. Alkışlanmak ister. İnsanlar böyledir. Bu yüzden senaryoyu bana verdin. Anlamamı istiyordun. Ve anlıyorum da. Her şeyi senin planladığını anladım ve çok etkilendim. Ama alkış almayacaksın. Ne benden ne de bir başkasından.”

Anette öylece bakıyordu. Dönüp bakınca cenaze alayının kiliseden çıktığını gördü.

“Dediğin gibi Anette, histeri krizi başlamak üzere.”

Anette bu sözler üzerine güldü.

“Vay canına,” dedi. Başını sırayla hem sağa sola hem öne arkaya sallıyordu. Yine Henning’in yanına geldi. Elindeki şekerini alıp ağzına attı.

“Hepsini birden yediğinde tadının daha güzel olduğunu bana kim öğretti, biliyor musun?”

Şekerini göstere göstere emdi.

“Ne kadar zeki olduğunu düşünürsek, eminim bunu bulabilirsin,” dedi, cevap vermesini beklemeden. Henning’e uzun süre baktı. Sonra tekrar gülümseyip onun yanından geçti, cenaze alayına doğru yürüdü. Henning onu gözleriyle takip ederken Anette çimenlerin üstünden yürüyüp yas tutanların yanından geçti, onlara bakıp bazılarıyla selamlaştı, ama onlara katılmadı.

Acele etmeden yürümeye devam etti. Sanki hiçbir şey umurunda değildi.

Anette gözden kaybolurken ve mezarlık siyahlar içinde yas tutan insanlarla dolarken Henning onun haklı olabileceğini düşündü. İki kişinin ölümüyle sonuçlanan planları onun tasarlayıp gerçekleştirdiğini kanıtlamak mümkün olmayabilirdi. Çünkü hiçbir şeyi itiraf etmemişti. Ne bugün ne de Ekeberg Parkı'ndaki çadırdayken. En iyi kanıtlar bile ikinci derecedendi.

Jarle Høgseth eskiden şöyle derdi: *Suçların polise hediye paketinde sunulduğu pek görülmemiştir.* Bazen her şey kolay olurdu. Deliller açık açık konuşurdu, katil ya kendiliğinden ya da sorgu sırasında sunulan deliller yüzünden suçunu itiraf ederdi. Bazen de açılan davada savcının sözleri sanığın sunduğu açıklamalardan çok daha güçlü olabilirdi. Hep böyle olmuştu ve olacaktı.

Ama Henning gerçeği hep bilecekti. Anette'nin buz gibi gözlerinde bunu görmüştü. Ve soruşturma sırasında bir sürü şey olabilirdi. Yeni kanıtlar ortaya çıkabilirdi. Tanıklar Anette'nin yaptıklarına ışık tutacak ifadeler verebilirlerdi. Anette'nin cevaplaması gereken çok soru olacaktı ve ne kadar zeki olursa olsun karmaşık sorulara tekrar tekrar tutarlı cevaplar vermesi çok zordu.

*

Henning defin sırasında kilise avlusunda kaldı. Başını kaldırmıyor, söylenenleri dinlemiyordu; yalnızca şunlar söylenirken kulak verdi:

Yardım et Tanrım bana, bu şarkıyı söylemem için

böylece varana kadar kalbim o güzel diyarına
bir gün daha, bir an daha
devam edebilsin

Henning, sürekli Jonas'ı görse de dişlerini sıkıp anıları ve acıları yuttu. Sonunda ona veda edebileceğini hissediyordu. Şu ana kadar hazır değildi. Bunu daha önce yapamamıştı, çünkü mümkün değildi. Jonas'ın sabahları bir daha asla uyanmayacağını, televizyonda çocuk programları başlayana kadar ona sokulup sarılmayacağını kabul edemiyordu, kabul etmek istemiyordu.

Zamanında sahip olduklarıma şükretmek zor, diye düşündü, yas tutmak yerine her gün, her an bir daha asla olmayacak şeyi hatırlamak çok zor. Ama eğer kendimi Jonas'ın yaşadığı altı yılın hayatımın en güzel yılları olduğuna ikna edebilirsem, bu bir başlangıç olabilir.

Pek fazla bir şey sayılmaz, ama yine de bir başlangıç.

Henriette'nin filikası yerin altına indirilirken Henning kimseye başsağlığı dilemedi. Bunu yapamayacağını biliyordu, onlarla özdeşleşmeden Henriette'nin ailesiyle karşılaşacak gücü kendinde bulamazdı. Acısını bastırmayacaktı, çünkü onu hissetmesi gerekiyordu. Ama burada olmaz. Şimdi olmaz.

Zamanı gelecek.

Bir gün gelecek. Her şey sırasıyla olacak. Ve ben senin güzel diyarına varacağım, Jonas.

73. BÖLÜM

Eve geldiğinde üst kattan müzik sesi geliyordu. Giriş kapısında durdu. Arne Halldis opera dinliyordu. Henning duyduğu aryayı hemen tanıdı. Puccini'nin *Turandot* operasından *Nessun Dorma*. Henning'in en sevdiği aryaydı. Luciano Pavarotti'nin benzersiz sesi merdiven aralığını dolduruyordu:

*Ma il mio mistero è chiuso in me
il nome mio nessun saprà!*

Arne Halldis çok yönlü bir adam, diye düşündü Henning. Ya öyleydi ya da kadınları etkilemek için şiiri ve operayı kullanan birinci sınıf bir hergeleydi. Gunnar Goma'nın bu yüzden ona hayran olduğunu düşünüyordu.

*No, no! Sulla tua bocca lo dirò
quando la luce splenderà!*

Opera doruk noktasına ulaşırken Arne Halldis sesi açtı:

All'alba vincerò!
vincerò, vincerò!

Şarkı yükselişe geçti, duvarlardan ve betondan, ahşap ve sıradan geçip Henning'in yüzüne tokat gibi indi, kafatasına nüfuz edip içinde dolaştı. Henning'in yanakları kızardı ve daha ne olduğunu anlamadan gözyaşları yanağından süzölmeye başladı. Gözyaşlarının yaralarının üstünden süzöldüğünü hissederken birden hıçkırarak ağlamaya başladı.

Hiç Düşünmediği O Şey'den beri onu sadece Hiç Düşünmediği O Şey ağlatmıştı. Bunca zaman sonra ve Arne Halldis'in müziğinin bunu tetiklediğini bilerek kendi gözyaşlarını tatmak biraz tuhaf, diye düşündü.

Ama müziğin onu yeniden ağlatmasına şaşırmadı. Yangın alarmındaki pilleri değiştirdi, kanepeye oturup bilgisayarını açtı. Bilgisayar uyku modundan çıktı. Birkaç saniye içinde kablosuz sinyali alıp FireCracker 2.0'ı yükledi. 6tiermes7'nin cevap vermesi uzun sürmedi.

6tiermes7:

Çok heyecanlıyım. Nasıl gitti?

MakkaPakka:

Beklediğim gibi. Her şeyi inkâr etti.

6tiermes7:

Zeki kız.

MakkaPakka:

Tanıdığım en zeki kız.

6tiermes7:

Bir şey kaydettin mi? Kullanabileceğimiz bir şey?

MakkaPakka:

Kaydı dinlemedim ama işinize yarayacağından şüpheliyim.

6tiermes7:

Tamam. Sen elinden geleni yaptın. Bundan sonrasını bize bırak.

MakkaPakka:

Denerim.

6tiermes7:

Yeni bir soruturmayı planladığını söylemiyorsun herhalde?

Sohbet penceresinin ışığı yanıp sönerken Henning bir süre düşündü. Geçen hafta ona bir şey olmuştu. Üç insanın ölümüne ve ailelerin yıkılmasına rağmen tekrar çalışmaya başlamak ona iyi gelmişti. Anette suçunu itiraf etmemişti ve Hasan'ın tehditlerine aldırmamak kolay değildi, ama Henning hâlâ iyi olduğunu kendi kendine kanıtlamıştı. Beyin hücreleri yeniden uyanmıştı.

İçinde uzun süredir kaynayıp duran sözcükleri yazmadan önce parmaklarına baktı. Bunu yazdıktan geri dönüş olmadığını biliyordu. Fitili ateşlemiş olacaktı.

Doktor Helge tamamen hazır olduğumdan emin olana kadar beklememi söyleyecektir, diye düşündü. Ama bekleyecek zamanım yok. Kimse Yaser Şah'ın yakalanıp yakalanmayacağını ya da Mahmud Marhoni'nin ifadesiyle Hasan ve çetesinin Robert

De Niro gibi ortadan kaybolup kaybolmayacağını söyleyemez. Kimse ne zaman yolda arkama bakmadan yürüyebileceğimi, gecelerimin beni sonsuza kadar uykusuz bırakacak seslerle dolu olup olmayacağını söyleyemez.

Bu yüzden yazdı:

MakkaPakka:

Aslında bir şey var.

Her yanının buz kestiğini hissetti.

6tiermes7:

Yok artık. Neymiş?

Derin bir nefes aldı. Yokuş aşağı yuvarlanırken ve iki yıl önce durdum, diye düşündü. El frenini çektim. Henning, Ingvild Foldvik'e benziyordu. Jonas'ın ölümünden beri hortlak gibiydi. Ama bazen freni bırakmak gerekirdi, boşluğa uçmak, tekrar kalkmak için ivme kazanmak gerekirdi. Daha ne kadar gideceğini bilmiyordu ama bu kez dibe vurana kadar durmayacaktı. Canı ne kadar yanarsa yansın.

Henning içini çekip yazmaya başladı.

MakkaPakka:

Yardıma ihtiyacım var.

Tavana baktı. Bunu neden yaptığını bilmiyordu. Belki Pavarotti'nin şarkısını özümsemeye çalışıyordu. Onun gücünü, iradesini. Uzun

süre yukarı baktı; kafasının içinde Luciano'nun sesini yeniden duyabiliyordu.

*All'alba vincerò!
vincerò, vincerò!*

Şafakta zafer benim olacak.

Tekrar ekrana döndü. O anda içi daha önce hiç bilmediği bir kararlılıkla doldu. Kollarındaki tüyleri diken diken yapan bir kararlılıkla yazdı:

MakkaPakka:

Evimi kimin yaktığını bulmak için yardımına ihtiyacım var.

İşte. Yazmıştı. Yalnızca düşündüğü şeyleri yazıya dökmüştü. Polis yangının şüpheli olmadığına karar vermişti. O yüzden Henning bu sözcükleri iki yıldır içine gömmüştü.

Ama artık özgürdüler.

Ve artık bunları yazarak hayatının en zorlu haberini araştırmaya başladığına göre aynı şeyleri sesli olarak da söyleyebilirdi.

MakkaPakka:

Lütfen oğlumun katilini bulmama yardım et.

TEŞEKKÜR

Arkadaşlarım ve ailemin yanı sıra okumaya, dinlemeye, top oynamaya ve deneyim ve bilgilerini paylaşmaya istekli başkaları olmasaydı bu kitap asla yazılamazdı. Jørn Lier Horst, Erik Werge Bøyesen, Johnny Brenna, Hege Enger, Line Onsrud Buan, Petter Anthon Næss, Torgeir Higræff, Nicolai Ljøgodt, Kristin “Kikki” Jenssen, Vibeke Ødegård Nor, hepinize binlerce kez teşekkür ediyorum!

Ayrıca Benedicte’ye özel teşekkürlerimi sunmak istiyorum. Çok akıllı ve harika birisin.

Beni iyi tanıyanlar ilk kitabımın yayımlanmadan önce çok uzun bir yoldan geçtiğini bilirler. Bu yüzden son teşekkür kendime geliyor. Yazmayı hiç bırakmadığın için teşekkürler.

Oslo, Aralık 2009

Thomas Enger

